

1. FEJEZET

A halál fehér karmaiként tűntek elő a ködből és párából. Döbrent áldozataik először mozdulni sem tudtak a páni félelemtől, majd riadtan menekültek a fehér halál elől. Könnyörtelen fehér acélkarmok szaggatták húsukat, ahogy futottak. Rémült halálhörgés töltötte be az éjszakai levegőt. A vakrémület egyenest oda kergette őket, ahol már várakoztak rájuk a hófehér, hideg acélpengék.

Félelmet nem ismerő férfiak tudták meg, mi az a rettegés. Aztán elpusztultak.

Az acél csengése, a fa hasadása, a vászon szakadása, a csontok töreése, a tűz lobbanása, a testek puffanása a földön, az emberek és állatok sikolya mind a pánik iszonytató szimfóniájává olvadt össze.

Émelyítő vérszag töltötte be a levegőt, elnyomva a lángoló fa édes illatát, a lángoló szurok bűzét, a meggyülő lámpaolaj savanykás szagát, és az égő hús és szőr orrfacsaró bűzét.

Ami nem a hideg párából volt nyirkos, az a forró vértől gőzölgött.

A fehér acélkarmokat most vér borította. A hó körben vörös foltoktól tarkállott, ez a holdfényben nem fehér, hanem narancsszerű köddé formálta körülöttük a levegőt. Baljós, fekete füstfelhők ölelték a földet, miközben az ég lángban állt felettük.

Nyilak repültek, dárdák suhantak, lándzsák csapódtak a testekbe. Széttört kopják és levágott lándzsafejek pörögtek vakon a ködben. Kardok villantak fel itt-ott a sötét, ködös éjszakában, amint egy-egy átvágott torok a vértől bugyogó fuldoklás utolsó fájdalomgörcsége rántotta a haldokló arcát.

A férfiak rohantak a szélrózsa minden irányába, mint a megvadult hangyák. Néhányan a földre rogytak, belsőségük a hóra ömlött. Az egyik vértől elvakult sebesült céltalanul tántorgott, míg egy fehér árny, a halál szelleme, le nem csapott rá.

Senki nem figyelmeztette őket, az őrszemek ugyanis már régóta halottak voltak. Csak néhányan értették meg, hogy mi történik. Ám a következő pillanatban utolérte őket a halál.

A Birodalmi Rend serege a széles jókedv, az ünneplés, az ivászat tábora volt. Korábban nehéz lett volna azt jósolni, hogy ebből a magabiztos csapatból rémült nyáj válik. Sokan közülük már holtan feküdtek a *bandu* mérgétől, mások ahhoz is gyengék voltak, hogy az égő sátrakból kivonszolják magukat. Olyanok is akadtak, akik annyira részegek voltak, hogy a szellemek szemébe mosolyogva várták a mellkasukat átütő lándzsavasat.

Még azok is, akik nem voltak betegek vagy mámorosak a szesztől, nem igazán tudtak mit kezdeni a helyzettel, hiszen a tábor gyakran volt zajos efféle manőverektől. Hatalmas máglyák lángoltak az éjszakában, hogy meleget adjanak és gyülekezőhelyekként szolgáljanak. Rendszerint ezek jelentették a táborban az egyetlen viszonyítási pontot, így a pusztítás tüzei közvetlen környezetüket leszámítva nem sok aggodalmat keltek.

A d'haraiak számára a táboron belüli harc mindennapi eseménynek minősült. A civakodás közben megkéselt emberek sikolyára senki sem szokta felkapni a fejét - ez is a mulatozás részét képezte. Ezek az apróbb párbajok lopásokból, nőügyekből és egyéb becsületsértő atrocitásokból származtak. Egy dolog ugyanis csak addig volt valakié, amíg nem akadtak mások, hogy elvegyék tőle. A szövetség a d'haraiak között néha egy életre szólt, néha még egy óránál is rövidebb ideig - és mindig újabb és újabb érdekeket kerestek, hogy megváltoztassák a régi szövetséget.

A csatában fegyelmezett harcosok voltak. Amikor azonban a táborban voltak, a kapcsolatokat semmiféle rend nem jellemezte. Nem a közös eszmék és a jogok miatt harcoltak ezek az emberek, hanem pénzért és a zsákmányért, amit a városokból raboltak, mint Ebinissából. A csatában parancsszóra egyetlen, egységes gyilkológéppé váltak, de a táborban több ezernyi különböző személyiségre estek szét. Mindannyian azzal foglalatostkodtak, ami az adott pillanatban éppen érdekelte őket.

Mivel maguk is mindig zajosak voltak - mesék, nevetés, énekszó, párbaj, ivászat és női sikolyok hangjait lehetett hallani - nem is figyeltek fel a ma esti ricsajra. Úgy gondolták, hogy a tiszték majd elintézik a vitás eseteket. Parancs hiányában viszont azt tettek, amit akartak.

Éppen ezért teljesen megrökönyödtek, amikor meglátták a fehér szellemeket. A legtöbbjüknek azonnal a Shahrík legendája elevenedett fel, másoknak úgy tűnt, mintha elvált volna egymástól az ég és a föld - és ezek a harcosok itt az Alvilág képviselői lennének. Vagy ők kerültek volna az Alvilágba.

Mindnyáján ittasak vagy betegek voltak, ezért nem tudtak fegyverrel válaszolni a támadásra. Kábultságuk és létszámfölnyűkbe vetett hitük azonban sebezhetővé tette őket. Ám nem mindannyian voltak részegek vagy kábák. Néhányan vad ellentámadásba lendültek.

Kahlan végignézett rajtuk táncoló csataménijéről. Az elszabadult, fékevesztett érzelmek viharában Inkvizitor arcát viselte.

Ezek az emberek sem erkölcsösek, sem tisztességesek nem voltak, csupán egyszerű és szabályok nélkül élő állatok, akik megerőszakolták a nőket a Palotában, és akik az öregektől az újszülött csecsemőig kegyetlenül lemészárolták az ebinissiaiakat.

Egy ember vetette magát keresztül az őt övező acélgyűrűn, és ragadta meg a nyergét támaszt keresve. Zokogva bámult rá, és kérte kegyelmét a szellemek nevében. Kahlan kettéhasította a fejét.

- Elfoglaltuk már a parancsnoki sátrakat? - fordult lovával Cullen őrmester felé.

Az őrmester utasítást adott az egyik fehérre meszelt meztelen katonájának, aki lóra kapva a tábor közepe felé nyargalt, hogy ellenőrizhesse a tiszték lakhelyeit. Mikor Kahlan felfedezte az ellenség lovait, jelt adott.

A háta mögött hallotta a paták dobogását és a láncok fém hangjait; a halál kaszáit, amelyek az élet pusztítására indultak. Ahogy a lánc elérte az állatok lábát, olyan hang hallatszott, mint mikor egy gyerek fadarabbal a kezében végigkaristolja a kerítést. Majd a lovak félelmetes halálüvöltése minden más hangot elnyomott, ahogyan a csontzúzó láncok szaggatták lábaikat.

Az ittas ellenség csak bámulni tudta a fehér kísérteteket és a lovak közt okozott a véres pusztítást. Ez volt az utolsó dolog, amit nyomorult életükben láttak. Emberek rontottak elő sátraikból, és földbe gyökeredzett lábbal szemlélték, mi történik közelükben. Mások, kezükben korsókkal, kinéztek a sátraikból, és részegen kószáltak jobbra-balra, mintha csak vásári látványosságok között lézengének. Sokan voltak, egy ideig várniuk kellett a sorukra, hogy lemészárolják őket.

Azok közül, akik nem alkoholmámorban úsztak, néhányan rájöttek, hogy nem szellemek támadták meg a táborukat, hanem egyszerűen fehérre festett emberek, élesre köszörült kardokkal a kezükben. Mielőtt azonban bárkit is figyelmeztethettek volna, ők is holtan rogytak össze.

Eközben Kahlan embereit az ellenséges tábor szíve felé vezette. Két embert pillantott meg, amint fogatból kifogott lovaikon ülve az ellenséges hátsókat pusztították. Arcukat nem láthatta, de tudta, hogy az övéi közül valók. Amikor a lovakkal végeztek, a két ló közé fogott láncsal a sátrakat és az embereket kezdték aratni örült felfordulást okozva. Majd a lánc valami keményben akadott meg, s két lovas lerepült hátsáról. Kardos, csatabárdos emberek rajzolt feléjük véres bosszúra éhesen.

Hirtelen - minden előzmény nélkül - egy kezében kardot markoló férfi rohant Kahlan lábához. Amikor felnézett rá, elméje csak egy meztelen asszony képét tudta befogadni. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy a következő pillanatban bordáit egy kard pengéje szakítsa át.

- Inkvizitor Anya! - egy pucér férfi mutatott kardjával a tábor ellenkező szegletébe - A parancsnoki sátrak abban az irányban vannak!

- Akkor induljunk! Azonnal!

Emberei kivétel nélkül követték és közben nem mulasztották el lekasabolni a báméskodó, pánikba esett vagy éppen részeg d'haraiakat. Mire odaértek, a sátrakat már körülvette a galeaiak csapata. Körülbelül tizenöt férfit tartottak fogva. Előttük a hóban harminc holttest hevert. Üres hordók terültek szanaszét a földön. Amikor rájuk törtek, a parancsnokok már képtelenek voltak utasításokat adni, így a Birodalmi Rend irányítás nélkül maradt. Sloan hadnagy kardjával az egyik oldalon felhalmozott holttestekre mutatott.

- Ezek a tisztek már eleve meghaltak a méregtől. A többiek mind a sátrukban fetrengtek. Alig tudtuk összeszerelni őket. Amikor beléptünk, ha hiszed, ha nem, rumot követeltek. Életben hagytuk őket, ahogy parancsoltad.

Kahlan a hóban fekvő holttesteket vizsgálta. Nem találta, akit keresett. Mindegyik foglyul ejtett tisztet megnézte, de az, akit látni akart, nem volt közöttük. A sor végén kuporgó keltoni tiszthez fordult:

- Hol van Riggs?!

A férfi ránézett, aztán leköpte. Kahlan felnézett a férfit tartó katonájára, és elhúzta a kezét a torka előtt. A katona azonnal cselekedett. A tiszt holtan rogyott össze. Kahlan ekkor a következő tiszthez fordult.

- Hol van Riggs?!

- Nem tudom!

Kahlan megint elhúzta a kezét a torka előtt. Ahogy ez a tiszt is a földre zuhant, a következő férfira nézett.

- Hol van Riggs?!

A tiszt szemei elkerekedtek a rémülettől. De nem bajtársai halála rémítette meg. Hanem az előtte álló szellem. Megnyalta az ajkait.

- Megsebesítette az Inkvizitor Anya. Úgy értem, te. Vagyis az előtt... mielőtt... - remegett a hangja - meghaltál.

- Hol van?

A férfi remegett, és hevesen rázta a fejét.

- Nem tudom, irgalmas szellem. Megsebesült, az arcát felszakította egy ló patája. Azt hiszem, a sebészekhez vitték, de nem tudom, hogy merre vannak.

- Ki tudja, merre van a sebészek sátra?

Mindannyian tagadólag rázták a fejüket. Lovával végigléptetett a tisztek sorfala előtt. Hirtelen megállt egyikőjük előtt, akit ismert.

- Karsh generális! *Nagyon* örülök, hogy újra találkoztunk! Hol van Riggs?

- Ha tudnám, se mondanám meg! - méregette gúnyosan Kahlant. - Sokkal jobban mutatsz meztelenül, mint ahogy elképzeltem. Miért ezek közt kurválkods? Köztünk lenne a helyed, nem ezek közt a kisfiúk között.

Az őt tartó férfi megcsavarta karjait.

- Mutass több tiszteletet az Inkvizitor Anyával szemben, te keltoni disznó!

- Tiszteletet? Egy kardot lóbáló kurvával szemben? Soha!

Kahlan közelebb hajolt hozzá.

- Ezek a „kisfiúk” foglyul ejtettek téged. Mindegyikük többet ér nálad. Te akartál háborút, Karsh! Hát most itt van. Ez nem olyan háború, mint amikor te szeretsz - asszonyokat és gyerekeket gyilkolni, hanem olyan, amit az Inkvizitor Anya vezet. Egy nő. És ebben nincs irgalom!

Egyenesen ült nyergében és hagyta, hogy a férfi a melleit bámulja.

- Üzenetem van általad az Őrzőhöz, Karsh! Azon nyomban találkozhatsz vele. Mondd meg neki, azt üzenem, szorítson még egy kis helyet, hazaküldöm az összes tanítványát.

Ezután a saját embereire nézett és ujját elhúzta a nyaka előtt, jelezve, hogy végezzenek a foglyokkal. Miközben a testek a földre zuhantak, felsikoltott és kezével a nyakát szorította. A fájdalom ugyanazon a helyen hasított bele.

A nyakán érezte Darken Rahl ajkait, mellyel akkor sebezte meg, mikor a Szellemek Házában Richardot is megégette. Mikor elképzelhetetlen kínok ígérését suttogta a fülébe.

- Inkvizitor Anya! Mi a baj? - rohantak hozzá az emberei.

Kahlan lassan elengedte a sebhelyet. Az ujjai véresek voltak. Fogalma sem volt, honnan, de tudta, hogy minden kétséget kizáróan ez a seb Darken Rahl tökéletes, hófehér fogaitól származik.

- Inkvizitor Anya! Vérzik a nyakad!

- Semmiség, jól vagyok! Biztos egy nyílvesző karcolt meg, ez minden. - Egy pillanatra erőt gyűjtött és összeszedte magát. - Most pedig húzzátok a tisztek fejét egy-egy karóra, hogy az embereik lássák, mi történt velük.

Mire az utolsó d'harai tiszt vértől csöpögő feje is karóra került, egyre több ellenség gyűlt köréjük. A legtöbb tökrészeg volt és nevetgált a törtéteken, de akármilyen állapotban is voltak, létszámuk egyre ijesztőbbé nőtt. Mintha egy nagy kas méh

gyülekezett volna a királynő körül. Minden levágott helyébe tíz újabb gyült.

A galeaiak ijedten bámultak körbe és rájöttek, hogy ez azért történhetett meg, mert túl sokáig időztek. Az emberek, akikhez az előbb Kahlan beszélt, akikkel kiabált, akikre mosolygott, most fájdalmas és rémült kiáltásokkal zuhantak holtan a hóra.

A túloldalon a többi galeai már visszafelé tartott. Úgy tűnt, nincs lehetőségük a szabadulásra. Nem távozhattak azon az úton, amelyen jöttek.

Most hogy a meglepetés alábbhagyott, és a d'haraiakat kezdte kijózanítani a körülöttük rendezett vérengzés, már látták, hogy a velük szemben állók nem többek egy csoport meztelen fiúcskánál és egy asszonynál. Kezdett fellángolni bennük a harci szellem.

Ha a galeaiak ugyanazt folytatják, amit elkezdtek, bizonyos, hogy mindannyian meghalnak. Ketté kellett volna hasítaniuk az ellenség vonalait, hogy a völgy túloldalára juthassanak. A d'haraiak viszont egyre közelebb nyomultak. Egy kéz megragadta Kahlan bokáját, de ő gyorsan lecsapott a kardjával.

Az a veszély fenyegette őket, hogy hamarosan elnyeli őket a szörnyeteg.

Figyelmen kívül hagyta saját embereinek halálsikolyát és ígéretét, hogy megmarad oltalmazó gyűrűjük biztonságán belül, vágásra ösztökelte Nicket, és belerontott a d'haraiak - és a harc - sűrűjébe.

Kardja minden oldalról lecsapott, ha az ellenség túl közel merészkedett. Fogait csikorgatva aprította a húst és a csontokat. Csuklója sajgott, és érezte, hogy karja nem sokáig lesz képes forgatni a nehéz fegyvert.

Félve attól, hogy Kahlant lerántják a lóról, emberei egyre közelebb húzódtak hozzá. Megújult harci lázzal tartóztatták fel és szorították vissza a fekete bőrruhás ellenségtenger hullámát.

Kahlan felállt a kengyelben és magasra emelte a kardját.

- Ebinissiaért! A halottakért! A szellemekért!

Ez megtette a hatását. Az ellenség, aki eddig eltökélten nyomult előre, most kővé dermedt és megbabonázva bámult a ló hátán ülő meztelen, fehér nőalakra. Hitük, hogy akikkel szembekerültek, emberek és nem szellemek, most egyszerre megingott. Tátott szájjal álltak a döbbenettől. Kahlan végignézett rajtuk, és látta, hogy minden szem őrá mered.

Fehér kardját meglengette a feje fölött, ahogy a szél belekapott hosszú hajába.

- A szellemek nevében azért jöttem, hogy megbosszuljam Ebinissiaát!

Bőr egyenruhás férfiak omlottak térdre, és dobálták el fegyvereiket. Hatalmas kezeik imára kulcsolódtak. Kegyelemért könyörögtek hozzá. Oltalmáért fohászkodtak. A bocsánatáért esedeztek. Ha józanok lennének, vajon akkor is ilyen meggyőző lenne, tűnődött Kahlan. Úgy érezte, mintha egy apokaliptikus jelenet közepén állna.

- Senkinek sem kegyelmezzünk!

Minden arc őt bámulta, a szemekből könnyek gördültek, a férfiak fegyvereiket hátrahagyva hanyatt-homlok menekültek. A hirtelen rájuk törő, könyörtelen fegyverek meggyőzték őket, hogy az Alvilág szellemei végleg elpusztítják őket. Soraik felbomlottak, fegyvereiket eldobálták, és rémülten üvöltöttek az Alvilágtól való rettegésükben.

A galeaiak megtették, ami meg kellett tenniük. Az idő most már ellenük dolgozott. Sürgősen el kellett menekülniük.

Azon nyomban megfordították lovaikat, és utat törve maguknak az ellenségen keresztül, újra mozgásba lendült a szellemek fehér hulláma. Nagyon gyorsan kellett cselekedniük.

A távoli ködben Kahlan észrevett egy sor kikötött hátast. Hátrapillantott, és látta, amint Brin és Peter is felfedezi az állatokat, és elindulnak az irányukba. Kahlan arra gondolt, hogy talán utánuk kellene kiáltania, hogy azokat már hagyják, úgysem tudják mindet elpusztítani. Különben is, már mindent megtettek, amit lehetett, most már menekülni kell. De tudta, hogy a nagy zajtól úgysem hallanák meg. Utoljára még visszapillantott rájuk, látta, hogy a lovaik közé kifeszített lánc felemelkedik, és pillanatokon belül lecsapnak az ellenség lovaira. Tudta, hogy ezen a világon utoljára látja őket. Visszafordult és kardjával jobb felé mutatott.

- Ott vannak az utolsó ellátmány-szekerek!

Katonái tudták, mit kell tenniük. Ahogy elvágattak a szekerek oszlopa mellett, összetörték a kerekeiket és lámpaolajat locsoltak rájuk. Ezután már csak egy égő nyílvesző kellett, és a szekereket narancssárga lángok kezdték nyaldosni. Újabb fáklyák és nyílveszők sátrakat gyújtottak meg. Az ellenség felriadt a zajra és a tűzre, amibe hirtelen belekeveredett, de nem láttak mást, csak rájuk sújtó, halálos kardcsapásokat.

Nemsokára kiérték a táborból, és csak a nyílt homéző volt előttük. Most, hogy a tábor tüzeitől eltávolodtak, sötétség vette körül őket. A csapatot vezető harcosok meginyogtak, és körbe-körbe nézelődtek.

- Felderítők előre! - kiáltotta Kahlan. - Felderítők! Hol vannak a felderítők?!

Két ember vágatott keresztül a sorokon, és mutatott a hágó irányába, amit kerestek. Kahlan körülnézett. Nem voltak többen.

- Hol vannak a többiek? Az volt a parancs, hogy a kijáratnál várjanak ránk.

A fájdalomtól meggyötört, könnyes szemek szavak nélkül is választ adtak kérdésére.

- Rendben van - mondta - legalább ti ketten tudjátok az utat. Vezessetek ki minket innen.

Ötven embernek kellett volna itt várakoznia arra, hogy mutassák a visszafelé vezető utat. Ebből csak kettő maradt. Egy gyors imát küldött a szellemeknek. Legalább ez a kettő segít nekik nyomtalanul eltűnni, hogy az ellenség ne tudja üldözőbe venni őket. Megállította lovát a reszkető, pucér férfiak előtt és karjával az ellenkező irányba mutatott.

- Igyekezzetek! Rohanjatok! Azonnal itt lesznek, hogy elkapjanak bennünket!

Felfedezett néhány hajtót. Brin és Peter nem volt közöttük. - Hajtók! Figyeljétek a felderítőket! Kövessétek, amerre vezetnek benneteket!

Bólintottak, hogy emlékeznek, mit kell tenniük. Közben további férfiak csatlakoztak hozzájuk, akik d'harai egyenruhát hordtak, de váll-lapjaikon fehér rongyok mutatták, hogy valójában az ellenség ruháiba bújt galeaiak.

Mielőtt támadásba lendültek volna, az ellenség táborát és a völgyet körbe-körbe hamis nyomokkal szórták tele. Így ha esetleg követnék őket, bizonyosan eltévednének az ezer irányba futó nyomok között.

A hóban taposott emberi lábnyomokat könnyedén követheti az ellenség. Ám ennek eltüntetésére is megvolt a módszerük.

A távolban észrevette, amint a hátvédek közelharcban küzdenek az ellenséggel. Sloan hadnagynak lett volna a feladata megakadályozni, hogy ez bekövetkezhesen. Kahlan dühösen szitkozódva odavágtatott. A két harcoló csapat közé vezette a lovát, rugatott és körbefordult, elválasztva a két oldalt egymástól. A d'haraiak felkiáltottak, és hátrálni kezdtek, amint megpillantották a fehér lovon ülő fehér szellemasszonyt.

Kahlan a galeaiakhoz sorai közé léptetett.

- Mi történt veletek? Tudjátok a parancsot! Rohanjatok vagy meghaltok!

A férfiak mozgásba lendültek, és egy testet próbáltak magukkal vonszolni.

- Hol van Sloan hadnagy? Itt kellene lennie!

A férfiak a hóban vonszolt testre mutattak. A fél arca leszakadt, a törött fejcsont szilánkjai látni engedték a szétzúzott agyat. Ennyi maradt Sloan hadnagyból. És a d'haraiak ismét rohamoztak. Kahlan meghúzta a kantárt, Nick felágaskodott. A d'haraiak visszahőköltek.

- Ő már halott, hagyjátok! Rohanjatok! Rohanjatok idióták! Ha bármelyikőtök megáll még egyszer valamiért, az egész háborút meztelenül kell végigharcolnia! Rohanjatok már!

Ekkor már nem bizonytalankodtak. Eldobták a testet, és rohanni kezdtek az életükért. Újra rárontott a kábult d'haraiak gyűrűjére, akik rémülten hátráltak a jelenés elől. Fel kellett tartóztatnia őket, hogy emberei biztonságos előnyre tegyenek szert. Nick hátán le-föl nyargalászott, és lecsapott arra, aki megpróbálta elzárni a menekülés útját.

Megjelenése néhányukra ismét nagy hatással volt. Eldobták fegyvereiket, kegyelemért könyörögtek. Mások azonban fegyvereiket lóbálva rohamoztak. Ha megsebesítik Nick lábát...

Kahlan hátrálni kezdett, miközben az ellenség gyűrűje lassan bezárulni látszott körülötte. A sorfalon keresztül látta, amint emberit lassan magába olvasztja a jótékony köd. *Rohanjatok!* Ordította nekik némán. *Rohanjatok!*

Kardjával levágta a közelébe kerülő katonákat. Kezdte elveszíteni irányérzékét. Nick hátán körbelovagolva próbált időt nyerni embereinek a meneküléshez. Megpróbált kitörni a gyűrűből, de az ellenség létszáma még jobban felduzzadt. A tömegből kiáltással biztatták egymást, hogy ez csak egy nő és nem szellem. Nem hagyhatják elmenekülni. Kahlan még csupaszabbnak érezte magát, mint eddig az éjszaka során.

A katonák rávetették magukat Nick lábaira, s bár folyamatosan elrúgta őket a közeléből vagy rájuk taposott, mindig újabb és újabb ember érkezett. Súlyuk alatt a hatalmas ló is megtántorodott. Kahlan dühödt kardcsapásokkal tartotta őket távol. Karokat, fejeket vágott le, bordákat szúrt keresztül.

A körülötte álló embertömegre pillantva hirtelen rádöbbsent, hogy a helyzete reménytelen. Ha lerántják a lóról, vége van. A lóva máris lesántult. Az egyre közelebb nyomuló férfiakat már nem tudta arrébb lökni.

Ezen az éjszakán most először érezte a félelmet, és azt, hogy nem lesz képes végigcsinálni. Meg fog halni, itt, a hóban, ebben az átkozott völgyben. Soha nem láthatja újra Richardot.

Ismét a nyakába hasított a jeges fájdalom. Darken Rahl harapása. Mintha halk nevetést hallott volna valahonnan.

Hiába rugdalózott a lábaival, erős ujjak kulcsolták át bokáját. Közben Nick kantárját is megragadták, aki megpróbált kiszabadulni, de kísérlete sikertelen maradt az erős szorítás miatt. Sokakat elriasztott Nick harapása, aki mindent megtett Kahlan védelmében. A háts értékes zsákmánynak számított, ezért nem akarták megölni mindaddig, amíg ez csak lehetséges. Egy hatalmas darab katona ragadta meg Kahlan nyergét, ahogy felhúzta magát a nő mögé.

- Ne öljétek meg! Ez itt az Inkvizítor Anya! Életben kell lennie, amikor lefejezzük!

Kahlan felhasította a férfi torkát. Forró vér borította el combjait.

- Ne öljétek meg! Szedjétek le a szukát! - kiáltotta egy másik.

A férfiak ujjongva engedelmeskedtek. Hirtelen rengeteg kéz tapadt Kahlan testére. Szemeikkel majd' felfalták. Vadul csapkodott kardjával, miközben Nick oldalt léptetett, próbált szabadulni, de erősen tartották a kantárját.

Valaki a háta mögül felugorva megragadta a haját. Kahlan felsikoltott, amikor kizuhant a nyeregből. Kezek markolázták, ahogy a földre zuhant. Óriási tenyerek nyúltak feléje, ujjak kulcsolódtak bokáira, derekára, karjaira és melleire.

Ujjak kulcsolódtak a kard markolatára, ahogy próbálták lefeszíteni róla a kezét. Ahogy fordított egyet a pengén, ujjak tuatjait metszette le. Ádázul szúrt és csapkodott. Végül a nehéz testek a földre préselték, közben is ránehezedtek. A tüdejéből kipréselték a levegőt. A szájára kulcsolódó ujjakat harapta, ahogy csak tudta, de végül egy hatalmas ököl lecsapott az állkapcsára.

A karjait is sikerült lefogniuk.

Túl sokan voltak.

Drága Richard, szeretlek!

2. FEJEZET

Kahlan küszködve próbált levegőhöz jutni, de az őt földre préselő hatalmas embertömegtől moccani sem tudott. Könnyek futottak a szemébe, még több férfi vetette rá magát. A hasánál kemény könyökök nyomták a talajra, mintha ketté akarnák törni. Alkoholbűzös leheletek csapódtak az arcába.

Minden elsötétült a szeme előtt. Egy nagyot nyelt a saját véréből. Mintha a távolból mennydörgést hallott volna. Először a hátával érezte a remegést, de a hang csak erősödött és egyre élesebbé vált.

Fülét férfiak halálsikolya ütötte meg. Néhányan felemelkedtek róla, és végre levegőhöz jutott. Ez volt élete legcsodálatosabb levegővétele.

Amint az óriás termetű férfi, aki állkapcsoson vágta, a mennydörgés irányába fordította izzó tekintetét, látta, hogy másik szeme helyén egy forradás húzódik, mely lefelé nyúlt, egészen az állkapcsáig. Valahogy ki tudta szabadítani a bal kezét. A férfi torka felé nyúlt.

Fémes zaj ütötte meg a fülét. A dűbörgés, amit hallott, döbbsent rá hirtelen, lovak patáitól származott. A ködből Brin és

Peter bukkant elő Daisy és Pitt hátán. Szélsebesen száguldottak keresztül a d'haraiakon, és ledöntötték őket a lovaik közé feszített hatalmas láncsal. Úgy törtek Kahlan felé, mint a fákat maga alá temető hegyomlás. A d'haraiak félelemtől dermedten bámulták a közeledő lovasokat. Kahlan ujjai a félszemű óriás torkára kulcsolódtak.

Szabadjára engedte a hatalmát.

A mágia ereje átjárta a férfi testét.

Hang nélküli mennydörgés rázta meg a láncingeket.

A hirtelen lökэшullám hátrébb szorította a körülötte állókat. Mindannyian feljajdultak a fájdalomtól, mert túl közel álltak, amikor az Inkvizitor mágiája előtört. Körülöttük gyűrű alakban egy apró hófelhő emelkedett felfelé.

Nick közvetlenül mellette állt, és fájdalomában megugrott. Hátsó lábai egy férfi fejét zúzták be Kahlan arca mellett. Csontok ropanlak a hatalmas súly alatt, forró vér és agyvelő csapódott Kahlan arcába.

A félszemű férfi tátott szájjal bámult rá:

- Ūrnöm - suttogta - rendelkez velem!

- Védj meg! - sikította Kahlan.

A férfi megfeszítette hatalmas izmait. Egy-egy harcos haját ragadta meg óriási ökleivel, és olyan könnyedén verte össze koponyáikat, mintha gyermekek lennének. Kahlan kardforgató karja hirtelen szabaddá vált. Rávigott a másik oldalán álló férfirra. Közben a félszemű utat vágott a katonák között, miközben a két lovas által húzott lánc hatalmas pusztítást vitt véghez a tömegben.

Kahlan kezei végre teljesen szabaddá váltak. Talpra ugrott, mert a lánc már majdnem utolérte.

- Segíts fel a lovamra!

A félszemű bokájánál fogva úgy röpítette fel Kahlant Nick nyergébe, mintha hópihe lenne. Kahlan még mindig a kezében tartotta a kardot. Az utána kapadozó férfiakra csapott vele, súlyos sebeket vágva arcukon, karjukon. Meghúzta a kantárt. A félszemű óriás üvöltve kaszabolta az értetlenül álló férfiakat, roppant szekercéjével fejeket vágott le, és mellkasokat hasított fel.

- Menj, Ūrnöm! Menekülj! Orsk megvéd téged!

- Ēn megyek, de te is rohanj, Orsk, ne hagyd, hogy elkapjanak!

A d'haraiak figyelmüket a nőről a két új veszélyforrás felé fordították. Ez pedig nem volt más, mint Orsk és a közeledő lánc. Kahlan sarkait Nick oldalába vágta, s gyorsan utolérte Brint és Petert. Mindhárman kétségbeesetten menekültek. Felfedezték a nyomokat, amelyek az ellenség táborából és a völgyön keresztül vezettek kifelé. Közben azonban már üldözni kezdték őket. Még mindig túl sok volt életben. Ezek!

Peter leakasztotta a láncot, ami bizonyára több száz csontot és nyakat tört már össze, majd a kioldott gyilkolóeszközt a hámla akasztotta. Ahogy az éjszakába vágattak, Kahlan mintha újra hallotta volna a nevetést a háta mögöl. Megremegett Darken Rahl csókjának emlékéitől. Hirtelen nagyon védtelennek érezte magát. Annak ellenére, hogy hideg pára lepte el a testét, mégis izzadt. Vér szívärgott duzzadt ajkaiból.

- Soha nem hittem volna, hogy újra viszontlátlak benneteket! - kiáltotta oda a lovasoknak. Brin és Peter hosszú kabátja szinte repült vágta közben. Rávigyorogtak a sötétségben.

- Mondtuk, hogy meg tudjuk csinálni! - kiáltotta Brin.

- Bámulatosak vagytok mind a ketten! - mosolygott először az éjszaka folyamán Kahlan.

Amint eltűntek a ködben, váratlanul lovak patadobogására lett figyelmes. A hangok irányába mutatott:

- A társaitok arra vannak, sok szerencsét!

Egy utolsót intettek feléje, majd lassan eltűntek mellőle. Kahlan egyedül lovagolt tovább, és nem sokkal később gyalogosokat ért utol. Az egyiknek egy szörnyű seb éktelenkedett a lábán, szinte alig tudott járni. Tudta, hogy ott kellene hagynia, hiszen a d'haraiak továbbra is közeledtek.

Ahogy ellovagolt mellette, a férfi ráemelte tekintetét, majd hirtelen elterült a hóban. Ott kellene hagyni a hóban, hiszen ez volt a parancs. Az ő parancsa. Menekülj együtt a többiekkel vagy ott maradsz meghalni. Azonban nem tudta megállni, és lenyújtotta érte a kezét. A férfi minden erejét összeszedte, megragadta csuklóját és mögéhúzódtott a nyeregben.

- Kapaszkodj, katona!

A férfi kinyújtott karokkal próbált egyensúlyozni a száguldó ló hátán. Félt megérinteni Kahlant.

- De... hová?

- A derekamnál! Őleld át a derekamat!

- De...

- Még soha nem ölelted át egy nő derekát?

- De igen... csak azon volt ruha - nyöszörögte a fiatal katona.

- Kapaszkodj, mert különben leesel, és nem jövök vissza érted!

Óvatosan és némileg vonakodva, átölelte karjaival a derekát, s határozottan ügyelt rá, hogy távol tartsa magát minden fontosabb vagy érzékenyebb testrésztől.

- Amikor majd ezzel kérkedsz, - veregette meg Kahlan óvatosan a férfi kezét - azért nem kell, hogy a fantáziád túlszárnyalja a valóságot!

A férfi egy halk, aggodalmas nyögést hallatott, amitől Kahlannak mosolyognia kellett. A száguldás közben érezte, amint a férfi meleg vére végigfolyik a lábszárára, egészen a lábujjáig. Hátuk mögött azonban már jól hallatszott az ellenség hangja.

A férfi rengeteg vért vesztett. Annyira kimerült volt, hogy fejét a nő vállára hajtotta. Ha nem kötözik be gyorsan a sebet, Kahlan tudta, hogy rövidesen elvérzik. Mivel mindketten meztelenek voltak, még akkor sem teheték volna meg ezt, ha idejük lett volna megállni.

- Szorítsd a kezed a sebre, a másik kezeddal viszont kapaszkodj erősen belém! Nem akarom, hogy leesel! - utasította Kahlan. A férfi úgy tett, ahogy mondta. Közben elérték az előttük ügető csapat végét. Az üldözők hangja még mindig hallatszott. Miközben hátrafordult, alakjuk előbukkant a ködből. Megdőbbsent a létszámuk láttán.

- Rohanjatok! Rohanjatok, vagy mindannyiunkat elfognak!

Hirtelen egy sziklafal bukkant fel előttük. A férfiak úgy rohantak át a feltáruló keskeny nyíláson, mint akik tudják, hogy az életük függ a gyorsaságuktól. Amikor elkezdtek a résben fölfelé mászni, Kahlan kardja lapjával háromszor rávágott a sziklára, megadva ezzel a megbeszélte jelet. Az egyik rohanó férfi hátrafordult.

- Még nem sikerült átjutnunk! Túl korai! Minket is el fog kapni!

- Akkor jobban tennéd, ha még gyorsabban rohannál! Ha sokat várunk, még ők is átjutnak a nyíláson!

Kahlan még háromszor koppantott a sziklán. A csengő hang, végigzengett a nedves, hűvös levegőn. Remélte, hogy menni fog a dolog. Ebben nem tudtak főpróbát tartani. Előtte az emberek tántorogva haladtak az ösvényen. Nick patái is meg-megcsúsztak a hóval borított sziklákon.

Először csak érezte, mélyen, a mellkasában, hogy valami dübörög. Túláságosan halk volt ahhoz, hogy hallani lehessen, de túl erős ahhoz, hogy ne lehessen megérezni. Felnézett a szikla tetejére, ahol az emberek lassan eltűntek a sötétségben és a ködben. Még nem látta, de már érezte, hogy mi fog történni.

Remélte, hogy a férfinak nem volt igaza, és lesz még idejük. Amikor meghallotta a háta mögött érkezők csatakiáltását, tudta, hogy nem volt más választásuk. Aztán pedig már hallotta is! Hatalmas morajlás zengett, mintha maga a föld indult volna meg. Hallotta a kicsavarodó fák recsegését. A környező hegyfalakról dübörögve hullottak alá a kövek. A föld valósággal beleremegett.

- Fussatok gyorsabban, vagy a kövek elevenen eltemetnek benneteket!

Tudta, hogy emberei olyan gyorsan futnak, ahogy csak tudnak, de ők gyalog voltak, és a ló hátáról lassúnak tűnt a mozgásuk. Fájdalmasan lassúnak. Feljebb a morajlás csak erősödött és hatalmas mennyiségű hótömeg követte a sziklákat. Kahlan remélte, hogy a hegy tetején lévő emberek biztonságban vannak, és hogy nem adta meg túl korán a parancsot.

Nagy kupac hó borította el egy pillanatra az arcát és a vállát. A hótól nem látott tisztán, de fülei jelezték, a morajlás nem halkul. A lezúduló hótömeg az egyik oldalon kettévált, mintha zsilip tartaná fel. Keresztülgázoltak rajta, mint egy vízesésen. Kahlan mögött három hatalmas fatörzs söpörte el emberei nyomát és jótékonyan eltüntette az útjukban álló havat.

A Birodalmi Rend katonái nem voltak ilyen szerencsések. Az aláhulló hótömeg, a benne sodort fatörzsekkel és sziklákkal együtt egyre duzzadva fehér halálként söpörte el őket. A robajlás elfojtotta a benne sodort és elevenen eltemetett férfiak halálsikolyát.

Kahlan felsóhajtott. Most már nem tudják követni őket. Az átjárót betemette a hó.

A fehérre mázolt férfiak azonban nem lassíthattak, hiszen megfagytak volna. A menetelés tartotta most melegen testüket. Kahlan tudta, a lábuk köré tekert fehér anyag sem adott túl sok meleget. Óriási feladatot hajtottak végre. Középföld érdekében sokan áldozták az életüket a csatában.

Kahlan is teljesen kimerült volt. A kialvatlanság, a harc fáradalmi és az öldöklés emlékei még hatalma használatánál is jobban gyötörték. Hamarosan, mondogatta magának, lesz alkalma pihenni. Megpaskolta az őt átölő kezeket.

- Megcsináltuk, katona! Most már biztonságban vagyunk!

- Igen, Inkvizitor Anya! - suttogta a fiú. - Bocsásson meg!

- Miért, katona?

- Csak tizenhetet tudtam megölni. Megfogadtam, hogy hússzal végzek, de csak tizenhetet küldhettem az Alvilágba.

- Ismerek hősöket, akik feleannyit sem öltek meg egy csatában, mint te! Nagyon büszke vagyok rád, és egész Középföld is büszke rád! Légy büszke magadra, katona!

A férfi mormogott valamit, amit nem értett.

- Nemsokára segítenek rajtad, tarts ki! Rendbe fogsz jönni!

A katona nem válaszolt. Kahlan hátrapillantott, de csak fehér havat látott. Néma csend vette körül a jeges pusztaságban. A távoli, sötét hegyekből farkasok vonyítása hallatszott.

* * *

Nem sokkal ezután végre elérték a saját táborukat. A sor elején haladók már pokrócba csavarva melegítették átfagyott testüket a tüzek körül. Férfiak szaladtak eléjük meleg takarókkal, kötszerekkel a kezükben. Mások a sebesülteket látták el.

Az egyik tűz fényében megpillantotta Prindint és Tossidint, amint éppen az újonnan érkezőket fogadták. Amint észrevették Kahlant, mindketten megkönnyebbülten sóhajtottak és rámosolyogtak.

Ryan kapitány - még mindig d'harai egyenruhában - kezén egy jókora kötéssel rohant oda hozzá, miközben mások a gyeplőt vették át tőle vagy a sebesült katonát szedték le a háta mögül. Prindin szaladt felé, karján Kahlan szőrmebundája lobogott. Anélkül, hogy leszállt volna a nyergéből, a nő így szólt.

- Éppen elég férfiszem méregetett már idáig, kérlek, dobd fel ide!

Prindin felnyújtotta a bundát. Tossidin egy barackot nyomott fivére fejére. A férfiak zavart csöndben várakoztak, amíg végre magára öltötte a kabátot.

Lecsusszant a nyeregből, alig érezte a lábait. Sétabotként támaszkodott a kardjára. Pár pillanatra megállt, hogy összeszedje magát. Aztán tekintetét a földön fekvő férfira vetette.

- Miért nem segítetek ennek az embernek? Ne ácsorogjatok ott, segítetek rajta! - Senki nem mozdult. - Azt mondtam, segítetek rajta!

Ryan kapitány lépett hozzá és a földre sütötte a szemét.

- Sajnálom, Inkvizitor Anya. Meghalt.

- Az nem lehet! - szorult ökölbe Kahlan keze. - Az előbb még beszélgettem vele! Nem halt meg, biztosan tudom! Nem halhatott meg.

Senki sem mert ránézni. Senki sem szólt egy szót sem. Végül a tűz körül lehajtott fejjel álló férfiakra nézett.

- Tizenhetet ölt meg az ellenség soraiból - mondta Ryan kapitánynak - Tizenhétet végzett közülük! - kiáltotta még hangosabban, hogy mindenki hallhassa. Ryan kapitány bólintott.

- Derekasán küzdött. Mindannyian büszkék vagyunk rá.

- Bocsássatok meg! - nézett végig az arcokon, melyek végre felemelkedtek. - Mindannyian! Mindegyikőtök hősieen harcolt. Mindnyájatokra nagyon büszke vagyok. Az én szememben és egész Középföld előtt hősök vagytok!

A férfiak kicsit felvidultak. Néhányan visszatértek enni vagy éppen a tűz körül teát iszogattak tovább.

- Hol van Chandalen? - kérdezte Kahlan, amint belebújt a csizmákba, amit Tossidin nyújtott felé.

- Az íjászokkal lovagolt el. El tudom képzelni, amint éppen most is nyílzáport zúdit az ellenségre!

Ryan kapitány hajolt közel hozzá, amint a két fivér távozott és halkabb hangon folytatta:

- Örülök, hogy ez a három vadember a mi oldalunkon áll! Látnod kellett volna, hogyan végeztek az ellenséges őrszemekkel! Prindin különösen, olyan mint a halál, ezzel a *trogával*. Hátborzongató látvány volt: az egyik pillanatban itt, a másikban ott bukkantak fel, és halált osztogattak mindenfelé. Nem láttál semmit, nem hallottál semmit. Aztán már az őrszemek egyenruhájában pusztítottak tovább.

- Látnod kellene őket, amint ugyanezt csinálják fényes nappal a nyílt síkságon. - Kahlan felnézett rá és halványan elmosolyodott. - Egészen jól áll rajtad!

- Nem is tudom, hogyan tudják ezt a nehéz páncélt viselni éjjel-nappal, de örülök, hogy rajtam volt, amikor kellett - igazította meg öltözkét Ryan.

- Hogy zajlott a csata? Hány embert veszítettél?

- Szinte mindent tökéletesen teljesítettünk, amit elterveztünk. Ezekben az egyenruhákban nem kellett túl sokat harcolnunk. Mielőtt rájöttek volna, hogy kik vagyunk valójában, már halottak voltak. Csak néhány embert veszítettünk. Úgy tűnik, hogy ti kaptátok a legjavát. Megszámoltam a veled együtt érkezőket. Közel négyszázat veszítettünk a veled tartó ezer kardforgatóból.

- Nagyon közel voltunk ahhoz, hogy mindannyian odavesszünk - meredt a tűz mellett melegedő férfiakra Kahlan -, de büszkén megálltak a helyüket. A hajtók is nagyszerűen harcoltak.

Ryan átfogta bekötözött karját.

- Akikkel ezidáig beszéltem, egyik sem végzett tíznél kevesebb ellenféllel. Sokan még ennél is többet vágta le. Azt hiszem, szép nagy darabot kihalítottunk az ellenség irhájából.

Kahlan nyelt egyet.

- Ők is bőven szedtek áldozatot közülünk.

- Úgy cselekedtek az embereim, ahogy megparancsoltam nekik? - kérdezte a férfi - Megvédték téged?

- Olyan távol tartották az ellenséget tőlem, hogy azt sem tudom neked megmondani, hogyan néztek ki. Attól tartok, hogy nem tudtam kellő dicsőséget hozni a kardodra, de nagy biztonságot jelentett, hogy velem volt. Remélem, egyszer még büszke leszel arra, hogy én hordoztam a csatában.

A kapitány összeráncolta a homlokát és a tűz fényénél megpróbálta jobban szemügyre venni a nő vonásait.

- Mintha az ajkaid megsérültek volna. És a lovad is, és te magad is vérrel vagy borítva!

Ez inkább vád volt, mintsem kérdés. Kahlan a tűzbe bámult.

- Azok a részeket valamit hozzám vágta, ami megsebezte az ajkamat. A sebesült katona vérezett össze, akit a lovamon szállítottam. Bárcsak feleannyi ellenséget meg tudtam volna ölni, mint ők! Rendkívüli tettet vittek véghez.

- Én csak annak örülök, hogy viszontláthatlak - morogta még mindig gyanakodva a férfi.

- Minden más a terv szerint halad? Az íjászok? A lovasság? Ki kell használnunk az alkalmat most, hogy részek vagy éppen betegek a méregtől. Az időjárás is a hasznunkra van. Nem pihenhetünk egy pillanatra sem. Egyik csapást a másik után kell rájuk mérni a legváratlanabb helyekről.

- Tisztában vannak a feladatukkal és arra várnak, hogy mikor válthatják le társaikat. Az íjászok hamarosan végeznek, aztán a lovasság és végül a lándzsások is visszatérhetnek. Gondoskodni fogunk a következő őrszemeikről is. A tartalék csapataink folyamatosan pihennek, hogy frissek legyenek. Az ellenségnek azonban ez nem adatik meg.

- Jól van, szükségük van a pihenésre. Reggel ismét ők következnek. Emlékezz a legfontosabb dologra: a rettegés és az erőszak a legjobb fegyver, ami legyőzi az értelmet. Ne feledd ezt! Ők is ezt a fegyvert használják, és most a saját fegyvereiket kell ellenük fordítanunk.

Prindin közeledett a tüzek felől.

- Inkvizitor Anya! Én és a fivérem egy kis hajlékot készítettünk elő neked, mialatt vártuk a visszaérkezésed. Odabent vannak a ruháid, és forró víz. Lemoshatod magad, ha úgy kívánod.

Kahlan megpróbálta nem kimutatni, hogy mennyire szerette volna lemosni magáról a háború mocsját.

- Köszönöm, Prindin!

A férfi kinyújtotta karját, hogy odavezesse egy kis tisztáshoz. A két fivér fenyőágakból és gallyakból épített neki egy kis sátrat, amit kívülről hó borított. Belül gyertyák világították meg a helyiséget. A havas földet ágakból és gallyakból készült szőnyeg borította. Kellemes fenyőillat lengte be a szobát. Gözölgő dézsa állt a forró kövektől körülvevett kis körben. Kahlan felmelegítette a tenyerét rajtuk.

A két fivér meleg és barátságos kis otthont varázsolt számára. Nem tudta eléggé csodálni gondoskodásukat. Csomagjai, ruhái összehajtvá várakoztak. Levette az Adie-től kapott csontnyakláncot. Ezt az egyetlen ékszert viselte a csatában. Egy pillanatra az arcához szorította, mielőtt lemossa volna. Arra a nyakláncra emlékeztette, amit az anyjától kapott.

Fejét a dézsába nyomta, hogy lemoshassa a haját, ezt követően pedig testének többi részét is. A dézsa nem volt olyan nagy, hogy teljesen beleférjen, csupán egy szivaccsal tudta letisztogatni magáról a festéket, de ez is csodálatos élmény volt. Erőltetnie kellett magát, hogy elterelje a csata körül zajló gondolatait, ezért Richard képét idézte fel magában. Kisfiús mosolya, szürke szemei jutottak eszébe, melyek mindig rámosolyogtak. Amikor befejezte a mosakodást, haját a kövekre fektette, hogy megszáradjon.

Feltétlenül aludnia kellett volna. Még mindig nem szerezte vissza az erejét azóta, hogy megérintette Osrkot, a félszeműt. Ürességet érzett a gyomorszájában, ahol mindig érezni szokta hatalmát. Csak alvással tudná leküzdeni ezt a szédülést és

gyengeséget.

Nagyon szeretett volna már aludni, de nem lehetett. Még nem. Visszavette a nyakláncát és nagyon lassan öltözködni kezdett. Egyszerre csak felfedezte a Chandalentől kapott csontkést, és a karjához rögzítette. Nagyon fáradt volt - már ahhoz is, hogy ébren maradjon - de még valami várt rá. Az embereivel kellett lennie. Nem hihették azt, hogy nem aggódik értük. Hiszen az életüket és vérüket ajánlották fel érte és Középföldért.

Amikor a hosszú haja tisztán csillogott és jó melegen felöltözött, kilépett kis lakából és a tábornokok felé indult. Komolyan hallgatta végig a történeteket, amiket a férfiak meséltek egymásnak. Mindenkinek válaszolt, aki kérdezte, vagy csak egy mosollyal köszönte meg a részvételt. Mindnyájukkal közölte, hogy mennyire büszke rájuk. Letérdelt a sebesültek mellé, ellenőrizte, hogy elég meleg-e a takarójuk, lemosta homlokukról az izzadtságot, jó egészséget és gyors gyógyulást kívánt. Láttá, hogy mennyire jólesett nekik törődése, bár még mindig félték az érintésétől.

Az egyik tűz körül körülbelül tíz katona üldögélt csöndben. Egy fiatal férfi reszketve ült, de nem a hideg rázta.

- Jobban vagy? Kezdesz felmelegedni?

- Igen, Inkvizitor Anya! - mondta, miközben vacogtak a fogai. - Soha nem gondoltam volna, hogy ez ilyen lesz. Ezek itt a barátaim - mutatott a többiek felé. - Hatan nem jöttek vissza.

Kahlan egyik kezével az ifjú homlokából hátrasimította a hajtincseket.

- Nagyon sajnálom, nekem is hiányoznak. Csak azt akartam, hogy tudjátok, mennyire büszke vagyok rátok. Olyan bátran viselkedtetek, amit még soha nem tapasztaltam.

A férfi idegesen bólogatott.

- Mindannyian halottak lennének, ha te nem vagy ott. Mikor visszafelé vágtattunk, hirtelen elálltak az utunkat, és akkor te előbukkantál egyes egyedül. Magadra vontad a figyelmüket, hogy el tudjunk menekülni. Megmentettél minket. Bárcsak feleannyit megölhettem volna ma éjszaka, mint te! Köszönöm, Inkvizitor Anya! Ha nem tetted volna ezt értünk, mindnyájan halottak lennének - villantott egy furcsa kis mosolyt a nő felé. - Ha választanom lehetne, inkább téged követnélek a csatába, mint magát Harold herceget!

- Egész jól bának a karddal, igaz-e?

Kahlan a hang irányába fordult, Ryan kapitány bukkant fel mögötte.

- Azt hiszem, tudna egyet s mást tanítani nekünk, kardforgatóknak! El se hinnétek, hogy mit...

- Ettél már valamit? - veregette meg Kahlan a férfi vállát.

A férfi a tűzön melegedő babra mutatott.

- Megkínálhatunk téged is, Inkvizitor Anya?

Ennek hallatán alig tudott uralkodni kavargó gyomrán.

- Ti csak egyetek, szükségetek van az erőre. Köszönöm a meghívást, de még másokat is meg kell látogatnom ma este.

Ryan kapitány követte.

- Én meg azt hittem, gondjaid vannak a kardforgatással... Az embereim, akik lenyergelték a lovadat, mondták, hogy szétdarabolt kezeket és ujjakat találtak a hevederbe és más helyekre szorulva.

Kahlan mosolygott, ahogy elhaladt egy csoport katona mellett. Üdvözlésként integettek neki vagy fejet hajtottak.

- Elfelejtetted, hogy ki volt az apám? Ő tanította meg a kard használatára.

- Inkvizitor Anya! Ennek nem kellene feltétlenül azt jelentenie, hogy...

- Sloan hadnagy halott.

A férfi elhallgatott.

- Tudom, elmondták. - Egyik kezével a nő karja alá nyúlt, mikor az megtántorodott. - Elég rosszul nézel ki. Még a megmérgezett ellenség is egészségesebbnek tűnt nálad.

- Ez csak azért van, mert már régóta nem aludtam - Kahlan nem mondta el neki, hogy ismét használta a varázserejét. - Holtfáradt vagyok.

Kis lakhelye előtt Tossidin egy tál babot kínált neki. Ujjával befogta a száját és becsukta a szemeit. Úgy érezte, rögtön hányni fog, ha az étel illatát megérzi. Tossidin megértette és elvitte az ételt. Prindin támasztotta meg karját.

- Inkvizitor Anya, muszáj enned valamit! De előbb pihenésre van szükséged. Készítettem egy kis teát, talán örülni fogsz neki. Odabent van.

- Igen, a tea talán majd megnyugtatja a gyomromat. Kérlek, a reggeli ütközet előtt ébresszetek fel, én is velük akarok tartani.

- Ha eleget pihentél, fel fogunk...

A nő egyetlen pillantásával belefojtotta a szót.

- Igen, Inkvizitor Anya! Felkeltelek majd. Én magam.

A kis hajlék belsejében ott gőzölgött a forró tea. Kahlan feje iszonyatosan zúgott. Csak egy-két kortyot tudott inni, mielőtt az ágyba zuhant. Sokkal jobban lesz, ha majd kipihen magát. Érezte, ahogy ereje szétárad a mellkasában.

Fejében rengeteg gondolat kavargott. Aggódott, hogy ki megy majd a következő csatába, és ki lesz a tartalék. Aggódott mindnyájukért. Olyan fiatalok voltak.

Aggódott azért, amibe belekezdett: a háborúért.

De hiszen nem ő kezdte el az öldöklést! Egyszerűen csak megpróbálta megmenteni ártatlan emberek életét a biztos haláltól. Nem volt választása. Az Inkvizitor Anyának felelősséggel kell viselgetnie egész Középföld iránt. Ha a Birodalmi Rend csapatait nem sikerül megállítani, sok ezer ember hal meg fegyvereiktől és sok ezren rabszolgáikként sínylődnek majd.

Ismét az ebiniissai palota fiatalasszonyaira gondolt, rettegő arcuk megjelent lelki szemei előtt. Túl fáradt volt ahhoz, hogy megsirassa őket. Lesznek épp elegendő, akik ezt megteszik helyette. Remélte, hogy reggel utoljára kell az embereit az ellenséggel szemben csatába küldenie. Ez járt a fejében, s folyvást csak azoknak a lányoknak az arcai lebegtek a szemei előtt.

Ha nem sikerül megállítani ezt a hadat, minden és mindenki, akinek varázsereje van - akár jó, akár rossz - az összes teremtmény elpusztul.

Richardnak is van varázsereje.

Gondolatai a férfire terelődtek. Ekkor sírt csak igazán, és reménykedett, hogy Richard majd nem gyűlöli meg azért, amit meg kellett tennie. Azért imádkozott, hogy a férfi megértse és megbocsásson neki. Azért tette, hogy őt mentse, hogy életben tartsa. Könnyei csak hulltak és hulltak, míg végül nagy nehezen elfogytak.

Richard képe kiűzte a félelmetes, zajos és hangos gondolatokat a fejéből. Napok óta először volt képes másra gondolni, mint háborúra és gyilkolásra.

Ahogy Richardra gondolt, a jelen gondjai jutottak eszébe. Majdnem elfeledkezett ezekről. Más fontos tennivalók is akadtak a Birodalmi Rend megfékezésén kívül. Nagyon fontos dolgok. Úgy tűnt, mintha ez a háború eltérítene az igazán lényeges dolgoktól.

Darken Rahl képe ötlött fel elméjében. Darken Rahl megjelölte Richardot. A Fény Nővérei pedig magukkal vitték. Neki viszont az lett volna a feladata, hogy Aydindrilbe jusson, és megtalálja Zeddet. Csak együtt segíthettek Richardon...

Richardnak kell megállítania az Őrzőt.

A sötétben, szőrmebundájában feküdve dühös arcot vágott. Az Alvilágot elválasztó Fátyol még mindig szakadt volt. Nem kellene körbe-körbe szaladgálni fegyverrel a kezében, d'haraiakat öldökölve.

Eszébe jutott Darken Rahl nevetése.

Megérintette nyakán a sérült, duzzadt bőrt. Tehát igaz volt! Rahl az ő bolondságán nevetett.

Kahlan felült az ágyában. Mit tett? Segítenie kell megfékezni az Őrzőt! Shota megmondta, hogy a Fátyol szétszakadt. Darken Rahl és Denna is megerősítette ezt. Látott egy férclényt. Dennaival is beszélt. Denna Richard helyett magára vette az Őrző bélyegét, hogy a férfi élhessen és képes legyen helyreállítani a Fátylat.

Kahlannak pedig Zedhez kellene eljutnia. Nem engedheti most meg magának, hogy katonásdit játsszon.

Am ha nem sikerül megállítani a Birodalmi Rendet...

Ha viszont a Fátyol tovább szakad...

El kell jutnia Aydindrilbe! Találkoznia kell Zeddel. Ezek a férfiak tudnak harcolni nélküle is. Ez a foglalkozásuk. Ő az Inkvizitor Anya és nem kellene az életét kockáztatnia a csatamezőn szaladgálva, amikor Középföld - és az élők világa - veszélyben van.

Ezért nevetett hát rajta Darken Rahl! A bolondságát kacagta.

Felkapta a teásbögrét, és két keze közé fogta, hogy ujjai valamelyest felmelegedjenek. Ő volt Középföld védelmezője. Elsősorban az ő feladata, hogy megvédje. Megitta az utolsó csepp teát is, és összehúzta a száját annak keserű ízétől.

Visszafeküdt az ágyra, a teás bögrét a hasán tartotta. A halott lányok képe újra a szeme előtt lebegett. „A rettegés és az erőszak a legjobb fegyver, ami legyőzi az értelmet.” Ezt tette vele is az ellenség: mindannak a borzalma, amit műveltek, úrrá lett józan gondolkodásán.

Úgy érezte, ezek a fiatalok mind meghaltak volna, ha nem vezetné őket tanácsaival. Most rádöbrent, hogy ki is ő igazán. Ő a vezér, Középföld vezére. Aydindrilhez tartozik, de ő vezeti a Tanácsot, hogy mindenkit egy cél alatt egyesítsen. Ugyanúgy Richard vezére és védelmezője is - azzal, hogy segít neki. Enélkül a vezetés nélkül Richard és az összes élőlény elpusztulhat.

Ismét felült és a gyertyák fényébe bámult.

Nem csodálta, hogy Darken Rahl nevetett rajta. Hagyta, hogy az ellenség eltérítse eredeti szándékától. Majdnem elfeledkezett a feladatáról és majdnem teret engedett az Őrzőnek, hogy megvalósítsa a terveit.

Most már tudta, hogy mit is kell tennie! Épp eleget tett ezekért az emberekért. Most, hogy megtanultak igazán harcolni, magukra hagyhatja őket.

Most már teszik a saját dolgukat, ő pedig elmehet Aydindrilbe.

Miután elhatározta magát, úgy érezte, mintha egy nagy kő esett volna le a szívéről. Eltöltötte a céltudatosság érzése. Richard annak ellenére, hogy nem volt vele, segített neki, hogy ráébredjen, mit kell tennie és mi a kötelessége.

Belenézett a teásbögrébe, de az már üres volt. A feje zúgott és a szemét nem tudta tovább nyitva tartani. Nagyon fáradtnak érezte magát és nem tudott tovább ülni maradni. Ahogy hátra dőlt, azon ábrándozott, hogy mit csinálhat Richard, hol lehet? Valószínűleg a Nővérekkel van, akik megtanítják neki, hogy hogyan irányítsa a Tehetséget.

Imádkozott a jó szellemekhez, hogy tudassák a férfival, mennyire szereti őt. A karja hirtelen elnehezedett, nem bírta tovább tartani a teás csészét, ami végül legurult a földre. Már aludt is, mélyen, álomtalanul, mint a halál.

3. FEJEZET

Alámerült a semmibe. Elveszett földre érkezett, amit rettentő, kegyetlen sötétség ölelt át - és ami úgy tűnt, mintha valahonnan ismerős lett volna. Elveszett volt abban a világban. A mindent körülölelő sötétség nem nyújtott sem megértést, sem biztonságot.

Még mélyebbre hatolva a semmibe, hirtelen megérezett valamit. Volt ott valami, ami reménnyel töltötte el. Remény kelt a szívében, hogy elmenekülhet az idegtépő semmiből. Belekapaszkodott a lehetőségbe, mintha egy szikla lenne egy hatalmas, fekete folyóban. Ahogy megpróbált megszabadulni a fojtogató sötétségtől, lassacskán kezdte érezni a testét. Miközben visszafelé sodródott, a fejében hasogató fájdalom tombolt és megpróbálta megérteni, hogy tulajdonképpen mi is történik vele. Valaki szólította. Inkvizitor Anya, így szólították. Nem. Nem ez volt a neve. Eszébe jutott. Kahlan. Így hívják. Kezek rázták meg, valaki szölongatta, és folyamatosan rázta. Valami elképesztően távoli helyről tért vissza az élők világába. Kahlan kinyitotta a szemét és érezte, hogy újra otthon van.

Ryan kapitány volt az, aki a vállait rázta és a nevén szölongatta. Egy mélyet szippantott a hideg levegőből. Visszahúzta a kezeit, hogy megtámassza magát. A férfi arcvonásain aggodalom tűnt fel.

- Inkvizitor Anya! Jól vagy?

- Én... én...

Körbenézett. Tossidin is ott volt. Hideg ujjával megérintette homlokát.

- A fejem... mennyi az idő?
 - Nemsokára pirkad. Azért jöttünk, hogy felébresszünk, ahogy meghagytad. A talpasok készen állnak. Kahlan lehúzta magáról a bundáját.
 - Egy pillanat és kész vagyok! És aztán...
 Eszébe jutott eredeti úti célja: el kell jutnia Zeddhez. Segítséget kell találnia Richardnak. Ha a Fátyol valóban elszakadt...
 - Inkvizitor Anya! Rosszul nézel ki. Rengeteg minden mentél keresztül, napok óta nem aludtál, és most is csak néhány órányit! tudtál pihenni. Azt hiszem, még többre lenne szükséged.
 Igen, így volt. Annak ellenére, hogy Kahlan érezte, Inkvizitor-ereje visszatért, nem volt jól.
 - Kapitány! Muszáj Aydinrilbe indulnom. Muszáj...
 - Most pihenj! - mosolygott rá a férfi - Nem vagy elég felkészült az utazáshoz. Maradj itt és pihenj. Mikor visszaérünk, elég friss leszel ahhoz, hogy útra kelj.
 - Igen - bólintott Kahlan, - de utána muszáj visszaindulnom. A múlt éjszaka ezen gondolkoztam. Addig pihenek, míg vissza nem értek, de aztán indulnom kell.
 Ismét körbenézett. Csak Tossidint látta a kapitánnyal.
 - Hol van Chandalen és Prindin?
 - A bátyám visszament, hogy gondját viselje az őrszemeknek. Így meglepetésszerűen támadhatunk az ellenségre - felelte Tossidin.
 - Chandalen épp a lándzsások oldalán harcol - jelentette Ryan kapitány. - Most majd felváltom a talpasok élén!
 - Tossidin! Kérlek, mondd meg Chandalennek, hogy amikor befejezték a csatát, indulunk. Mindhárman vigyázzatok magatokra! Szükségem van rátok, hogy eljussak Aydinrilbe.
 Nagyon nehezen tudta nyitva tartani a szemét, és még nehezebb volt beszélnie. Tudta, ilyen állapotban nem képes utazni.
 - Én itt pihenek, amíg visszatértek!
 Ryan kapitány megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy Kahlan nem tart velük és itt majd biztonságban lesz.
 - Néhány embert itt hagyok, hogy őrködjön, mialatt pihensz.
 - Ez a tábor jól el van rejtve, itt biztonságban vagytok egyedül is.
 - Tíz vagy tizenkét emberen nem múlik a csata sikere, és sokkal nyugodtabb lennék, ha nem kellene érted is aggódnom. Kahlannak nem volt ereje vitatkozni.
 - Rendben van...
 Visszadőlt az ágyra, Tossidin pedig betakargatta a köpenyével. Újra a sötétségbe zuhant, ahogy a két férfi elhagyta a kis szobát. Megpróbálta álombeli önmagát más irányba vezetni, de reménytelenül sodródott a látomással.
 Az üresség roppant súlya körbezárta. Megpróbált elmenekülni vagy visszajutni, de a sötétség túl sűrű volt. Olyan, mint egy ingovány, ami lassan elnyeli áldozatait. Csapdába esett és egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt. Hirtelen pánik fogta el.
 Megpróbált gondolkodni, de semmi használható nem jutott eszébe. Érezte, hogy valami nagyon nincs rendben, de azt már nem tudta megmondani, hogy mi az a valami. Minden erejével megpróbált Richardra összpontosítani, arra, hogy a férfinak szüksége van rá. Úgy érezte, mintha arra lenne kárhozva, hogy átaludja egész életét.
 Richardért érzett aggodalma lassan visszavezette a való világba ebből a nagyon furcsa és végtelenül mély álomból. Kétségbeesett sóhajtással ébredt. Iszonyú fejfájás gyötörte, és egész testét a fájdalom éles kései vagdoszták. Nagy nehézségek árán ülő helyzetbe emelte magát, és a sötétségbe bámult.
 A gyertya ellobbanóban volt, és valami különös némaság ülte meg a helyet. Arra gondolt, talán a hideg levegő majd felébreszti. Amikor felkelt, hogy a kijárat felé induljon, úgy érezte, karjai és lábai ólomból vannak.
 Odakint homályos szürkület fogadta. A fák mögött világító csillagokat nézte az égen, amint megpróbált egyensúlyozni remegő lábain. Egy bizonytalan lépést tett előre, és fel is bukott valamiben. Arccal a hóba esett. Ahogy felpillantott, pár lépésnyire tőle üveges tekintet meredt rá.
 Egy fiatal férfi teste feküdt a hóban, és az ő lába okozta egyensúlyvesztését. A holttest nyakán éktelen vágás tátongott, amely szinte elválasztotta a fejtől. Vére pirosra színezte a körülötte fehérlő havat. Kahlan lassan felemelte a fejét és több holttestet is felfedezett. Galeai katonák voltak és mindegyiknek a kardja érintetlenül hevert hüvelyében. Ezek szerint még védekezni sem volt lehetőségük. Kahlan legszívesebben elrohant volna, de a lábai nem mozdultak.
 Megpróbált koncentrálni, de a feje erősen lüktetett és zúgott. Valaki megölte ezeket a katonákat, és bizonyára még most is a közelben van. Ujjjaival megérintette a halott ör kezét. Az még mindig langyos volt, tehát nem sokkal ezelőtt végezhetek velük. Lehet, hogy ez ébresztette fel. Ahogy a környező fák felé fordította a tekintetét, észrevette, hogy emberi alakok rejtőznek az ágak mögött. Ezek az árnyak most mozgásba lendültek, és felé közeledtek. Kiáltozva és nevetgélve léptek elő a fák mögül, és akkor felfedezte, hogy közel egy tucatnyi d'harai és keltoni marcona fon gyűrűt köréje. A Birodalmi Rend katonái voltak.
 Kahlan azonnal talpra ugrott. Az egyik legközelebb álló férfi arcát duzzadt, vörös seb borította az állatói a homlokáig. Undorító vigyor jelent meg szájának ép szegletén. Kahlan rögtön felismerte: Riggs generális volt az.
 - Lám, lám! Végül csak rád találtam, Inkvizitor!
 A bokrok mögül kiáltás hallatszott, és amint a férfiak mind arra fordultak, Kahlan kitört a gyűrűből és rohanni kezdett. Mielőtt megfordult, fél szemmel látta, hogy az embereket egy hatalmas csatabárd kezdte ritkítani. Orsk volt az, aki bizonyára már régóta kereste, hogy megvéddesse. Akit egy Inkvizitor megérint, soha nem adja fel.
 Kahlan lábai azonban elgyengültek, és bár olyan gyorsan futott, ahogy csak bírt, nem jutott elég messzire. Hallotta a háta mögül üldözői közeledő hangját. Acél csapódott acélhoz. Orsk bömbölve csapott le ürnője ellenségeire.
 Ahogy tántorogva rohant a fák között, ágak csapódtak az arcába. Halott ágak és bokrok szaggatták ruháit. Tántorogva vonszolta előre magát. A faágakról hó hullott az arcába. Képtelen volt elég gyorsan emelni a lábait.
 A sarkában loholó férfi hörögve vetette utána magát, és megragadta a lábait. Elvágódott a fagyott földön. Havat köpködve rúgkapált, hogy kiszabadítsa magát. Az ember megragadta övével fogva és teljes súlyával ránehezedett.

Az égővörös sebhelyről felismerte, hogy Riggs volt az, aki most győzedelmes mosollyal bámult képébe. Egyik kezével a hajánál fogva a földhöz nyomta, másik öklével arcul vágta. Az ütés erejétől szinte alig kapott levegőt.

- Most végre elkaptalak, Inkvizitor! Többé nem menekülhetsz. Jobb, ha lemondasz erről.

Mire gondolt ez az ember? Hiszen egyedül volt! Kahlan megérintette a mellkasánál és értetlenkedve nézett rá. Hogyan gondolhatja egy magányos ember, hogy leteperhet egy Inkvizitort?

- Egyedül vagy, Riggs! Elvesztél. Az enyém vagy - préselte ki a szavakat a férfi súlya alatt.

- Nem hinném - vicsorgott rá - Azt mondta nekem, hogy most nem vagy képes használni az erődöt.

A férfi ismét a földhöz ütötte Kahlan fejét. Ködbe borult előtte a világ. Kahlan gondolkodni próbált. A generális hajánál fogva megint felemelte a fejét, hogy a földhöz csapja. Bár csodálkozott azon, amit a férfi művelt, cselekednie kellett, mielőtt addig veri a fejét, amíg elveszti az eszméletét. Cselekednie kellett, amíg az övé volt a pillanat.

Lelkének csendjében hagyta, hogy a hatalma átjárja. Szabadjára engedte a mágiát.

Hang nélkül mennydörgött. A hatalom, a mágia lökéshullámától Riggs teste összerándult. A faágak körös-körül megrázkódtak. Hó zuhogott alá Kahlan arcába és a férfi hátára.

Riggs álla leesett, szemei elkerekedtek.

- Úrnőm! Rendelkezz velem!

- Ki mondta, hogy a varázserőm nem árthat neked?

- Úrnőm, az nem volt más, mint...

Egy halálosan pontos nyílvevő metszette át a szólni kívánó torkát. Szemei könnyel teltek meg, ahogy a vessző keresztül haladt a húson és a csontokon, de torkán már egyetlen hang sem jött ki többé. Vér buggyant ki szája szélén, majd egy utolsó szusszanással elterült a nő mellett a hóban.

Egy kéz távolította el a félig ránehező testet. Kahlan egy pillanatra azt hitte, hogy Orsk az, aki most is a segítségére sietett.

- Inkvizitor Anya! Megsérültél? - találkozott Prindin aggódó arcával. Teljesen megszabadította a halott súlyától, és kezét nyújtotta a nő felé, miközben furcsa módon méregette tetőtől-talpig. Kahlan felnézett rá, de nem fogadta el a segítő kezét. Mostanra már a szinte benuult volt a fáradtságtól, erejének használata utolsó csepp energiáját is kiszívta belőle.

- Úgy látom, nem sérültél meg és épségben vagy - szólt Prindin, miközben vállára vette az iját.

- Nem kellett volna megölnöd. Már átjárta az erőm. Az enyém volt. Éppen azt akarta elérni, hogy ki mondta rólam, hogy nem árthatok neki...

Egész testét borzongás járta végig attól, ahogy a férfi méregette. A szokatlanul bizalmas pillantás, ami a karjától a nyakáig és a dereka vonaláig végigsimította, megmagyarázhatatlan érzést keltett benne. Hirtelen Orsk ugrott elő a fák mögül.

- Úrnőm! Megmenekültél?

A háttérben, mintha mások - köztük Chandalen - hangját is hallotta volna. Prindin azonnal kezébe vett egy nyilat. Orsk is ütésre emelte bárdját hatalmas mancsaival.

- Prindin! Ne bánts! - Prindin azonban megfeszítette az ideget.

- Orsk! Fuss! Rohanj!

A hatalmas ember kérdés nélkül megfordult, és a bokrok felé vetette magát. A nyíl azonban már kirepült, és Kahlan hallotta, amint valami keménybe ütközik. Hallotta, hogy Orsk botladozva csörtet a ritkás aljnövényzetben, majd az ágak ropogása elhalt, és egy hatalmas test huppan a földre.

Kahlan ismét megpróbált talpra állni, de úgy érezte, hogy a csontjai és izmai szétolvadtak a testében. Prindin vigyorogva felé fordult, és ismét a vállára akasztotta iját. Kahlan a megdöbbenéstől alig jutott szóhoz.

- Prindin! Miért tetted ezt?

- Így kettesben lehetünk - vont vállat. Szélesen elmosolyodott. - Mielőtt levágják a fejedet.

Szóval Prindin volt az! Prindin világosította fel Riggset, hogy Kahlan ereje nem árthat neki, hogy az rátámadjon, és muszáj legyen rajta elhasználnia az erejét. És aztán védtelenül maradjon.

Nagy küszködések árán, remegő lábakkal megpróbált talpra állni fekvő helyzetéből, de nem sikerült. Egy hang hallatszott a háttérből. Chandalen kiabálta a nevét. A másik irányból Tossidin tette ugyanezt. Megpróbált kiáltani nekik, de csak egy erőtlén, halk suttogás hagyta el a torkát. A sötétség ismét magával ragadta.

Talán még mindig álmodik, gondolta, hiszen nehezen tud beszélni, mozogni, ugyanúgy, mint egy rémálomban. Azt kívánta, bárcsak egy rossz álom lenne.

Ám tudta, hogy nem álmodik.

Mikor Prindin a hangok irányába fordult, Kahlan minden erejét összeszedve sarkát a hóba mélyesztette, és megpróbálta magát arrébb tolni. Egyik keze beleakadt egy földön fekvő faágba. Prindin utána vetette magát. Kahlan összes félelmét, fájdalmát, gyűlöletét összeszedte, és a közeledő Prindin felé irányította. Minden erejét beleadta; több már egyszerűen nem maradt benne.

A Sáremler felé sújtott a vastag faággal. Prindin egyetlen mozdulattal kiverte a kezéből, és magához húzta, miközben karjával átölelte a nyakát, hogy betapassza a száját, nehogy kiálthasson Chandalennek. Prindin nem volt kifejezetten nagydarab, de Kahlan tudta, hogy elképesztően erős. Bár ebben az állapotában egy gyermek is könnyedén elbánhatott volna vele.

Chandalen késsel a kezében mögöttük temett. Ekkor Kahlan beleharapott Prindin karjába. Felsikoltott, amint látta, hogy Prindin lehetetlenül gyorsan megperdül és egy iszonyatos csapást mér a faággal Chandalen halántékára. A tompa puffanás hangja szinte émelyítő volt. Az ütés a fenyőfák ágai közé repítette Chandalent. Ahogy kicsavarta magát Prindin szorításából, Kahlan látta, hogy Chandalen teste körül véres lesz a hó. Ekkor Tossidin érkezett lihegve a tisztásra.

- Mi történik itt? Prindin!

Ahogy megpillantotta őket, lelassított. Chandalenre, majd Prindinre nézett. Prindin saját nyelvén szólt a vállai felett testvéreinek.

- *Chandalen megpróbált megölni bennünket! Épp akkor érkeztem ide, amikor rátámadt az Inkvizitor Anyára. Megsérült szegény. Segíts!*

- Ne... Tossidin... ne... - kiáltotta Kahlan térdre rogyva.

Tossidin feléjük lépett.

- *Mi az a probléma, amiről Chandalen beszélt neked? Mi történt veled, testvérem? Mit tettél?*

- *Segíts! Az Inkvizitor Anya megsérült!*

Tossidin megragadta a fivére vállát és maga felé fordította.

- *Prindin! Mit tettél...*

Prindin egy kést döfött testvére mellkasába. Tossidin szemei kitágultak a meglepetéstől és a megdöbbenéstől. Ajka szólásra nyílt, de nem jött ki hang a torkán. Egy utolsót sóhajtott, majd lábai összecsucsklottak és a földre rogyott. Kahlan felsikoltott. A kés Tossidin szívén hatolt keresztül.

Chandalen ült fel egy fájdalmas nyögéssel. Egyik szemével a sebesültet figyelve, kezét vérző sebére szorította. Prindin előhúzott egy kis csontdobozt az övéből. Tele volt *banduval*. Ezért nem adta oda az összes mérget Kahlannak!

Prindin egy meglehetősen nagy csipetet tekert az egyik nyílvevő hegyére. Ahogy Chandalen megpróbált talpra állni, Prindin megfeszítette az íjat. Kahlan tudta, hogy a férfi torkára céloz. Ahogy Prindin kilőtte a nyilat, Kahlan utolsó erejét is összeszedve, teljes testsúlyával a férfi lábára dőlt, hogy a nyíl repülési irányát megváltoztassa, így a vessző is Chandalen vállába csapódott.

Az arcára mért hatalmas csapás a földre döntötte. Kahlan minden erejét összeszedve menekülni kezdett. Ujjait szinte égette a jeges hó, térdeinél átázott a ruhája és a fagyos nedvesség szinte a csontjaiba mart. Kahlan a hidegre összpontosított, hogy összeszedje magát. Ahogy vonszolta magát előre, hátrapillantott.

Prindin egy újabb nyílvevőt húzott elő, melynek a végét szintén méreggel borította, miközben nézte hogy küszködik. Ugyanazzal a tekintettel méregette, mint Chandalent. Egy kiáltás tört fel Kahlan torkából, talpra kecmergett, s rohanni kezdett. Egy rémálom. Ez egy rémálom!

A nyílvevő a bal vádlijába csapódott. Felsikoltott és előre bukott a hóban. Érezte, amint a fájdalom lángja szétárad testében. A szűrő, bizsergető érzés szétáradt az izmaiban, a csontjaiban égő fájdalom pedig lassan áradt felfelé, egészen a csípőjéig.

Prindin már ott is volt mellette. Letérdelt, és kihúzta a nyilat a lábából. Kahlan érezte, amint a méreg bizsergése lassan szétárad a lábában!

- *Ne aggódj, Inkvizitor Anya! Nem használtam olyan sok mérget, mint Chandalennél, csak éppen annyit, hogy ne okozhass több gondot neked. A barátod pár pillanat múlva halott lesz. Te azonban éppen elég ideig fogsz élni ahhoz, hogy lefejezhessenek. Feltéve, ha nem várnak vele sokáig. Túl hideg van itt kint. Menjünk vissza* - simított végig Kahlan fenekén.

Csuklójánál fogva megragadta, és húzni kezdte a havon át. Kahlan küzdött vele, de csak a gondolatokig jutott el: sikoltott, ütött, rúgkapált, ám képtelen volt a testét engedelmességre készíteni. Prindin úgy vonszolta maga után a hóban, mint egy rongybabát. Érezte, hogy a méreg bizsergése a bordáihoz ér.

Könnyek lepték el a szemét. Orsk. Tossidin. Chandalen. És most ő. Hogyan tudta ezt tenni Prindin? Zokogott, ahogy arca a jeges havat érte. Hogy volt rá képes? A saját fivére volt. Úgy gyilkolta le, mintha semmit sem jelentene számára. Ki képes ilyet tenni? Hogyan képes egyáltalán bárki ilyet tenni?! Hacsak nem...

...az Őrző bérence.

Elállt a lélegzete, amikor hirtelen ráébredt. Soha nem akart hinni a varázslóknak, hogy ilyesmi létezhet. A varázslók bizonygatták, hogy az Őrző bérencei valóban léteznek, de soha nem hitte, hogy a varázslók ezt komolyan gondolják, és nem csupán afféle meseként emlegetik a bérenceket. Babonás bolondságnak tartotta, ami csak alapul szolgált az embereknek, hogy a sötétségben az Alvilág lényei után vadásszanak, olyan lények után, melyek az Őrző sötét suttogásait követik.

Most már tudta. Az Őrző egyik bérence tartja fogva. Drága szellemek, hogyan tudhatta volna ezt bárki? Annyiszor sietett a segítségére. A barátságát nyújtotta neki.

Mert ezzel tudott a közelébe férközni! Így tudta minden egyes mozdulatát közvetíteni az Őrzőnek. Bérenc volt. Ezért nevetett rajta Darken Rahl; mert ostoba volt.

Most már biztosan tudta: a Fátol elszakadt. Rahl megígérte neki, hogy szörnyű dolgokon fog keresztül menni. Rahl azért jött vissza, hogy tovább szakítsa a Fátylat, ő pedig balga módon azt hitte, ő irányítja az eseményeket. Ám egész idő alatt Darken Rahl és az Őrző Prindin szemein keresztül figyelték minden mozdulatát.

De miért várt eddig? Miért hagyta, hogy megütközzön az első csatában és ilyen sok ember meghaljon, mielőtt lecsap rá?

Most már tudta, hogy miért. Az Őrző az Alvilág ura volt. A halál volt az életető eleme. Ezért akarta eltépni a Fátylat - hogy halált hozzon az élők világába.

Minden egyes élet kioltása élvezetet jelentett számára. Minél jobban elnyújtja a gyilkolást, a félelmet és a fájdalmat, annál nagyobb a boldogsága.

Prindin ágakon, bokrokon keresztül húzta magával a hóban. A méreg már a mellkasánál járt. Érezte, amint a lába teljesen elzsibbad. A nyílvevő csontot ért és Prindin nem volt gyengéd, mikor kitépte a sebből. Most legalább nem érzi.

Mikor elérték a kis kunyhót, holttestek, galeaiak és az Orsk bárdjától elpusztult d'haraiak tetemei feküdtek mindenfelé. Kahlan tudta, hogy amint Prindin megteszi vele azt az ocsmányságot, az ellenség táborába hurcolja, ahol lefejezik. Semmit nem tehet és senki nem lesz képes ezt megakadályozni! Soha többé nem láthatja viszont Richardot, aki soha nem tudhatja meg, mennyire szereti őt.

Prindin a bejáraton keresztül a kis hajlékba tuszkolta. Két további gyertyát gyújtott még arról, ami már majdnem csonkig égett.

- *Látni akarlak a fényben. Végig akarom nézni a testedet. Tetőtől talpig látni akarlak* - nézett rá éhes mosollyal. Majd levette szőrmekabátját, és maga mellé dobta. Eltűnt róla a mosoly. Szemei tágra nyíltak, és saját nyelvén beszélt tovább:

Vetközz le, végig akarom nézni a tested. Először csak nézni szeretnék. Hogy felizgasson a látványod.

Még ha kést tartottak volna a torkához, Kahlan akkor sem lett volna képes megtenni. Nem tudta mozdtítani a karjait.

- Prindin! Az embereim hamarosan visszatérnek és rád találnak! - suttogta feléje.

- Elfoglaltak lesznek. Olyan csatára kényszerülnek, amelyre nem számítottak. Nem fognak egyhamar visszatérni, ha egyáltalán visszatérnek. - Mosolya hirtelen fortogó dühbe váltott. *- Azt mondtam, vedd le a ruháidat!*

- Prindin, a barátom vagy! Kérlek, ne tedd ezt!

A férfi melléugrott és elkezdte kicsatolni az övét.

- Akkor majd én megteszem helyetted!

Könnyek futottak végig Kahlan arcán. Sírt saját tehetetlenségén, és sírt azért, mert egy barátját elragadta ez az örület - mert elragadta az Őrző.

- Prindin! Miért?

A Sárember a kérdéstől meglepve hirtelen felült.

- A Dicső Szellem azt mondta, hogy megkaphatlak, mielőtt elnyel az Alvilág. Azt mondta, ez a jutalmam a munkámért. Nagyon elégedett azzal, hogy megszereztelek a számára.

A Kahlan nyakán égő harapás ismét felsajgott. Sajnálkozva gondolt Tossidinra és Chandalenre, és persze saját, reménytelen helyzetére. A méreg közben már a vállaiiban is szétáradt. Az őt földhöz szorító test alatt szenvedett, miközben a férfi ugyanott csókolt meg, ahol a harapás lüktetett.

- Prindin... kérlek... miután megkaptál engem... elengedsz, ugye?

Remélte, ha a saját nyelvén szól a férfinak, az jobb belátásra bírja majd.

- Kérlek!

A férfi felemelte a fejét és a szemébe nézett.

- Mit érnek azzal, ha elengedlek? A tea és a nyíl is mérgezett volt, hamarosan úgyis meghalnál. Azonban élve kell eljutnod a bakó elé, mielőtt a méreg végez veled. Így majd sokkal kevesebbet szenvedsz. Ez lesz az én utolsó ajándékom.

- Gyűlöllek! Téged és azt a Dicső Szellemedet! - kiáltotta Kahlan. Prindin talpra ugrott és kiegyenesedett, amennyire az alacsony tető engedte. Ököibe szorította a kezét, miközben a nőre ordított.

- Az enyém leszel, mert ígéretet kaptam rá! A hatalmad nem árthat nekem, mert már elhasználtad. Az enyém leszel, vagy önként, vagy erőszakkal. A gyűlöletes varázserőddel a nyomorba döntötted a népemet! Gonosz vagy, és ezért így állok bosszút rajtad. A Dicső Szellem megígérte, hogy így kell lennie.

Prindin lehúzta magáról özbőr ingjét és hörögve a földön fekvő nőre vetette magát. Arca pontosan áldozata arca fölé került.

Döbbenet bámultak egymás szemébe.

Prindinnek fogalma sem volt róla, hogy mi történt. Kahlan tudta, *mi* történt, csak azt nem tudta, *hogyan*.

Érezte, ahogy a férfi forró vére végigfolyik a kezén, szájából vér bugyogott az arcára. Pupillái kitágultak, és egy hosszú, halálos sóhajjal kilehelte tüdejének utolsó lélegzetét is.

Kahlan arcát könny áztatta. Nem volt ereje lelökni magáról a testet, a holttest súlyától még levegőhöz is alig jutott.

Ott feküdt a földön, miközben érezte, hogy a ruhája beissza a karján végigfolyó vért. A méreg bizsergése a nyakához ért.

4. FEJEZET

A zúgó sötétségben érezte, hogy ajkaiba fájdalom hasít. Valami a vágást érintette meg, és valami a szájában is volt. Mintha egy ujj matatott volna a fogai közt.

- Nyeld le!

Kahlan álmában értetlen arcot vágott.

- Nyeld le! Hallasz engem? Nyeld le!

Síralmas arcot vágva szót fogadott. Az ujj valami száraz anyagot gyömöszölt ajkai mögé.

- Ezt is nyeld le!

Kahlan engedelmeskedett, remélve, hogy a hang majd békén hagyja. Így is történt. Ismét visszazuhan a kongó ürességbe. Újra alámerült a sötét semmibe. Nem tudta érzékelni, hogy mennyi ideje is lebegett ebben a sötétségben.

Egy sóhajással végül felnyitotta a szemét. Körbepillantott a kis hajlékban. A gyertyák már félig leégtek, testét saját szörmekabátja borította be. Chandalen hajolt fölé figyelmesen vizsgálva, majd egy megkönnyebbült mosoly jelent meg ajkain.

- Visszatértél hát! Most már biztonságban vagy! - mondta.

- Chandalen! Most én vagyok az Alvilágban, vagy te nem haltál meg?

- Chandalent nehéz elpusztítani - nevetett halkan a férfi.

Kahlan megdöbbenésére ajkait. Nagyon hosszú idő óta végre ébren volt, valóban ébren. Már szinte elfelejtette, hogy milyen vérpezsdítő érzés is az éberség. Meg sem mert moccanni, nehogy visszazuhanjon a sötétségbe.

- De Prindin tizlépéses nyállal lőtt rád. Láttam.

- Emlékszel, hogy meséltem neked az őseinkről, akik *quassin doe*-t vettek magukhoz, mielőtt csatába indultak, így a mérgezett nyíl nem ölhetette meg őket. Tisztelegve őseim emlékének és is *quassin doe*-t ettem, mielőtt az ütközetbe mentem volna. Azt a *quassin doe*-t, amit tőled kaptam a városban.

Kahlan melegen rámosolygott, és egyik kezét a férfi karjára tette.

- Igazán büszkék lehetnek rád az őseid.

Chandalen segítségével felült az ágyban. A halvány fényben megpillantotta, ahogy Prindin a hátán fekszik a földön. A csontkés, amely Chandalen nagyapjának csontjaiból készült, és amit Kahlan mindig a karján viselt, most a mellkasából meredt az égnak.

Valahogy kettejük közé keveredett a fegyver, mikor Prindin rávetődött. Emlékezett elzsibbadt lábára, a méreg bizsergésére, arra, hogy nem tudott mozogni. Fel tudta idézni még a támadójának szavait is.

Arra viszont nem emlékezett, hogy előhúzta volna a kést.

- Sajnálom, Chandalen - remegett meg a hangja, majd a szája elé emelte az ujjait. - Sajnálom, hogy megöltem a barátodat!

- Ő nem volt a barátom - pillantott Chandalen a holttestre. - A barátaim általában nem próbálnak megölni. - Egyik kezét a nő vállára helyezte. - A holtak hatalmas, sötét szelleme küldte. A szívét megkaparintotta a gonosz.

- Chandalen! - ragadta meg a ruhája ujját Kahlan. - Ez a sötét szellem most megpróbál kiszökni a Fátyol mögül. Minket is magával akar rántani, hogy lehúzzon magával a holtak világába.

A Sáremler egy ideig fürkészően tanulmányozta barna szemével.

- Értelek. Muszáj eljutnod Aydindrilbe, hogy meg tudd fűkezni.

- Köszönöm, Chandalen - sóhajtott megkönnyebbülten Kahlan. - Köszönöm a megértést, és azt, hogy megmentetted az életem a *quassin doe* levéllel!

Hirtelen megragadta a férfi karját.

- Az embereink! Prindin csapdát állított számukra! Mennyi az idő?

Chandalen lecsendesítette.

- Amikor Ryan kapitány hozzám és Tossidinhoz jött segítségért, megkérdeztem tőle, hogy hol vagy. Tudtam, hogy velük szeretnél menni. Ő azt mondta, hogy beteg vagy, nem tudsz felkelni. Ez számomra úgy hangzott, mintha a *bandu* hatása alatt állnál.

Ryan kapitány azt is elmondta, hogy nem akartál enni, és csak abból a teából ittál, amit Prindin készített. Akkor már tudtam, mi történt. Tudtam, hogy a tea mérgezett volt. Tossidin és én szörnyen aggódtunk érted, gyorsan ellenőriztük, hogy az ellenség merre jár. Éppen ott váraкоztak ránk, ahol előre gondoltuk. Az eredeti tervhez képest új utasítást adtam ki, és az ellenkező irányból csaptunk le rájuk. Így meglephetjük őket. Amint kiadtam az új parancsokat, rohantunk ide vissza. Tudtam, hogy Prindin elárult bennünket, de Tossidin nem akarta elhinni. Végig bízott a testvérében, és nem akart arról tudomást szerezni, hogy a gonosz már elragadta tőle. Szegény, az életével fizetett a bizalmáért.

Kahlan hirtelen a férfira pillantott.

- Mi történt a nyállal, ami megsebesített? És a fejsebed? El kellene látni őket!

Chandalen lehúzta a válláról bőringjét, és látni engedte a sebet.

- Az éjszaka az embereink visszatértek és összevarrták a fejem. Nem olyan súlyos, mint amilyennek tűnik. Eltávolították a nyílhegyet is. Úgy látszik, Prindin jó tanítványnak bizonyult. Szögletes fejű harci nyilat használt, ami nem a behatolásakor roncsol, hanem akkor ejt szörnyű sebet, ha megpróbálják kifelé húzni. Az egyik sebester kivágta ezt a nyilat és összevarrta a vágást. Csontot ért, úgyhogy nem ment túl mélyre. Bár a karom merev és nem igazán fogom tudni mozgatni még egy ideig.

Kahlan megérintette saját lábát is, melyen egy kötés fehérlett.

- Az én lábamat is összevarrták?

- Nem, nem volt szükséges, elég volt bekötni, ezt én csináltam. Prindin kerekfejű nyílveesszőt lőtt beléd, nem is értem, hogy miért!

- Azért - mutatott Kahlan a melléte fekvő testre -, mert el akarta távolítani a nyílveesszőt, miután meglőtt. Nem szerette volna, ha zavarja. Ugyanis meg akart erőszakolni, mielőtt átad az ellenségnek.

Chandalen a nő tekintetét kerülve kifejezte, hogy mennyire örül, amiért ez nem történt meg. Kahlan megérintette a bal kezét.

- Én pedig örülök, hogy a válladat és nem a torkodat találta el.

- Megtanítottam Prindint, hogy hogyan bánjon az íjjal - vágott haragos képet Chandalen. - Ekkora távolságból soha nem tévesztene. Miért nem a torkomat célozta?

Kahlan vállát vonogatva tette, hogy nem tudja. Chandalen gyanakodva mordult egyet.

- Chandalen! Miért van a hullája még mindig itt? Miért nem vitetted ki?

- Azért, mert a nagyapám kése még mindig benne van. - Ezzel egy nagyon komoly indokra világított rá. - A nagyapám csontjának, az ő szellemének a segítségével védted meg magad és vettél el egy másik életet. Nagyapa szelleme ezért már hozzád tartozik. Senki más nem érintheti meg rajtad kívül a kést. Ti már összetartoztok, tehát neked kell eltávolítanod.

Kahlan magában azt latolgatta, hogy egyáltalán hozzányúljon-e a késhez, vagy hagyja ott, hadd temessék el a testtel együtt. Hirtelen azonban észbe ötlött, hogy a késnek különleges ereje lehet. Különbösen sem bántotta meg Chandalent.

Talán még a nagyapja szellemét is megsértené, ha nem venné vissza a kést. Nem volt benne teljesen biztos, hogy nem a késben rejlő lélek védte meg Prindintől. Még mindig nem emlékezett, hogyan mozdította meg a kést.

Kahlan végül érte nyúlt, és kihúzta Prindin mellkasából. Megtisztogatta a fegyvert a földön szétszórt illatos levelekben. A kerek markolatot az ajkaihoz emelte, és könnyedén megcsókolta.

- Köszönöm, Szellemnagyapa, hogy megmentetted az életemet!

Valahogy ezt most egy nagyon helyénvaló cselekedetnek érezte. Chandalen mosolygott, ahogy visszahelyezte a kést a karját körülfogó szíjba.

- Bölcs és jó Sáremler vagy! Tudad, hogy mit kell tenned, anélkül, hogy mondanom kellett volna. Nagyapa szelleme mindig vigyázni fog rád.

- Chandalen, el kell menjünk Aydindrilbe. Itt már megtettünk minden tőlünk telhetőt, most már saját küldetésemmel kell foglalkoznom.

- Amikor először rátaláltunk ezekre az emberekre, nem akartam velük maradni. Nem akartam részt venni a háborújukban, hogy biztonságban lehess. - Meredten nézett egy pillanatig a semmibe. - De ezt valahogy elfelejtettem, és utána már csak egyetlen dolgot akartam tenni: végezni az ellenséggel.

- Tudom, mert ez történt velem is - sutogta az Inkvizitor Anya. - Majdnem olyan volt, mintha hallgattam volna a sötét szellem hangjára, és elfeledkeztem a teendőimről. Talán éppen ezért voltunk megzavarodva. Most egyetlen feladatunk, hogy Aydindrilbe jussunk. A varázsló majd tudja, hogy mit kell cselekednie. Richardnak pedig segítségre van szüksége. Már éppen

elég időt vesztegettünk itt! Mielőtt azonban elhagynánk őket, beszélnem kell velük. Kint vannak?

Chandalen bólintott.

- Akkor hát menjünk ki hozzájuk!

Megpróbált talpra állni, de csak a férfi izmos karjának segítségével tudott megbirkózni a feladattal.

- Egész éjszaka a hajlékod előtt várakoztak, ugyanis nem engedtem be őket. Bevallom őszintén, attól tartottam, hogy ezen az éjszakán meghalsz. Nem voltam biztos benne, hogy időben adtam neked a *quassin doe*-t. Prindin már hosszú ideje adagolta neked a mérget, anélkül, hogy tudtunk volna róla. Nem jártál messze attól, hogy a szellemek birodalmában ébredj!

Ha meghaltál volna, soha nem térhettem volna vissza a népemhez. De nem csak emiatt aggódtam, hanem személyesen érted is, mert megbizonyítottad, hogy közülnk való vagy, jó Sáremler, néped védelmezője. Mindannyian a magunk módján harcolunk. Bár az utóbbi időben egyre inkább úgy harcoltál, mint Chandalen - kacsintott rá. - Jól harcolsz így is, ám ezt inkább rám kellene hagynod, hogy a saját eszközeiddel küzdhesz tovább.

- Igazad van - mosolygott vissza rá Kahlan - és még egyszer köszönöm, hogy egész éjszaka mellettem virrasztottál. Jó tudni, hogy kiálltál mellettem, és nagyon sajnálom, hogy ezért megsebesültél!

- Egy napon, amikor majd talállok egy asszonyt magamnak - vonta meg a vállát Chandalen - büszkén mutogathatom neki, hogy hány sebhelyem van. Hadd tudja meg, milyen bátor Chandalen!

Kahlan szívből felkacagott.

- Biztos vagyok benne, hogy nagy hatással lesz rá bátorságod és a sebesülésed.

- Nem a sebesülés bizonyítja, hogy bátor vagyok. Bárkit eltalálhatnak egy nyíllal. Azért vagyok bátor, mert fel sem szíszszentem, amikor a nyilat kivágták belőlem.

Egy nap, gondolta Kahlan egy szerencsés asszony fogja átölelni ezeket az erős karokat.

- Örülök, hogy a jó szellemek vigyáznak rád, és hogy melléd rendelték.

A harcos összeszűkülte szemmel bámult rá.

- Nem tudom, mi történhetett, de azt hiszem, Prindin azért tévesztette el a torkomat, mert te is vigyáztál rám.

Az Inkvizitor Anya csupán bólogatott. Szorosabbra húzta magán szőrmekabátját, és a földön előtte heverő holttestre pillantott.

- Szegény Tossidin! Teljes szívéből szerette fivérét. Hiányozni fog!

- Egészen kölyökkoruk óta ismerem őket - nézett Chandalen is a holttestre. - Állandóan a nyomomban jártak, és kérleltek, hogy tanítsam őket. Ők is olyan harcosok szerettek volna lenni, mint az embereim.

Végül figyelmét ismét a nő felé fordította.

- A katonák bizonyára már szörnyen aggódnak érted, kint várakoznak.

Mindketten a kijáráshoz léptek. Odakint a fényben hirtelen mindenki talpra ugrott. Ryan kapitány rohant feléjük, ám egy bepólyált karú félszemű óriás lépett elébe és a mellkasa előtt kitartotta hatalmas karját. Öklében egy roppant csatabárdot szorongatott.

- Orsk! Te is életben vagy?

Az óriás egyetlen szeme vörös volt a sírástól. Kahlan emlékezett, hogy annak idején apja is ugyanilyen aggodalommal vette körül anyját.

- Úrnőm! - bugyogtak könnyek végig a hatalmas arcon. - Jól érzed magad? Mit kívánsz?

- Orsk! Ezek az emberek itt a barátaim. Senki nem fog bántani közülük. Biztonságban vagyok, és azt szeretném, ha most csak csendben leülne ide mellém.

A férfi a földre huppant. Kahlan kérdően nézett Chandalenre.

- Láttam, hogyan harcolt érted, és azt is, hogy Prindin meg akarta ölni, így neki is adtam a *quassin doe* leveléből. A többiek kihúzták a hátából a nyilat. Azt hiszem, elég súlyos a sebe, de nem törődik semmivel. Csak egyetlen dolog foglalkoztatja: te. Alig tudtam a sátradon kívül tartani, és elmagyarázni neki, hogy most egyedüllétre van szükség, úgyhogy idekint várakozott. Erről a helyről egy tapodtat sem mozdult.

Kahlan egy nagyot sóhajtott, ahogy végignézett a szüntelen rajongással őt bámuló férfin. Alig bírta elviselni a cikcakkos fehér forradás és az örökre lezáródott szem látványát. Végül visszafordította a figyelmét Ryan kapitányra és a többi harcosra.

- Hogy áll a háború?

- A háború?! Kit érdekel most a háború? Te hogy érzed magad? Halálra ijesztettél bennünket. - Egy indulatos pillantást vetett Chandalenre és a hóban üldögélő Orskra. - Ezek ketten itt azt sem engedték meg, hogy bekukucskáljak, vagy csak egy tényérnyit is láthassak belőled.

- Ez a munkájuk. Köszönöm az aggodalmat, de Chandalen már megmentett.

- Miért? Mi történt? Én csak annyit tudok, hogy itt iszonyú felfordulást találtunk. A tucatnyi ember, akit itt mind meghalt. *Troga* okozta sebek ölték meg őket. Tossidin és Prindin is halottak. És a Rend katonái is itt hevernek. Attól féltünk, téged is megölték.

Kahlan ekkor értette meg, hogy Chandalen nem mondott nekik semmit sem.

- A Birodalmi Rend generálisa, akinek a hullája valahol arra fekszik - mutatta karjával - egy bizonyos Riggs nevezetű, rám támadt. Orsk - mutatott a félszemű férfira - megölte majdnem az összeset. Azért jöttek, hogy elfogjanak. A legszomorúbb az, hogy Prindin előbb az örökkel végzett, majd saját fivérével, és végül engem is el akart intézni.

Suttogások zúgtak végig a tömegen. Ryan kapitány szemei olyan hatalmasra tágultak a csodálkozástól, hogy úgy tűnt, mindjárt kiugranak a helyükről.

- Prindin? Az nem lehet! Drága szellemek, miért?!

Kahlan várt a válasszal, amíg a suttogások alábbhagytak.

- Prindin az Örök bérence volt.

Döbönt csend ült meg a táborn, majd a suttogás, hogy „bérenc” végigfutott a rémült tömegen.

- Ti viszont mindannyian vitézül küzdöttetek! Azonban nélkülem kell, hogy folytassátok a harcot. Nekem el kell mennem Aydindrilbe. - Csalódott hangok szálltak fel mindenfelől. - Azért tudlak itt hagyni benneteket, mert tisztában vagyok vele, hogy meg tudtok birkózni a feladattal. Férfiakká nőttetek fel.

A katonák egy kicsit jobban kihúzták magukat. Figyelmesen hallgatták Kahlant, mintha a tábornokuk volna hozzájuk.

- Mindannyiótokra egytől-egyig nagyon büszke vagyok. Előtte és egész Középföld előtt hőssé váltatok. A Birodalmi Rend most méltó ellenfelére talált! Nem bírtak veletek, ezt bizonyítja az is, hogy az Örző egyik bérencét küldte, hogy elragadjon engem.

Úgy hiszem, hogy a Birodalmi Rendet az Örző irányítja! Éppen ezért most ezzel a feladattal kell megküzdenem. Tudom, hogy tovább folytatjátok a harcot, és nem kegyelmeztok az ellenségnek.

Kahlan észrevette, hogy a nyakán az eddig égető seb már egyáltalán nem lüktet. Ujjával megérintette a harapást. Eltűnt. Hirtelen úgy érezte, nem is egy módon menekült meg az Örző karmai közül.

Szigorú és komoly arccal fordult feléjük, hogy figyelmeztesse őket.

- Harc közben, mikor nem kegyelmeztok senkinek, végig arra kell gondolnotok, hogy a szabadságért és a békéért küzdötök, nem pedig a gyilkolásért és az erőszakért, mint az ellenség. Mindenek előtt ezt tartsátok meg emlékezetekben! Ne hagyjátok, hogy olyanokká váljatok, amit gyűlöltök. Tudom, ez nagyon könnyen megeshet, hiszen velem is majdnem ez történt.

Kahlan karját az ég felé lendítette.

- Ígérem, hogy soha nem felejtelek el benneteket! Nektek is meg kell ígéretetek, hogy amikor ez az egész véget ér, megsemmisül a Birodalmi Rend, és ártalmatlanná válik az Örző, egy nap mindannyian eljöttök majd Aydindrilbe, hogy Középföld meg tudja köszönni áldozatokat.

Az összes katona keze a magasba lendült, és az egész tömeg üdvívalgásban tört ki.

- Ryan kapitány, kérlek, a többi táborban tartózkodóknak is tolmácsold szavaimat, mert bár nagyon szeretném, nem tudok mindnyájukkal beszélni. Azonnal indulnom kell!

A tiszt biztosította, hogy ez megtörténik majd. Kahlan mindkét kezét felemelte, és maga elé tartotta a kardot.

- Ezt a kardot Wyborn király hordozta a csatában, mikor a földjét védte. Ugyanúgy az Inkvizitor Anya is viselte Középföld védelmének érdekében. Most pedig ezt a kardot méltó kezekbe adom tovább.

Ryan kapitány óvatosan felemelte a kardot. Úgy tartotta, mintha magát a galeai koronát tartaná. Ragyogó mosoly terült szét az arcán.

- Büszkén fogom viselni, Inkvizitor Anya! Köszönök mindent, amit megtanítottál nekünk. Amikor először találkoztunk, kisfiúk voltunk. Köszönjük, hogy férfivá neveltél minket. Nem csupán arra tanítottál meg bennünket, hogy hogyan kell jobban harcolni, hanem arra, ami még ennél is fontosabb: hogy mit jelent katonának, Középföld védelmezőjének lenni!

Ezután megfordult, és kardját az ég felé tartva kiáltott embereinek:

- Háromszoros hurrá az Inkvizitor Anyának!

Ahogy hallgatta őket, Kahlan rádöbbsent, hogy valószínűleg ez volt a történelemben az első eset, hogy hurrát kiáltottak az Inkvizitor Anyának. Kahlan egy csókot dobott feléjük, majd Ryan kapitányhoz fordult.

- Kapitány, szeretném Nicket magammal vinni, és arra kérnélek, hogy másik két lovat is bocsáss a rendelkezésemre!

Chandalen közelebb húzódott hozzá.

- Most meg miért van szükséged lovakra?

- Chandalen! A lábam sebesült, és alig tudok állni, nem is beszélve a gyaloglásról! Lóháton kell Aydindrilbe jutnom. Remélem, nem gondolod, hogy gyöngeségből teszem!

- Nem, természetesen nem tudnál elgyalogolni odáig. De miért van szükséged ezen kívül másik két lóra?

- Ha én lovagolok, neked is ezt kell tenned!

- Chandalennek nincs szüksége lóra, elég erős a gyalogláshoz!

Kahlan a fülébe súgta a férfi saját nyelvére:

- Chandalen! Tudom, hogy a sáremlékek általában nem lovagolnak. Ezért nem várhatom el, hogy csak úgy magadtól tudd, hogyan kell csinálni. Ne aggódj! Megtanítalak rá, és könnyen megbirkózol majd vele. Különben is, mikor majd hazatérsz a népedhez, te leszel az egyetlen, aki meg tud ülni egy lovat. Nagyra becsülnék majd ezért. Kiváltképp az asszonyok!

Chandalen kétkedve mordult egyet.

- De mi szükségünk a harmadik lóra?

- Mert Orsk is velünk jön.

- Micsoda?!

- A te karod is sebesült, nem tudod megfeszíteni az íjat. Hogyan védelmezhetnél így meg engem? Orsk ép kezével tudja forgatni a csatabárdját, te meg a jó kezeddel lándzsát tudsz dobni.

Chandalen a szemét forgatta.

- Ugye, erről sehogy sem tudlak lebeszélni?

- Nem - mosolygott rá Kahlan. - Most pedig jobb lesz, ha összeszedjük a felszerelésünket és útra kelünk.

Utoljára végignézett a bátor férfiakon, az ő katonáin. Öklét a szívéhez szorítva tisztelgett nekik.

Mindannyian némán viszonozták a tisztelgést.

Oly sokat vesztett, amíg köztük volt. De sokat is tanult.

- Vigyázzatok magatokra! Mindannyian!

5. FEJEZET

- Mikor találkozunk majd néped közül azokkal, akik elvezetnek engem és Verna Nővért a Palotába?

Du Chaillu gyalogolt, lovát maga mellett vezette. Richard belefáradt örökös nyavalgásába, és végül beleegyezett, hogy a nő gyalogoljon. Egy kis időre Richardnak is kedve támadt a sétához. Verna Nővér mögöttük lovagolt, és nyergéből úgy figyelte

őket, mint egy bagoly.

- Hamar. Nagyon hamar.

A nő hideg, érzéketlen hangja megrémítette Richardot. Du Chaillu viselkedése alaposan megváltozott, amióta elhagyták a Madzsendik földjét, és egyre mélyebbre hatoltak a vademberek erdeiben. Többé már nem volt vidám és nyitott, sokkal inkább zárkózott és gőgös viselkedés jellemezte. Verna Nővér egy pillanatra sem vette le a szemét róla. A két nő egyébként sem bízott egymásban. Mint két macska figyelték állandóan egymást, várakozva és ugrásra készen.

Richard úgy érezte, hogy méregetik, vizsgálgatják egymást, de ez kívülről egyáltalán nem látszódott. Ami a Nővért illeti, Richard érezte, hogy egyáltalán nincs inyére az, amit a vadnővel kapcsolatban tapasztal. Richard már tapasztalatból tudta, hogy mikor érinti a Hanját - valamiképpen látszott a fénye a szemében -, és látta, hogy most is ezt teszi.

Nem sokkal ezután Du Chaillu letért a széles erdei csapásról és egy szép kis ösvényen keresztül egy buja növényzettel borított területre vezette őket. A kis nádas körül színes, rózsaszín és sárga trombita alakú virágok tarkállottak mindenfelé. Richardot azonban ennek szépsége nem nyűgözte le, inkább a fák mögötti árnyékokra ügyelt.

Du Chaillu megállt a homokos, nyitott kis terület szélénél. Lova kantárját Richardnak nyújtotta.

- A többiek majd ezen a helyen csatlakoznak hozzánk. Várakozz itt, varázsemler!

Richard elvette a kantárt. Ám a különös, új megszólítás szöveget ütött a fejébe.

- Richard. A nevem Richard. Én mentettem meg az életedet, emlékszel?

Du Chaillu töprengve mérte végig.

- Kérlek, ne hidd azt, hogy nem becsülöm meg azt, amit értem és népemért tettél. Kedvességed örökre a szívembe lesz zárva. - Szemei elrévedtek, egy pillanatra a messzeségbe meredt. - Ettől függetlenül még mindig varázsemler vagy. Várj itt!

Azzal megfordult és eltűnt a fák sötét lombjai között. Richard még sokáig bámult utána, s még azt sem vette észre, hogy Verna Nővér elvette a kezéből mindkét ló kantárját.

- Megpróbál majd megölni téged - mondta olyan nyugodtan, mintha azt közölte volna: holnap esni fog. Richard rábámult.

- Megmentettem az életét!

Verna Nővér a fákhoz kötötte a lovakat.

- Ezeknek az embereknek a szemében te varázsemler vagy, márpedig ők *megölik* a varázsemlereket!

Richard nem akart hinni neki, de kénytelen volt.

- Akkor használd a Hanod erejét, hogy ezt megakadályozd, Nővér, hogy megóvd az életet, mint ahogy Du Chaillunak tanácsoltad a gyermekével kapcsolatban!

- Ő is tudja használni a Hant. Éppen ezért kerülték a Nővérek mindig is a vadnépet. Néhányan közülük tudják használni a Hant, de számunkra ismeretlen módon.

Az úton jövet apróbb dolgokat próbáltam ki rajta. Varázslatot küldtem feléje, de ezek egyszerűen elnyelődnek, mint a kútba vetett kavics. Du Chaillu pedig tudja, mit teszek, és valahogy képes semlegesíteni a mágiámat. Mondtam már, hogy ezek az emberek veszélyesek. Figyelmeztettelek, hogy ne légy megint gyerek, és ne hadonássz vakon azzal a fejszéved!

Richard bal kezét kardja markolatán tartotta. Érezte, ahogy az Igazság szó kidudorodó betűi a tenyerébe nyomódnak, és ahogy egyre jobban megtölti lelkét a fegyver mágiájából áradó düh.

- Nem áll szándékomban senkit sem megölni.

- Helyes. Ne engedd el magadtól a kard dühét! Szükséged lesz rá, ha életben akarsz maradni. A Hanomból érzékelem, hogy mialatt beszélgetünk, már körül is vettek minket.

Richard hirtelen úgy érezte, hogy a dolgok irányítása kicsúszik a kezei közül. Nem akart bántani senkit, és nem azért mentette meg Du Chaillut, hogy most a népével hadakozzon.

- Akkor most azt javaslom Verna Nővér, hogy hívd segítségül a Hanodat! Én a Kereső vagyok, és nem egy bérgyilkos, aki végez az ellenségeddel.

- Már mondtam neked, hogy a Hanom nem tud segíteni. Megszüntetném a veszedelmet, ha tudnám, de nem tudom. Du Chaillu képes hatástalanítani a mágiámat. Könyörgöm, Richard, véd meg magadat!

- Talán csak egyszerűen nem akarsz segíteni - szűkült össze Richard szeme - mert haragszol, amiért tönkretettem a szövetséget a Nővérek és a Madzsendik között. Azt tervezed, hogy csak figyelsz és nem teszel semmit, mint ahogy mindig is szoktad, hogy eldöntsd, jól cselekedtem-e vagy sem!

- Igazán azt hiszed Richard, hogy a fél életemet arra áldozom, hogy megtaláljalak, és biztonságosan eljuttassalak a Próféták Palotájába és most, mikor a küszöbön állunk, tehetetlenül végignézem, hogy felkoncolnak téged? Tényleg azt gondolod, hogy nem akadályoznám meg, ha tudnám? Ez a véleményed rólam?

A Kereső szíve gyorsabban vert és készen állt, hogy vitába szálljon vele. Azonban annak, amit a nő mondott, volt értelme. Richard egy bocsánatkérő fejrázás közepette az árnyékok felé pillantott.

- Hányan lehetnek?

- Talán harmincan.

- Harminc. Hogyan védjem meg magam harminccal szemben teljesen egyedül?

A Nővér körbepillantott a tisztáson, és végül annak az egyik szegletére mutatott. Szél kerekedett, homokot és földet sodorva a sötétségbe.

- Ez majd egy kis időre lelassítja őket, ha nem is állíthatja meg a támadást. - Barna szemeit ismét Richardra fordította. - Akár hiszed, akár nem, már megpróbáltam választ keresni. Az egyetlen, amit a Hanom elárul, hogy csak úgy menekülhetsz meg, ha a próféciaat használod. Halálhózonának nevezted magad, ahogy a prófécia írja. Rólad szól.

A próféciaat kell használnod, ha ekkora ellenséggel kell megküzdened. Az írás azt mondja, hogy a kard varázslója képes előhívni a holtakat, és múltat a jelenbe szólítja majd. Valahogy ezt kell most megtenned: előhívni a holtakat, és múltat a jelenbe szólítani.

- Harminc emberrel kell szembezállnom - szólt dühödten Richard, - akik az életemre törnek, és most rejtélyekben beszélsz?

Nővér, már mondtam neked, nem tudom, hogy mit jelentenek. Ha segíteni akarsz, mondj valami használhatót!

A Nővér megfordult és a lovak irányába indult.

- Már segítettem. Néha a prófécia azért van, hogy segítséget nyújtsanak annak, akiről szólnak. Segítséget nyújtanak neki az időn át, és a prófécia szolgáltatja a kulcsot, ami kinyitja az ajtót a megvilágosodás felé. Én azt hiszem, hogy ez a prófécia is ilyen. Rólad szól; neked kell kitalálnod, miként használhatnád. Én nem tudom, mit jelent. Ne feledd, én megpróbáltam távol tartani magunkat ezektől az emberektől. Te erre azt válaszoltad, hogy ebben az ügyben nem a tanítványom, hanem a Kereső vagy. Mint Keresőnek, használnod kell a próféciát. Te vezettél bennünket ebbe a veszedelembé, és te vagy az egyetlen, aki megmenthet bennünket.

Richard csak bámulta, ahogy a nő az ideges állatokat nyugtatgatta. Korábban már sokat gondolkozott erről a jövődőlésről, de nem értette. Néha úgy érezte, hogy megtalálta a választ, de mikor kinyúlt érte, mindig kicsúszott a kezeiből.

Már számtalanszor használta a kardot és tisztában volt annak képességeivel. Tisztában volt saját korlátaival is. Bár egyetlen ellenféllel szemben a kard lényegében legyőzhetetlen volt, ő maga azonban csak hús és vér. Még tapasztalt kardforgatónak sem állíthatta magát, csupán a kard mágiája tette azzá. Az ellenség hatalmas túlerőben van, ő pedig egyedül, és még a kard sem tud egy időben több helyen pusztítani.

- Jó harcosoknak számítanak? - kérdezte a Nővért.

- A Baka Ban Manák népéhez a harci tudás terén nincs más fogható. Különleges harcosaik vannak, pengemesterek, akik napkeltétől napnyugtáig gyakorolnak minden egyes nap. Aztán pedig a Hold fényében is edzenek. A harc számukra szinte vallási rituálé.

Mikor fiatal voltam, láttam egy Baka Ban Mana pengemestert, aki bejutott Tanimurába, és közel ötven jól felfegyverzett harcosunkkal végzett, mielőtt ártalmatlanná tették. Úgy küzdenek, mint az elpusztíthatatlan szellemek. Vannak, akik azt hiszik, hogy valóban azok!

- Hát ez pompás - morogta Richard a bajsza alatt.

- Richard! - felelte Verna Nővér anélkül, hogy ránézett volna. - Tudom, hogy különbözőek vagyunk, és ugyanazt a dolgot más szemszögből vizsgáljuk, hiszen teljesen más világból származunk. Mindketten önfejűek vagyunk és egyikünk sem kedveli a másikat túlságosan. Ennek ellenére azt akarom, hogy tudd: ebben a dologban nem kívánok makacs lenni. Igazat szóltál, amikor azt mondtad, nem a tanítványom, hanem a Kereső vagy. Valamiképpen ez is benne van a próféciaiban. Az események hullámát lovagolod meg. Én csupán szemlélő vagyok ebben a dologban, de ha itt meghalsz, én sem kerülhetem el a pusztulást. Nem tudom, hogyan segítek neked - nézett fel a férfira. - Egyre több ember közeleg felénk, és figyeli, hogy mi történik majd. Tudom, ha megpróbálnék közbeavatkozni, azonnal megölnének. Ez a prófécia, rólad és a Baka Ban Manákról szól. Ebben nekem nincs szerepem, csupán annyi, hogy meghalok, ha te is meghalsz.

Tudom, hogy te sem érted a jelentését, de őrizd meg a tudatodban, és talán segíteni fog, amikor majd szükség lesz rá. Használd a Hanodat, ha tudod.

Richard csípőre tette a kezét.

- Rendben van, Nővér, megpróbálom! Sajnálom, hogy nem értek túlságosan a talányokhoz. Ha mégis meghalnék, köszönöm, hogy megpróbáltál segítem.

Richard az égre nézett, látta, hogy egy halvány felhő éppen eltakarja a Holdat. A sötétség elrejtje azokat, akik feléjük közelednek. Ám ez nem jelentette azt, hogy ő nem fordíthatja a helyzetet a maga javára.

Richard erdei vezető volt, a sötét erdőben tájékozódni nem jelenthetett gondot számára. A többi vezetővel együtt megszámlálhatatlan órát töltött ilyesfajta bűjőcskakkal.

Ugyanúgy ő is elemében volt, mint az ellenség. Tudta és ismerte, hogy hogyan kell ezt a körülményt az előnyére fordítani. Lekuporodott, és némán odébb lopakodott, el a Nővértől és a lovaktól. Eggyé vált a Hold által vetett árnyékokkal.

Egy recsenést hallott a Nővér és a lovak irányából. Lassan arrafelé indult, és meglátta az első vadembert, aki épp a rossz irányba tekintgetett. Mozdulatlanul és csöndben, térdre ereszkedve leste a Nővért.

Rövid lándzsát tartott könnyedén a kezében, és még két másik ilyen fegyver hevert a földön. Richard igyekezett visszatartani a lélegzetét, és hangtalanul egyre közelebb és közelebb próbált lopakodni. Elindult, majd megállt, majd megint elindult - végül már egészen közel ért hozzá. Kinyújtotta a kezét, ami már csak pár centire volt a lándzsától, mikor a fej hirtelen felé fordult.

Az alak talpra ugrott, de Richard eléggé közel állt hozzá, így magához tudta ragadni a lándzsát. Ahogy a férfi megperdült, a lándzsa nyelével halántékon csapva leterítette. Nem volt lehetősége, hogy riassza a többieket.

Egyet elintézett, gondolta Richard, anélkül, hogy meg kellett volna ölnie. Legalábbis remélte, hogy nem ölte meg. A sötétségből egyre több és több alak bukkant elő. Richard körbefordult, de mielőtt egy lépést is tehetett volna, már körülzárták.

Mindannyian bő szabású, földszínű ruhát viseltek, ami még a fejüket is eltakarta, és csupán elszánt szemeik csillogását hagyta szabadon. Menekülésre nem volt lehetőség. Egyre többen és többen bukkantak fel és lassan már két gyűrű alakult ki körülötte. Talán vérontás nélkül is megoldhatná ezt a problémát.

- Ki a szószólótok?

A belső kör köpenyes harcosai a földre dobták pajzsukat és maradék lándzsáikat, hogy a hegyük mind Richardra nézett. Mindegyikük két kézzel markolta egyetlen megmaradt lándzsáját, mintha botot szorítanának. Egyetlen pillanatra sem vették le róla a szemüket. A külső körben állóknak is ledobták pajzsukat és lándzsáikat. Kezüik kardjuk markolatán nyugodott, ám nem húzták el a fegyverüket.

Halk, ritmikus kántálásba kezdtek, és a két kör ellentétes irányban elmozdult. Richard is velük együtt mozgott és újra feltette a kérdést:

- Ki a szószólótok?

A kántálás tovább folytatódott, majd hirtelen egy szikla tetején állva Du Chaillu tűnt fel a külső körön túl.

- Du Chaillu vagyok. Én beszélek a Baka Ban Manák nevében!

Richard alig hitt a szemének.

- Du Chaillu, megmentetted az életedet! Miért akarsz megölni bennünket?

- A Baka Ban Manák nem azért vannak itt, hogy gyilkoljanak, hanem azért, hogy végrehajtsa rajtatok az ítéletet a mi szentséges földünk elrablásáért!

- Du Chaillu! Soha életemben nem láttam a földeteket. Semmi közöm az egészhez, bármi is történt a múltban.

- A varázsemberek vették el tőlünk a földünket. Ők adták a törvényeinket. Te is varázsemler vagy. Magadon viseled minden egyes varázsemler bűneit. Még a bélyegük is rajtad van. Úgy kell tenned, mint ezidáig mindenkinek, akit elkaptunk. Szembe kell szállnod a Körrel.

- Du Chaillu, megmondtam neked, hogy véget kell vetni a gyilkolásnak.

- Könnyű arra hivatkozni, hogy véget kell vetni a gyilkolásnak, amikor arról van szó, hogy neked kell meghalnod.

- Hogy mondhatasz ilyet? Kockáztattam az életem, hogy béke legyen és hogy megmentsélek.

A nő hangja lágyan csengett.

- Tudom, Richard, ezért örökre tisztellek majd. Ha arra kérsz, még a gyermeket is megszüloem neked. Akár az életemet is a lábad elé helyezem. Amit tettél, azért népem hősként fog tisztelni. Újabb imaszaletet fogok a ruhámra kötni, hogy arra kérjem a szellemeket, kegyesen fogadjanak maguk köze.

Am varázsemler vagy! Az ősi törvény azt mondja: gyakorolnunk kell, hogy jobban bánjunk a karddal, mint bármely más nép. Meghagyták nekünk, hogy minden egyes varázsemlerrel végeznünk kell, különben a Sötétség Szelleme az Alvilágba taszítja az élők világát.

- Mondtam már, hogy a mészárlásnak véget kell vetni. Akár varázsemlerekről van szó, akár másokról.

- Ez az ősi szokás nem szakadhat meg csak azért, mert te mondd. Csak akkor szűnik meg, ha a szellemek táncolnak velünk.

- Mit jelent ez?

- Ez azt jelenti, hogy meg kell ölnünk téged. He nem tesszük, bekövetkezik, amit megjövendöltek, és a Sötét Szellem kiszabadul börtönéből.

- Du Chaillu! Nem akarok senkit sem megölni közületek, de védenem kell magamat. Kérlek, hagyd abba, mielőtt bárki is megsebesülne! Ne kelljen megölnöm benneteket. Kérlek!

- Ha megpróbáltál volna elfutni, a hátadba döftük volna a lándzsákat. Mivel azt választottad, hogy maradsz, kiérdemelted a jogot, hogy szembeszállj velünk. Mindenféleképpen meghalsz. Ha nem harcolsz, ez hamarabb fog bekövetkezni, és nem fogsz annyit szenvedni. A szavamat adom rá.

Azzal kezeit szétártá a levegőben, és a kántálás újra kezdődött. A külső körben álló férfiak előhúzták kardjaikat. Hosszú, fekete acélfegyverek voltak, mindegyik gombján egy gyűrűvel, melyen egy zsinór volt átkötve, amit a nyakba lehetett akasztani, hogy ne veszítsék el a csatában. Mindegyik kard görbe volt, s pengéje a vége felé szélesedett.

A harcosok egyik kezükből a másikba dobálva pörgették kardjukat, s egyre közelebb húzódtak. A fegyverek pörgése egy pillanatra sem állt meg. A két kör egymásnak ellentétes irányban elmozdult. A belső körben álló férfiak lándzsáikat forgatták, mintha botok lennének.

Richard ismert botvívó erdei vezetőket. Soha senki nem kötött bele egy bottal felfegyverzett erdei vezetőbe. Ezek az emberek félelmetesebb harcosok voltak, mint bármelyik vezető, akit valaha látott. A lándzsák fa nyele elmosódott folt volt a holdfényben, a fém hegyek pedig tompa fénykörök.

Richard a térdén kettétörte a kezében fogott lándzsát és előhúzza a kardját. Az acél csengő hangja tisztán hallatszott a pörgő kardok és lándzsák süvítésén keresztül.

- Ne tedd ezt, Du Chaillu! Állítsd le őket, mielőtt nagyobb baj lesz!

- Ne ragadj fegyvert, varázsemler. Akkor megjutalmazunk egy gyors halállal. Legalább ennyivel tartozom neked.

Richard mellkasa zihált, állán megfeszült egy izom, és kicsorította a fogát. A kántálás gyorsulni kezdett, és a kör is egyre gyorsabban forgott. Richard a szikla tetején álló Du Chaillura pillantott.

- Nem vagyok hajlandó vállalni a felelősséget azért, ami ezután következik, Du Chaillu! Ami történik, az a te felelősséged! Te akartad, hogy így legyen!

- Sokan vagyunk - Du Chaillu hangja megtelt szánalommal. - Te pedig egymagad. Sajnálom, Richard!

- Csak egy bolond bízza el magát a számbeli fölénytől. Ők sem azok, aminek látszanak. Nem tudtok mindnyájan egyszerre rám törni. Csak egy, kettő esetleg három harcos támadhat rám egy időben. Az esélyeim nem olyan rosszak, mint első látásra tűnnek.

Richard csodálkozott - honnan jöhetnek ezek a szavak az ajkaira? Hallotta, amint a nő helyesel:

- Akkor megértetted, hogy mi az a haláltánc, varázsemler!

- Nem vagyok varázsemler, Du Chaillu! Richard vagyok, az Igazság Keresője. Nem önszántamból tartok a Nővérrel, hogy megtanuljam, miként lehetnék varázsemler. Fogoly vagyok, és te is tudod ezt! Védeni fogom magam, ameddig csak bírom!

- A szellemek tudják, hogy sajnállak téged, Kereső Richard, de meg kell halnod!

- Csak ne sajnálj engem, Du Chaillu, inkább az embereidet sajnáld, akik meghalnak ma éjjel.

- Még nem láttad, hogyan harcolnak a Baka Ban Manák! Egyedül te fogod megköstolni az acél ízét. Ne aggódj értünk, biztonságban vagyunk, és egyikünk sem fog megsebesülni.

Richard szabadjára engedte a kard mágiáját. A dühöt.

A két kör egyre gyorsabban mozgott és kántált, egyre gyorsabban pörgették fegyvereiket. A kard dühének vihara tombolva száguldott végig a Keresőn. Még a mágia haragjának elragadtatásában, még a mindent elsőprő gyilkolásvágyon keresztül is tudta: mindez nem lesz elég ekkora túlerő legyőzéséhez. Túl sokan voltak. És még soha nem látott embereket, akik így forgatták volna a fegyvert.

Még több mágiát szabadított fel magában addig, míg az elviselhetetlen, könyörtelen gyűlölet szinte szétfeszítette a fejét, és szinte elájult. Magába szívta a gyűlöletet, lelke legmélyét is átítatta vele.

Richard még mindig a két lassan mozgó kör középpontjában állt. Homlokához érintette a pengét. Az acél hideg volt ellentétben forró vérével és izzadságával.

- Penge, légy igaz, a mai napon! - suttogetta.

Tovább hívta magához a mágiát, és mielőtt még észrevette volna, mit csinál, lehúzta magáról az ingét, és a földre dobta, hogy ne akadályozza a mozgásban. Miért gondolta, hogy ez helyes lesz? Jó ötletnek tűnt, de nem tudta, honnan jött a gondolat. Maga előtt felemelte a pengét. Izmai megfeszültek és az éjszaka fénye halványan megcsillant a verejtékcseppeken.

Rátalált lényének középpontjára; bensőjének csendes, összeszedett magjára. Dühének fehérén izzó belsejében Hanját érintette.

Használd, amid van, szólt a hang lénye legmélyén. Használd, amit magadban találsz, és engedd szabadjára.

Elméjének csöndjében eszébe jutott, amint egyszer Zedd mágusszikláján állt, hogy annak mágiájával elrejtsek a felhőt, amit Darken Rahl küldött, hogy mindig a nyomában maradjon. Már Zedd előtt is számtalan varázsló használta a sziklát. Emlékezett, ahogy ott állt, és előhívta a mágiát, hagyva, hogy az átjárja és megérezte azoknak az esszenciáját, akik előtte álltak a sziklán. Emlékezett arra, hogy milyen volt ugyanazt érezni, mint amit ők éreztek, milyen volt tudni, amit ők tudta. Bepillantott azok lelkébe, akik előtte használták a szikla mágiáját.

Hirtelen megértette, mit jelent a prófécia.

Átfutott rajta, hogy miként tudta használni a kardot, anélkül, hogy látta volna, mit tartogat a mágiája. A kard is ugyanúgy működött, mint a mágusszikla.

Mások is használták az Igazság Kardjának mágiáját és cserében a kard megőrizte tudásukat és harcművészetüket, minden egyes mozdulatot, amit valaha tettek. Több száz ember tapasztalata, tudása, nők és férfiak Tehetsége és tapasztalata járta át a kardot. Jók és rosszak tudása lakozott a kard mágiájában.

A csendben elmerülve megpillantott egy feléje közeledő harcost.

Tollpihe légy, ne szikla. Lebegj a vihar szelén.

Richard szabadon engedte folyni a mágiát, és együtt perdült a másik támadásával, hagyta, hogy támadója elsuhanjon mellette. Nem csapott le, csupán együtt mozgott ellenfele rohamával. Hagyta, hogy a kard vezesse, és a váratlan mozdulat hatására támadója bukácsolva esett a földre.

Rögtön egy másik támadt rá lándzsáját forgatva. Richard elpördült mellette, és a háta mögé kerülve kettévágta a lándzsát. Egy lándzsahegy repült feléje. Richard mozgása meg sem tört; könnyedén ellépett a harcos mellett, s kardját felemelve kettévágta a lándzsa nyelét. Újabb támadó érkezett, ezúttal mögüle. Richard lábával a mellkasába rúgott, hogy távol tartsa magától.

A Kereső teljesen átadta magát a kard mágiájának és a belső békének. Nem tudatosult benne, miért teszi, amit tesz; gondolkodás nélkül cselekedett.

Kordában tartotta a lelkében dúló dühöt. Nem akart ölni. A penge lapjával ütött támadói fejére, lábaival rúgott beléjük, de nem akart vért ontani. Minél gyorsabban jöttek, annál gyorsabb volt a reakciója, a mágia mintha támadói erejéből táplálkozott volna. Könnyedén csusszant át a harcosok között, lándzsanyeleket tört szét, amikor csak tudott, megpróbálta lefegyverezni a Baka Ban Manákat, anélkül, hogy megölné őket.

- Du Chaillu, állítsd le ezt, mielőtt megsebezném őket!

Hiba volt a nőhöz kiáltani. Elvonta a figyelmét. Egy lándzsahegy átjutott a védelmén. Választhatott: vagy megöli az ellenfele, vagy csak harc képtelenné teszi.

Kardjával előresuhintott, ami levágta a lándzsával felé döfő kezét. Vér és csontszilánkok röpültek mindenfelé. A fájdalomkiáltás egy nő sikolya volt.

Ekkor vette észre, hogy a törzs tagjai közül néhányan nők voltak. Nem számított, egyetlen céljuk volt: megölni őt. Elveszteni egy kezét sokkal jobb, mintha lenyakaznák. Az első vér látványa csak fokozta a benne tomboló haragot, ami ölni akart, s forró, meleg vére szomjazott.

Amennyire csak tudta, próbálta visszaszorítani az őt körülölelő harcosok gyűrűjét.

Nem akarta megölni őket, csupán meg akarta állítani a támadásukat. Küzdött velük és küzdött magával; küzdött a késztetéssel, hogy támadásba lendüljön. Nem akart támadni. Csak azt akarta, hogy hagyják abba. De ha nem hajlandóak megállni...

Miután eltörte lándzsáikat, a társaik fegyverei felé nyúltak és újra feléje nyomultak. Úgy csúszott ki a kezeik közül, mint egy fantom. Őrizte az erejét, hagyta, hogy ők fáradjanak el.

A külső gyűrű megállt, majd pörgő kardokkal közeledve egyre szorosabbá fonódott körülötte. A lándzsások - már akik még mindig talpon voltak - hátraléptek, hagyták hogy a külső gyűrű lendüljön támadásba.

Kardok suhogtak a levegőben. Richard nem várta be, hogy rárontsanak. Támadásba lendült. Amazok döbbsen hőköltek hátra, amikor az Igazság Kardja két villogó kardpengét is szétzúzott.

- Du Chaillu, kérlek! Nem akarok senkit sem megölni!

A kardforgatók gyorsabbak voltak mint a lándzsások. Túlságosan is gyorsak. Beszélni a harc közben és lefegyverezni támadóit, anélkül, hogy megölné őket veszélyes vállalkozás volt. Richard meg is fizetett érte: éles fájdalom hasított a tudatába, amint egy penge a bordáinak csapódott. Nem látta a kard suhanását, de azon nyomban megfordult, és egy halálos vágás helyett csak egy könnyebb sebet kapott.

Saját vére folyt végig kardja markolatán, és ettől fogva nem volt megállás. A harag, azoknak a haragja, akik korábban használták a kardot, átjárta egész testét. Esszenciájuk átáramlott a testén; nem fékezhetette meg többé a mágiát. Minden lehetőséget megadott ellenségeinek. Nem volt visszaút. Azzá változott, aki valójában volt.

A Halálhozó.

A kardforgatók fenyegető hullámokban törtek rá.

Richard szabadjára engedte a mágiát. Nem volt korlát, ami visszafogja. A halállal táncolt.

Az éjszaka levegőjét forró vérpára borította be. Hallotta a saját ordítását, érezte, hogy mozog, látta, amint nők és férfiak rognak a földre, látta, amint fejek gurulnak a földön. Tombolt benne a vágy, hogy öljön.

Attól kezdve egyetlen egy penge sem érintette. Minden egyes csejt, fogást úgy használt, mintha több ezer alkalommal használta volna. Minden egyes helyzetben azonnal tudta, hogy mit kell tennie. Minden egyes támadás biztos halált hozott támadójának. Csont és vér fröccsent mindenfelé. A gyilkolás borzalma egyetlen, véget nem érő, rettenetes képsorrá olvadt össze benne.

A Halálhozó táncolt a szellemekkel.

Csak azt vette észre, hogy bal kezében a kését markolja, miközben a kardot a felé nyomuló két támadója ellen fordította. Az egyik nyakát a késsel metszette át, míg a másikkal a mellkasát döfte keresztül a karddal. Támadói mellette két oldalt rogytak saját vérükbe.

Némaság vette körül, senki nem mozdult többé. Kivéve egy földön térdelő, magát egyetlen ép kezével támasztó félkezű nőt, aki egyetlen kiáltással kihúzta övéből kését és feléje rohant. Richard nézte a rárontó nő eltökélt tekintetét, ahogy ajkán harci kiáltással támadott rá. A mágia jeges gubójától körülveve úgy állt ott mint maga a halál. Tombolt benne a düh. A nő közeledett, felemelte a kését.

Richard kardja a szívébe hatolva állította meg. Holttestének súlya magával ragadta a kardot is, amint a földre rogyott. Ahogy kilehelte a lelkét, ujjai még a kard markolatát szorították, majd végigcsúsztak a nedves, vérvörös pengén, ahogy a halál végül karjaiba vette.

Halálhozó volt.

Richard a sziklán álló nőre emelte dühtől parázsló tekintetét. Du Chaillu lelépett, levette a kendőt a fejről, és letérdelve előtte a földre hajolt.

Richard mérge tovább fortyogott, amint hosszú léptekkel a nő felé indult. Kardjának pengéjével felemelte a nő állát. Du Chaillu sötét tekintete az övébe mélyedt.

- A *Caharin* eljött!

- Ki az a *Caharin*?

- Az, aki táncol a szellemekkel - állta rezzenéstelenül a pillantását Du Chaillu.

Aki táncol a szellemekkel ismételte magában a szavakat Richard. Megértette. Azokkal a szellemekkel táncolt, akik ölébe használták a kardot. A halottakat hívta elő a kadból, az ő szellemükkel táncolt. Majdnem felnevetett.

- Soha nem fogom ezt megbocsátani neked, Du Chaillu, hogy meg kellett ölnöm ezeket az embereket. Megmentettem az életed, mert meg akartam állítani a vérontást, erre te olyan helyzetbe hoztál, hogy harminc ember életét kellett kiontanom!

- Nagyon sajnálom, *Caharin*, de ezt meg kellett tenned, hiszen csupán harminc Baka Ban Mana vére tudja megállítani a további pusztítást. Csak így állhatunk a szellemek szolgálatába!

- Hogyan szolgálhatja a gyilkolás a szellemeket?

- Amikor a varázslók elragadták a földünket, erre a helyre száműztek bennünket. Itt maradtak velünk addig, míg megtanítottak arra, hogy mi a küldetésünk. Várnunk kellett a *Caharinra*, aki tud táncolni a szellemekkel, és aki egyedül képes arra, hogy megállítsa a Sötét Szellemet. Úgy tanultuk, hogy a *Caharin* csecsemőként született erre a világra. A mi küldetésünk az, hogy megtanítsuk őt táncolni a szellemekkel. Ugye, hogy tanultál valamit ma?

Richard komoran bólintott.

- Én vagyok az, aki megőrzi a régi törvényeket népem számára. Az volt a feladatunk, hogy megtanítsunk erre. Ha ezt az áldozatot nem hozzuk, a *Caharin* soha nem tanulja meg azt, ami benne rejtőzik, és a végén mindenki meghal. A Madzsendik feláldoznak bennünket, hogy emlékeztessenek, mi a küldetésünk. Ezért állandóan gyakoroljuk a harcot. A boszorkányok a másik oldalon a Madzsendiket segítik, így teljesen körül vagyunk zárva, semerre sem menekülhetünk. Örökké elnyomás és veszedelem alatt kell állnunk, hogy soha ne feledjük rendeltetésünket.

Az ősi szavak úgy mondják, hogy a *Caharin* úgy nyilatkoztatja ki önmagát, hogy táncol a szellemekkel és kiontja harminc Baka Ban Mana vérének. Senki nem lesz képes erre, csak a kiválasztott, akit a szellemek segítenek. Most, hogy ez megtörtént, az ő irányítása alatt állunk, ettől fogva nem vagyunk szabad nép, az urunk kívánságait kell teljesítenünk. A te kívánságaidat, *Caharin*.

Az ősi szavak úgy szólnak, hogy ha minden évben az, aki az imaruhát viseli, elmegy az ősi földünkre, hogy a szellemekhez imádkozzék, akkor azok elküldik a *Caharint*, és ha véghez vittük feladatunkat, visszaadják ősi földünket.

Richard úgy állt ott, mintha álmodna.

- Nagyon nagy árat fizettettél meg velem ezen az éjszakán, Du Chaillu! - nézett haragvó arccal a nőre.

Az asszony felemelkedett és kihúzva magát, egyenesen állt előtte.

- Ne beszélj nekem áldozatról, *Caharin*! Mind az öt férjem, akiket szerettem, akiket a gyermekeim szerettek, és nem láttam őket, mióta elfogtak, a harminc között voltak, akik a kardodtól estek el.

Richard térdei megremegtek, gyöngeség tört rá.

- Du Chaillu, bocsáss meg nekem azért, amit ma éjszaka tettem!

A nő gyengéden lehajtott fejére rakta a kezét.

Megtiszteltetés, hogy én lehettem népünk szellemasszonya, amikor a *Caharin* eljött, hogy én viselhettem az imaruhát, és én vezethettem el őt a népünkhöz. Most pedig muszáj véghezvinned a küldetésed, hogy visszavezess bennünket régi földünkre, ahogy azt az ősi szavak hirdetik.

- És ezek az ősi szavak azt nem mondják meg, hogyan teljesítem a küldetésem?

- Nem, csak annyit mondanak, hogy segítenünk kell neked, aztán pedig te fogsz segíteni nekünk. Ettől kezdve lessük minden parancsodat.

A sötétben Richard érezte, hogy egy könnycsepp gördül végig az arcán.

- Akkor azt parancsolom, hogy hagyjátok abba a gyilkolást! Úgy kell cselekednetek, ahogy korábban meghagytam.

Használd a madársípot, hogy békében élhessetek a Madzsendikkel. Ha ezt teszed, béke lesz néped és a többi nép között. Még egy kívánságom van: rendelj egy vezetőt számunkra, aki eljuttat a Próféták Palotájába!

Anélkül, hogy felnézett volna, Du Chaillu csettintett ujjaival. Richard ekkor vette észre, hogy mindenfelől árnyak gyűltek a véres tisztásra. Mindannyian térdre ereszkedtek, és meghajoltak felé. Amikor Du Chaillu csettintett, többen talpra szökkentek.

- Vezessétek el őket a nagy kőházig!

Richard megállt a nő előtt és sötét szemeibe nézett.

- Du Chaillu! Sajnálom, hogy megöltem a férjeidet. Könyörögtem, hogy hagyd abba, de akkor is sajnálom!

A nő szemeiben ugyanaz az időtlen bölcsesség tükröződött, amelyet már felfedezett Verna Nővér, Shota, a boszorkány és Kahlan tekintetében is. Most már tudta, hogy a Tehetséget látja. A nő végül halványan elmosolyodott. Richard képtelen volt felfogni, hogy miként mosolyoghat egy ilyen pillanatban.

- Olyan bátran harcoltak, ahogy az Baka Ban Manák törzséhez illik. Az a megtiszteltetés érte őket, hogy taníthatták a *Caharint*. Az életüket áldozták népükért. Saját maguknak is dicsőséget szereztek és legendájuk örökre élni fog közöttünk!

Du Chaillu megérintette Richard mellkasát. Pontosan ott, ahol a kézlenyomat volt.

- Te pedig mostantól a férjem vagy.

- Micsoda?! - nyíltak tágra Richard szemei.

- Én viselem az imaruhát. Én vagyok népem szellemasszonya, te vagy a *Caharin*. Az ősi törvény szerint te vagy a férjem.

- Nem - ráta meg a fejét Richard - én nem lehetek. Nekem már... Majdnem elszólta, hogy a szíve már foglalt. A szavak azonban megakadtak a torkán, hiszen Kahlan eltaszította magától. Senkije sincs.

A nő megvonta a vállát.

- Sokkal rosszabb is lehetne. Az utolsó, aki az imaruhát viselte, egy öreg, ráncos asszony volt. Még fogai sem voltak. Remélem, én azért kellemesebb látványt nyújtok, és egy nap majd örülni fogsz, hogy én lehetek a társad. Ezt sem én, sem te nem döntheted el!

- De igen!

Körbenézett, aztán a földön heverő ingéért nyúlt. Amint magára húzta, észrevette Verna Nővért, amint a tisztás széléről figyelte őt, mint valami rovar egy skatulyában. Du Chailluhoz fordult.

- Van egy feladatod, amit teljesítened kell. A vérontásnak vége! A Nővér és én a Palotába megyünk, hogy megszabaduljunk ettől a nyakörvtől.

Du Chaillu odahajolt hozzá és megcsókolta az arcát.

- Legyen ez a csók útavaló, amíg visszatérsz hozzám, Richard. Kereső, *Caharin*, férjem...

6. FEJEZET

Richard és Verna Nővér egy kis füves dombról néztek le az előttük elterülő tájra. Fák borították a hegyek közt kígyózó utakat, s borítottak halvány zöldbe néhány lankát is. A hatalmas város a völgy mélyén terült el és szalmához hasonlatos szint kölcsönzött az egész tájnak. A távolban tetők tengere csillogott a felkelő Nap fényében, mintha víztükrön szikrázó fénycsóvák lettek volna.

Richard még soha nem látott ilyen hatalmas épülettömeget ennyire katonás sorokba rendezve. A város szélénél alacsonyabbak sorakoztak, de a település szíve felé egyre magasabbnak tűntek az épületek, míg végül mindkét oldalon elképesztő méreteket értek el. A távolból több tízezer ember, ló és szekér zaja visszhangzott fel hozzájuk a hegytetőre az enyhén sós levegőben.

A folyó keresztülhőmpölygött a megszámlálhatatlan épületsokaság közt, és ezzel két hatalmas részre vágta a várost. Óriás torkolatában kikötők tűntek fel, melyekben minden formájú és méretű hajót számba vehetett az ember. Némelyik hajó fedélzetéről három árboc is magasodott az égnek, büszkén tartva a hatalmas és hófehér vitorlákat. Richard sosem gondolta, hogy egyáltalán léteznek ennyire nagy vitorlások.

Annak ellenére, hogy először járt itt, a Keresőt lenyűgözte a város, az emberek és a látványosságok sokasága. Soha nem látott még ehhez fogható helyet és valószínűnek tartotta, hogy napokba telhetne, mire mindent végignézne.

A folyó torkolatán túl pedig aranylóan szikrázó hullámokkal nyúlt a végtelenségbe a tenger.

A város központjának közelében egy szigeten állt a hatalmas Palota, melynek bal oldala a Nap aranyló sugaraiban fürdött. Sáncok, tornyok és díszes tetők különböző formái kapcsolódtak egygyé a központ épületébe, amelyet egy fákkal, tavakkal borított labirintusszerű füves udvar ölelt körül. Úgy tűnt, mintha a Palota kőkarjaival megpróbálná féltékenyen körbefogni az egész szigetet, melynek a tetején elterült. A Palotát utcák és hidak kapcsolták össze a várossal, és Richardnak az a képzelete támadt, mintha az egész épület egy hálójában közepén trónoló gigászi pók lenne.

- Íme a Próféták Palotája! - mondta Verna Nővér.

- Számomra börtön - szólott Richard anélkül, hogy ránézett volna. A Nővér figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

- Ez itt Tanimura városa, és ami keresztül folyik rajta, az a Kern folyó. A Palota maga Halsband szigetén áll.

- Halsband? Ez valami gúnyos vicc?

- Hogy érted ezt? Jelent valamit ez a szó?

Richard felívelte szemöldökét.

- A halsband a sólymokra erősített gallér, amellyel a vadászó sólymot támadásba küldik.

- Túl sokat képzelsz bele a dolgokba!

- Valóban? Majd meglátjuk!

A Nővér halk sóhajjal ajkán lenézett lováról a városra és témát váltott.

- Nagyon sok éve már, hogy utoljára láttam az otthonomat, de semmit sem változott.

A két Baka Ban Mana vezetőjük ma reggel visszafordult, mikor Verna Nővérnek már ismerőssé vált a terep. Bár Richard

végig erősen figyelt az irányra, és egyszer sem tévesztette el, hogy merre járnak, mégis rádöbrent, hogy milyen könnyen eltévedhetnek az emberek a hatalmas erdőben. Ám ő otthon volt a rengetegben, valószínűbb, hogy az utcák dzsungeljében tévedne el.

Két kísérőjük keveset beszélt az út során. Noha ugyanolyan ádáz harcosok voltak, mint akikkel megküzdeni kényszerült, félelemmel vegyes tisztelettel viselkedtek iránta, és halálra idegesítették állandó hajlongásukkal. Rengeteg kiabálás eredményeképpen el tudta érni, hogy ne hajlongjanak tovább, de arról már nem tudta lebeszélni őket, hogy *Caharinnak* szőlőtsák.

Az egyik este, mikor szokásos őrjáratára indult, Verna Nővér sajnálatát fejezte ki, mert harminc ember vérének kellett ontania. Egy kicsit meglepődött a nő őszinteségén és megköszönte neki az együttérzést. Richard a domboldalakra és a völgyekre mutatott.

- Miért nincs ez a föld megművelve? Szükség lenne élelemre, hiszen rengetegen lakhatnak itt!

Verna Nővér átvette a másik kezébe a kantárt és a város túloldalára mutatott.

- Az ültetvények a folyónak ezen az oldalán találhatók. A folyó másik oldala - intett a fejével - nem biztonságos sem az emberek, sem az állatok számára. A Baka Ban Manák állandó veszélyt jelentenek.

- Szóval itt azért nem művelik a földet, mert félnek a Baka Ban Manáktól?

A Nővér bal felé pillantott.

- Látnod azt a sötét erdőt?

Richard alaposan végigmérte a következő völgyet borító, sűrű, sötét rengeteg szélét. Hatalmas, bütykös kérgű fák sorakoztak egymás mellett, melyeket moha és indák borítottak. Félelmetes árnyékokat vetettek maguk elé.

- Ez az erdő még mérföldeken keresztül követi a város határát. Ez a Hagen erdő. Tartsd tőle távol magad. Akire leszáll az éj a Hagen erdőben, meghal. Ám sokaknak még arra sem volt ideje, hogy megvárja a naplementét. Ezen a helyen a gonosz mágia uralkodik!

Ahogy ellovagoltak mellette, Richard nehezen vette le tekintetét a fák tengeréről. Úgy érezte, mintha valami odavonzaná. Mintha a sötét hely tökéletesen illett volna komor hangulatához. Úgy érezte, valamilyen módon ő maga is odatartozik. Alig volt képes elfordítani a fejét a sűrűtől.

Ahogy közelebb haladtak, Tanimura utcái egyáltalán nem azt a képet mutatták, amit a távolból el lehetett képzelni. A város szélén hatalmas kavargás, rohangálás, sürgés-forgás és piszok fogadta őket. Férfiak húztak-vontak taligákat, melyeket a legkülönbözőbb dolgokkal raktak meg. Volt köztük rizses zsák, tűzifa, szőnyeg, vagy éppen szemét. Az utca mentén házalók töltöttek meg minden egyes szegletet, s hangosan kiabálva kínálták portékáikat: gyümölcsöt, zöldséget, friss húst, gyógynövényeket, lábbeliket. Némelyikük forró köveken frissen elkészített ételt vagy csemegét árult.

Néhány csapat férfi piszkos ruhákban a földön ülve kiabált vagy éppen hahotázott a kártya vagy a kocka vetés közben. Az utcák minden pontján - még a szűk kis sarkokban is - emberek tolongtak a járdán. Meztelen gyerekek rohangásztak egymást kergetve a saras pocsolyákon keresztül. Az asszonyok a kosaraik közt ruhákat mostak, miközben egymás közt fecsegték.

Verna Nővér magában motyogta, hogy nem emlékezett, hogy ekkora szenny és zavar uralkodott volna a népek közt. Richard úgy vélte, hogy sokkal boldogabbnak tűnnek, mint amilyen állapotok közt éltek.

Annak ellenére, hogy hosszú ideig a szabadban éltek, s mocskosak és szakadtak voltak, Verna Nővér szinte királynőnek tűnt köztük. A legtöbben közelebb húzódtak hozzá, és tiszteletteljesen meghajoltak előtte, ő pedig a Teremtő áldását kívánta rájuk.

Az idő nyomai meglátszottak az épületeken, némelyiket koszos vakolat borított, a többi pedig ősinek tűnő, megsötétedett faépület volt. A házak épp olyan zsúfoltan szorultak egymáshoz, mint az utcák. Szinte minden kicsiny erkélyen színes, mosott ruhák tarkállottak, melyeket kifeszített köteleken szárítottak az asszonyok. Némelyik kis erkély ládáiban virágok vagy gyógynövények díszeltek.

Nevetés és beszélgetés zaja szűrődött ki a kocsmákból, fogadókból. Különböző boltok kínálták portékáikat: hentesek, halárosok, olaj- és gyógynövényárusok. Minél beljebb haladtak a városban, az utcák annál tisztábbnak tunktek. Az utak kiszélesedtek, és az épületek zsúfoltsága sem volt már zavaró. Az üzletekben nagyobb kirakatok és festett feliratok kínálták az árucikkeket, s általában minden padlót színes szőnyeg borított.

Ahogy az utcák szélesedtek, a fák is megjelentek és hatalmas épületek bukkantak elő. A fogadók elegánsan feldíszítve várták a vendégeket és némelyik kapujában piros egyenruhás ajtónálló őrködött. Az egyik kőhídon, amely a Kern folyó fölött ívelt, olajjal töltötték fel az utcai lámpákat, hogy utat mutathassanak a sötétben.

A híd alatt kis csónakokban halászok húzták be hálójukat a sötétlő vízből. A folyó mindkét oldalán aranyzsinóros fehér ingben és piros tunikában katonák őrjáratoltak. Ahogy a lovak patája végigkopogott a macskaköves úton, Verna Nővér így szólt:

- Mindig rendkívüli nap a Palota számára, ha egy új Tehetségűtől megáldott érkezik. Boldog és örömteli esemény ez az életünkben. Mindannyian nagyon boldogok lesznek, hogy találkozhatnak veled, Richard! Emlékezz erre! Annak ellenére, hogy te nem így érzed, mégis meleg fogadtatásban lesz részed. Azt szeretnék, hogy örömmel látott vendégnek érezd magad.

Richard másként látta a helyzetét.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Csak azt, hogy mindannyian nagyon boldogok lesznek.

- Más szóval arra utalsz, hogy nem szeretnéd, ha rögtön megijeszteném őket.

- Nem ezt mondtam! Csupán arra kértelek, hogy vedd észre: ezek a nők ezért a dologért élnek.

Richard maga elé meredt, ahogy még több, egyenruhás őrszem között léptettek el.

- Egy bölcs ember, akit szeretek, egyszer azt mondta nekem, hogy csak azok lehetünk, amik vagyunk. Nem többek és nem kevesebbek. - Tekintete végigsöpört az előttük elnyúló kőfalon, felmérve az öröket és a fegyverzetüket. - A Halálhozó vagyok, és nincs miért éljek.

- Ez nem igaz, Richard - mondta a nő halk hangon. - Te még fiatal vagy és előttem az élet. Halálhozónak nevezd magad, ám

én azt tapasztaltam, hogy egyetlen célod mindig is az volt, hogy véget vess az öldöklésnek. Néha nem hallgatsz rám, és rosszul teszel dolgokat, de ez csupán figyelmetlenség nem pedig gonoszság.

- Mivel tudom, hogy gyűlölöd a hazugságot, Nővér, biztos vagyok benne, nem várod el tőlem, hogy olyat érezzek, ami ellentétben áll saját magammal.

A Nővér sóhajtott, amint áthaladtak az óriási kapun, és egy tág, boltozatos udvarba érkeztek. Az út túloldalán fák tűntek föl, ahogy a kert is feltárult előttük. Számtalan ablak nézett az utcákra az épületek falairól. A legtöbb házat oszlopok kapcsolták össze vagy boltozatos árkádok tagolták szárnyakra. Az udvarokban padok álltak, velük szemben a falakon végig lovakon ülő emberalakok freskói tűntek fel.

Amint keresztülhaladtak a számtalan fehér kaput rejtő boltíveken, az istállóhoz érkeztek. Távolabb lovak karámjait láthatták. Elegáns, kis fekete mellényt viselő fiúk szaladtak hozzájuk, hogy lenyergeljék lovaikat. Mindketten leszálltak hátasukról. Richard magához vette személyes holmiját. Verna Nővér leporolta ruhájáról az út porát, és megpróbálta elegyengetni köpenye ráncait. Hátrasimította hullámos haját.

- Nem fontos ezt neked megtenned, Richard. Egy szolga majd felhossa a csomagodat.

- Senki más nem nyúlhat hozzá, csak én!

A Nővér megcsóválta a fejét, és szólt a fiúnak, hogy hagyja ezt Richardra. A fiú meghajolt, és határozottan megrántotta Jessup kantárját. A ló megtorpant. Az ifjú egy ostort vett elő.

- Mozdulj már, ostoba állat!

Jessup rémült nyerítéssel próbálta elkerülni az ostor csapásait.

A következő pillanatban Richard csak annyit látott, hogy a kis szolga messzire repül, és a macskakövnön landol. Végigsúszott a földön és egy falhoz ütközve megállt. Meglepetten pislogott a fölé hajoló Verna Nővére.

- Ne merészd ostromozni a lovat! Mi történt veled? Szeretnéd, ha én is ezt tenném veled? Ha még egyszer megtudom, hogy ostort emelsz erre az állatra, egykettőre elveszítéd ezt a munkát, de előtte még jól kiporolom azt a rakoncátlan hátsódat!

A fiú tágra meredt szemmel kért bocsánatot. A Nővér a lovához fordult, és megpaskolta az oldalát, hogy megnyugtassa a riadt állatot. Bevezette az istállóba és friss szalmát, valamint vizet tett eléje. Richard ügyelt arra, hogy a Nővér ne lássa meg elégedett mosolyát.

Ahogy átsétáltak az udvaron, a Nővér felé fordult.

- Csak ne feledd Richard, hogy egyetlen Nővér, de még novícia sincs ebben a palotában, aki, miközben unottan ásít, ne lenne képes arra, hogy a Hanjával ugyanígy keresztülröpítsen egy termen.

A lambériás, tág teremben a hosszú, sárga és kék szőnyegek végénél három asszony várakozott. Mindannyian izgatottá váltak, mikor meglátták Verna Nővért. A nő egy fejjel volt alacsonyabb Richardnál, és ezek közül az asszonyok közül egy sem volt olyan magas, mint Verna. Lesimították hosszú, halvány ruhájukat, és az egyik felkiáltott, majd Verna felé szaladt.

- Verna Nővér! Kedves, Verna Nővér, olyan jó, hogy végre viszontláthatlak!

Könnyek szöktek a szemükbe, az izgatottságtól teljesen kipirosodott az arcuk. Mindegyikük jóval fiatalabbnak tűnt Verna Nővérenél. Az asszony végül feléjük fordította az arcát.

- Phoebe Nővér - simogatta meg az első arcát. - Amelia Nővér - szorította meg másik kezét. - És Janet Nővér! Én is nagyon örülök, hogy annyi idő után végre újra találkozhatunk!

Mindhárman izgatottan nevetgéltek, végül azonban összeszedték magukat, és Phoebe Nővér kerekded ábrázatával Richardot kezdte mustrálgatni.

- Hol van a fiú? Miért nem hoztad be magaddal?

Verna Nővér Richard felé mutatott.

- Ő az a fiú! Richard, ők a barátaim! Phoebe, Amelia és Janet Nővér.

A boldog mosolyokat döbrent arcok váltották fel. Pislogva méregették a férfi külsejét, nagyságát és korát. Nyíltan rábámultak, de végül egymás szavába vágva biztosították Richardot, mennyire örülnek, hogy találkoztak vele. Végül ismét Verna Nővér felé fordultak.

- Szinte az egész Palota rátok vár. Mindenki nagyon izgatott, amióta megkaptuk az üzenetedet, hogy megérkeztek - szólt Phoebe Nővér.

Amelia Nővér végigsimította hosszú, világosbarna haját és így szólt:

- Senki nem érkezett azóta, hogy Richard keresésére indultál. Ez alatt a sok év alatt egyetlen egy sem. Ezért mindenki borzasztóan várja, hogy találkozhasson vele! Azt hiszem, hatalmas meglepetésben lesz részük. Néhány fiatal Nővérnek különösképp - mondta némiképp elpirulva.

Richard emlékezett, hogy amikor kicsi volt, és az esős napokon otthon kellett maradni, az édesanyjának volt néhány barátnője, akik rendszeresen látogatták. Ahogy ott ültek és éppen varrtak vagy kötöttek - a kis Richard a földön játszott - az asszonyok a feje fölött vitatták meg, hogy milyen szépen növekedik, és kérdezték, hogy jól eszik-e, hogy halad az olvasásban. Most ugyanez a kellemetlen érzés járta át lelkét, amint a Nővérek róla beszéltek.

Végül Phoebe Nővér fordult hozzá ragyogó arccal, és megérintette a karját.

- Ó, bocsáss meg! Nem kellene úgy beszélnünk rólad, mintha itt se lennél. Légy üdvözölve a Próféták Palotájában, Richard!

A Kereső némán nézett le a felé pislogó Nővérekre.

- Nem beszél valami sokat - szólt Amelia Nővér kuncogva Verna Nővérhez.

- Éppen eleget - felelte Verna Nővér, és már csak halkan tette hozzá: - Hála a Teremtőnek, hogy most csendben van!

- Nos, mehetünk? - szólt Phoebe Nővér csilingelő hangon.

- Phoebe Nővér - kérdezősködött tovább Verna Nővér -, kik azok a katonák, akiket abban a különös egyenruhában láttam?

- Ó, a katonák! Néhány évvel ezelőtt megdöntötték az előző kormányzatot. Ez akkor lehetett, mialatt odavoltál. Az Óvilágnak új kormánya van. Most egyetlen uralkodónk van szemben a sok királlyal. Hogy is nevezik magukat? - pillantott Janet Nővére.

Janet Nővér a plafonra emelte a tekintetét, úgy gondolkodott.

- Birodalmi Rendnek. És igazad van, Phoebe Nővér, egyetlen császáruk van. Igen - bólintott - Birodalmi Rendnek hívják magukat, és egy császár uralkodik felettük.

Phoebe Nővér rosszállóan rázta a fejét.

- Micsoda bolondság! Kormányok jönnek, kormányok mennek, de a Próféták Palotája mindörökre megmarad. A Teremtő keze megóv minket! Nos, akkor indulhatunk?

Richard követte a három nőt, ahogy barátságosan díszített átjárókon és termeken haladtak keresztül. A Keresőnek azonban ez ellenséges területnek számított. A fenyegetés érzetének hatására az Igazság Kardjának mágiája elindult felé, s szította dühét, hogy megóvja a veszélyektől. Richard hagyta, hadd ömöljön felé egy parányi sugárban, mely elég ahhoz, hogy dühét csendes izzásban tartsa. Verna Nővér időnként rápillantott, mintha az vizslatná, mennyire fortyog benne a mágia haragja.

Ahogy keresztülhaladtak néhány vastag diófaajtón, egy hatalmas, nyitott terembe érkeztek. Az óriási csarnok két emeletet ölelt fel, és világos-sötét falapocskák borították a padlót kockás alakzatban, végig a kör alakú szobában. Az erkély felől színes alakokat formázó ablaküvegek árasztották a napfényt. A teremben több mint száz torokból zúgott fel a csodálkozás, amint a tömeg az érkezőkre pillantott.

Nők álltak kis csapatokban az első szinten vagy bámultak lefelé az erkélyekről. A második emeleten az asszonyok sorai között néhány férfi és fiúgyerek is feltűnt. Az összes nő, mind a Fény Nővére, őt nézte. Finom ruhákba öltöztek, díszítés azonban sehol nem borította a szövetet. Különböző színű, de azonos szabású öltözkéket viseltek. A férfiak és a kisfiúk mindenféle öltözkéket viseltek, az egyszerű köntösöktől az olyan ruhakölteményekig, amelyet Richard legfeljebb hercegeken tudott elképzelni.

A halkan morajló beszéd azonnal elhalkult, mikor mindenki az újonnan érkezők felé fordult. Olyan csend lett a szobában, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Majd hatalmas tapsvihár tört ki.

Phoebe Nővér néhány lépéssel a terem közepe felé indult, és kezével csendre intette a tömeget.

- Nővérek! - alig tudta elrejtetni hangjában az izgatottságot - Kérlek, üdvözlőjétek Verna Nővért újra itthon! - A kedves üdvözlések betöltötték a levegőt, de néhány pillanattal később a Nővér ismét csendre intette őket. - És most szeretném bemutatni legújabb tanítványunkat, a Teremtő gyermekét, akit reánk bízott!

Richard felé fordult és intett neki, hogy lépjen közelebb. Verna Nővér is vele tartott. Phoebe Nővér odasúgta:

- Richard... ez az egyetlen neved?

A Kereső egy pillanattig magában tanakodott.

- Cypher.

A Nővér ismét a tömeg felé fordult.

- Kérlek, üdvözlőjétek Richard Cyphert a Próféták Palotájában!

A taps ismét kitört, és a férfi érezte, hogy mindenki őt figyeli. A nők közelebb húzódtak, hogy jobban szemügyre vehessék. Az összes korosztályból képviseltették magukat, a nagymama korúaktól egészen a fiatal lánykáig. Volt közöttük telt és vékony, s hajuk és szemük színe is éppen olyan különböző volt, mint ruháik színe.

Észrevette, hogy az egyik nő egészen közel lépett hozzá. Barátságosan mosolygott rá, és nagy, kék viola pettyes szemeit rámeresztette. Úgy nézett rá, mintha egy régi, nagyon jó barátja lenne, akit évek óta most lát viszont. Lelkesen tapsolt, és könyökével egy gögös kinézetű matrónát bökött oldalba, hogy ő is tapsoljon.

Richard csípőre tett kézzel állt, és ahogy azt mindig is szokta, végigmérte a terem elrendezését, s kijárat, átjáró vagy örszemek után vizslatott. Mikor a lelkesedés végre elhalt, egy fiatal nő, aki éppen olyan kék ruhát viselt, mint amit Kahlan menyasszonyként, furakodott át a tömegen, egyenesen felé tartva. A ruha kerek nyakától fehér szalagos díszítés futott egészen karcsú derekáig.

Mikor odaért hozzá, megállt előtte és felnézett rá. Körülbelül öt évvel lehetett fiatalabb nála, és egy fejjel alacsonyabb. Hosszú, barna haja a vállaira ért, nagy, barna szemei csillogtak.

Lábujjhegyre állt Richard előtt és kinyújtotta a kezét. Érzékeny ujjait végigsimította a férfi arcán, majd beletúrt szakállába. Megbabonázva mérgette a férfit, és arcát, szakállát simogatta.

- A Teremtő tényleg meghallgatta imáimat! - suttogetta maga elé.

Hirtelen ráeszmélt, hogy hol is van, és visszahúzta a kezét, arca elvörösödött.

- Én... én... - dadogott zavartan, a megfelelő szavak után kutatva. Végül megfordult, és mintha mi sem történt volna Verna Nővérek jelentett.

- Pasha Maes novícia vagyok, a harmadik rendből. A következő vagyok, akit Nővérré neveznek, és én látom el a Richarddal kapcsolatos feladatokat.

- Azt hiszem, emlékszem rád, Pasha. Örömmel látom, hogy keményen tanultál és meg is lett az eredménye. Ezennel a te kezeidbe adom Richardot. Oltalmazzon mindkettőtöket a Teremtő keze!

Pasha büszkének tűnt, amint ismét Richard felé fordult. Pillantásával végigmérte a férfit. Ahogy tekintetük ismét találkozott, rávillantotta meleg mosolyát.

- Nagyon örülök, hogy találkoztunk, fiatalúr! A nevem Pasha. Az én irányításom alá rendelték. Azért vagyok, hogy segítsek a tanítástásban és minden egyébben, amire szükség lehet. Bármilyen problémád vagy kérdésed van, csak bátran mondd el, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy segítsek neked. Eszes fiúnak látszol, és biztos vagyok benne, hogy jól kijövünk majd egymással! - Mosolya kicsit elbizonytalanodott a férfi mogorva pillantásától, de végül ismét felderült az arca és folytatta. - Nos, először is, Richard, mi nem engedélyezzük a fiúknak, hogy fegyvert viseljenek a Próféták Palotájába. Elveszem a kardodat.

Kinyújtotta a kezét a fegyver markolata felé. A kard mágiájának csendes patakja hőmpölygő áradattá duzzadt.

- Csak a holttestemen keresztül nyúlhatsz a kardomhoz!

Pasha Verna Nővérré pillantott, aki egy lassú, szigorú fejrázással figyelmeztette. A lány ismét a férfihez fordult, és döbrent arckifejezését mosoly váltotta fel.

- Nos, erről majd később beszélünk. De egy kis illemtan kellene tanulnod, fiatalember!
- Melyik ezek közül a Prelátus? - kérdezte Richard olyan hangon, amibe Pasha kis híján belesápadt.
- A Prelátus nincs itt - kuncogott Pasha - túl elfoglalt ahhoz, hogy...
- Vezess hozzá!

- Nem találkozhatasz a Prelátussal, amikor csak akarod! Akkor szólít magához, mikor majd ő kíván látni. Alig tudom elhinni, hogy Verna Nővér nem tanított meg arra, hogy a fiúknak nem szabad...

Richard a vállára tette a kezét és félresöpörte az útjából. A terem közepe felé indult, arcát szembe fordította a több száz őt figyelő tekintettel.

- Valamit mondanom kell!

A hatalmas terem hirtelen elcsöndesedett. Richard elméjének két különböző helyéről ugyanaz a gondolat tört fel. Az egyik a *Bonnie Day kalandjai* volt, az a könyv, amelyet apja adott neki. A másik pedig a kard mágiaja volt, a kard szellemeinek tudása.

Üzenetük ugyanaz volt: *Ha ellenfeleid túlerőben vannak és a helyzeted reménytelen, nincs más lehetőség - támadnod kell!*

Tudta, mi célt szolgál a nyakán lévő fémgallér. Reménytelen volt a helyzete. Nem volt más választása. Hagyta, hogy a csend ellepje az egész szobát, addig, míg az már kellemetlenné vált.

Ujjjaival a Rada'Hant érintette.

- Mindaddig, amíg ezt a nyakörvet rajtam tartjátok, a fogva tartóim vagytok, én pedig a rabotok.

A terem döbbszerűen morajlott fel. Richard kis szünetet tartott, míg mindenki elhallgatott.

- Mivel nem én támadtam rátok, ez ellenségekké tesz bennünket. Háborúban állunk.

Verna Nővér megígérte, megtanulom majd, hogyan irányítsam a Tehetséget, és amikor megfelelttem minden elvárásnak, megszabadulok innen. Mostantól mindaddig, míg tartjátok magatokat ehhez az ígérethez, fegyverszünet van köztünk. De vannak feltételeim!

A Kereső felemelte a nyakában lógó piros bőrrudat, az Agielt. A mágia tombolásán túl az Agiel okozta kín bolhacsipésnek tűnt.

- Tettek már rám nyakörvet. Az, aki a nyakamra tette azt az örvet, megkínzott, hogy megbüntessen, hogy idomítson, hogy betörjön engem. Ez az egyetlen célja a nyakörveknek! Az állatokra szoktak nyakörvet tenni. Vagy az ellenségre. Ugyanezt ajánlottam neki is, mint amit most nektek. Könyörögtem, hogy eresszen el. De nem tette. Végül kénytelen voltam megölni. Egyikőtök se fog soha a poros nyomába sem érni. Azért tette, amit tett, mert megkínzották és betörték. Örültté tették, hogy nyakörvet tegyen az emberekre és kínozza őket. Ám ő saját természete ellenére! Ti viszont azért tesztitek, mert azt hiszitek, ez jó! A Teremtőtök nevében döntitek rabszolgaságba az embereket. Én nem ismerem a ti Teremtőtöket. Az egyetlen, akit ismerek ezen a világon túl, hogy ugyanazt tenné, amit ti, az az Őrző. - A tömeg felhördült. - Ami engem illet, akár az ő tanítványai is lehettek!

Ha ti is azt tesztitek, amit az a nő, aki nyakörvet tett rám, és arra használjátok a pántot, hogy kínozzatok, a fegyverszünet véget ér! Talán úgy gondoljátok, hogy rabláncban tarthatok engem, de megígérhetem, ha a fegyverszünet véget ér, halálos villámot fogtok a kezetekben tartani és nem a rablánc végét!

Még mindig halálos csend uralkodott a teremben. Richard feltúrte bal karján az ingujját, és előhúzta az Igazság Kardját. Az acél különös csengése hidegen visszhangzott a csöndben.

- A Baka Ban Manák az én népem. Megparancsoltam nekik, hogy mostantól békében éljenek minden más néppel. Mindenki, aki árt nekik, nekem felel majd. Ha nem éltek békében a Baka Ban Manákkal, a fegyverszünetünk azonnal véget ér.

Verna Nővér foglyul ejtett engem - mutatott a karddal a háta mögé. - Utazásunk során minden egyes lépésével dacoltam. Azt leszámítva, hogy végez velem és a hullámat egy lóra köti, hogy ide hozzon, mindent elkövetett, hogy vele jöjjenek. Annak ellenére, hogy ő is a fogva tartóm és ellenségem, néhány dologban köszönettel tartozom neki. Ha valaki egy ujjal is hozzányúl miattam, azonnal megölöm és a fegyverszünet véget ér.

Szeme sarkából látta, amint Verna Nővér szemeit csukva tartja, és kezével eltakarja falfehér arcát. A tömeg újra levegő után kapkodott, amint a karddal saját alkarját sebezte meg. Megfordította a pengét, hogy mindkét felét bevérezze, míg a hegyéről is csöpögött a vér.

- Véreskút tesztek most nektek! Ha akár a Baka Ban Manák ellen, akár Verna Nővér ellen, akár ellenem fordultok, a fegyverszünet vége szakad, és ígérem, kitör a háború. Ha pedig háború lesz, a földdel teszem egyenlővé a Próféták Palotáját!

Az egyik távoli erkélyről, amit Richard nem láthatott, gúnyos hang csendült fel.

- Mindezt egyedül?

- Hiba lenne kételkedned bennem. Fogoly vagyok. Nincs semmim, amiért éljek. Magam vagyok az életre kelt prófécia. Én vagyok a Halálhozó!

Egyetlen hang sem hallatszott a csöndben, mikor Richard végül visszahelyezte a kardját a hüvelyébe. A Kereső széttárta karjait, és mosolyogva meghajolt a hölgyek előtt.

- Most, hogy mindannyian ilyen jól megértettük egymást és a fegyverszünetet, hölgyeim, visszatérhettek, hogy megünnepeljétek a foglyul ejtésemet!

Hátat fordított a tömegnek, és visszatért Verna Nővér mellé, aki fejét lehajtva és arcát eltakarva állt ott. Pasha ajkait olyan szorosra zárta, hogy azok szinte elkékültek. Egy izmos, szigorú arcú nő haladt el előtte, és megállt Verna Nővérral szemben. Orrát a magasba emelte, mire Verna Nővér végre ránézett.

- Verna Nővér! Teljesen egyértelművé vált, hogy nem vagy méltó arra, hogy a Fény Nővérei közé tartozz. Kudarcot vallottál, és ettől a perctől kezdve első rendbeli novíciává csúsznál vissza. Mindaddig növendékként szolgálj majd, míg a Teremtő úgy nem kívánja, hogy ismét Nővér legyél!

- Igen, Maren Nővér!

- A növendékek nem beszélnek addig, míg egy Nővér nem kérdezi őket! Nem mondtam, hogy beszélhatsz! - majd kinyújtotta egyik kezét.- Add át a dacrátat!

Verna Nővér előhúzta az ezüst kést húzott ruhájának ujjából. Óvatosan felemelte és markolatát az asszony kezébe helyezte. Aztán csendben, egyenes gerinccel várakozott.

- Holnap jelentkezel a konyhán! Koszos edényeket és bögréket fogsz sikálni, amíg ki nem derül, hogy értelmi képességeid alkalmasak komolyabb feladatok elvégzéséhez is! Megértetted?!

- Igen Maren Nővér, megértettem.

- És ha még egyszer arra vetemednél, hogy visszabeszélsz nekem, egyenesen az istállóba kerülsz a konyha helyett, takarítani, és szalmát hordani!

- Ez esetben, Maren Nővér, egyenesen az istállóknál jelentkeznek a konyha helyett, hogy megkíméljem a füledet attól, amit mondanék neked.

Maren Nővér arca elvörösödött.

- Nagyon jól teszed, novícia! Az istállóban lesz a helyed.

Az asszonyosság Richard felé fordult, és halványan rámosolygott.

- Azt hiszem, ez nem törte meg a fegyverszünetedet! - majd felemelte állát, és elviharzott. A terem néma csendben úszott. Richard Verna Nővére pillantott, de ő csak egyenesen bámult előre. Pasha hirtelen közjük lépett.

- Vernával többé nem kell foglalkoznod! Látom, hogy vérzik a karod. Most, hogy én gondoskodom rólad, nekem kell ellátnom.

Nagy ünnepséget rendeztek az üdvözlésedre az ebédlőben. Talán jobban érzed majd magad, ha megismerkedsz néhányunkkal. Mindenki nagyon várja már. Mindenki személyesen akar látni. - Egyik ujjával megfenyegette a férfit. - És a legjobb viselkedést várom el tőled, fiatalember!

A kardot eltéve, Richardból dühének nagyobb része is elpárolgott. De nem minden.

- Nem vagyok éhes. Mutasd meg a börtönömet, *gyermek!*

A nő öklöbe gyűrte kék ruhájának anyagát. Egy sötét pillantást vetett rá és egy pillanatilag némán figyelte.

- Nagyon helyes! Egyenesen az ágyadba mészh, vacsora nélkül, mint egy büntetésben lévő gyerek. - Sarkon fordult. - Kövess!

7. FEJEZET

Verna Nővér a hatalmas ajtó felé nyújtotta a kezét. A szobát mágikus pajzs védte. Mély levegőt vett, aztán bekopogott. Tompa hang szólalt meg az ajtó mögül.

- Szabad!

A pajzs eloszlott. A Nővér kinyitotta a dupla falú ajtó jobb szárnyát és belépett. Két asszony ült a szoba két oldalán, mindegyikük a maga íróasztalánál. Mindketten mélyen elmerültek a papírmunkában, és egyikük sem nézett fel.

- Igen? - szólt az egyik miközben tovább írt. - Mi az?

- Azért jöttem, hogy visszaszolgáltassam az utazókönyvet, Ulicia Nővér!

Ulicia Nővér megnevedesítette ujját és lapozott.

- Igen. Rakd csak le az asztalra! Nem kellene a visszatérésed tiszteletére rendezett fogadáson részt vened? Gondolom, szeretnél ismét találkozni régi barátaiddal.

Verna Nővér összekulcsolta a kezét.

- A fogadásnál sokkal fontosabb dolgaim vannak. Szeretném az utazókönyvet személyesen átadni a Prelátusnak. Szeretnék vele személyesen beszélni.

Mindkét Nővér ránézett.

- A Prelátus nem óhajt beszélni veled, Verna Nővér! Nagyon elfoglalt, és nem izgatják holmi jelentéktelen ügyek.

- Jelentéktelen?! Ez nagyon is fontos!

- Ne emeld fel a hangod ebben az irodában Verna Nővér! - figyelmeztették. Majd ismét a tintába mártották a tollaikat és folytatták az írást.

Verna Nővér közelebb lépett. A levegő az íróasztal és az ajtó között hirtelen vibrálni, amint egy veszélyesen sziszegő és sercegő mágikus pajzs formálódott benne.

- A Prelátus elfoglalt! Ha majd úgy gondolja, érted küld. Csak tedd az utazókönyvet az íróasztalomra! Majd én gondoskodom róla, hogy eljusson hozzá - felelte Ulicia Nővér, és közelebb húzva magához egy gyertyát, visszatért a munkájához.

Verna Nővér megköszörülte torkát.

- Novíciává estem vissza azért, mert követtem a parancsait. - Mindketten meglepetten néztek fel rá. - Minden tiltakozásom és fellebbezésem ellenére is megtiltotta, hogy úgy végezzem a munkámat, ahogy kell. Most pedig emiatt büntettek meg! Azért kaptam a büntetést, mert úgy cselekedtem, ahogy a Prelátus parancsolta. Most legalább az okokat akarom hallani!

Ulicia Nővér hátra dőlt a székében, és a másik asszonyhoz fordult.

- Finella Nővér! Kérlek, értesítsd a novíciák igazgatónőjét és mond el nekik, hogy Verna novícia engedély és meghívás nélkül jött a Prelátus hivatalába! Ráadásul olyan tirádát vágott ki, ami méltatlan azokhoz, akik egy nap majd a Fény Nővérei közé tartoznak.

Finella Nővér izgett-mozgott a székében, majd bosszús arccal végigmérte.

- Lám-lám, Verna *novícia!* Ez az első napod új posztodon és máris megrovásban részesültél! - csettintett a nyelvével. - Őszintén remélem, hogy megtanulod jól viselni magadat, ha valaha ismét a Nővérek között akarsz élni.

- Ez minden, novícia! - mondta Ulicia Nővér - Elmehetsz!

Verna Nővér sarkon fordult. Ujjak kocogását hallotta. Hátra fordult és látta, hogy Ulicia Nővér az asztal sarkán dobol.

- Az utazókönyv! És nem hinném, hogy így kellene viselkednie a novícának, amikor elküldi egy Nővér! Ugye?

Verna Nővér kihúzta a kis fekete könyvet övéből, és finoman az asztal sarkára helyezte.

- Nem Nővér, tényleg nem. Köszönöm, hogy időt szakítottatok rám! - pukedlizett.

Az asszony mélyet sóhajtott, mikor becsukta maga mögött az ajtót. Egy pillanatig ott állt, aztán elindult. Szemeit a padlóra szegezve egyenesen keresztülvágott a Palotán. Dupla szárnyú ajtókat nyitott ki és csukott be, végighaladt a nyitott boltívek alatt, a szőnyeggel borított szobákon. Az egyik sarokból hirtelen észrevette, hogy valaki felé szalad. Felnézett és remélte, hogy nem az, akire számított. Egy ifjú mosolygott rá barátságosan.

- Verna! Olyan jó, hogy újra látlak!

A fiatalember szögletes vonásai semmit nem változtak. Hullámos, barna haját most hosszabban hordta, mint azelőtt, és a vállai is megszélesedtek. Alig bírta megállni, hogy ne simítsa meg bájos arcát, és ne ölelje át. Inkább csak bólintott.

- Jedidiah! Jól nézel ki. Pontosan úgy, ahogy mindig is szoktál.

- Te pedig... hogy is mondjam...

- Az a szó, amit keresel: öreg. Igen, öregnek nézek ki.

- Ó, Verna! Csak néhány ránc! - majd végignézett a nő testén - És néhány kilónyi súlyfelesleg. Nem jelent semmit egy olyan gyönyörű nőnek, mint amilyen te vagy!

- Még mindig tudsz hízlegelni az asszony népek! - Végignézett a férfi egyszerű, sötétbarna köpenyén. - És ahogy látom, jó tanítvány voltál, és előbbre jutottál! Büszke vagyok rád, Jedidiah!

Az ifjú összekulcsolta ujjait.

- Mondj valamit az újonnan érkezetről!

- Nem láttál engem - homályosultak el a nő szemei - huszonvalahány éve, amióta felkeltem az ágyadból, hogy elinduljak az utamra! Csupán ennyit kérdezel? Semmi ilyesmi, hogy mennyire aggódtál vagy hogy érezted magad egész idő alatt vagy hogy: találtál valakit? Azt hiszem, a döbbenet, hogy ennyire megöregedtem, elfeledtette veled ezeket a kérdéseket.

Az ifjú ajkai még mindig mosolyogtak.

- Verna! Nem vagy egy butuska lány! Biztos vagyok benne, te is rájöttél, hogy mivel ennyi idő eltelt, egyikünk sem várhatta el...

- Hát persze! Tudom én azt! Nem ringattam illúziókba magam és nem szöttem tervek magunkról. Egyszerűen csak azt reméltem, hogy amikor visszaérek, egy kicsivel több gyengédség és érdeklődés vesz majd körül.

A fiú megvonta a vállait.

- Sajnálom Verna! Mindig úgy gondoltam rád, mint aki nagyra becsüli az őszinteséget. Azt hiszem, sokat tanultam az életről... mióta felnőttem...

Verna elfordította az arcát a csinos ifjúról és tovább indult.

- Jó éjszakát, Jedidiah!

- Mi a helyzet a kérdéssel? - Észrevette a követelő hangsúlyt a hangjában, így meglágyította szavait. - Milyen az újonnan érkezett?

Verna megállt, de nem fordult meg.

- Ott voltál, láthattad! Ő Richard, pontosan olyan, mint amit láttál.

- Igen, és azt is láttam, hogy mi történt veled. Az utóbbi időben van némi befolyásom bizonyos Nővérek között. Talán tehetek valamit az érdekében, hogy kilábalj ebből a kutyaszorítóból! Ha megnyílsz nekem és kielégíted a kíváncsiságomat, talán ki tudlak segíteni ebből a szerencsétlen büntetésből!

A nő azonban tovább ballagott.

- Jó éjszakát, Jedidiah!

- A Palota körül még látjuk egymást Verna, gondolkozz rajta!

Nem hitte el, hogy ilyen ostoba lett volna oly sok éven át. Úgy emlékezett Jedidiahra, mint kedves és segítőkész fiúra. Talán valami gond volt az emlékezőtehetségével.

Talán most is csak magával volt elfoglalva, és nem adott lehetőséget az ifjúnak, hogy kedvesebb lehessen hozzá. Bizonyára szörnyen nézhet ki. Lehet, hogy meg kellett volna mosakodnia, tiszta, szép ruhát húznia, és rendbe hoznia zilált haját, mielőtt Jedidiahhal találkozott volna. Erre azonban nem volt lehetősége.

Talán ha megérintette volna az arcát, emlékezett volna arra a sok csodálatos együtt töltött időre. A fájdalomra és a nevetésre, és az ígéretekre, amiket akkor tett, amikor neki távoznia kellett. És amelyeket már azelőtt megszegett, hogy elhagyták volna ajkait.

Az egyik sarkon befordult a novíciák hálótermei felé. Megállt és lenézett az ajtókra. Nagyon fáradt volt. Reggeltől estig a nyeregben ülni iszonyú kimerítő dolog. Hirtelen azonban visszafordult. Egy nagyon fontos dolgot el kellett intéznie, még mielőtt lepihenne.

* * *

Pasha megállt egy hatalmas tölgyfaajtó előtt, amit szőlőminták díszítettek.

- A börtönöd!

- Nincs rajta retesz, hogyan fogsz bezárni?

A nő meglepődött a kérdés hallatán.

- Soha nem zárjuk be a fiúkat. Szabadon jöhetnek és mehetnek, ahogy nekik tetszik.

- Úgy érted, szabadon bejárhatom az épületet?

- Nem. De a Palotán legnagyobb részén szabadon mozoghatsz, esetleg a városban, ha úgy kívánsz. A legtöbb fiú idejének nagy részét a városban tölti. - Utolsó mondatánál enyhén elpirult, amikor belegondolt, hogy mit is szoktak a varázslónövendékek a városban csinálni, és elkapta a tekintetét a férfieről.

- És mi a helyzet a városon kívüli vidékkel?

- Természetesen kimehetsz. De nem értem, hogy miért akarsz a szabadban lenni. Egyetlen fiú sem szokott a városon kívül menni. Ám senki sem állít meg, ha elhagyd a Palotát vagy a várost. - Hirtelen aggódó pillantást vetett rá. - Egyetlen tilalom van. Semmiképp sem közelítheted meg a Hagen erdőt! Elképzelhetetlenül veszélyes hely. Ugye, figyelmeztettek erre?! Ugye megmutatták neked, amikor a Palotába jöttél?

Richard bólintott.

- Milyen messzire mehetek el a környéken?

- A Rada'Han megóv majd, nehogy túl messzire kószálj a mezőn. Könnyedén rád találunk, bárhol is legyél a környéken, de azt hiszem, jó pár mérföldnyire gond nélkül eltávolodhatsz a Próféta Palotájától.

- Hány mérföldre mehetek így el?

- Messzebbre, mint kívánnád. Majdnem a vademberek földjéig.

- Úgy érted: a Baka Ban Manáig?

- Majdnem addig, azt hiszem.

- És teljesen egyedül?

- Mivel hozzám osztottak be, a legtöbbször én foglak elkísérni, bárhová mégy. Legalábbis most. Amikor a fiúk már egy kicsit tapasztaltabbak, kíséret nélkül is járhatnak-kelhetnek.

- És amikor csak akarom, egyszerűen elbarangolhatok?

- Nos, a Palotában élsz természetesen, és itt kell lenned az óráid alatt és akkor is, ha nem én, hanem más Nővérek adnak fel neked feladatot. Megtanítunk megérinteni a Hanodat, és miután ezt megtanultad, azt is el kell sajátítanod, hogy hogyan irányítsd.

- Miért kellene más Nővérek? Te egyedül nem vagy elég?

- Azért, mert gyakran a különböző Hannal rendelkező emberek könnyebben dolgoznak együtt. Valamint azért is, mert a Nővérek tudása és tapasztalata sokkal mélyebb ezen a téren. Így azt is kipróbálhatjuk, hogy ki az a Nővér, akivel a legjobban tudsz dolgozni!

- Verna Nővér is köztük lesz?

Pasha furcsán nézett rá.

- Verna többé már nem Nővér. Elvesztette a címét. Mostantól fogva novícia, és a megszólítása egyszerűen csak: Verna. A novíciák, vagy akik felelősséggel tartoznak az ifjakért - mint én - nincsenek felhatalmazva arra, hogy órákat adjanak. Az első rend novíciái, mint Verna, egyáltalán nem tehetnek semmit a fiatal varázslókkal. A novíciák feladata a tanulás és nem a tanítás.

Richard nem gondolta, hogy valaha is képes lesz egyszerűen csak Vernának szólítani Verna Nővért. Nagyon furcsán hangzott ez számára.

- És mikor lesz ismét Nővér?

- Hosszú ideig kell novíciaként szolgálnia. A koszos edények súrolásával kezdi a konyhában, én is így kezdtem. Sokáig nem kaptam lehetőséget, hogy kikerüljek onnan. Egy nap, ha Verna olyan keményen dolgozik, mint én, talán lehetősége nyílik arra, hogy ismét a Fény Nővére legyen. Mindaddig azonban Verna csak novícia.

Richard arra gondolt, hogy mire Verna ismét Nővér lehet, már öregasszony lesz belőle. Hirtelen témát változtatott.

- Miért lehet nekünk így szabadon kóborolnunk?

- Azért, mert nem vagytok veszélyesek az emberekre. Egy nap, amikor majd megtanulod irányítani a Hanodat, már csak meghatározott helyekre mehetsz el. Az emberek ugyanis félnek azoktól az ifjaktól, akik már képesek a hatalmukat uralni. Szerencsétlen esetek történtek a múltban... Miután már uralni tudjátok az erőt, korlátozva lesztek a városon belül is. Ha az ifjakból varázslók lesznek, még kevesebb helyen sétálhatnak szabadon. Most azonban nincsenek korlátok, és szinte mindenhová eljuthatsz. Úgyis tudni fogom, hogy merre vagy a Rada'Hanon keresztül!

- Úgy érted, bármelyik Nővér megtalálhat ezen az átkozott nyakörvön keresztül?

- Nem. Csak az, aki neked adta, és akit melléd rendelték. Mivel én felelek érted, úgyis tudnom kell, hogy merre jársz! Ezt pedig úgy tudom megtenni, hogy saját Hanom érzékeli majd a Rada'Han rezgéseit.

A nő kinyitotta az ajtót és belépett a sötét szobába. Karjának egyetlen intésére felgyulladtak a körben álló lámpák.

- Ezt a trükköt meg kell tanítanod nekem - szólt Richard.

- Ez nem trükk, csak egyszerűen a Hanom. Ez a legegyszerűbb dolog, amire meg foglak tanítani.

A szoba hatalmas mennyezete színes figurákat ábrázolt. A falak meleg, halvány cseresznyeszínben pompáztak. Magas, gazdagon díszített párkányoktól ékes ablakok néztek az éjszakába. Egy gyönyörű, oszlopos kandalló állt a szoba közepén. A fa padlózatot szinte teljes egészében süppedős szőnyegek borították. Kényelmes karosszékek helyezkedtek el a kandalló körül.

Richard arra gondolt, hogy két teljes házat is ki lehetett volna hozni ebből az egyetlen szobából. Leemelte válláról a csomagot és a szoba közepére rakta, tegezét és felajzatlan íját pedig mellé helyezte.

Jobbra indult, ahol krémszínű függönyök takartak egy hatalmas erkélyt, mely a városon nézett. A párkányokat körben színes virágok díszítették. Ujjait a korlátokra szorította és a város szikrázó fényeiről tekintete a hegyek felé tévedt, ahonnan érkezett.

- A napnyugta gyönyörű erről az erkélyről - mondta Pasha.

Richardot nem érdekelte a naplemente. Az udvart, a kapukat, az utakat, a járőröző katonákat és a hidakat figyelte. Megpróbált a fejében egy térképet készíteni a látottakról.

Megfordult és végigmasírozott a szobán, amelynek a végében egy újabb ajtót látott. Egy hatalmas hálósobába nyílt. Talán a világ legnagyobb ágát pillantotta meg, melyet mély lila takarók borítottak. Egy másik erkély is nyílt a hálósobából, de ez délre, a tengerre nézett.

- Gyönyörű a kilátás - mondta Pasha. - Romantikus.

Észrevette, hogy Richard a Palota alatti területet figyeli.

- Az udvar túloldalán az a női szakasz, ahol a legtöbb Nővér szobája van. Távol kell magad tartani tőlük, fiatalember! Hacsak nem egy Nővér invitál a szobájába - fordul el.

- Hogyan szólíthatlak? - kérdezte Richard - Pasha Nővérek?

- Nem, én is novícia vagyok, bár remélem, hogy egyszer sikerül Nővérré válnom. Ennek feltétele, hogy sikerrel járjak veled. De addig egyszerűen szólíts Pashának!

- Az én nevem Richard - fordult a lány felé dühös arccal. - Gondot okoz emlékezni rá?

- Nézd! Nálunk itt az a szokás, hogy akinek a felügyelete alatt állsz...

- Ennyire megerőltető, hogy észben tartsd a nevemet?! Soha nem lesz lehetőség, hogy Nővérré válj, mert ha továbbra sem vagy hajlandó a nevenem szólítani, gondoskodni fogok róla, hogy már a legalapvetőbb feladatnál elbukjál. - Közelebb hajolt a lányhoz, ahogy mélyen belefúrta a tekintetét a tágra nyílt kék szemekbe. - Megértetted, Pasha?!

A novícia nyelt egyet.

- Velem szemben nem emelheted fel így a hangodat, fiatal... - Egy kicsit megemelte az állát. - Nem beszélhetsz belem ilyen indulatosan, Richard!

- Ez már sokkal jobb, köszönöm!

Azzal elfordult tőle és visszament a hálószobába. Remélte, hogy a Pasha is hagyja a dolgot. Nem volt kedve kedvesnek lenni, ha már a nő sem volt az. Pasha is sarkon fordult és követte.

- Nézd Richard, meg kell tanulnod viselkedni, vagy különben... Richard tűrőképességének határához ért. Megperdült, Pasha majdnem beleütközött.

- Ugye, még soha, senkiért nem vállaltál felelősséget?! - Pasha nem válaszolt. - Biztos vagyok benne, hogy ez az első alkalom, hogy rád bízta valamit és most szörnyen félsz attól, hogy nem felelsz majd meg. Tapasztalatlan vagy, de azt hiszed, ha úgy viselkedsz, mint egy zsarnok, az emberek majd azt gondolják rólad, hogy tisztában vagy vele, mit cselekszel.

- Nos, én...

Hangját félbeszakította Richard mozdulata, ahogy arcával fenyegetően közelebb hajolt hozzá.

- Nem attól kellene félned, hogy rájövök, mennyire tapasztalatlan vagy mások irányításában, Pasha! Inkább attól kell tartanod, hogy megöllek!

- Ne merészelj megfenyegetni engem! - szikráztak fenyegetően a lány szemei.

- Ez számodra csak egy játék. Így tudsz valami ősi szabálynak eleget tenni, hogy peckesen lépdelsz, rángatod a kiskutyádat a nyakörvénél fogva, és beidomítod arra, hogy megnyalogassa a kezedet, hogy aztán magasabb pozícióba kerülj.

A fogát csikorgatva suttogóra fogta a hangját.

- De számomra ez nem játék, Pasha, hanem élet-halál kérdése! Fogoly vagyok és nyakörvben tartanak, mint egy állatot vagy egy rabszolgát. Mások irányítják az életemet. Tudom, hogy meg fogtok kínozni, hogy megtörjétek az akaratomat. Tévedsz Pasha, ha azt hiszed, hogy fenyegetlek! Csupán ígéretet teszek.

- Nem az vagyok, mint amit gondolsz rólam, Richard! - nyögte ki elhaló hangon Pasha - Csupán a barátod szeretnék lenni.

- Nem vagy a barátom. A fogva tartóm vagy. - Felemelte egyik ujját és megfenyegette vele a nőt. - Soha ne fordíts hátat nekem, mert megöllek, mint ahogy megöltem azt is, aki fogolyként tartott egy másik nyakörvön keresztül!

- Richard! Én nem tudom, hogy korábban mik történtek veled, de most nem ezért vagyunk itt. Én a Fény Nővérei közé akarok tartozni, hogy segítsék az embereken.

Richard veszedelmesen közel volt ahhoz, hogy fittyet hányva a mágikus nyakörvre pofon vágja a nőt, de erőt vett magán, hiszen más teendői voltak.

- Nem érdekelnek a teológiai nézeteid. Csak emlékezz arra, amit mondtam.

A nő elmosolyodott.

- Rendben van, emlékezni fogok. Bocsánatot kérek, hogy felmérgettem azzal, hogy nem a neveden szólítottalak. Kérlek, bocsáss meg! Még soha nem tettem ilyet azelőtt. Hiszen csak azt cselekedtem, amire mindig is tanítottak, vagyis követtem a szabályokat.

- Felejtsd el a szabályokat, és légy önmagad. Így sokkal kevesebb problémád lesz az életben.

- Ha ez segít neked elhinni azt, hogy csak a te dolgodat akarom megkönnyíteni, hát legyen! Most pedig gyere! Ül ide az ágy szélére!

- Miért?

Bár a nő meg sem mozdult, mégis valami gyöngéden az ágyra nyomta. Pasha közelebb lépett hozzá, egészen közel.

- Ne merj...

- Most csöndben légy, hadd végezzem el a munkámat! Már mondtam korábban, hogy a Hanomnak meg kell ismernie a te Rada'Hanodat, hogy mindig tudjam, merre jársz!

Pasha mindkét kezét a férfi nyakára tette a fém pánt fölé. Becsukta a szemeit. Mellei egészen az arca előtt voltak, s minden egyes lélegzetvételkor hozzá értek. Richard lágy bizsergést érzett a lábujja hegyétől egészen a nyakáig. Egy pillanatra kényelmetlen, de összességében kellemes érzés volt. Minél tovább tartott, annál nagyszerűbb érzést nyújtott.

Amikor a nő visszahúzta a kezét, a különös érzés egy percig teljesen eltöltötte. A világ körbe-körbe forgott vele. Megrázta a fejét.

- Mit csináltál?

- Egyszerűen csak hagytam, hogy a Hanom megismerje a Rada'Hanodat. - Pasha egy kicsit kábának tűnt, és nagyot nyelt, ahogy egy könnycsepp gördült végig az arcán. - És egy kicsit a lényedet is.

Aztán elfordult Richardtól.

- Ez azt jelenti, hogy most már mindig tudni fogod, merre járok?

A nő erőltlenül bólintott, majd lassan átvágott a szobán.

- Mit szoktál enni? Mik a különleges szokásaid?

- Nem eszem húst.

- Ilyet még soha nem hallottam! - torpant meg Pasha.

- És azt hiszem, a sajtot sem szeretem többé.

- Rendben van, közlöm majd a szakácsokkal a különös igényeidet - indult el újra Pasha.

Richard fejében egy terv kezdett kibontakozni és ebben akadályozta a nő jelenléte. Valahogy meg kell tőle szabadulnia.

Pasha odament a hosszú fenyőszekrényekhez, melyek tömve voltak szebbnél szebb ruhákkal. Finom anyagból készült nadrágok és kényelmes ingek. A legtöbb fehér, de találhatott ott szinte minden színben kedvére valót.

- Ez a tiéd - mondta Pasha.

- Ha mindenkit meglepett, hogy milyen nagy vagyok, hogyan illenek ezek a ruhák rám?

- Valahogy megtudták! Biztos Verna mondta el nekik!

- Verna Nővér!

- Sajnálom Richard, de mostantól csak Verna. - Kihúzott egy fehér inget. - Tetszik ez?

- Nem. Nagyon kényelmetlenül érezném magamat ilyen drága holmokban.

- Szerintem nagyon is csinos lennél bennük. De, ha nem tetszik, menj le a városba és vásárolj olyat magadnak, amelyet szeretnél.

A Kereső a hatalmas asztal felé pillantott. Egy ezüst tálban ezüstérmék és mellette egy arany tálban arany érmék csillogtak. Ha egész életében erdei vezetőként dolgozott volna, akkor sem kereste volna meg ennek a pénznek a felét sem.

- Ez nem az enyém.

- Természetesen az. A Palota vendége vagy és minden kívánságod számunkra parancs. Ha mindet elhasználtad, majd újra feltöltjük a tálakat.

Azzal előhúzott egy vörös kabátot, melynek ujjait és hajtókáit arany díszítések borították.

- Richard! Ezt mintha rád szabták volna - csillant fel a lány szeme.

- Ha gyémántokkal díszítesz egy nyakörvet, még mindig nyakörv marad.

- Ennek semmi köze a Rada'Hanodhoz. A ruházatod viszont undorító. Úgy nézel ki, mint holmi vadember a rengetegből. Itt van, ezt próbáld fel!

A férfi kikapta a kezeiből a kabátot, és az ágyra dobta. A kezeinél fogva az ajtó felé húzta a nőt.

- Richard! Hagyd abba! Mit csinálsz?!

- Fáradt vagyok, hosszú napom volt - nyitotta ki az ajtót a nő előtt. - Úgyhogy jó éjszakát, Pasha!

- Richard! Csak azt szeretném, hogy jobban érezd magad. Úgy nézel ki, mint valami óriási szörnyeteg.

A Kereső hideg, nyugodt tekintettel mérte végig a nő kék ruháját, amelynek színe teljesen megegyezett Kahlan esküvői ruhájának színével.

- Tudd, hogy ez a szín nem áll jól neked! - mondta hüvösen. - Egyáltalán nem áll jól.

A nő még egy darabig rámeredt hatalmas barna szemeivel, aztán Richard egyetlen mozdulattal bevágta az ajtót. Egy darabig még várt, hogy biztosan egyedül lehessen.

Végre biztonságban érezte magát. Visszament az ágyhoz a kandalló mellé és elkezdte kiszedegetni belőle a szükséges dolgokat. Semmire nem volt szüksége, legkevésbé csicsás ruhadarabokra. Leülve éppen leellenőrizte az íjának idegét, amikor halk kaparászást hallott az ajtó felől. Mozdulatlanra dermedt és hallgatózott. Talán elmegy majd, ha nem válaszol. Egyáltalán nem akarta, hogy itt, nyüzsgőjön körülötte, és azzal fárassza, hogy mit kell viselnie. Fontosabb teendői voltak.

A halk kopogás megismétlődött. Talán ez nem is Pasha. Richard előhúzta kését, és resnyire nyitotta az ajtót.

- Verna Nővér!

- Láttam Pashát, amint könnyektől fuldokolva rohant végig az árkádok alatt. Meglepett vagyok, Richard! Nem gondoltam volna, hogy ilyen sokáig tart, mire kiborítod! Már régóta a sarokban várokoztam elrejtőzve. Félttem, hogy felfedeznek - Egy kendő takarta göndör, barna fürtjeit. - Muszáj volt megríkatnod?

- Még szerencsés, hogy a vérét nem ontottam!

- Nos, bemehetnék? - Richard egy karmozdulattal beljebb invitálta. - És egyszerűen csak Verna vagyok. Már nem vagyok Nővér.

Richard visszadugta a kését az övébe, miközben visszacsukta az ajtót.

- Sajnálom, de nem hiszem, hogy valaha is megszoknám, hogy Vernának szólítsalak. Számomra te mindig is Verna Nővér leszel!

- Nem helyes Nővérnek szólítanod! Mit szólsz a lakosztályodhoz?

- Még egy király sem találhatna benne kifogást. Verna Nővér, tudom, hogy nem hiszed el, de komolyan sajnálom, ami veled történt. Nem akartalak ekkora bajba sodorni.

- Elég gondot okoztál már nekem, Richard, de most az egyszer nem tőled függött.

- Nővér, tudom, hogy miattam fokoztak le novíciává. Nem akartam, hogy így legyen. De az, hogy az istállóban kell dolgoznod, már a te műved volt.

- A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak, Richard! - kacintott rá. - Utálok lábasokat súrolni, éppen eléggé meggyűlöltem már akkor, mikor fiatalabb voltam. Sokkal inkább szeretem a lovakat, nem beszélnek vissza, nem vitatkoznak. Szeretek a lovak körül lenni. Még inkább azóta, hogy Jesuppal barátok lettünk. Maren Nővér azt hitte, most nagyon rosszat tett velem, de csak azt kaptam, amit akartam.

- Nagyon leleményes vagy, Verna Nővér - mosolygott rá Richard. - Büszke vagyok rád. De mint mondtam, sajnálom, hogy miattam lettél ismét novícia.

- Azért vagyok itt, hogy a Teremtőt szolgáljam, nem számít hogy milyen úton-módon - vont vállat a nő. - Te pedig nem sokat változtattál a dolgokon. A Prelátus parancsai miatt történt mindez.

- Azokra a parancsokra gondolsz, amiket abba a könyvbe írt neked? Megtiltotta, hogy használd az erődöt felettem, ugye?

- Honnan tudod?

- Kitaláltam. Számtalanszor fordult elő, hogy olyan dühös voltál, hogy majd tüzet fújtál rám, de soha nem használtad az

erődet, hogy megállíts. Nem hinném, hogy ezt magadtól tetted volna, legfeljebb, ha parancsot kapsz, hogy csak figyelj, de ne avatkozz közbe. A Rada'Han azért van, hogy irányítsatok vele, másképpen miért nem használtad volna?

Verna Nővér elképedve csóválta a fejét.

- Nagyon ravasz ember vagy te magad is, Richard! Mióta tudod ezt?

- Amióta olvastam a könyvet a toronyban. Egyébként miért vagy itt, Nővér?

- Csak látni akartalak, hogy mi van veled. Holnaptól kezdve nem hiszem, hogy kapcsolatba léphetünk egymással. Legalábbis nagyon hosszú ideig - ameddig nem emelnek újra a Fény Nővérevé - nem találkozhatunk. Az első rendbéli novíciák a varázslónövendékek közelébe sem mehetnek. A büntetés pedig elég kemény.

- Ez az első napod novíciaként, és máris megszegted a szabályokat! Nem kellene itt lenned. Még a végén a koszos edények között kötsz ki, ha elkapnak.

- Néhány dolog még a szabályoknál is fontosabb - vont vállat Verna.

Richardot meglepte a nő zárkózott viselkedése.

- Miért nem ülsz le?

- Nincs rá időm. Csak azért jöttem, hogy megtartsak egy ígéretet. És elhozzam ezt neked - nyúlt bele a zsebébe.

Valamit előhúzott a zsebéből és Richard tenyerébe helyezte, majd ujjaival betakarta. Amikor Richard kinyitotta a tenyerét és belenézett, majdnem térdre rogyott.

Kahlan egyik hajtincse volt, amit korábban ő maga hajított el.

- Az első éjszaka találtam ezt, mikor együtt voltunk - kulcsolta össze a tenyerét Verna.

- Hogy érted azt, hogy találtad? - suttogta Richard anélkül, hogy felnézett volna.

- Miután úgy döntöttél, hogy nem ölsz meg, és elaludtál, sétálni mentem. Akkor találtam.

A férfi becsukta a szemeit.

- Nem tarthatom meg! - nyögte ki. - Eltaszított magától.

- Kahlan hatalmas áldozatot hozott, hogy megmentse az életedet. Megígértem neki, hogy emlékeztetni foglak rá, mennyire szeret téged.

- Nem fogadhatom el. Elküldött magától, én pedig elengedtem őt.

- Szeret téged, Richard! - szólt hozzá lágy hangon Verna Nővér. - Kérlek, legalább az én kedvemért vedd el! Felrúgtam a szabályokat, hogy elhozzam neked. Ígéretet tettem Kahlannak, hogy emlékeztetlek a szerelmére. Ma kaptam egy leckét az élettől, hogy milyen ritka az igaz szerelem.

Richard úgy érezte, hogy a Palota teljes súlyával ránehezedik.

- Rendben van, Nővér, a te kedvedért. Azt azonban tudom, hogy nem akar engem! Ha szeretsz valakit, nem kéred, hogy nyakörvet tegyen a nyakába, és nem küldöd el. Szabad akart lenni! Szeretem és én is elengedtem őt.

- Egy napon, Richard, remélem, rájössz majd, mekkora áldozatot hozott érted. Remélem rájössz, mennyire igaz volt a szerelme. A szerelem különleges dolog és nem szabad elfelejteni. Nem tudom, mit tartogat az élet számodra, de egy nap majd ismét rátalálsz a szerelemre. Azonban addig is úgy gondolom, szükséged van egy barátira, jobban, mint valaha! Ezt fel tudom neked ajánlani, Richard.

- Leveszed rólam ezt a nyakörvet?

- Nem tudom, Richard, csak fájdalmat okoznék vele. Az a küldetésem, hogy megóvjam az életed. Muszáj rajtad maradnia.

- Nincsenek barátaim - bólintott Richard. - Ellenséges területen vagyok, ellenséges kezekben.

- Ez nem igaz. De attól félek, novíciaként nem kapok lehetőséget arra, hogy meggyőzzek erről. Pasha nagyon kedves lánynak tűnik. Próbálj barátkozni vele! Szükséged van egy barátira.

- Nem barátkozok olyanokkal, akiket esetleg meg kell ölnöm. Komolyan értettem minden szót, amit ma mondtam, Nővér!

- Tudom, Richard, tudom - suttogta Verna. - De Pasha szinte egykorú veled. Néha könnyű olyanoknak összebarátkozni, akik hasonló korúak. Azt hiszem, szeretne a barátod lenni. Egy novícia számára nagyon fontos időszak, mikor egy fiatal varázslót bíznak rá. Kettejük kapcsolata egyedülálló. Különleges kötelék szövődik köztük, ami az életük végéig szól majd. Pasha is remült, hiszen egész életében novícia volt. Ez az első alkalom, hogy tanár lehet. Nem csak az ifjú tanuló, hanem a lány is. Mindketten új élet előtt álltok, és mindkettőtök számára különleges élmény lesz.

- Úr és rabszolga. Ez az egyetlen kapcsolat köztünk.

A Nővér sóhajtott.

- Nem hinném, hogy egyetlen Nővérnek is akkora feladattal kellett volna szembenéznie, mint most Pashának. Próbálj megértőbb lenni vele, Richard! Pasha mindent meg fog tenni érted, és a Teremtő tudja, de érzem, hogy a Prelátus maga is a szívében viseli majd sorsodat.

Richard a semmibe bámult.

- Megölted már valaha azt, akit szerettél, Nővér?

- Nem...

Richard felemelte a markában szorított Agielt.

- Denna ugyanúgy fogva tartott a saját mágiámnál fogva, ahogy a Nővérek. Nyakörvet tett rám, mint a Nővérek. Addig kínozták, amíg elég örült nem lett ahhoz, hogy ugyanazt megtegye velem is. Megértettem, hogy hogyan volt képes megtenni, mert én is megtettem volna bármit, amit mond, hogy ne kínozzon tovább.

Megértettem és szerettem őt! - Egy könnyecsepp folyt végig arcán. - Ez volt az egyetlen módja, hogy megmenekülhettem. Ő uralta a kard mágiájának dühét. Azért, mert képes voltam szeretni őt, képes fehérre változtatni az Igazság Kardjának pengéjét.

- Magasságos Teremtő! - suttogta Verna Nővér tágra nyílt szemekkel. - Fehérre változtattad a kard pengéjét?!

Richard lehunyta a szemeit és bólintott.

- A szerelmét a szívembe kellett fogadnom. Csak ekkor tudtam fehérre változtatni a pengét. Csak ekkor tudtam keresztüldöfni a karddal, miközben szerelmes szemekkel pillantott rám. Csak úgy, hogy szerettem, csak úgy voltam képes

megölni. Amíg élek, soha nem leszek képes ezt megbocsátani magamnak.

Verna Nővér védelmezőn átölelte.

- Drága Teremtő! - suttogta - Mit tettél a gyermekeddel?

Richard eltolta magától a nőt.

- Menj Nővér, mielőtt bajba jutnál! - törölte meg szemét - Bolondul viselkedtem.

A Nővér megragadta a vállait.

- Miért nem beszéltél nekem erről korábban?

- Ez nem olyasmi, amire büszke vagyok. És te is az ellenséghez tartozol - nézett a Nővér könnyes szemeibe. - Az igazat mondtam neked; és ma elmondtam a többi Nővérnek is: mindenkit megölök, akit csak kell. Nővér, képes vagyok bárkit megölni! Én vagyok a Halálhozó. Szörnyeteg vagyok. Ezért akart Kahlan is elküldeni magától.

A Nővér hátrasímitotta a férfi arcából sötét haját.

- Kahlan szeret téged, Richard! Megpróbálta megmenteni az életedet. Egy nap majd rájössz erre - sóhajtott. - Sajnálom, mennem kell! Rendbe jössz majd?

A férfi üres tekintettel rámosolygott.

- Nem hinném, Nővér! Azt hiszem, háború lesz. Azt hiszem, a végén Nővéreket fogok gyilkolni. Remélem, te nem leszel köztük.

A nő megsimogatta a férfi szomorú arcát.

- Soha nem tudhatjuk, mit tartogat számunkra a Teremtő!

- Ha ezt a te Teremtőd bármiféle hatalommal bír, azt hiszem, hamarabb visszaállít Nővérré, mint hinnéd.

- Mennem kell! Sok szerencsét, Richard! Bizakodj!

Ahogy a Nővér távozott, maga köré tekerte a köpenyét és a vállára vetette zsákját. Most kell cselekednie, mikor még félnek tőle, mikor még mind bizonytalanok. Ellenőrizte, hogy a kard tisztán hever-e a hüvelyében. Vállára akasztotta tegezét és az íját, majd az erkély felé indult.

Egy kötelet csomózott a kőkorláthoz, majd szájában a késével óvatosan mászni kezdett lefelé a sötétségbe, ahol végre otthon érezte magát.

8. FEJEZET

Az éj leszálltával Tanimura utcáin mit sem csökkent a nyüzsgés. Apró tüzeken sült hús sercegett, és a kereskedők fennhangon hirdették portékáikat. Richardot a férfiak kockázni invitálták. Amikor az emberek megpillantották a nyakát körülfogó pántot, azonnal megpróbálták rászózni mindenféle apróságot, az ennivalótól kezdve színes kagylókból készített nyakláncokig, hogy szíve választottját meglepessék vele. Richard erre csak azt felelte, hogy nincs pénze. Az árusok ezen jól nevettek, mondván, hogy a palota állja a költségeket, bármi is lenne a kívánsága. Richard kissé összehúzta magát és továbbállt.

Átlátszó ruhákba öltözött nők simultak hozzá, vágyakozó tekintettel simogatták, miközben megpróbálták a zsebeihez férközni. Olyan ajánlatokat tettek, hogy a férfi alig hitt a fülének. Megpróbált utat törni köztük magának, de lökdösődésre sem tágitottak. Végül a Kereső tekintetében villanó harag volt, ami elriasztotta őket.

Richard csak akkor lélegzett fel ismét, amikor végre maga mögött hagyta a várost, a lámpások, fáklyák és gyertyák fényét, a szagokat és a ricsajt. Kint a természetben sokkal frissebbnek tűnt a levegő. A férfi vetett még egy pillantást a város fényeire, azután nekivágott a domboknak.

A nyakát övező pántról egy pillanatra sem volt képes elfelejtkezni. Arra gondolt, vajon mi történne vele, ha túl távol kerülne a Palotától, bár azok alapján, amit Pasha mondott, a nyakörv hatósugarának határa mérföldekkel messzebb lehetett, mint ameddig el akart menni. Ennek ellenére benne motoszkált a félsz, hogy mi lesz, ha a lány mégis téved, és a laza láncok hirtelen megszorulnak.

Végül egy megfelelőnek tűnő helyre érkezett. Tekintetét végigjáratta a füvel benőtt domboldalon, melynek tetejéről még látszott a távolban a város. Nem messze, lent a völgyben göcsörtös, öreg fákra esett a holdfény. A fák között rejtőző árnyak sötétek voltak, akár a halál.

Richard egy darabig a fenyegető homályba meredt. Halvány, de szűnni nem akaró késztetést érzett, hogy bemenjen a várakozó sötét árnyékok közé. Valahol belül arra vágyott, hogy beszéljék oda, és hívja elő a mágiát. Valami arra biztatta, hogy szólítsa magához a dühöt, adja ki magából a haragot - a mágiáét és a sajátját.

Úgy érezte, muszáj valahogy megszabadulnia a fogság miatt érzett tehetetlen dűhtől, a félelmeitől, hogy nem érti, mi történik vele, és a Kahlan elvesztése felett érzett fájdalomtól. Az erdő mintha valami különleges módon azt ígérte volna, hogy megszabadítja a felgyülemlett feszültségtől.

Richard végül hátat fordított a Hagen erdőnek, és nekilátott tűzifát gyűjteni. A késével lenyesett egy ágról néhány kupacnyi forgácsot, és apró halomba rakta az apró mélyedésben. Kova és acél segítségével nemsokára parányi láng kelt életre. Amikor a lángnyelv megerősödött, rátett egy pár nagyobb gallyat. A tűz vidáman lobogott, a férfi elővett egy fazekat, vizet töltött bele, és nekilátott rizst és babot főzni. Amíg a víz felforrt, Richard elrágcsált egy darabka kovásztalan kenyeret.

Térdét átölelve üldögélt, és figyelte a Hagen erdő sötét fáit. A távolban látszottak a város pislákoló fényei is. A feje felett az égbolton csillagok ragyogtak. Richard fél szemmel az eget figyelte, mikor takarja el a csillagokat egy ismerős fekete alak.

Kis idő múlva halk dobbanást hallott a háta mögül. Elnevette magát, miközben hátulról szőrös karok ragadták meg és döntötték le a földre. Gratch bugyborékolva nevetett, és karját, lábait és két szárnyát bevetve megpróbálta letépni az ellenfelét. Richard megcsiklandozta az oldalát, és Gratch öblös hangon nevetett. A tusa eredményeként Gratch került felülre, szárnyaival és két mancsával erősen a férfibe kapaszkodva. Richard magához ölelte a gárkölyköt.

- Grrratch szerret Raachaard.

Richard még szorosabban megölelte.

- Én is szeretlek, Gratch.

Gratch ráncos orrát Richardéhoz szorította. Fénylő, zöld szemeit lesütötte, és morogva kuncogott. A férfi elfintorodott, aztán felült, és ölbe vette a kis gárt.

- Gratch! Bűdös a leheleted! Csak nem fogtál valami ennivalót?

Gratch lelkesen bólogatott. Richard ismét magához szorította.

- Nagyon büszke vagyok rád! Ráadásul vérböglyök nélkül! És mit fogtál?

A gár oldalra hajtotta a fejét. Szőrös füle előre billent.

- Elkaptál egy teknőst? - kérdezte Richard.

Gratch kuncogott, és a fejét rázta.

- Egy őzet?

Gratch egy kissé összehúzta magát, és szomorúan felmordult.

- Nyulat?

A gár megrázta a fejét, és fel-alá ugrált. Láthatóan élvezte a játékot.

- Feladom. Mit fogtál?

Gratch eltakarta a szemét a két mancsával, úgy kukucskált ki közülük.

- Csak nem egy mosómedvét? Elkaptál egy mosómedvét?

A gár feleletképpen kivillantotta hegyes fogait, azután hátravetette a fejét, és nagyot ordítva két öklével megdöngötte a mellkasát. Richard hátra veregette.

- Nagyon ügyes vagy!

Gratch vidáman bugyborékol, és lökdösve próbálta a férfit rávenni egy újabb birkózómeccsre. Richard nagyon megkönnyebbült, hogy a kis gár végre kezd önellátóvá válni. Ráparancsolt Gratchre, hogy maradjon nyugton, és üljön le, ő maga pedig megnézte, megfőtt-e már a babos rizs. Maga elé nyújtotta a kondért.

- Megosztod velem a vacsorámat?

Gratch közelebb hajolt, és óvatosan megszaglásztta az edényt. Tisztában volt vele, hogy a fazék forró. Egyszer már megégette magát, és azóta megtanult vigyázni a főtt étellel. Az orrát ráncolta a babos rizs láttán, majd brekegő hang kíséretében megvonta a vállát. Richard tudta, hogy ez nála azt jelenti, nem éppen lelkesedik az ennivalóért, de ha nincs más, akkor hajlandó megenni.

Richard szedett neki a saját táljába.

- Fújd meg, mert forró!

Gratch az arcához emelte a bádogedényt, és vastag száját kicsücsörítette. A kifújt levegő közé nyálfoszlányok keveredtek, ahogy próbálta lehűteni az ételt. Richard kanalazás közben figyelte, hogyan próbálja a gár kilefetyelni a babot és a rizst a tálból. Végül Gratch elunta a pizmogást. A hátára hengeredett, a lábait segítségül hívva a feje felé emelte az edényt, és a tartalmát a szájába öntötte. Három nagy falattal később a tál üres volt.

A gár felült, és meglebbentette a szárnyait. Gyorsan odaiszkolt Richard mellé, és szánalmasan nyöszörögve felé tartotta a tálat. A férfi rámutatott az üres kondérra.

- Elfogyott.

A gár fülei lekonyultak. Kinyújtotta egyik görbe karmát, beakasztotta Richard táljába, és próbaképpen ráncigált rajta egy kicsit. A férfi elhúzta előle, és hátat fordított.

- Ez már az enyém. Az én vacsorám.

Gratch beletörődött a megváltoztathatatlanba, és türelmesen várakozott, amíg Richard befejezte az evést. Amikor a férfi maga alá húzta a lábait, és két karját a térde köré fonva elmerengett a várost nézve, a kis gár megpróbálta utánózni a pózt.

Richard elővette a hajtincset a zsebéből. Elgondolkodva az ujjá köré tekerte, és figyelte, hogyan csillog a holdfényben. Gratch érte nyújtotta a mancsát, de a férfi odébb lökte.

- Nem - mondta halkan. - Hozzányúlhatsz, de csak akkor, ha vigyázol.

Gratch lassan, habozva kinyújtotta a mancsát, és óvatosan megérintette a tincset. Zölden izzó tekintetét fürkészőn a férfire emelte. Gratch most Richard hajához érintette a karmai hegyét.

A gár megérintette a férfi arcát, és egy lefelé induló könnycseppbe ütközött. Richard megköszörülte a torkát, és nyelt egyet, aztán eltette a hajtincset.

Gratch hosszú karját a férfi nyaka köré fonta, és a vállára hajtotta a fejét. Richard átölelte, és egy darabig együtt üldögéltek az éjszakában. Amikor végül Richard úgy döntött, hogy ideje aludni egyet, keresett egy füves részt, ahová kiterítheti a takaróját. Leheveredett a pokrócra, Gratch melléje fészkelte magát, és együtt álomba szenderedtek.

Richard akkor ébredt fel, mikor a hold már majdnem lenyugodott. Felült és nyújtózkodott. Gratch összeszorította öklét, és úgy utánózta Richardot, szárnyaival kiegészítve a nyújtózást. Richard megdörgölte a szemét. Hajnali egy vagy két óra lehetett, ideje volt indulni.

Felkelt, Gratch pedig szorosan melléje állt.

- Gratch, azt szeretném, hogy figyelj arra, amit mondok. Van néhány nagyon fontos dolog, amit el kell mondanom neked. Figyelsz?

Gratch bólintott, ráncos arca komollyá vált. Richard a városra mutatott.

- Látod azt a fényes helyet, ahol az a sok tűz ég? Egy darabig ott fogok lakni.

Richard a mellkasára ütött, és a városra mutatott.

- Le fogok oda menni, de nem akarom, hogy utánam gyere! Tartsd távol magad a várostól! Az a hely veszélyes. Maradj távol!

Gratch Richard arcára nézett.

- Meg foglak látogatni néha. Rendben?

Gratch gondolkodott egy kicsit majd bólintott.

- Tartsd magad távol a várostól! És látod azt a folyót ott lent? Tudod, mi az a folyó? Már mutattam vizet neked. Maradj a víznek ezen az oldalán! Ezen az oldalon! Megértetted?

Richard nem akarta, hogy a gár a farmok háziállatait dézsmálja meg, a folyó túlsó partján. Azzal biztosan bajba kerülne. Gratch Richard arcáról a városra nézett, aztán vissza. Egy a torka mélyéről felhangzó morgással jelezte, hogy megértette, mit szeretne a férfi.

- És, Gratch, ha emberekkel találkoznál - Richard beszéd közben megérintette mellkasát, és a városra mutatott - emberekkel, mint én, nehogy megedd őket! - Ujját Gratch arca elé emelte. - Az embereket nem lehet megenni! Az ember nem ennivaló! Megértetted?

A gár családóttan felmordult, de azután bólintott. Richard a vállára tette a kezét és Hagen erdő felé fordította.

- Figyelj jól rám, ez most nagyon fontos! Látod lent azt az erdőt? Azt a sok fát, ott?

Válaszképpen mély, fenyegető morgás hallatszott a gár mellkasából. Gratch fogait kivillantva vicsorgott. Szemében a zöld fény felerősödött.

- Nehogy bemenj oda! Komolyan beszélek, Gratch! Tartsd magad távol attól a helytől!

A gár továbbra is morogva figyelte az erdőt. Richard megragadott egy marék szőrt Gratch mellkasán, és jól megrázta.

- Nem mész be oda! Világos?

Gratch végre felpillantott, és bólintott.

- Nekem muszáj oda mennem, de te nem jöhetsz utánam. Neked túl veszélyes lenne. Ennél közelebb ne gyere!

Gratch szánalmasan vinnyogva ölelte át a férfit, és egy lépéssel hátrébb húzta.

- Nem lesz semmi bajom, hiszen itt van a kardom. Emlékszel a kardomra? Már mutattam neked. A kard majd megvéd. De te nem jöhetsz velem.

Richard magában fohászzkodott, hogy igaza legyen a kardot illetően. Verna Nővér azt mondta, az erdőt gonosz mágia itatja át. De nem volt más választása. Egyedül ezt az egy tervet tudta kiötleni.

Magához szorította a kis gárt.

- Légy jó fiú! Menj, szerezz magadnak még valami ennivalót! Máskor is feljövök majd ide hozzád, és akkor majd birkózunk egyet, jó?

Gratch elvigyorodott a birkózás szó hallatán. Reménykedve megrángatta a férfi karját.

- Most nem, Gratch. Fontos dolgom van. De egy másik este majd eljövök, és birkózok veled.

A gár fülei újra lekókadtak. Hosszú karját búcsúzóul Richard köré fonta. A férfi összeszedte a holmiját, még egyszer integetett Gratchnek, aztán elindult a lejtőn. A gár tekintetével követte, egészen addig, amíg el nem nyelte az erdő sötétje.

Richard majdnem egy óráig gyalogolt. Eléggé messze kellett jutnia Hagen erdő mélyére, hogy biztosra vehesse, hogy a terve beválik. A fák zuzmó borította ágai ölelő karokként nyúltak feléje. A sűrűből hangok hallatszottak: halk sípolások és mély kurrogások. Nem messze, a sötét pocsolyákban, a férfi közeledtét fröcskölő láрма fogadta.

Richard végül egy tisztásra ért, a hosszú sétától kifulladt és kimelegedett. A tisztás elég magasán feküdt, hogy száraz legyen, és eléggé nyitott volt ahhoz, hogy megpillantsa feje felett a csillagokat. A közelben sem kidőlt fatörzs, sem szikla nem volt, így Richard ledobta a zsákját, és letelepedett mellé egy fücsomóra. Keresztbe tette a lábát, lehuntya a szemét, és vett egy mély lélegzetet.

Az otthonára gondolt, Szarvasföldre. Honvágy gyötörte. Hiányozott Chase és Zedd, a két jóbarát. Bár Zedd mellett nőtt fel, fogalma sem volt, hogy tulajdonképpen ő a nagyapja. Ennek ellenére nagyon jó barátok voltak, az első pillanattól kezdve. Végül is ez számított igazán. Elvégre mit változtatott volna az egészen, ha tudja, hogy az öreg igazából a nagyapja? Richard úgysem tudta volna ennél még jobban szeretni, és Zedd sem lehetett volna ennél hübb barát.

Már régóta nem látták egymást. Találkoztak ugyan D'Harában, a Népek Palotájában, de nem volt idejük beszélgetni sem. Nem lett volna szabad olyan hirtelen útnak indulniuk. Nagyon szerette volna most Zedd tanácsát és támogatását kérni.

Nem tudta, vajon Kahlán beszél-e Zeddrel. De hát miért is beszélne? Elvégre a lány csak tőle akart megszabadulni, és ezt el is érte.

Richard szíve majd' megszakadt a gondolattól. Rettenetesen hiányzott a zöld szempár, a lány hangja, humora, érintése. A világ megtelt étellel, amikor együtt voltak. Ebben a pillanatban Richard boldogan adta volna az életét öt percért, hogy Kahlant a karjában tarthassa.

De Kahlán meglátta benne a szörnyeteget, és eltaszította magától. Ő pedig magában szabadon engedte a lányt. Így a legjobb mindkettejüknek. Nem volt méltó Kahlánhoz.

Anélkül, hogy tudta volna, elkezdte keresni a belső békét, a Hant, ahogyan Verna Nővér tanította. Szinte minden nap gyakorolt, mint amikor együtt utaztak, és bár sosem sikerült a Hant megtalálnia, maga a gyakorlás kellemes időtöltés volt. Megnyugtatta, békével töltötte el. Most is jó érzés volt gyakorolni. Szabadjára engedte a gondolatait, és azt a belső pontot kereste magában. Közben a borús gondolatok észrevétlen elúsztak a béke nyugalmaiban.

Mint mindig, most is az Igazság Kardját képzelte maga elé, amint ott lebeg a lelki szemei előtt. Minden egyes apró részletét maga előtt látta, a kezében érezte.

Meditálás közben, a nyugalom megtörése nélkül, előhúzta a kardot. Nem tudta volna megmondani, miért tette, egyszerűen csak úgy érezte, ezt kell tennie. Az acél csengése megült a levegőben, mintegy bejelentve az Igazság Kardjának megérkezését a Hagen erdőben.

Richard ölébe fektetette a kardot. A kard mágijája együtt táncolt a férfi lelkével, a meditáció középpontjában. Ha valami közeledne, most már felkészülten találná.

Most már csak várnia kell. Beletelik egy kis időbe, ebben biztos volt, de végül el fog jönni. Amikor rájön, merre van Richard, biztosan eljön.

Ahogy a férfi ott ült és meditált, az erdőbe visszatért a megszokott éjszakai élet. Míg a kard képére koncentrált, a férfi

halványan észlelte a rovarok ciripelését, a békák kitartó kórusát s az avarban motoszkáló egerek és cickányok neszeit. Néha surrogva átrepült a tisztás felett egy-egy denevér. Egyszer elhaló visitás is hallatszott - egy bagoly vadászata sikerrel járt.

És akkor, ahogyan ott ült és ebben az álomszerű állapotban a kardra koncentrált, az erdő hirtelen elcsendesedett körülötte.

Lelki szemei előtt megjelent a háta mögött tornyosuló sötét alak.

Richard egyetlen folyékony mozdulattal ugrott talpra és perdült meg. A kard hegye sivitva szelte a levegőt. A hullámzó alak hátrébb lendült, aztán újra előre, amint a penge elhaladt előtte. Richard egészen felvillanyozódott, hogy elhibázta - a harcnak még nem volt vége, itt az alkalom, hogy a szellemekkel táncoljon, és szabadon engedje a dühét.

A lény úgy mozgott, akár egy szélben ide-oda lebbenő köpeny. Sötét volt és villámgyors, akár a halál. Körbetáncolták a tisztást, a levegőt hasító kard meg-megcsillant a fogyó hold fényében. A lény pengeszzerű karmai felvillanva csaptak férfi felé. Richard átadta magát a kard hatalmának, elmerült a haragtengerben, ami részben a sajátja volt. Szabadon engedett minden felgyült feszültséget és dühöt, hozzáadta a fegyver erejéhez, és belevetette magát a halál képes táncába.

Pörögtek a tisztáson, mint a falevek a szélviharban, miközben egyikük a kardot, a másik a csapkodó karmokat kerülgette. Előrevetődtek, aztán oldalra gurultak, minden fát és bokrot fedezékül használtak, majd újra támadásba lendültek. Richard engedett a szellemek táncának. Hagyta, hogy a kard irányítsa, úgy mozgott, ahogyan a szellemek tanácsolták. Szinte kívülállóként figyelte, hogy a teste jobbra perdül, aztán balra, forogva cselez, hárít, vetődik és döf. Mohón szomjazta a táncban rejlő tudást.

Tanításatok!

A tudás feltört benne, mint egy elfeledett emlék, és a férfi akaratának engedelmeskedve megalkotta az eddig hiányzó láncszemet. Immár nem csupán használta a kardot, és a benne őrzött szellemek mágiját, hanem mesterévé vált. A penge, a mágia, a szellemek és az ember eggyé kovácsolódott.

A fekete alak előreleandult.

Most. A kard egy hangos cuppanással elmerült a lény testében, és kettészelte azt. A környező fákat szétspriccelő vér szennyezte be. A levegőt egy utolsó sikoly rezegette meg, aztán csend lett.

Richard lihegve megállt. Szinte sajnálta, hogy vége lett. Szinte... Együtt táncolt a holtak szellemével, és közben megtalálta a megoldást, amit keresett. Nem csak a reménytelen helyzet felett érzett elkeseredettséget sikerült magában felszabadítania, hanem lelke más, sokkal sötétebb vágyait is, melyeket még maga sem értett.

A nap már majdnem két órája felkelt, amikor Richard meghallotta a lány közeledő lépéseit. Csörtetés és fújtatás hallatszott a bozótból, ez utóbbi a vendégmarasztaló ágaknak címezve. A férfi hallotta a lány lába alatt széttörő gallyak reccsenéseit. Pasha kiszabadította a szoknyáját egy tüskés gally fogságából, és kibotladozott a tisztásra.

Richard keresztbe tett lábakkal, csukott szemmel üldögélt, ölében a csupasz karddal. A lány lihegve megállt előtte.

- Richard!

A férfi kinyitotta a szemét.

- Jó reggelt, Pasha! Gyönyörű napunk van, nem igaz?

A lány kezében felfogva tartotta hosszú, barna szoknyáját. Fehér blúzán izzadságfoltok látszottak. A hajába bogáncs ragadt. Kifújta a szemébe hullott tincset, és Richardra nézett.

- Azonnal el kell innen menned! Richard, ez itt a Hagen erdő!

- Tudom. Verna Nővér sokat mesélt róla. Érdekes hely.

A lány értetlenül pislogott.

- Richard, ez a hely nagyon veszélyes! Mi a csudát keresel itt?

- Téged vártalak - mosolygott a férfi.

Pasha szétnézett az árnyékos fák között.

- Valami nagyon bűdös itt - mondta, aztán leguggolt Richard elé, és türelmesen rámosolygott, mint egy kisgyerekre, vagy egy közveszélyes őrültre.

- Richard, most már kiszórakozhattad magad, megvolt a kis sétád a természetben. Most pedig add szépen a kezedet, és menjünk innen!

- Addig nem megyek sehová, amíg Vernát ismét ki nem nevezik Nővérré.

- Micsoda?! - ugrott talpra Pasha.

Richard kézbe vette a kardját, és maga is felállt.

- Addig nem megyek, amíg Verna vissza nem kapja az előző rangját, vagyis amíg ismét ki nem nevezik Nővérek. A Palotának választania kell, hogy mi a fontosabb: az én életem, vagy az, hogy Verna Nővér novícius maradjon.

A lány álla leesett.

- De Maren Nővér az egyetlen, aki visszavonhatja Verna büntetését!

- Tudom - bökött a lány orrára Richard. - Pontosan ezért fogsz most szépen visszamenni, és megmondani Maren Nővérek, hogy jöjjön ide személyesen. Azt is mondd meg neki, hogy ünnepélyesen meg kell fogadnia, hogy Verna ismét Nővér lesz, továbbá, hogy minden feltételembe beleegyezik.

- Ez nem gondolhatod komolyan! Maren Nővér ebbe sosem menne bele!

- Addig innen el nem mozdulok, amíg bele nem egyezik.

- Richard, most szépen visszamegyünk, és megpróbáljuk együtt rábeszélni a Nővért. Nem maradhatsz itt! Annyit nem ér az egész, hogy meghalj!

Richard komolyan nézett rá.

- Nekem igen.

Pasha idegesen megnyalta a szája szélét.

- Richard, fogalmad sincs róla, hogy mit művelsz! Ez egy nagyon veszélyes hely. Én pedig felelős vagyok érted. Nem

engedhetem, hogy itt maradj! Ha nem vagy hajlandó magadtól velem jönni, akkor kénytelen leszek a gallér segítségével rákényszeríteni. Tudom, hogy ezt te sem szeretnéd!

Richard szorosabbra fogta kezében a kardot.

- Verna Nővért miattam büntették meg. Megfogadtam magamnak, hogy elintézem, hogy visszakapja a rangját, ha addig élek is. Nem hagyhatom, hogy mást büntessenek meg miattam. Bármit kész vagyok elkövetni - ha kell, kész vagyok meghalni is. Ha a nyakörvemnél fogva akarsz innen elrángigálni, vagy fájdalmat akarsz vele okozni, akkor harcolni fogok, ahogy tőlem telik. Fogalmam sincs, melyikünk kerülne ki győztesen, de az egyikünk belehalna, az biztos. Ha te leszel az, akkor máris elkezdődött a háború. Ha én, akkor pedig mindjárt az első napon elbuknál a vízgán, hogy Nővér lehess. Verna Nővér továbbra is megmarad novícusnak, de ezzel rosszabb nem lesz, mint most. Én meg legalább megtettem minden tőlem telhetőt.

- Képes lennél feláldozni az életed? Ezért?

- Igen. Nekem ez ennyire fontos. Nem engedhetem meg, hogy Verna Nővért azért büntessék meg, amit én tettem. Ez így nem igazságos.

A lány a szemöldökét ráncolta.

- De... Maren Nővér a novícusok felügyelője. Én csak egy novícus vagyok. Nem mondhatom azt neki, hogy vonja vissza a parancsát. Elevenen nyúzna meg.

- Én vagyok minden gond okozója, te csak egyszerűen átadod neki, amit mondtam. Ha téged megbüntet, azt sem fogom eltérni, éppen úgy, mint azt, amit Verna Nővérről tett. Ha Maren Nővér háborút akar kezdeni, akkor rajta. Ha egyezséget akar kötni, kénytelen lesz idejönni, és beleegyezni a feltételeimbe.

Pasha döbbenten bámult rá.

- Richard, ha itt ér a naplemente, azt nem fogod túlélni!

- Akkor talán javasolnám, hogy igyekezz.

A lány megfordult, és bizonytalan mozdulattal a város irányába mutatott.

- De... egészen odáig kell gyalogolnom. Így is órákba telt, mire ideértem. Az is órákba telik majd, hogy visszamenjek, aztán meg kell keresnem Maren Nővért, meg kell győzőm róla, hogy komolyan gondolod, és még ha rá tudom venni, hogy idejöjjön, akkor is ide kell még érünk!

- Lóháton kellett volna jönnöd.

- De rohantam, amint rájöttem, hol vagy! Nem gondoltam se lóra, se másra. Tudtam, hogy baj van, és szaladtam ide, hozzád!

Richard szenvtelenül nézett le rá.

- Akkor elkövettél egy hibát, Pasha. Gondolkodnod kellett volna, mielőtt cselekedtél. Legközelebb talán jobban meggondolod, mit teszel.

Pasha levegőért kapkodott.

- Richard, alig hiszem, hogy van most erre időnk...

- Akkor igyekezned kellene, vagy a rád bízott tanonc itt fog csücsülni, miközben szépen lemegy a nap.

A lány szemébe könnyek szöktek az aggodalomtól, és a tehetetlenségtől.

- Richard, kérlek, nem érted milyen veszélyben vagy? Ez nem játék!

Richard a háta mögé mutatott a karddal.

- Igen, tudom.

Pasha az árnyak közé meredt, és hirtelen elállt a lélegzete. Óvatosan közelebb lépett a fák tövében fekvő valamihez. Richard nem követte. Ő tudta mi van ott; egy rémálomba illő lény kettévágott teste, a vágásból kilógó belekkel.

A lény maga volt a megtestesült gonoszság. Feje félig emberé, félig kígyóé vagy gyíké, fényes, sima, fekete bőrrel fedve, egészen a vastag nyakig, melyből előkígyózott. Nyaktól lefelé a bőrt kemény pikkelyek váltották fel. Az izmos test majdnem emberi volt. Az egész felépítése ruganyos gyorsaságot, halálos kecsességet sugallt.

Ruházatként fekete állatbőrt és hosszú, csuklyás köpenyt viselt. Amit Richard először karomnak hitt, az valójában nem karom, hanem hármas pengéjű kés volt, a pengékre merőleges markolattal, mindkét úszóhártyás kézben egy-egy. A fegyverek két oldalán acél merevítő pántok voltak hivatva megtámasztani a csuklót harc közben.

Pasha a döbbenettől szőhoz sem jutott. Richard végül odalépett mellé, a kettészelt lény elé. Akármilyen is volt, vérzett, mint bármilyen más, és most olyan büzt árasztott, mint a napon rothadó halbelső.

Pasha remegve nézett maga elé, aztán hátrébb lépett.

- Drága Teremtő! - suttogta - ez egy mriswith. Mi történt vele?

- Hogy mi történt vele? Megöltem, az történt. Miféle dolog az a mriswith?

A lány nagy barna szemei zavartan néztek fel rá.

- Hogy érted, hogy megölted? Nem ölhetted meg! Még soha senki sem ölt meg egy mriswithet!

- Hát most valaki megölt egyet, az biztos.

- Éjjel ölted meg, igaz?

- Igen - komorodott el Richard. - Honnan tudtad?

- A mriswithek ritkán mutatkoznak a Hagen erdőn kívül, de azért az elmúlt ezer év alatt volt rá példa. Kering néhány történet róluk, melyek azoktól származnak, akik elég hosszú ideig éltek a velük való találkozás után, hogy elmesélik, mit láttak. Egyikben a mriswith az árapály zónában bukkant fel, és a színe pontosan olyan volt, mint az iszapé. Egy másikban, a homokdűnék között, a színe a homokéval megegyező volt. A harmadik történet szerint a mriswith az aranyló naplementével a háta mögött jelent meg, és aranyszínű volt. Amikor éjszaka ölnek, sohasem lehet őket észrevenni, mert feketék, akár az éjjel. Feltételezhetően rendelkeznek azzal a képességgel, talán valami varázslat révén, hogy felvegyék a környezetük színét. Ez itt fekete, tehát éjjel kellett megöljed.

Richard gyengéden karon fogta a lányt, és elvezette a tetemtől. Pashát láthatóan megrázta az eset. Érezhetően remegett a

férfi keze alatt.

- Pasha, mik azok a mriswithek?

- Lények, melyek a Hagen erdőben élnek. Hogy pontosan micsodák, azt nem tudom. Azt hallottam, hogy a háborúban, amely elválasztotta az Újvilágot a régitől, a varázslók egész hadsereget hoztak létre belőlük. Egyesek azt hiszik, hogy a Névtelen küldöttei. Az viszont biztos, hogy ez az otthonuk. Ezért nem él senki a folyónak ezen az oldalán. Néha kijönnek az erdőből, és emberekre vadásznak. Soha nem eszik meg, amit elejtenek, egyszerűen csak kedvtelésből ölnek. A mriswithek rendszerint kibevezik az áldozataikat. Néhányan elegendő ideig élnek még, hogy elmeséljék, mi történt velük - innen származnak a történetek.

- Mióta van itt ez az erdő, és benne ezek a lények?

- Legjobb tudomásom szerint legalább olyan régóta, mint a Próféta Palotája, vagyis majdnem háromezer éve.

Pasha megragadta Richard ingét.

- És ezalatt az idő alatt, még soha, senki nem tudott elejteni egyet sem. Minden egyes áldozatuk azt mondta, nem is látták meg, csak miután már kibevezte őket. Az áldozatok között voltak Nővérek és varázslók is, és még az ő Hanjuk sem figyelmeztette őket a veszélyre. Azt mondták, hogy éppúgy nem látták a közeledtüket, mintha csak nem is rendelkeznének mágiával. Hogyan lehetséges ezek után, hogy képes voltál megölni egyet?

Richard visszaemlékezett, hogyan látta lelki szemei előtt közeledni a lényt. Óvatosan lefejtette a lány ujjait az ingéről.

- Talán csak szerencsém volt. Előbb-utóbb valakinek úgyis sikerült volna. Lehet, hogy ez a mriswith beteg volt, vagy ilyesmi.

- Richard, kérlek, gyere velem! Ne így tedd próbára az akaratodat a Palotával szemben! Ebbe akár bele is pusztulhatsz!

- Nem akarom senki akaratát próbára tenni. Egyszerűen csak vállalom a felelősséget a tetteimért. Az én hibám volt, hogy Verna Nővért lefokozták, nekem kell helyrehoznom. Kiállok az igazam mellett. Ha nem tenném, akkor nem lenne értelme az életemnek.

- Richard, ha a naplemente itt ér...

- Csak vesztegeted a drága időt, Pasha.

9. FEJEZET

Már késő délután volt, amikor meghallotta őket közeledni. Egy ló patáinak kopogása hallatszott csak, és Pasha hangja, amint az utat mutatja. Végül kiértek a tisztásra.

Richard eltette a kardját, és megsimogatta a ló nyakát.

- Bonnie! Hogy vagy, öreglány?

Bonnie a férfi mellkasához dörgölte az orrát. Richard az ujjával kitapogatta a zablát a ló szája szélén. Maren Nővér szigorúan nézett le rá.

- Örülök, hogy csuklós zablát használ, Nővér.

- Az istállófiúk azt állítják, nem találják a széles zablákat. - Gyanakvóan méregette a férfit. - Úgy tűnik, valahogy mindnek nyoma veszett.

- Valóban? - vont vállat Richard. - Nem mondom, hogy sajnálom.

Pasha lihegett a megerőltetéstől, hogy lépést kellett tartania a lovon ülő Nővérrel. Fehér blúza a testéhez tapadt az izzadságtól. Megpróbálta rendbe tenni reménytelenül összegubancolódott haját. A Nővér bizonyára büntetésből nem engedte, hogy ő is lóra üljön. Maren Nővér a ló hátán viszont teljes kényelemben érezhette magát. Barna ruháját nyakig begombolva viselte, tehát még ki sem melegeledhetett az úton.

- Szóval, Richard - mondta, miközben leszállt a lóról. - Itt vagyok, ahogy kérted. Mit kívánsz tőlem?

Pontosan tisztában volt vele, hogy mi a kívánsága, Richard mégis úgy döntött, hogy kedves hangnemben elismétli.

- Meglehetősen egyszerű, Maren Nővér. Azt akarom, hogy Verna Nővér visszakapja a rangját. Emellett azonnal kapja vissza a neki járó dacrát is.

A nő csak legyintett.

- És én még azt hittem, valami teljesíthetetlen kívánsággal fogsz előállni. Rendben van, Verna ismét Nővér. Számomra a dolognak semmi jelentősége.

- És amikor megkérdezi majd, hogy miért, nem akarom, hogy elmondja neki, hogy az én kezem volt a dologban. Csak mondja azt neki, hogy meggondolta magát, vagy valami ilyesmit. Ha gondolja, mondja azt, hogy imádkozott a Teremtőhöz útmutatásért, és kapott tőle egy jelet, hogy törölje el Verna Nővér büntetését.

A Nővér kisöpörte arcából finom szálú, homokszín haját.

- Felőlem rendben van. Elégedett vagy? Most már minden megelégedésedre szolgál?

- Ezzel elintéztetnek tekinteném a dolgot, és ilyenformán az egyezségünk továbbra is áll.

- Akkor jó. Most, hogy ezt az apróságot is megbeszéltük, mutasd meg nekem azt a halott medvét! Pasha felbolygatta a fél palotát, egy hihetetlen történettel, hogy megöltél egy mriswithet.

A lány vörös arccal tanulmányozta a földet a lába előtt, a Nővér szigorú pillantásának súlya alatt.

- Az a bolond lány még sosem helyezte finom papucsba bújtatott lábcskáit semmire, ami nem volt előtte felsöpörve, felsikálva, és kifényezve. Egyedül akkor mozdul ki a Palotából, ha hírért veszi, hogy Tanimurába megérkezett a legújabb csipkeszállítmány. Nem tudna megkülönböztetni egy nyulat egy tehéntől, nemhogy egy... Mi ez a szag?

- Medvebél - mondta Richard.

Kinyújtott karral mutatta az irányt a Nővérnek. Pasha tisztelettudóan félreállt az útból. Maren Nővér eligazította a ruháját, és egyenes derék, peckes léptekkel megindult a fák felé. Pasha megkockáztatott egy pillantást Richardra, és amikor meghallotta a Nővér meglepett hördülését, felemelte a fejét, és halványan elmosolyodott.

Amikor Maren Nővér visszatért hozzájuk, hófehér arccal, Pasha ismét belemerült a fű vizsgálatába. A Nővér remegő

ujjakkal felemelte Pasha fejét.

- Igazat beszéltél - suttogetta. - Bocsáss meg gyermekem!

A lány pukedlizett.

- Természetesen, Nővér. Köszönöm, hogy időt szakított ellenőrizni a jelentésemet.

Maren Nővér minden kevélysége szertefoszlott, és helyét őszinte aggodalomnak adta át. Richardhoz fordult.

- Hogyan halt meg ez a lény?

Válaszképpen a férfi egy tenyérnyit kijebbe húzta a kardot a hüvelyében, azután visszajektette.

- Tehát Pasha igazat mondott? Te ölted meg?

Richard megvonta a vállát.

- A magam részéről meglehetősen sok időt töltök a természetben. Tisztában voltam vele, hogy nem nyúl.

Maren Nővér visszament a tetemhez, és közben magában motyogott.

- Muszáj alaposan megvizsgálnom! Ez egy egyedülálló lehetőség.

Pasha a férfire nézett, és fintorgott, miközben a Nővér végigfuttatta ujjait az ajkak nélküli szájon, megérintette a hallónyílást, és végigsimított a sima bőron. Megrángatta a bőrből készült ruhákat; erre húzta, aztán arra, és mindent tüzetesen szemügyre vett.

Talpra állt, és a lény belsősegeire pillantott.

- Hol van a köpeny? Pasha azt mondta, volt egy köpenye is.

Amikor a mriswith előrevetődött, és Richard kettévágta, a köpeny a lény mögött lebegett, így sértetlen maradt. Amíg arra várt, hogy Pasha visszatérjen a Nővérről, Richard véletlenül rájött a köpeny megdöbbenő képességére. Gyorsan kimosta, felakasztotta egy faágra, hogy megszáradjon, azután belegyömöszölte a zsákjába. Esze ágában sem volt megválni tőle.

- A köpeny az enyém. Meg akarom tartani, mint harci trófeát.

A Nővér meglepődött.

- De hát itt vannak a kések... Azt hittem a férfiak az ilyesmiket szeretik trófeaként megtartani. Miért akarnád a köpenyt a kések helyett?

Richard megveregette a kard markolatát.

- Itt van nekem a kard. Mi szükségem lenne azokra a késekre, amikor egyértelműen a kardom bizonyult jobbnak? Mindig is vágytam egy hosszú, fekete köpenyre, ennek pedig még az anyaga is jó, ezért akarom megtartani.

Maren Nővér arca elkomorodott.

- Ez megint egy újabb feltétele a megállapodásunknak?

- Ha kell...

A Nővér arca megenyhült. Nagyot sóhajtott.

- Mindegy, nem számít. Gondolom, úgys a lény a fontos, nem a köpeny. Muszáj tanulmányoznom! - ezzel visszatért a bűzölgő tetemhez.

Amíg a Nővér a mriswith fölé hajolt, Richard felakasztotta az íját, a tegezét és a zsákját a nyeregkápára, aztán beleakasztotta a lábát a kengyelbe, és felpattant Bonnie hátára.

- Ne várja meg a naplementét, Maren Nővér!

A Nővér hátrapillantott a válla felett.

- A lovam! Nem viheted el a lovamat!

Richard bocsánatkérően elmosolyodott.

- Sajnos a mriswith-tel vívott harcban kibicsaklott a bokám. Bizonyos vagyok benne, hogy nem szeretné, ha a Palota legújabb diákja kénytelen lenne hazáig sántikálni. Eleshetnék, és betörhetném a fejem.

- De hát...

Richard lehajolt, és megragadta Pasha karját. A lány meglepetten kapkodott levegőért, mikor a férfi felragadta, és maga mögé ültette a nyeregbe.

- Kérem, ne várja meg a naplementét, Nővér. Azt hallottam, a Hagen erdő veszélyes tud lenni sötétedés után.

A férfi háta mögött Pasha elrejtette az arcát a Nővér előtt, és Richard hallotta, hogy magában kuncog.

Maren Nővér teljes figyelmét a halott mriswith kötötte le.

- Igen, igen. Rendben van, menjetek csak vissza. Ügyesek voltatok mindketten. Nekem most dolgom van: tanulmányoznom kell ezt a lényt, mielőtt a dögevők felfalják.

Pasha olyan szorosan csimpaszkodott a férfiba, hogy az alig kapott levegőt. Meglehetősen nehéz volt az útra koncentrálni, miközben a hátán érezte a lány kemény melleit. A karcsú ujjak fogást kerestek a mellkasán, mintha Pasha attól tartott volna, hogy bármely pillanatban leesik a nyeregből.

Amikor kiértek az erdőből a fű borította dombok közé, Richard lépésre fogta a lovat, és lefejtette magáról a lány kezét.

Pasha azonnal vissza is tette.

- Richard! Le fogok esni!

A férfi újra lesöpörte magáról a kezét.

- Nem fogsz leesni. Elég, ha csak lazán kapaszkodsz. Ringasd a csípődet a léptek ütemére. Bízz az egyensúlyérzékedben, nem kell úgy belém csimpaszkodnod, mintha az életed függne tőle!

Pasha ezúttal meglegedett annyival, hogy Richard oldalába kapaszkodott.

- Rendben, megpróbálom.

Az égbolt alját aranyszínűre festette a naplemente, miközben lefelé ereszkedtek a dombok között, a város felé. Richard teljes harmóniában mozgott együtt Bonnie-val, miközben a háta felkaptatott a kisebb sziklákra, vagy éppen keskeny szurdokokat ugrott át. Egész idő alatt a mriswithen gondolkodott, és saját elsőpró vágyán, hogy harcba szálljon vele. Valahol tudat alatt még mindig égett benne a késztetés, hogy visszatérjen a Hagen erdőbe.

- Ugye igazából nem is bicsaklott ki a bokád? - kérdezte Pasha, hosszas csend után.

- Nem.

- Hazudtál egy Nővérnek. Richard, muszáj megtanulnod, hogy nem szabad hazudni! A Teremtő nem szereti a hazugságokat.

- Ezt mondta Verna Nővér is.

Richard úgy döntött, nem akar tovább a belé kapaszkodó lánnyal együtt lovagolni, úgyhogy leszállt, és kötőféken vezette tovább Bonnie-t. Pasha gyorsan előrébb csusszant a nyeregben.

- Ha tudtad, hogy nem helyes, akkor miért hazudtál mégis?

- Mert azt akartam, hogy Maren Nővér hazafelé kénytelen legyen gyalogolni. Azzal büntetett, hogy gyalog kelljen vele menned, pedig semmi rosszat nem tettél.

Pasha leugrott a ló hátáról, és odalépett Richard mellé. Újjaival megpróbálta helyreigazítani kusza tincseit.

- Ez nagyon kedves tőled - mondta, és kezét a férfi karjára tette. - Azt hiszem jó barátok leszünk.

Richard úgy tett, mintha körül akart volna nézni, és közben úgy fordult, hogy a lány kénytelen volt elengedni a karját.

- Le tudod szedni rólam ezt a nyakörvet?

- A Rada'Hant? Nem, nem tudom. Az az igazság, hogy erre csak egy Nővér képes. Fogalmam sincs, hogyan kell.

- Akkor nem leszünk barátok. Semmi szükségem rád.

- Verna Nővérért is nagy kockázatot vállaltál. Őt bizonyára a barátodnak tekinted. Az ember ilyesmit csak a barátaért tesz. Most pedig szereztél nekem egy lovat a visszaútra. Biztosan szeretnéd, ha én is a barátod lennék.

Richard a tájat figyelte menet közben.

- Verna Nővér nem barátom. Csak azért tettem, amit tettem, mert én voltam a hibás azért, amit vele műveltek, és így nem volt igazságos. Ez volt az egyetlen okom. Amikor úgy döntök, hogy leszedem magamról ezt a gallért, csak azok lesznek a barátaim, akik segítenek benne. Verna Nővér egyértelműen kijelentette, hogy nem fog segíteni. Ő azok pártján áll, akik rajtam akarják hagyni. Ha eljön az idő, és ő az utamba áll, meg fogom ölni, ugyanúgy, mint bármely más Nővért, aki ellenem fordul. Mint ahogy téged is megöllek, ha az utamat állod.

- Richard - húzta fel az orrát a lány - te csak egy egyszerű diák vagy, nem kellene így fitogtatnod az erődet. Nem áll jól egy fiatalembernek. Ilyen dolgokkal még viccelned sem lenne szabad.

Pasha újfent megfogta Richard karját.

- Nem hiszem, hogy képes lennél bántalmazni egy nőt!

- Akkor rosszul hiszed.

- A legtöbb diáknak vannak beilleszkedési problémái, de idővel megtanulsz majd bízni bennem. Biztos vagyok benne, hogy jóban leszünk.

Richard kitepte magát a lány szorításából, és szembefordult vele.

- Ez nem játék, Pasha! Ha az utamba kerülsz, amikor eljön az idő, gondolkodás nélkül elvágom azt a kis kecses nyakadat!

A lány kacéran rámosolygott.

- Szerinted tényleg kis kecses nyakam van?

- Csak egy szófordulat volt - morogta Richard.

A férfi megszaporozta a lépteit, s kantárjánál fogva maga után húzta Bonnie-t. Pasha kénytelen volt igyekezni, hogy lépést tudjon tartani vele. Egy ideig csendben maradt, és azzal foglalta el magát, hogy megpróbálta a hajából eltávolítani a bogáncsokat és gubancokat.

Richard nem volt nyájas kedvében. A mriswith megölése bizonyos kielégüléssel járt, de az érzés egyre halványodott. A helyét kezdte ismét átvenni a helyzet felett érzett frusztráció, és vele a harag.

Pasha arca hirtelen felderült. Kedvesen rámosolygott.

- Alig tudok valamit rólad, Richard. Miért nem mesélsz magadról?

- Mit akarsz tudni?

- Szóval,... mit csináltál mielőtt a Palotába jöttél? Volt valami foglalkozásod? Valamilyen szakmád?

Richard a csizmájával beletúrt az utat borító porba.

- Erdei vezető voltam.

- Hol?

- Szarvasföldön, ahol felnőttem. Nyugatföldön van.

Pasha eltartotta magától a blúza elejét, hogy megpróbálja megszárítani.

- Attól tartok, nem tudom, hogy az merre van. Nem sokat tudok az Újvilágról. Talán, ha majd én is Nővér leszek, ellátogatok oda, hogy segíthessek egy kisfiúnak.

Richard erre nem szólt semmit, ezért Pasha folytatta.

- Szóval erdei vezető voltál. Az ijesztő lehet - folyton csak az erdőt járni. Nem féltél az állatoktól? Én biztos félttem volna.

- Miért? Ha rád ugrana egy nyúl a bokrok közül, szénné égethetné a Hanoddal.

A lány kuncogott.

- Akkor is félnék. Én jobban szeretem a várost.

Kisöporste a szeméből a haját, és felnézett. Időnként olyan furán tudta ráncolni az orrát.

- Volt..., izé, volt valakid? Tudod, egy lány, akit szerettél, vagy ilyesmi.

Richardot nagyon meglepte a kérdés. Kinyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán, úgyhogy újra becsukta. Semmi kedve nem volt Kahlant megvitatni ezzel a lánnyal.

- Van egy feleségem.

Pasha hirtelen lépni is elfelejtett, aztán felgyorsított, hogy utolérje.

- Egy feleséged! - A lány egy pillanatig gondolkodott, és mikor újból megszólalt volt egy éles felhang a szavában. - És mi a neve?

Richard továbbra sem nézett rá.

- A neve Du Chaillu.

Pasha egy tincset tekergetett az ujjja körül.

- És szép? Hogy néz ki?

- Igen, szép. Hosszú, fekete haja van, talán egy kicsit hosszabb, mint a tiéd. Szépek a mellei is, és a többi része is formás. Szeme sarkából látta, hogy Pasha rákvörös lesz. A tincs szárait tépkedte. Hangja a tettetett közöny ellenére elhaló volt.

- És mióta ismered?

- Egy pár napja.

A lány szabadon engedte a tincset.

- Hogy érted, hogy egy pár napja? Hogy lehet az, hogy csak egy pár napja ismered?

- Amikor Verna Nővér és én néhány nappal ezelőtt átkeltünk a Madzsendik földjén, ott találtuk vasba verve. Fel akarták áldozni a szellemeknek, és azt akarták, hogy én legyek, aki bemutatja az áldozatot. Verna Nővér azt mondta, hogy meg kell tennem, különben nem engednek át a földjükön. Én viszont megszegtem a parancsot, egy nyíllal odaszegeztem a királynőjük kezét egy póznához. Megmondtam nekik, hogy ha nem engedik szabadon Du Chaillut, és nem kötnek békét a Baka Ban Manákkal, akkor a következő célpont a királynő feje lesz. Erre bölcsen beleegyeztek mindenbe.

- A feleséged is vadember?

- Ő is Baka Ban Mana. Egy varázslónő. Nem vadember.

- És azért ment hozzád, mert megmentetted az életét, és te lettél a hőse?

- Nem. Verna Nővér és én az ő törzsének földjén keltünk át, hogy ide jöhessünk. Útközben megöltem Du Chaillu öt férjét.

Pasha elkapta Richard karját.

- De hát azok kardmesterek! Sikerült ötöt legyőznöd?

Richard tovább indult.

- Nem. Összesen harmincat öltem meg. - Pasha felszisszent. - Du Chaillu öt férje is köztük volt. Du Chaillu a törzs javasasszonya, és azt mondta, hogy mostantól én vagyok a népe vezére. És mivel én vagyok a vezérük, a *Caharin*, ő pedig a javasasszony, innentől fogva férj és feleség vagyunk.

A lány mosolya lassan újra felragyogott.

- Akkor nem is vagy igazán a férje. Ez csak valami vadember..., akarom mondani, Baka Ban Mana babonás halandzsa.

Richard nem felelt. Pasha pedig újra elkomorult.

- Akkor honnan tudod, hogy a mellei, és a teste hogyan néz ki? - A lány elfordult, és fűjt egyet. - Biztosan megjutalmazott a hőstettedért.

- Onnan tudom, hogy amikor beküldtek hozzá, hogy végezem ki, egy gallér volt a nyakán, és annál fogva a falhoz volt láncolva. Meztelen volt, hogy a férfiak bármikor megerőszakolhassák, amikor csak kedvük támadt hozzá. - Pasha nagyot nyelt, és újra elfordult. - Most pedig terhes, és azok ejtették teherbe. Gondolom, azért nem jutott soha a Nővérek eszébe, hogy véget vessenek ennek, mert a feláldozandó emberek vas gallért viseltek a nyakuk körül. Valószínűleg a Nővéreket egyáltalán nem érdekli a nyakörvön tartott emberek sorsa.

- De igenis, érdekli - mondta Pasha elhaló hangon.

Richard nem szállt vele vitába. Csendben gyalogoltak tovább. Pasha karba fonta a kezét, és dideregni látszott. Az égbolt valóban kezdett lilás árnyalatot ölteni, de hideg még egyáltalán nem volt. Egy kis idő elteltével a lány léptei kezdték visszanyerni a ruganyosságukat. Rápillantott a férfire, ismét mosolyogva.

- És te? Birtoklod a Tehetséget. Édesapádban is megvolt? Tőle örökölted?

Richard hangulata sosem látott mélységek felé zuhant.

- Igen, apámban is megvolt.

Pasha reménykedve nézett rá.

- Édesapád él még?

- Nem, nemrégiben megölték.

Pasha lesimította a szoknyája elejét. Richard pedig szorosabbra fogta a gyeplőt.

- Sajnálom.

- Én nem. Én voltam, aki megölte.

Pasha megdermedt.

- Megölted az apádat? A saját apádat?

Richard dühösen rámeredt.

- Fogságba ejtett, és egy nyakörvet rakatott rám, hogy kedvére kínozhasson. Először végeztem azzal a gyönyörű, fiatal lánnyal, aki a pórázom másik végét tartotta, aztán megöltem az apámat is.

Pasha nem tudta nem észrevenni a fenyegetést a férfi hangjában. A lány szája széle remegni kezdett, aztán sarkon fordult, és sírva elszaladt. Két kezével felemelte a szoknyáját, megkerült egy kiugró sziklát, aztán leszaladt a domboldalon.

Richard sóhajtott egyet, és a gyeplőt egy gránittömb köré kötötte. Megveregette Bonnie nyakát, és így szólt:

- Légy jó, öreglány, és várj meg itt!

Pashát egy sziklán ülve találta meg. A lány a térdét átölve, az ölébe fektetett arccal sírt. Richard odaállt elé, de Pasha elfordította a fejét. A válla meg-megrándult a zokogástól.

- Menj innen! - hüppögte. - Vagy azért jöttél, hogy engem is felszabdalj?

- Pasha...

- Téged csak a gyilkolás érdekel!

- Ez nem igaz. Semmit sem szeretnék jobban, mint azt, hogy vége legyen az öldöklésnek.

- Na, persze - kiabálta Pasha - azért nem beszélsz semmi másról!

- Az csak azért van, mert...

- Egész életemben azért imádkoztam, hogy eljöjjön ez a nap! Soha nem vágytam másra, mint hogy egy lehessek a Fény Nővérei közül. A Nővérek segítenek az embereken, és én is csak ennyit szerettem volna! - Pasha újra felzokogott. - Most már sosem lesz belőlem Nővér!

- Dehogynem.

- Ha rajtad múlik, akkor biztos nem! Abból, amit folyton hajtogatsz, csak az derül ki, hogy meg akarsz ölni mindannyiunkat! Az első perctől fogva mást sem csinálsz, csak fenyegetőzől!

- Pasha, nem érted az egész lényegét.

Pasha felemelte könnyáztatta arcát.

- Nem? Óriási ünnepséget rendeztünk a tiszteletedre, hogy jól érezd magad nálunk, még az aratási ünnepnél is sokkal nagyobb. Aztán nélküled voltam kénytelen megjelenni, és azt kellett hazudnom, hogy nem érzed jól magad. Mindenki engem bámult! A többi novícius tanulni vágyó növendékeket kap. A barátnőim legfeljebb arról panaszkodnak, hogy a kis tanítványuk döglött békát csempészett a zsebükbe. Én mit kapok tőled? Egy mrishwithet!

- Maren Nővér ma megdicsért bennünket. Ilyet szinte sosem szokott csinálni. Tudod jól, hogy ha már kimondta, akkor komolyan is gondolta!

- Gonosz voltál Maren Nővérről! Amióta csak itt vagyok, ő a novíciusok felügyelője. Igaz, hogy szigorú, de csak azért, mert a legjobbat akarja nekünk. Törődik velünk!

Pasha szipogott.

- A legelső napon, amikor megérkeztem a Palotába, nagyon meg voltam ijedve. Még sosem kellett elválnom a szüleimtől. Maren Nővér rajzolt nekem egy kis képet. Azt mondta, a Teremtőt ábrázolja. Bedugta a párnám alá, és azt mondta, hogy a Teremtő éjjel is vigyáz rám, és biztonságban leszek.

A lány megpróbálta visszanyelni a könnyeit, de kevés sikerrel járt.

- Azóta is megtartottam azt a képet. Neki akartam adni a kis tanítványomnak, hogy ne féljen egyedül. Tegnap ott volt a zsebemben. Amikor láttam, hogy felnőtt férfi vagy, nem hoztam szóba - nem akartalak zavarba hozni. És amikor megláttalak, azt gondoltam, na, Pasha, hát nem éppen egy kisfiú, mint a többi tanítvány, de a Teremtő elküldte nekem a legjóképűbb férfit, akit valaha láttam. Úgy örültem, hogy a legszebb ruhám volt rajtam! - zokogta Pasha. - Erre te közölted velem, hogy ronda!

Richard lehunyta a szemét.

- Pasha, én igazán sajnálom.

- Ez nem igaz! - kiáltotta a lány. - Te csak egy nagydarab érzéketlen izom vagy! Mindent szépen előkészítettünk a számodra. Az egyik legszebb szobát kaptad a Palotában. Azt mondtad, nem érdekel. Elláttunk pénzzel, hogy bármit megvehess, amire csak szükséged lehet, te pedig úgy viselkedsz, mintha végig lennél sértve! Szép ruhákat kapsz tőlünk, de te... te csak fitorogsz, ha meglátod őket!

Pasha letörölte a könnyeit, de újak léptek a helyükbe.

- Én is belátom, hogy vannak Nővérek, akik kicsit túlságosan fenn hordják az orrukat, de a legtöbben olyan szelídek, hogy még egy bogárra sem lépnének rá. Te meg egy véres karddal hadonászol, és megfenyegeted őket, hogy mindenkit megölsz!

Pasha beletemette az arcát a szoknyájába, és görcsösen zokogott. Richard a vállára tette a kezét, de a lány lesöpörte magáról.

Richard nem tudta, mihez kezdjen.

- Pasha, sajnálom! Tudom, hogy mindez úgy tűnik, mintha...

- Dehogy is sajnálod! Nem sajnálsz te semmit! Le akarod szedni a Rada'Hant magadról, és az én feladatomban lenne, hogy megtanítsalak felhasználni a Tehetségedet, hogy lekerüljön rólad, de te nem hagyod! A gallér nélkül már nem is élnél! Két Nővér az életét áldozta érted. Soha többé nem térnek már vissza a barátaik közé! És a barátaik csak titokban siratták őket, míg téged mosolyogva fogadtak a Palotában. És cserébe, mert megmentették az életedet, és segíteni akarnak, te le akarsz mészárolni minket!

Richard gyengéden megsimogatta.

- Pasha, ...

- Sosem lesz belőlem Nővér! Egy tanulni akaró kisfiú helyett kaptam egy karddal vagdalkozó örültet. Amíg élek, mindenki rajtam nevet majd a Palotában. A kislányokat azzal fenyegetik majd, hogy viselkedjenek jól, különben úgy járnak, mint Pasha Maes, és ugyanúgy kidobják őket, mint engem! Az összes álmod kudarcba fulladt!

Richard nem bírta nézni, ahogy a lány ott sír előtte, úgyhogy végül magához szorította. Pasha először küzdött az ölelés ellen, és megpróbálta ellökni magától, de amikor a férfi csendesen a vállához húzta a fejét, a lány hirtelen engedett, és még jobban elkezdett zokogni. Richard szorosan tartotta, és a hátát simogatta. Pasha reszketett, mint a nyárfalevél, mire a férfi szelíden ringatni kezdte.

- Csak segíteni szerettem volna neked, Richard - hüppögte Pasha. - Csak meg akartalak tanítani!

- Tudom - csitította Richard - tudom. Meglátod minden rendbejön.

- Nem jön rendbe - rázta a fejét a lány.

- Dehogynem, majd meglátod.

Végül Pasha felemelte a kezét, belekapaszkodott a férfi ingébe, és úgy zokogott. Richard nem szólt semmit, egyszerűen hagyta, hogy kisírja magát.

- Komolyan gondolod, hogy meg tudnál tanítani a mágia használatára, és akkor a Nővérek levonnák a gallért?

- Ez a dolgom - szipogott Pasha. - Erre készítettek fel. Csak meg akartam mutatni neked a Teremtő szépségét, és az ő ajándékának használatát. Csak ezt szerettem volna!

A lány karja átölelte. Úgy csimaspaszkodott bele, mintha a férfi lenne az utolsó reménye.

- Richard, amikor tegnap megérintettem rajtad a Rada'Hant, rajta keresztül a Hanodat is megéreztem. Egy kicsit beleláltam

az érzelmeidbe is. Tudom, hogy nagy fájdalmakat hordozol a szívedben. Nekem is fájdalmat okozott, hogy éppen csak egy töredékét megláttam.

Pasha megismogatta a férfi arcát, mintha vigasztalni akarná.

- Nem sok mindent ismerek, ami ekkora fájdalmat tud okozni. Hidd el, nem akarom átvenni a szívedben az ő helyét!

Richard becsukta a szemét, és fejét a lány vállára hajtotta. Megpróbálta visszafojtani magában a fájdalmat. Pasha magához szorította a férfi fejét, és megismogatta a haját. Kis idő múltán Richard újra meglelte a hangját.

- Talán nem is lenne olyan szörnyű, ha néhanapján felvennék egy-egy ruhát a szekrényből.

Pasha egy kicsit hátrébb húzódott, és a könnyein keresztül pislogott fel a férfire.

- Csak az ebédlőbe menet, amikor együtt vagyunk a Nővérekkel, jó?

Richard vállat vont, és mosolyt erőltetett az arcára.

- Akkor legalább valami hasznukat vesszük. Majd te kiválasztod, melyiket vegyem fel. Én nem értek a divatos ruhákhoz. Elvégre csak egy erdei vezető vagyok.

A lány felvidult.

- A vörös kabát nagyon jól állna!

Richard összerezte:

- A vörös? Muszáj éppen a vöröset?

A lány végighúzta a kezét a férfi nyakában lógó Agielen.

- Nem, nem muszáj. Csak azt gondoltam, a vörös szépen kiemelné a széles válladat.

Richard felsóhajtott.

- Végül is bármelyikben bohócnak fogom magam érezni. Ezzel az erővel lehet akár a vörös is.

- Dehogy leszel bohóc! - vigyorgott Pasha. - Nagyon csinos leszel. Csak figyelj meg, hogy minden lány feléd kacsingat majd!

A lány felemelte az Agielt.

- Richard, ez micsoda?

- Csak egy szerencsehozó talizmán. Most már mehetünk? Azt hiszem, legjobb lesz, ha elkezdjük a leckéket. Minél hamarabb nekifogunk, annál előbb kerül le rólam ez a nyakörv. Akkor mindketten boldogok lehetünk: belőled Nővér lesz, engem meg szabadon engednek.

Richard átölelte a lány vállát, Pasha pedig a férfi derekát, és így kettesben elindultak megkeresni Bonnie-t.

10. FEJEZET

A hídon, Halsband-sziget felé, egy lámpa tövében egy csoport növendék rohanta meg őket. Sokan közülük drága anyagokból készült ruhákat viseltek, néhányan a nagyobbak közül pedig egyszerűbb szabású öltözeteket, de mindegyikük nyaka körül ott volt a Rada'Han. Mind egyszerre kiabálva kérdezősködtek, mindnyájan azt akarták tudni, igaz-e, hogy Richard megölt egy mriswithet, és ha igen, hogy nézett ki. Egyszerre mindegyikük be akart mutatkozni, Richardot nyaggatták, hogy mutassa meg a kardját, és mondja el, hogyan tudta legyőzni a legendás szörnyet.

Pasha engedett a legkitartóbb fiú unszolásának.

- Igen, Kip, Richard valóban megölt egy mriswithet. Maren Nővér megvizsgálja a szörnyet, és ha ő is helyesnek véli, akkor majd elmeséli, hogyan nézett ki. De annyit én is elmondhatok, hogy ijesztő egy szörnyeteg. Most pedig menjetek, mindjárt itt a vacsora ideje.

A fiúkat minden csalódottságuk ellenére felvillanyozta az újság, és csapatostól elrohantak, hogy elvigyék a hírt a többieknek.

Miután Bonnie-t rábízták az istállófiúra, Richard, Pashával az oldalán végigsétált a kanyargós folyosókon, és hatalmas termeken. Eközben megpróbálta megjegyezni az épület alaprajzát. Pasha megmutatta neki a tanítványok ebédlőjét, és a másik ebédlőt is, ahol a Nővérek és az idősebb tanítványok étkeztek. Elhaladtak a konyha mellett is, ahol a folyosót szinte beborította az illatos pára.

Egy rácsos kapun keresztül Pasha árnyas kertben futó kecses kőkerítésre mutatott. A falat több helyütt kúszónövények borították. A zöld kárpiton nagy, fehér virágok virítottak.

- Az ott a Prelátus számára fenntartott szárny.

- Ott lesz este a vacsoránál?

Pasha kuncogott.

- Természetesen nem lesz ott. Neki nincs ideje velünk étkezni.

Richard sarkon fordult, és megindult a tereméből nyíló kapu felé.

- Richard? Mit csinálsz? Hová mész?

- Találkozni akarok a Prelátussal.

- Nem mehetsz csak úgy be oda!

- Miért?

A lány utána szaladt.

- A Prelátus nagyon elfoglalt asszony. Nem lehet minden aprósággal zavarni. Nem fognak beengedni. Az örök még a kapun sem engednek át!

- Ha megpróbáljuk, azzal nem árthatunk senkinek - vont vállat a férfi. - Aztán, ha itt végeztünk, választhatsz nekem egy ruhát, és lemegyünk ebédelni a Nővérekkel, rendben?

Az ajánlat, hogy kiválaszthatja a férfi ruháját ma estére, gondolkodóba ejtette Pashát. Motyogott valami olyasmit, hogy végül is megpróbálhatja, aztán sietett utolérni Richardot. Az ór előrelépett a kapu elé, terpeszbe állt, hüvelykujját beakasztotta a kardövébe, és úgy várta, hogy Richard odaérjen.

Richard az őr vállára tette a kezét.

- Nagyon sajnálom! Ne haragudj! Remélem, nem kevertelek bajba! Ugye nem? Mondd, hogy még nem jött ki bentről!

Az őr zavartan ráncolta a homlokát. Richard közelebb hajolt.

- Figyelj csak,... Hogy is hívnak?

- Andellmír katona. Kevin Andellmír.

- Nézd, Kevin, a helyzet az, hogy a Prelátus megfenyegetett, ha csak egy percet is kések, akkor az örökkel küldi értem a nyugati kapuhoz. Aztán valószínűleg elfeledkezett róla. Nem te tehetsz róla. Esküszöm, nem fogom megemlíteni a neved. Remélem, nem vagy rám mérges...

Richard hátat fordított Pashának, és még közelebb hajolt.

- Ugye érted - kacsintott az őre, és fejével a lány felé biccentett.

Kevin ránézett Pashára, aki éppen a hajával bíbelődött.

- Na? Tudtam, hogy meg fogod érteni! Nézd, Kevin, meghívnálak egy korsó sörre, ha nem sértelek meg vele. Megengeded? Jobb, ha gyorsan bemegyek hozzá, mielőtt mindketten bajba kerülünk, de előbb ígérd meg, hogy meghívhatlak egy sörre, hogy jóvá tegyek mindent!

- Hát, ha tényleg meg akarsz hívni...

- Ez a beszéd! - csapott Richard az őr vállára.

Pasha Richard után vetette magát, amint az elviharzott az őr mellett, a kapun keresztül. Richard még egyszer visszakacsintott.

- Ezt meg hogy csináltad? - hajolt oda Pasha. - A Prelátus őrei senkit sem engednek be!

A férfi előzékenyen kitárta előtte az épület ajtaját.

- Egyszerűen csak túl sok fejtörést okoztam neki egyszerre, és egy kicsit rá is ijesztettem.

Mikor a lány kopogására válasz érkezett odabentről, beléptek egy homályos terembe, ahol egy íróasztal mellett két Nővér állt. Pasha pukedlizett.

- Nővérek. Pasha Maes novícius vagyok. Ez itt Richard Cypher, egyik új diákunk. Beszélni szeretne a Prelátussal.

A Nővérek szigorúan néztek rá.

- A Prelátus elfoglalt. Elmehet, novícius.

Pasha ismét pukedlizett, kissé sápadtan.

- Elnézést, hogy raboltuk az idejüket, Nővérek!

- Nagyon köszönjük - hajolt meg Richard is. - Kérem, adják át a Prelátusnak szívélyes üdvözlőmet!

- Mondtam, hogy nem jutunk be - sziszegte Pasha, miután becsukta maguk mögött az ajtót.

Richard megigazította a vállán a zsákot.

- Legalább megpróbáltunk minden tőlünk telhetőt. Köszönöm, hogy engedték a hóbortjainknak.

Természetesen tisztában volt vele, hogy Pashának lesz igaza, és nem jutnak el a Prelátusig, de sikerült meglátnia, amire kíváncsi volt. A férfit kizárólag az épület belső elrendezése érdekelte. Már a jövőre gondolt.

Richard egyáltalán nem gondolta meg magát a fogságot illetően, egyszerűen csak úgy döntött, egyelőre más megközelítéssel próbálkozik. Várakozó álláspontra helyezkedett, hátha még hasznát veheti annak, amit tanítani akarnak neki. Ha csak lehet, szeretett volna úgy megszabadulni a nyakörvtől, hogy ne kelljen senkit bántania érte.

Az Gillaume épületben (melyet, mint később kiderült, egy prófétáról neveztek el), ahol Richard szobája volt, a földszinten, a márványlépcsők előtt egy férfi lépett eléjük az árnyékok közül. A fiatalember göndör szőke haját kétoldalt rövidre nyírva viselte. Két kezét ibolyaszínű köntöse ujjába dugta. A köntös kézelőit és gallérját ezüst brokát szegélyezte. A férfi görnyedt tartása miatt jóval alacsonyabbnak tűnt valós termeténél.

A jövevény mélyen meghajolt Pasha irányába, miközben tekintete rémülten cikázott, valami biztonságos helyet keresve, ahol megállapodva nem vét az illem ellen.

- A Teremtő áldása kísérjen, Pasha - szólalt meg halkan. - Gyönyörű vagy ma este. Remélem, jól szolgál az egészséged!

Pasha elgondolkozva ráncolta a homlokát.

- Warren a neved, igaz?

A férfi meglepetten kapta fel a fejét, hogy a lány emlékezett a nevére.

- Köszönöm kérdésedet, jól vagyok, Warren. Ez itt Richard Cypher.

Warren félszegen mosolygott.

- Igen, tegnap láttalak, a Nővérekkel.

- Gondolom, te is a miswithről szeretnél hallani - sóhajtott Pasha.

- Miswithről?

- Richard megölt egy miswithet. Nem erről akartál beszélni?

- Tényleg? Egy miswithet?... Nem - fordult vissza Richard felé. - Azt szerettem volna megkérdezni, nincs-e kedved esetleg valamikor lejönni hozzám az irattárba, a próféciaikat tanulmányozni.

Richard nem akarta megbántani, de a próféciaák nem vonzották különösebben.

- Megtisztelsz a meghívással, de attól tartok, nincs túl nagy tehetségem a fejtörőkhöz.

- Persze, megértem - nézett le a földre Warren. - A többieket sem érdeklik túlzottan a könyvek. Én csak azért gondoltam... szóval, mert tegnap szóba hoztad azt a bizonyos próféciaát, és azt hittem, esetleg akarsz róla beszélgetni. Meglehetősen egyedi darab. De teljesen megértelek. Sajnálom, hogy zavartalak vele.

- Milyen próféciaáról beszélsz? - ráncolta a homlokát Richard.

- Amit a végén említettél. Hogy te vagy, szóval... - Warren nyelt egyet - a Halálhozó. Csak azért gondoltam, mert még sosem találkoztam senkivel, aki szerepel a próféciaákban... hátha téged jobban érdekel... - Warren hangja itt elhalkult, a férfi leszegte a fejét, és elindult a lépcső felé. - De persze értem... Igazán nem akartalak zavarni.

Richard a vállára tette a kezét.

- Mint mondtam, nincs érzékem a talányokhoz, de te azért segíthetnél, hogy én is megértsem őket. Szeretek újat tanulni. Warren felvidult. Kissé ki is húzta magát. Így majdnem olyan magas volt, mint Richard.

- Örülök, hogy mégis érdekel. Tényleg szerettem volna veled beszélni arról a próféciáról. Meglehetősen nagy port kavart fel. A mai napig nem született megegyezés, hogy vajon mi a valódi értelme. Esetleg a te segítségeddel...

Ekkor egy széles vállú férfi lépett Warren mellé, egyszerű barna köpenyben, Rada'Hannal a nyakán. Marokra fogta Warren ruháját, és arrébb taszította. Szemét mindvégig Pashán legeltette. Szélesen elmosolyodott.

- Jó estét, Pasha. Nemsokára vacsoraidő. Úgy döntöttem, veled vacsorázom.

Tekintetét végigfuttatta a lány testén.

- Már ha addig össze tudod szedni magadat. És csinálj valamit a hajaddal, rettentően zilált vagy. Akár neki is kezdhetsz. - Azzal sarkon fordult, és indulni készült.

Pasha belekarolt Richardba.

- Attól tartok, más terveim vannak ma estére, Jedidiah.

Jedidiah futólag Richardra pillantott.

- Ezzel a parasztleánnyel? Mi az, fát vágni mentek, vagy trágyát lapátolni?

- Te vagy az - mondta Richard. - Emlékszem a hangodra. Te kiáltottad tegnap odafentről, az erkélyről, hogy „mindezt egyedül!”

Jedidiah leereszkedő mosolya ezúttal Richardra vetült.

- Helyénvaló kérdés volt, nem gondolod?

Pasha lassan felemelte a fejét.

- Richard megölt egy mriswithet.

Jedidiah gúnyos csodálattal vonta fel a szemöldökét.

- Milyen bátor a vidéki kisfiú!

- Tudtommal te még sosem öltél mriswithet - szólalt meg Warren.

Jedidiah vészjósló pillantást vetett rá. Warren összebb húzta magát.

- Hát te meg mit keresel a föld felett, Vakond?

Ezzel visszafordult a lány felé.

- És azt is láttad, ahogyan végzett vele? Lefogadom, hogy egyedül volt, amikor állítása szerint megölt egyet. Valószínűleg talált egy mriswithet, aki nemrégiben múlt ki, végelgyengülésben, aztán párszor megszurkálta a kardjával. Utána meg elkezdett vele dicsekedni, hogy elszédítsen.

Nem úgy volt, kisfiú?

Richard elvigyorodott.

- Most lebuktattál.

- Hát persze. Majd gyere el a szállásomra, kicsim, és mutatok neked valami igazi mágiát, ami férfihez méltó.

Jedidiah küldött egy röpke mosolyt Pasha felé, aztán felsőbbrendű léptekkel távozott. Pasha csípőre tette a kezét.

- Ezt meg miért mondtad? Miért adtál neki igazat?

- Csak a te kedvéért - mosolygott Richard. - Azt hittem, azt várod tőlem, hogy viselkedjek úriember módjára, és ne okozzak folyton galibát.

Richard most Warren felé fordult, aki a korlát márványa mögött próbált megbújni.

- Ha rajtad akarná megtorolni a sérelmeit, nyugodtan szólj. Én vagyok a tüske az oldalában. Ha rajtad akarna bosszút állni, azonnal szólj!

- Komolyan? - vidult fel Warren. - Köszönöm, Richard. De nem hiszem, hogy leereszkedne hozzám. Majd az irattárban találkozunk, ha tudsz egy kis időt szakítani. Jó éjt, Pasha! - mosolygott félszegen a lányra. - Igazán csinos vagy ma este. Jó éjt.

- Jó éjt, Warren - mosolygott vissza a lány, és figyelte, hogyan iszkol el a kazamaták felé. - Micsoda különös fiú! Alig jutott eszembe az igazi neve. Mindenki csak Vakondnak hívja. Szinte sosem dugja fel az orrát az irattárból, a Palota alól.

Aggódó tekintetet vetett Richardra.

- Hát, most sikerült szerezned egy barátot, akinek nem sok hasznát veheted, meg egy ellenséget, aki viszont tud is ártani neked. Kerüld Jedidiah-t! Tapasztalt varázsló, nemsokára el is engedik. Amíg nem tanulsz meg védekezni a Hant használva, addig nagyon veszélyes lehet! Akár meg is ölhet!

- Én eddig azt hittem, hogy mi egy nagy, boldog család vagyunk.

- A varázslók között is megvan a rangsor. A leghatalmasabbak küzdenek egymással az elsőbségért. A versengés néha egészen elvadul. Jedidiah az egész Palota büszkesége, és nem veszi jó néven, ha valaki kihívást jelent a pozíciójára nézve.

- Aligha lehetek kihívás egy varázsló hatalmának.

- Jedidiah még sosem ölt mriswithet - húzta fel a szemöldökét Pasha. - És ezt mindenki tudja.

Később, reménytelenül feszengve a Pasha választotta vörös kabátban, Richard megpróbált a lencsefőzelékre koncentrálni, amit külön az ő kedvéért főztek. Pasha a vacsorához egy merész, zöld ruhát vett magára, mely inkább kiemelte, mintsem elfedte teste domborulatait. Richard szerint egy kissé túlságosan is. A Nővérek és novíciusok társaságában étkező tanítványok keveset ettek, de annál többet bámultak. Egyikük sem vette le a szemét a lányról.

A gallért viselő fiatalemberek közül többen bemutatkoztak Richardnak, és meg akartak vele ismerkedni. Megígérték, hogy megmutatják neki a város érdekesebb „nevezetességeit”. Ez utóbbi hallatán Pasha egészen elvörösödött. Richard megkérdezte, tudják-e melyik kocsmába járnak a Palota őrei, mire ők megígérték, hogy bármikor elkísérik oda, amikor csak szeretné.

A Nővérek minden korosztálya, mérete és alakja is képviseltette magát Richardék asztalánál. Mindannyian úgy viselkedtek, mintha semmi sem történt volna az előző este. Amikor Richard megkérdezte miért, Pasha azt felelte, hogy mind tisztában vannak vele, hogy milyen nehéz egy új diáknak beilleszkedni a Palota rendjébe. Már megszokták az érzelmi kitöréseket, és nem

is szokták az ilyesmit komolyan venni. Richard nem adott hangot azon véleményének, hogy ezúttal talán bölcsőbb lett volna.

Egyes Nővérek csak mosolyogtak, és abban reménykedtek, hogy talán egyszer majd együtt fognak Richarddal dolgozni, míg mások megfogadták, hogy csak kerüljön a kezük közé, és onnantól csak a maximális teljesítményt lesznek hajlandók tőle elfogadni. Richard végig mosolygott, és megígérte, hogy minden erejével meg fogja próbálni, miközben azon gondolkozott, hogy vajon mit is jelent majd ez az ígért.

A vacsora vége felé a terembe beszaladt két csinos fiatal nő, az egyik rózsaszínű szaténból varrt ruhában, a másik sárgában. Meg-megálltak az asztalok mellett, és a többi fiatal lánnyal pusmogtak. Végül eljutottak abba a sarokba is, ahol Richard és Pasha ült.

Az egyikük Pasha füléhez hajolt.

- Hallottad?

- Mit?

- Jedidiah leesett a lépcsőn - közölte a lány izgatottan csillogó szemmel, és még közelebb hajolt, a következő hír fontosságának megfelelően. - Eltörte a lábát.

- Micsoda? - kérdezte Pasha. - De hiszen alig pár perce láttuk.

A lány kuncogva bólintott.

- Így igaz! Az egész az előbb történt. A gyógyítók már megvizsgálták. Aggodalomra semmi ok, reggelre kutya baja sem lesz.

- Hogy történt?

- Egyszerűen csak ügyetlen volt - vont vállat a hírhozó. - Megbotlott a szőnyeg sarkában, és lezuhant. Annyira megharagudott, hogy hamuvá égette a szőnyeget!

- Mágustűz a Palotában? - suttogta hitetlenkedve Pasha. - Ez főbenjáró bűn...

- Nem, dehogyan mágustűz, te buta. Csak közönséges, egyszerű tűz volt. De az egyik legrégebbi szőnyeget égette el. A Nővérek egyáltalán nem örültek, hogy ennyire nem volt képes magát megfékezni. Büntetésből elrendelték, hogy ne gyógyítsák meg egészen reggelig, hadd szenvedjen!

Kifogyván a pletykából, a két jövevény tekintete Richardra vándorolt. Pasha bemutatta a barátnőit, Celiát és Dulcyt. Celia és Dulcy is novíciusok voltak, saját tanítványokkal. Richard rendkívül udvariasan viselkedett. Megdicsérte a lányok gyönyörű ruháját és csinos frizuráját. A két novícius ezek után még szélesebben mosolygott.

Mikor az étkezésnek vége volt, Pasha köszönetet mondott.

- Miért?

- Eddig sosem volt szabad együtt ennem a Nővérekkel, és azokkal a novíciusokkal, akiknek saját tanítványuk van. Ma volt az első alkalom, hogy úgy vacsorázhattam itt, mintha csak Nővér volnék. Te pedig nagyon figyelmes voltál mindenkiel, és én nagyon büszke voltam rád. És ez a kabát is nagyon jól áll neked.

- Ebben a zöld ruhában könnyűszerrel találhattál volna nálam sokkal előkelőbb társat is a vacsorához - felelte Richard, és kigombolta az inge cicomás gallérját. - Még életemben nem volt ingem, ami ilyen vakító fehér és ilyen cifra szabású lett volna. Vagy ilyen vörös kabátom. Teljesen bohócnak érzem magam.

Pasha arcán önelégült mosoly terült el.

- Garantálom, hogy Celia és Dulcy más véleményen vannak. Csodálkozom, hogy nem vetted észre, hogyan sárgultak. Azt hittem, mindjárt az öledbe ülnek.

Richardnak erről az volt a véleménye, hogy ha Dulcynak és Celiának annyira tetszik a vörös kabát, hát felőle vihetik is, de ezt nem osztotta meg Pashával.

- Egy olyan hatalmas varázsló, mint Jedidiah, miért nem visel díszes ruhákat?

- A tanoncok csak az elején hordhatnak ilyen ruhákat, amíg szabad kijárásuk van a városba. A tudásuk fejlődésének bizonyos állomásainál egy-egy adott ruhát kell magukra öltönniük. Minél messzebbre jut egy varázsló a tanulmányaiban, annál szerényebb az öltözképe. Jedidiah azért hord egyszerű barnát, mert majdnem a kiképzése végén jár.

- Mi értelme ennek a fura szabályzatnak?

- Hogy a tanítványokat szerénységre szoktassa. Akiknek a varázshatalma szinte nulla, azok korlátlan költsékezési lehetőséget és gyönyörű ruhákat kapnak. De ezekkel nem jár együtt semmiféle tisztelet a Palota részéről. Ennek az a célja, hogy megtanítsa az ifjú tanítványokat arra, hogy a hatalom belülről fakad, és nem mindenféle külső cicomákból.

- Akkor azzal, hogy ilyen ruhákba bújtattok, tulajdonképpen lefokoztatok. Én eddig is egyszerű ruhákat hordtam.

- Te még nem vagy jogosult egyszerű ruhákat viselni. Néha-néha felveheted a saját ruháidat is, ha ez a kívánságod. De ha pont olyan köntösöd lenne, mint a felsőbb szinteken álló tanítványoké, akkor nem vehetned fel őket. A városi emberek egy varázsló hatalmát csak az alapján tudják megítélni, hogy milyen ruhát hord. Egyetlen varázsló sem léphet a város területére, ha már egyszerű köntöst hord. Egyszer majd - mosolygott Pasha - ha már eleget tanultál, te is viselheted a varázslók köntösét.

- Nem kedvelem a köntösöket, egyszerűen azt szeretem hordani, amiben idejöttem.

- Ha majd leveszik rólad a gallért, és elhagyhatod a Palotát, akkor ismét azt viselsz majd, amit csak akarsz. Persze a legtöbben annyira megszokják és megszeretik a hagyományos viseletet, hogy továbbra is azt hordják a kiképzés után.

A férfi témát váltott.

- Meg akarom látogatni Warrent. Hogy juthatok el hozzá?

- Most? Még ma este? Richard, nagyon hosszú volt ez a mai nap, ráadásul a leckéidet is el kell kezdenünk, még ma!

- Csak mondd el, merre kell menni. Szerinted ilyenkor még ott találom Warrent?

- Nem tudom, hogy egyáltalán hol találná másutt. Szerintem a könyveivel alszik. Nagyon meglepett, hogy idefent találkoztunk vele. Ez már önmagában egy egész hétre való pletyka alapja lehet.

- Nem szeretném, ha azt hinné, elfelejtkeztem róla. Csak arra kérek, mondd el, merre lehet hozzá lejutni.

- Hát, ha ragaszkodsz hozzá - sóhajtott Pasha -, akkor együtt megyünk. El kell kísérjelek mindenhová, amíg a Palota

területén vagy. Legalábbis egyelőre.

11. FEJEZET

A Próféta Palotája közepén elindultak a mélybe, az irattárak felé. A felsőbb szinteken elegáns lépcsőkön lépkedtek, de lejjebb érve kopott, egyszerű kőlépcsőket találtak. A szolgálók, akik feljebb szinte mindenütt ott voltak, ide már sosem jöttek le.

A falak fáberakását csupasz kő váltotta fel. Richard több helyen kénytelen volt lehajolni, hogy be ne verje a fejét az óriási gerendákba. A falakon itt már nem lógtak lámpások, helyettük egymástól távol helyezett fáklyák világítottak. A folyosók némelyikét szivárgó víz áztatta.

- Mit őriznek az irattárakban?

- Elsősorban a próféciák könyveit, de itt találhatóak a történelmi könyvek és a Palota feljegyzései is.

- És miért vannak ilyen mélyen?

- Óvatosságból. A képzetlen elme számára a próféciák komoly veszélyt jelentenek. Minden novícusnak kötelessége tanulmányozni őket, de még a Nővérek közül is csak néhányan jogosultak az összeset elolvasni. Ők oktatják azokat az ifjú varázslókat, akik Tehetsége a próféciákban nyilvánul meg.

- Van néhány más ifjú varázsló is idelent, akik a próféciákon dolgoznak, de Warren olyan közöttük, mint Jedidiah a többi varázsló között. Minden varázslónak van egy speciális területe. Azon leszünk, hogy megtudjuk, a te Tehetséged mely területhez kapcsolódik. Amíg ezt meg nem fejtjük, addig nem sokra juthatunk a képzésedben.

- Verna Nővér már említett valami ilyesmit. Szóval, szerinted miben nyilvánul meg az én Tehetségem?

- Általában a fiúk személyiségjegyeiből ez könnyen kitalálható. Akik szeretnek a két kezükkel barkácsolni, azok általában ugyanezt teszik majd a mágia segítségével. Másokat szíven üti az elesett, beteg emberek sorsa, és gyógyítók lesznek. Vagy ilyesmi. Általában előre lehet tudni.

- És akkor velem mi a helyzet?

A lány vetett rá egy pillantást.

- Még egyikünk sem találkozott hozzád hasonlóval. Egyelőre fogalmunk sincs. De lesz - tette hozzá valamivel vidámabban.

Előttük a fülhólygban egy óriási, nyitott, kerek kapu tátongott. Kőből készült ajtaja olyan vastag volt, mint Richard magassága a talpától a feje búbjáig. Az ajtó mögött a Palota alatti alapkőzetből kivájt termek nyíltak. A lámpák gyér fénye sem tudta a helyet barátságosabbá varázsolni. A termekben hosszú, ütött-kopott asztalok álltak, tetejükön halmokban álló tekercsekkel és könyvekkel. Mellettük a könyvvállványok hosszú sora nyúlt a homályba. Az egyik asztal mellett két nő ült, és egy könyvből jegyzetelt, az előttük álló gyertya fényénél. Az egyikük feltekintett, és Pashára nézett.

- Mit kerestek idelent, gyermekem?

- Warrent jöttünk meglátogatni, Nővér - pukedlizett Pasha.

- Warrent? De hát miért?

Ebben a pillanatban megjelent maga Warren is, a Nővérek háta mögött.

- Semmi baj, Becky Nővér. Én kértem rá őket.

- Minden esetre legközelebb szólj nekünk előre, jó?

- Természetesen, Nővér.

Warren Pasha és Richard közé furakodott, megragadta mindkettejük karját, és a polcok felé vezette őket. Egyszer csak rájött, hogy a kezében szorongatja Pasha karját, mire hirtelen elkapta az ujjait, mintha tűzbe nyúlt volna, és a füle tövéig elvörösödött.

- Egyszerűen káprázatos vagy, Pasha!

- Nahát, köszönöm a bókot, Vakond. - Erre már a lány is elpirult. Kezét rátette a varázsló vállára. - Sajnálom, Warren. Nem akartam semmi rosszat mondani. Igazán nem akartalak a gúnyneveden hívni.

- Semmi baj - mosolygott Warren. - Tudom, hogy a hátam mögött mindenki Vakondnak hív. Azt hiszik, hogy kigúnyolnak veled, de szerintem ez inkább dicséret. Egy vakond ugyanis eligazodik a föld alatt is, ahol mások csak a sötétben botorkálnak. Én is ilyen vagyok: megkeresem az utat, ahol a többiek nem látnak semmit.

Pasha megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Örülök neki, Warren. Vakond, hallottad, hogy Jedidiah legurult a lépcsőn, és eltörte a lábát?

- Tényleg? - nézett a lányra kérdően a varázsló. - Talán a Teremtő meg akarta neki mutatni, hogy ha valaki ennyire fenn hordja az orrát, akkor nem lát a lába elé.

- Nem hiszem, hogy figyelt volna a leckére - mondta Pasha. - Úgy hírlík, dühében elégette a szőnyeget, amiben felbotlott.

Warren továbbra is a lány szemébe nézett.

- Inkább neked lenne jogod dühösnek lenni, nem neki. Gonoszul bánt veled. Ehhez senkinek sincs joga!

- Általában kedves szokott hozzám lenni, és valóban elég zilált voltam.

- Ezek a könyvek szedett-vedettnek tűnhetnek, ha rájuk nézel. De az a fontos, ami bennük van, és nem a por a borítón.

Pasha elpirult.

- Nahát, köszönöm, Vakond... Azt hiszem.

- Nem tudtam, tényleg eljössz-e - fordult Warren Richardhoz. - A legtöbben megígérik, de aztán mégsem jönnek. Nagyon boldog vagyok, hogy ti komolyan gondoltátok. Erre, légy szíves. Pasha, sajnálom, de attól tartok, itt kell várnod.

- Micsoda? - Pasha vészjóslóan előrehajolt, és Richard egy pillanatig azt hitte, ha nem egyenesedik ki azonnal, mellei kibukkannak a ruha kivágásából. - Én is megyek!

Warren szeme tágra nyílt.

- De be kell mennünk a hátsó termekbe. Oda novícus nem léphet be! Te pedig novícus vagy.

Pasha végre kiegyenesedett, és közben kedvesen mosolygott.

- Vakond, ha egy novícius nem mehet be, akkor hogyan akarsz oda bevinni egy új diákok?

Warren összehúzta a szemét.

- Benne van a próféciákban. Ha a próféták írtak róla, aligha akarhatták, hogy ne olvassa el!

Úgy tűnt, Warren önbizalma nagyságrendekkel nagyobb itt lent, mint a Palota többi részén. Magabiztosan szegült szembe a lány érveivel. Pasha a vállára tette a kezét. Warren lepillantott.

- Warren, te vagy a Vakond, te mutatod másoknak az utat. Richardot az én gondjaimra bízták, tehát neki én mutatom az utat. Elhanyagolnám a kötelességeimet, ha ilyen hamar engedném, hogy a kíséretem nélkül menjen bárhová a Palotán belül. Biztos vagyok benne, hogy ezúttal tehetsz egy kivételt a kedvemért, igaz, Warren? És Richard kedvéért, hogy megismerhesse a próféciákat, és megtanulja, hogyan szolgálhatja jobban a Teremtőt. Márpedig ez az, ami igazán számít, vagy nem?

Warren végül elkapta a tekintetét, és azt mondta nekik, hogy várjanak egy percet. Odalépett a két Nővérhez, és halkan suttogva váltott velük egy pár szót. Kisvártatva visszatért, arcán széles mosollyal.

- Becky Nővér engedélyezte a dolgot. Megmondtam nekik, hogy értesz néhány szót fel-d'haraiul. Ha esetleg rákérdezne, mondd neki, hogy úgy van!

- Egyáltalán mi az az ó D'Harai? Warren, te azt akarod, hogy hazudjak egy Nővérnek?

Warren elfordította a fejét.

- Biztos vagyok benne, hogy nem fog rákérdezni. Hazudtam neki, hogy neked ne kelljen, Pasha.

A lány közelebb hajolt hozzá.

- Tudod, hogy mi lesz a büntetés, ha rájönnek?

Warren kényszeredetten elmosolyodott.

- Tudom.

- Micsoda? - kérdezte Richard gyanakvóan.

- Ne is törődj vele! - legyintett Warren türelmetlenül. - Csak gyertek velem!

Alaposan ki kellett lépniük, hogy lépést tudjanak a lételemében levő varázslóval. Könyvespolcok hosszú, tömött sorait hagyták maguk mögött, amíg végül egy csupasz kőfalhoz nem értek. Warren rátette a tenyerét egy fémlemezre a falon, és a fal egy darabja elmozdult, egy újabb termet tárva eléjük. Az apró szobában egy asztalka állt, és körülötte egy tucatnyi könyvvállvány. A négy lámpa fényétől a terem sokkal világosabb volt, mint az eddigiek.

A terembe lépve Warren megérintett egy másik fémlemezt, mire az ajtó ismét becsukódott, bezárva őket a szikla csendjébe. A varázsló kihúzott egy széket Pasha számára, Richardot pedig a lány jobbára ültette. Végül leemelt a polcra egy vastag, bőrkötésű könyvet, és óvatosan Richard elé helyezte.

- Megkérnélek, hogy ne nyúlj hozzá - mondta Warren. - Rettentően régi, és nagyon törékeny. Mostanában sokkal többet forgatták, mint általában. Ha megengeded, én majd lapozok.

- Ki olvasta mostanában? - kérdezte Richard.

- A Prelátus - mosolyodott el a varázsló. - Akárhányszor csak ide látogat, a két nagydarab ör jó előre elzavar mindenkit. Kiűrtik a termeket, hogy a Prelátus egyedül lehessen, és ne tudjuk, mit olvas.

- A nagydarab örök? - kérdezte Pasha. - Csak nem a két Nővérré gondolsz, akik az irodája előtt szoktak lenni?

- De igen - felelte Warren. - Ulicia és Finella Nővérré.

- Éppen ma találkoztunk velük - vetette közbe Richard. - Nekem nem tündek olyan óriásinak.

Warren jelentősegteljesen lehalkította a hangját.

- Ha valaha is szembe kerülsz velük, megváltozik majd a véleményed, hidd el! Ijesztően nagynak fognak tűnni!

Volt valami a varázsló arckifejezésében, amitől Richard gondolkodóba esett.

- Ha előre kiűrtetted a termeket, akkor honnan tudod, hogy melyik könyvet szokta olvasni?

- Tudom - mondta Warren, és az asztalon lévő kötetre nézett. - Tudom. Mostanában ebben a szobában szokott olvasni, méghozzá ezeket a könyveket. Én szinte itt élek, közöttük. Észreveszem, ha a könyveimhez nyúlnak. Látod itt ezt a nyomot a porban? Ez nem tőlem származik, hanem a Prelátustól.

Warren óvatosan kinyitotta a könyvet, és a megsárgult lapokat két kézzel tartva, nekilátott kikeresni a megfelelő részt. Richard számára egyik szó sem tűnt ismerősnek, sőt, tulajdonképpen a betűk egy része sem. Az egyik Warren által elhajtott oldalon vizumot mintha látott volna valamit - egy rajzot, amit Richard már látott valahol. Warren lapozott még néhányat, aztán végül rámutatott egy bekezdésre.

- Ez az a jóslat, amit említettél. - Warren megkerülte az asztalt, és megállt a jobb oldalon. - Ez maga az eredeti, a próféta saját írásával. Csak kevesen láthatták. Érted az ó-d'harait?

- Nem, nekem csak halandzsának tűnik - meredt Richard a számára értelmetlen szövegre. - Azt mondtad, vitatott a jelentése?

Warren szeme felragyogott.

- Igen, ez valóban így van. Tudod, ez a jóslat nagyon ősi, olyan idős lehet, mint maga a Palota, vagy még régebbi. Ez itt az eredeti prófécia. Ó-d'haraiul íródott, akárcsak a többi könyv ebben a teremben. Márpedig ó-d'haraiul ma már csak nagyon kevesen beszélnek.

Richard bólintott.

- Tehát a legtöbben csak a fordításokat olvashatták, és okod van feltételezni, hogy a fordítások nem egészen pontosak.

- Végre valaki megértette - suttogta Warren, és teljesen megelégnült. - Igen, igen, jól látod a problémát. A legtöbben ezt nem értik meg. Azt hiszik, aminek egyik nyelven van egy konkrét jelentése, az bármely más nyelvre lefordítva is ugyanazt jelenti. Annak érdekében, hogy lefordíthassanak egy szöveget, a szavaknak azt a fordítását veszik, ami az ő értelmezésük szerint oda illik. Eközben létrehoznak egy másik szöveget, ami vagy megfelel az eredeti jóslat értelmének, vagy nem.

- De semmi esetre sem tartalmazza az összes lehetséges jelentést - mondta Richard. - Így amikor lefordítják a próféciát, a fordítás csak egy bizonyos jelentését tartalmazza a jóslatoknak. A többi fordítás közben elvész.

- Pontosan! - kiáltotta Warren. - Aztán pedig azon veszekednek, hogy melyik fordítás a jó, mintha bármelyik is lehetne. De ez itt az eredeti...

A varázsló hangja elhalkult. Richard az előtte levő szövegre koncentrált. A könyv képei különös módon vonzották magukhoz. Valahogy olyan érzése volt, mintha a szöveg a fülébe duruzsolt volna. Még sosem látott ilyen írást, a szavakra valami mégis megmoccanat volna a belsejében. Lassan, óvatosan kinyújtotta a kezét, és rámutatott az egyik szóra. Ujja hegye éppen csak érintette a papírt.

- Ez itt - suttogta, szinte transzba esve.

A betűket alkotó vonalak felúszni látszottak a papírról, mintha önálló életet élnének, és szeretnének a férfi ujja köré tekeredni, hogy jobban megismerjék. Richard lelki szemei előtt megjelent az Igazság Kardjának lebegő képmása.

Warren hófehér arccal nézett fel.

- *Drauka* - suttogta. - Pontosan ez a vitatott szó. *Fuer grissa ost drauka* - a Halálhozó.

Pasha közelebb hajolt.

- Mi lehet ebben a vitás? Úgy érted ezt lehetne másképp is fordítani?

Richard visszahúzta a kezét, és szétoszlatta magában a kard képét.

- A halál. Több jelentése is lehet.

Warren izgalmában majd' felugrott az asztalra.

- Igen! Rájöttél!

- Már hogy lehetne annak a szónak, hogy „halál”, több jelentése? - firtatta Pasha.

Warren felegyenesedett, és két tenyerét egymáshoz dörzsölte.

- A mi nyelvünkön talán nincs. De az ó-d'haraiban van. A Nővérek fegyverének, a dacrának a neve is innen származik. *Drauka* azt jelenti, „halál”, vagy „halott”, mintha azt mondanám, „a mriswith, amit Richard megölt, halott”. *Drauka* - halott. De ugyanakkor mást is jelenthet. Jelenti még például a holtak lelkét is.

Pasha elfintorodott.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy *drauka* ebben a jelentésében azt is jelentheti, hogy a „lelkek hozója”?

- Nem - mondta Richard suttogva. - Szellemeké. A szellemek hozója.

- Igen - értett egyet Warren. - Ez a jóslat második értelmezése.

- Összesen hány lehetséges értelmezése van? - kérdezte Pasha.

„Három” - gondolta Richard.

- Három - felelte Warren.

Richard tudta, mi a harmadik.

- Az Alvilág - suttogta, miközben nem vette le a tekintetét a *drauka* szóról a papíron. - A holtak hazája. Ez a harmadik jelentés.

Warren elsápadt.

- De hát azt mondtad, nem beszéled az ó-d'haraikat!

Richard lassan megrázta a fejét. Warren idegesen megnyalta a száját.

- Mondd, hogy nem vagy d'haraik származású!

- Az apám Darken Rahl volt - felelte Richard halkán - mágus D'Hara trónján. Előtte pedig, Panis, a nagyapám.

- Drága Teremtőm! - suttogta Warren.

Pasha rátette a kezét Richard karjára, és közelebb hajolt.

- Alvilág? De hogy jelentheti egyszerre azt is, hogy „Alvilág”?

- Azért - felelte Warren - mert az Alvilág a holtak világa.

A lány a homlokát ráncolta.

- Az „Alvilág elhozója”? Ennek semmi értelme. Hogy lehet az Alvilágot elhozni?

- Úgy, hogy elszakítod a Fátylat - mondta Richard elgondolkodva.

A teremben hirtelen tapintani lehetett a csendet. A lány Richardra nézett, aztán Warrenre, majd ismét Richardra. Végül Pasha szólalt meg elsőnek.

- Én úgy tanultam, ha egy idegen szó jelentése nem egyértelmű a jóslatokban, akkor a szövegkörnyezet segítségével kell értelmezni. Ez nem lehet olyan bonyolult!

Warren felvonta a szemöldökét.

- Pontosan ez az, ami kérdéses. A prófécia ugyanis mind a három esetben értelmezhető, de mindig mást jelent. Az egész jóslat értelme azon múlik, hogy a *drauka* szó mely jelentését vesszük. Ezért van az, hogy senki sem biztos benne, hogy kinek van igaza. Akár egy kutya, amely a saját farkát kergeti, minél jobban erőlködsz, hogy megfejthesd, annál inkább körbe-körbe rohansz. Pontosan ezért vagyok én is olyan kíváncsi, hogy melyik változat a helyes. Ha ezt az egyet megtudhatnám, akkor talán én lehetnék az első, aki valóban helyesen értelmezheti a jóslat többi részét is. Háromezer év alatt én lehetnék az első, aki megérténé.

Richard hátratólta a székét az asztaltól, és mosolyt erőltetett az arcára.

- Mint ahogy már mondtam, nem vagyok jó a találos kérdések megfejtésében. De annyit megígérhetek, hogy majd gondolkozom rajta.

- Megtennéd? - kérdezte Warren, és egészen felderült. - Nagyon hálás lennék, ha segítenél nekem.

Richard megveregette a varázsló vállát.

- A szavamat adom.

Pasha felállt az asztaltól.

- Hát, alighanem ideje belekezdenünk az első leckébe. Későre jár.

- Köszönöm, hogy meglátogattatok. Nagyon ritkán fogadhatok vendégeket.

Pashával az élen mindhárman az ajtó felé indultak. Alighogy a lány átlépte a küszöböt, Richard rácsapott a falon levő fémlemezre.

Az ajtó csikorogva bezárult. Pasha egy hajszállal elkésve fordult meg, amikor már nem férhetett át a bezáruló nyíláson. Öklével a követ püfölve követelte, hogy nyissák ki az ajtót. Ahogy a masszív kőlap a helyére csúszott, vele a lány hangja is elnémult. Richard és Warren bent maradtak.

Warren a fémlemezt bámulta.

- Ezt meg hogy csináltad? Hiszen még csak most érkezted! Még jó ideig nem lehetnél képes rá, hogy befolyásolj egy pajzsot a Hanod segítségével!

Richard maga sem tudta a választ a kérdésre, ezért aztán el is engedte a füle mellett.

- Inkább azt mondd el, mire céloztál, amikor azt mondtad, tudod, hogy mit tennének veled a Nővérek, ha rájönnek, hogy hazudtál!

Warren kezét a nyakát övező gallérhoz emelte.

- Bántanának.

- Ezt úgy érted, hogy arra használnák a gallér hatalmát, hogy fizikai fájdalmat okozzanak vele?

Warren bólintott, és a köpenye szélét babrálta.

- Sokszor előfordul? Mármint, hogy bántanak valakit?

Warren tovább tekergette a köpeny szélét.

- Nem, nem túl gyakran. De ahhoz, hogy varázslóvá avassanak, először ki kell állnod a fájdalom próbáját. Időről időre eljönnek, hogy megnézzék, vajon eleget tanultál-e már, hogy kiállj a próbát.

- És mit kell tenned, hogy átmenj a vizsgán?

Warren falfelhérré vált.

- Gondolom, ha meg tudod állni, hogy ne könyörögj nekik, hogy hagyják abba, akkor átmentél. Nekem még sosem mondták el, hogy mit kellene tennem, hogy átgépjek. Még sohasem sikerült megállnom, hogy ne könyörögjek. Ha megtanulod elviselni a kínokat, akkor egyszerűen tovább fokozzák a fájdalmat.

- Gondoltam, hogy valami ilyesmiről lehet szó. Köszönöm, hogy elmondtad - simogatta Richard elgondolkodva a szakállát.

- Warren, azt hiszem, szükségem lenne a segítségedre.

Warren a köpenye ujjával megtörölte a szemét.

- Miben tudnék én neked segíteni?

- Szeretném, ha áttanulmányoznál minden rólam szóló prófécia. Emellett mindent, amit csak találsz az Elveszettek Völgyére, illetve a Pusztítás Tornyaira vonatkozólag. Továbbá mindent tudni akarok a Fátyolról, amit csak tudni lehet.

Richard rámutatott az asztalon heverő könyvre.

- Volt benne egy rajz, egy pár oldallal a jóslat előtt. Valami csepp alakú tárgyat ábrázolt. Nem tudod véletlenül, hogy mit ábrázol?

Warren odalépett az asztalhoz, és visszalapozott.

- Erre gondolsz?

- Igen - Richard emlékezett rá, hogy Rachel nyakában látta lógni a vízióban, az Elveszettek Völgyében. Hirtelen Zedd jutott eszébe. - Valóban ezt láttam.

Warren furecsán nézett rá.

- Ez a Könnyek Köve. Hogy érted azt, hogy láttad?

- Mi az a Könnyek Köve?

- Magam sem tudom pontosan. Utána kellene néznom. Lehet, hogy van valami köze a Fátyolhoz, amennyiben a *drauka* szó az Alvilágot jelenti. Hogy érted azt, hogy láttad?

Richard másodszor is figyelmen kívül hagyta a fiatal varázsló kérdését.

- Ez esetben a Könnyek Kövéről is gyűjts össze minden adatot, és a népről, mely az Elveszettek Völgyében élt valaha. A nevük Baka Ban Mana, ami annyit tesz, hogy „a nép, melyen senki sem uralkodik”. És arra is megkérnélek, hogy keress ki mindent arról, akit ők *Caharin*-nak neveznek.

Warren értetlenül nézett rá.

- Ez rengeteg munkát jelent, Richard.

- Segítesz nekem?

Warren leszegte a fejét, és a ruháját babrálta.

- Van egy feltételem. Én szinte sosem mozdulok ki innen. Ez nem azt jelenti, mintha nem szeretnék idelent a prófeciákkal foglalkozni, de az emberek azt hiszik, hogy engem semmi más nem érdekel. Szeretném látni a vidéket a Palota környékén - az erdőt és a dombokat. De az igazat megvallva félek a nagy, tágas helyektől. Odakint az égbolt olyan hatalmas. Részben azért is vagyok állandóan itt, mert idelent biztonságban érzem magam. De elegendem van ebből a vakond életmódból. Szeretném megnézni, milyen a külvilág. Szóval, megtennéd, hogy cserébe megmutatod nekem a vidéket? Olyan embernek tűnsz, aki otthon érzi magát a természetben. Azt hiszem, melletted biztonságban érezném magam.

Richard elmosolyodott.

- A legjobb helyre fordultál, Warren. Mielőtt ez az egész elkezdődött volna, erdei vezető voltam. Még nem ismerem minden részét a környező vidéknek, de szándékomban áll felfedezni. Nagyon szívesen körbevezetlek téged is. Egy kicsit olyan lenne, mint régen.

Warren arca felderült.

- Köszönöm. Már régóta szerettem volna látni valamit a külvilágból. Szükségem van egy kis kalandra. Azonnal nekilátok utánanézni mindennek, amit kértél, de a Nővérek is állandóan ellátnak munkával, úgyhogy csak a szabadidőmben tudok vele foglalkozni. Az igazat megvallva, valószínűleg elég sokáig fog tartani. Itt több ezer könyvet őriznek. Hónapokba is telhet, mire

bármilyen használható megtudok.

- Warren, lehet, hogy életedben ez lesz a legfontosabb megbízatásod! Talán nyerhetnél egy kis időt, ha először azokat a köteteket néznéd át, amelyeket a Prelátus olvasott.

A varázsló ravaszul elvigyorodott.

- És még az mondod, nincs jó fejed a talányokhoz. Magam is ezzel akartam kezdeni. De mégis, miért akarsz mindezeket megtudni? - komorodott ismét el Warren.

Richard egy ideig a kék szempárba nézett.

- Azért, mert én vagyok a *fuer grissa ost drauka*. Mert tudom, hogy mit jelent.

Warren remegő ujjakkal kapaszkodott bele Richard vörös kabátjába.

- Te tudod, hogy melyik az igazi jelentése? Hogy melyik a helyes fordítás? És nekem is elmondanád?

- Ha megígéred, hogy egyelőre nem mondod el senkinek.

A varázsló gyorsan bólintott.

- Azért nem tudott még senki sem rájönni, mert mindenkit az kötött le, hogy a szó melyik jelentése a valódi, és ezáltal az egész elvesztette az értelmét.

Warren a homlokát ráncolta. Richard közelebb hajolt hozzá.

- Mind a három igaz.

- Micsoda? - suttogta Warren. - Az hogy lehet?

- Már többször kellett ölnöm ezzel a karddal. Tehát Halálhozó vagyok, ebben az értelemben. Ez a szó első jelentése. Aztán, hogy egyébként reménytelen harcokból győztesen kerülhessek ki, mint például a mriswith ellen, felhasználom a kardban szunnyadó hatalmat. Előhívom azok szellemét, akik előttem forgatták az Igazság Kardját. Magamhoz szólítottam a holtak szellemét, a múltból a jelenbe. Ez a második jelentés. Ami pedig a harmadik jelentését illeti, okom van feltételezni, hogy valahogyan feltéptem a Fátylat, és így beengedtem az Alvilágot a mi világunkba.

Warren felhőrdült.

- Életbevágóan fontos, hogy megtaláld az információt, amit kértem. Nem hinném, hogy túl sok időnk van.

- Megpróbálok - bólintott a varázsló. - De azt hiszem, túlságosan nagy bizalmat fektetsz belém.

Richard felvonta a szemöldökét.

- Nem próbálnám meg alábecsülni azt az embert, aki képes Jedidiah lábát eltörni.

- Én nem csináltam vele semmit! Jedidiah nagyhatalmú varázsló. Sosem merésznék egy ilyen hatalmas varázslóval szembeszállni!

- Ugyan már, Warren. Ott van a köpenyed vállán az elégett szőnyeg hamuja.

Warren kétségbeesett mozdulattal söpörte le a vállát.

- Nincs itt semmiféle hamu! Én nem látom!

Richard megvárta, amíg újra felnéz.

- Akkor miért poroltad le a vállad?

- Hát... csak, mert...

Richard hátba veregette.

- Semmi baj, Warren. Én hiszek az igazságban. Szerintem Jedidiah csak azt kapta, amit megérdemelt. Tőlem aztán nem tudja meg senki. És te se beszélj senkinek arról, ami itt elhangzott!

- Richard, azt az egyet el kell mondanom, hogy veszélyes játékba fogtál tegnap, amikor nyíltan elmondtad a Nővéreknek, hogy te vagy a Halálhozó. A rólad szóló prófécia sokan ismerik. Egyes Nővérek azt hiszik majd, hogy gyilkos vagy, és megpróbálnak majd lelki támaszt nyújtani. Mások azt képzelik, hogy képes vagy a holtakat szólítani, előhívni a szellemeket - ők tanulmányozni akarnak majd. Megint mások pedig azt hiszik, elszakítod majd a Fátylat, és ránk szabadítod a Névtelent, aki mindent elpusztít. Lehet, hogy a Nővérek megpróbálnak megölni, hogy ezt megakadályozzák.

- Ezzel tisztában vagyok.

- Akkor miért mondtad ki nyíltan, hogy te vagy, akiről a prófécia szól?

- Mert *fuer grissa ost drauka* vagyok. Ha itt lesz az ideje, mindenkit elpusztítok, akit kell, hogy megszabaduljak ettől a nyakörvtől. Muszáj volt előre figyelmeztetnem őket, hogy legyen esélyük helyesen dönteni.

Warren az ajkára harapott.

- De Pashát ugye nem bánthanád? Őt ugye nem?

- Remélem, hogy senkit sem kell bánanom. Lehet, hogy az információk birtokában, amiket te fogsz nekem kikeresni, nem lesz szükség rá, hogy bárkit is bánanom kelljen. Gyűlölök *fuer grissa ost drauka* lenni, de nem tagadhatom meg önmagam.

A fiatal varázsló szemébe könnyek gyűltek.

- Csak Pashát ne bánts! Nagyon kérlek!

- Warren, én is kedvelem őt. Szerintem is nagyon kedves lány. Én csak azért ölök, hogy megvédjem a saját életem, vagy más ártatlan embereket. Nem hiszem, hogy Pasha valaha is okot adna rá, hogy bánanom kelljen, de ha igazam van, és a Fátyol szövete valóban meghasadt, akkor több forog kockán, mint egy ember élete. Legyen az Pasha, vagy te, vagy akár én magam.

Warren bólintott.

- Megértem. Olvastam a prófécia. Utána nézek mindennek, amire szükségem van.

Richard elmosolyodott.

- Nem lesz semmi baj. Én vagyok a Kereső - megteszek mindent, ami tőlem telik. Én sem akarok senkit bántani.

- A Kereső? Mi az a Kereső?

Richard rácsapott a fémlemezre.

- Majd máskor elmesélem.

Warren hitetlenkedve nézett a lassan kinyíló ajtóra.

- Csak tudnám, hogy csinálja!
Pasha nyugodtan várakozott az ajtó túloldalán. Mindent megpróbált, hogy leplezze a bosszúságát.
- Ez meg mi akart lenni, Richard?
Richard kilépett a teremből.
- Férfidolog.
Pasha elkapta a karját.
- Hogy érted azt, hogy „férfidolog”?
Richard belenézett a lány meleg, barna szemébe.
- Csak kitekertem Warren kezét, és arra kényszerítettem, hogy meséljen a fájdalom próbájáról. Kénytelen voltam tőle megkérdezni, mivel te elfelejtetted megemlíteni. Vagy úgy tervezted, hogy csak közvetlenül azelőtt szólsz, mielőtt elkezdesz kínozni?
Pasha megdörzsölte a karját, mintha fázna.
- Az nem az én feladatom, Richard. Csak a Nővéreknek van joguk hozzá.
- Miért nem szóltál róla?
A lány könnyes szemmel nézett rá.
- Gyűlölöm, ha bántanak valakit. Nem akartam rád ijesztetni, hiszen még nagyon sok időm van addig. Sokszor maga a tudat rosszabb, mint a fájdalom. Nem akartam, hogy egészen addig rettegi tőle.
A férfi sóhajtott.
- Azt hiszem ez meglehetősen jó indok. Bocsánatodat kérem, Pasha, amiért rosszat feltételeztem rólad.
A lány mosolyt erőltetett az arcára.
- Akkor kezdjük az első leckét?
Ismét a felszínre érve, újra végigvándoroltak a kanyargós folyosókon, míg, több épületet maguk mögött hagyva, visszaértek Richard szállására. Pasha szaténruhája halkán susogott a széles márványlépcsőkön. A falak, és a díszes oszlopok szintén hasonló színű és ereztű márványból készültek.
Gyönyörű, elegáns épület volt, de Richardra mégsem tett akkora benyomást, mint a Népek Palotája, D'Harában. Ha nem látta volna korábban a d'harai építményt, akkor most teljesen letaglózta volna a Próféták Palotájának fényűző pompája. Így viszont egyszerűen csak megpróbálta a fejébe vésni, hogy mit merre talál. Az emeleten, miközben végighaladtak egy újabb, széles, szőnyeg borította folyosón, Richard megpillantott néhány fiatalembert, Rada'Hannal a nyakuk körül. Végül elérkeztek a férfi szobájáig.
Richard megragadta a lány kilincs felé nyúló kezét. Pasha meglepetten nézett fel.
- Van bent valaki - mondta a férfi.

12. FEJEZET

- Az én feladatom, hogy vigyázzak rád! - mondta Pasha.
A lány a Hanja segítségével kiszabadította a csuklóját a férfi fogásából, majd berontott az ajtón. Richard rongybabaként repült el az útból, mintha csak egy hatalmas, láthatatlan kéz taszította volna félre. Gurulva érkezett a földre, aztán már talpon is volt, és a karddal a kezében a lány után lendült. A szobában sötét volt, csak a kandallóban pislákoló tűz világított valamelyest. A sötétségben mindketten megtorpantak.
- Talán mriswithre számítottál, Richard? - kérdezte egy hang a kandalló melletti karosszékből.
- Verna Nővér! - Richard kardja visszakérült a helyére. - Mit keresel itt?
A nő felállt, és kezével egy lámpás felé intett, mire a lámpa kanóca lángra lobbant. A tekintete kifürkészhetetlen volt.
- Nem tudom, hogy hallottad-e már. Újra Nővér lettem.
- Valóban? - kérdezte Richard. - Ez nagyszerű hír.
Verna Nővér összekulcsolta a kezét.
- És mivel ismét Nővér vagyok, szerettem volna váltani veled egy pár szót. Négysemközt. Van még egy elintézetlen ügyünk - fordult Pasha felé.
A lány a Nővérré nézett, majd Richardra.
- Nos... azt hiszem, ez a ruha nem éppen a legkényelmesebb viselet az oktatáshoz. A legjobb lesz, ha most átöltözöm. - Ezzel Verna Nővér felé fordult, és pukedlizett. - Jó éjt, Nővér. Nagyon örülök a jó hírnek, igazán. És, Richard, köszönöm, hogy olyan kedves voltál ma este. Ha átöltöztem, visszajövök.
Richard betette az ajtót a lány mögött, aztán úgy maradt, háttal a Nővéreknek.
- Kedves? - kérdezte Verna Nővér. - Örömmel hallom. Én is szeretnék köszönetet mondani, hogy visszakaptam a rangomat.
Maren Nővér elmesélte, mi történt.
Richard nevetve fordult a nő felé.
- Túl sok időt töltöttél a közelemben, Nővér. De a füllentést gyakorolnod kell: még nem teljesen meggyőző.
Verna Nővér nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.
- Hát, Maren Nővér közölte velem, hogy útmutatásért imádkozott, és úgy döntött, a Teremtőt Nővérként tudnám a legmegfelelőbben szolgálni. Szegény Maren Nővér - vont fel a szemöldökét - úgy látszik, ő is elkapta a füllentési járványt.
A férfi vállat vont.
- Maren Nővér helyesen cselekedett. Azt hiszem, a Teremtőtök is elégedett lehet.
- Hallottam, hogy végeztél egy mriswith-tel. Futótűzként terjed a hír a Palotában.
Richard odasétált a kandallóhoz, rátámaszkodott a párkányra, és egy ideig a lobogó lángokat figyelte.
- Nem nagyon volt más választásom.
Verna Nővér gyengéden végigsimított a férfi haján.

- Jól vagy, Richard? Minden rendben?

- Semmi bajom.

Richard leoldotta a kardövet, és a karddal együtt a székre tette. A kardot a vörös kabát követte.

- Én még jobban lennék, ha nem kellene ezt a maskarát viselnem. De ez alighanem csekély ár, ha cserében békén hagynak. Legalábbis egyelőre. Szóval, miről akartál velem beszélni, Nővér?

- Nem tudom, hogyan érted el, hogy visszakapjam a nővéri rangom, de mindenesetre köszönöm, Richard. Ezek szerint barátok leszünk?

- Csak akkor, ha leszded rólam ezt a nyakörvet. - A nő nem kerülte a tekintetét. - Egy szép napon, Nővér, meg kell hoznod a döntést. Őszintén remélem, hogy ha eljön az idő, mellém állsz. Azok után, amiken együtt keresztülmentünk, nem szívesen ölnék meg, de láhattad, képes vagyok rá. Mint ahogy azt is tudhattad előre, mit fogok válaszolni. Nyilván nem csak azért jöttél, hogy feltedd ezt a kérdést.

- Már korábban is mondtam, hogy úgy használod a Hant, hogy közben nem is tudsz róla, emlékszel?

- Igen, de továbbra sem hiszem, hogy képes lennék a Hanomat használni.

A nő felvonta a szemöldökét.

- Richard, megöltél egy mriswithet. Amennyire tudom, az elmúlt háromezer év során még senki sem volt képes erre. Csakis úgy tehetted, ha a Hant használtad segítségül.

- Nem, Nővér, a kard mágiája segített.

- Richard, már figyellek egy ideje, és többször is volt alkalmam megfigyelni, miként működik a kardod. Egyetlen oka volt annak, hogy eddig miért nem tudott soha senki egyetlen mriswithet sem megölni: nem látták, hogy jön. Még a Nővérek sem érezték meg a jelenlétét, Han ide vagy oda. Lehet, hogy a kard végzett a mriswith-tel, de a Han figyelmeztetett rá, hogy jön. A Tehetségedet használod, anélkül, hogy irányítani tudnád.

Richard fáradtnak érezte magát. Nem volt kedve vitába bocsátkozni, így hát nem is tette. Lerogyott az egyik plüssel borított karosszékre. Emlékezett rá, hogy a támadás előtt lelki szemei előtt megpillantotta a mriswith alakját.

- Nem tudom, mit csináltam, Nővér. A mriswith jött, én pedig védekeztem.

Verna Nővér leült, szemben a férfival.

- Idehallgass, Richard! Legyőztél egy szörnyet, aminél veszélyesebbet nem sokat találhatsz a világon. Ugyanakkor az előbb az a barnaszemű kislány, akinek akkora a hatalma a tiédhez mérten, mint egy veréb a sólyomhoz képest, könnyedén a falhoz kent a folyosón a Hanja segítségével. Remélem, keményen dolgozol majd, hogy megtanuld a Hant irányítani. Muszáj megtanulnod.

Mélyen a férfi szemébe nézett.

- Miért mentél a Hagen erdőbe, annak ellenére, hogy figyelmeztettelek, mennyire veszélyes? A valódi okot szeretném hallani. Nem az ürügyeket, hanem az igazságot. Kérlek, légy őszinte!

Richard hátradőlt a széken, és a plafont tanulmányozta. Végül bólintott.

- Olyan érzésem volt, mintha valami vonzana oda. Muszáj volt bemennem. Fizikai szükségét éreztem. Mintha muszáj lett volna ökölrel az asztalra csapnom, és csak így tehettem volna meg.

Azt gondolta, a nő ki fogja oktatni, de nem tette. A hangjában megértés csengett.

- Beszéltem egy pár barátommal, Richard. Egyikünk sem tud mindent a Palotát behálózó mágiáról, pláne a Hagen erdőről, de okunk van feltételezni, hogy az erdő szándékosan van itt, bizonyos varázslók kedvéért.

Richard szemügyre vette a nő nyugodt arckifejezését, a gond ráncait, és az őszinte szempárt.

- Azt akarod ezzel mondani, Nővér, hogy ha arra van szükségem, hogy az asztalra csapjak, akkor nem kellene visszafognom magam?

Verna Nővér halványan elmosolyodott.

- A Teremtő létrehozta az éhséget, hogy együnk, mert enni muszáj...

- És mi az értelme az én éhségemnek?

A Nővér a fejét rázta.

- Nem tudom. Két nap alatt a Prelátus már másodjára tagadja meg tőlem az audienciát. De akkor is megtalálom a válaszokat. Addig viszont arra kénelek, hogy ne maradj kint a Hagen erdőben napnyugta után.

- Akkor azért jöttél ide, hogy mindezt elmondd?

A Nővér elfordította a fejét, és egy darabig nem szólt semmit. Ujjjaival megdörzsölte a halántékát. Bizonytalannak tűnt. Richard még sosem látta ilyennek.

- Richard, olyan dolgok történnek, amiket nem értek, de annyit tudok, hogy veled állnak kapcsolatban. Nem minden megy úgy, ahogy kellene. - A férfi zavarát látva megköszörülte a torkát, és hozzátette: - Richard, nem szabad megbíznod minden Nővérben!

- Nővér, én egyikükben sem bízom.

- Egyelőre azt hiszem, így a legjobb. - Verna egy pillanatra elmosolyodott. - Igazából ezt akartam elmondani. Előbb-utóbb kiderítem, mi folyik itt, de addig is, örülök, hogy tudom, megteszed a kellő lépéseket a veszély elkerülésére.

Miután Verna Nővér távozott, Richard végiggondolta mindazt, amit a Nővér és Warren mondott. Elsősorban a Könnyek Kövével kapcsolatban.

Furcsállotta, hogy az Elveszettek Völgyének mágiája éppen egy olyan tárgyat mutatott a vízióban, ráadásul Rachel nyaka köré akasztva, amelyet még sohasem látott. Az összes többi látomás a vágyaiban és félelmeiben gyökerezett. Talán azért jelent meg Rachel, mert gondolatban összekötötte Chase-zel, akit olyan régen látott már. Elvégre bizonyára együtt vannak. De akkor is, miért látna a kislány nyakában egy olyan tárgyat, amiről azt sem tudta, hogyan néz ki, amíg nem látta azt a rajzot a könyvben?

Még az is lehet, hogy téved, és a kettő nem is ugyanaz. De egy baljós belső hang valahogy azt súgta, hogy nagyon is jól

emlékszik.

Bármennyire is hiányzik Chase és Rachel, mégis álmában, a kislány nyakában lógó kő volt az, ami megragadta a figyelmét, már akkor is. Olyan volt, mintha azért lenne nála a kő, hogy Richardson keresztül Zednek eljuttassa, és mintha Zedd is arra bízta volna, hogy vegye csak át tőle.

Pasha kopogtatása felriasztotta a gondolataiból. A lányon ezúttal egyszínű, barnás ruha volt, elől rózsaszín gombokkal, egészen a nyakáig. Bár ez a ruha nem hagyott akkora felületet szabadon, mint a zöld, a szabása a lány alakjának minden egyes részletét kiemelte. Az, hogy mindent elfedett, valahogy még csak érdekesebbé tette az eltakart részeket. A ruha árnyalata pedig még jobban kiemelte a lány vállára omló hajzuhatag lágy fényét.

Pasha törökülésben letelepedett a sárga-kék mintás szőnyegre, a kandalló elé. A ruháját gondosan elsimította a combján, majd felnézett.

- Gyere! Ül le ide, velem szemben!

Richard engedelmesen leült, és maga alá húzta a lábait. A lány közelebb intette, amíg a térdük össze nem ért. Pasha lazán kezébe fogta a férfi tenyerét.

- Verna Nővérrel nem egészen így gyakoroltunk.

A lány kedvesen elmosolyodott.

- Az azért volt, mert a Rada'Hannak a Palota mágiájának hatáskörén belülre kell kerülnie, hogy ilyen módon megérinthessük a benned nyugvó erőt. Egészen idáig, amikor a Hanod megérintését gyakoroltad, tulajdonképpen magadra voltál utalva. Innentől fogva viszont legtöbbször én, vagy egy másik Nővér segíteni fogunk neked. Így gyorsabban haladsz majd a tanulmányaidban.

- Rendben van. Akkor most mit csináljak?

- Verna Nővér ugye elmagyarázta, hogyan keresd magadban a Hant? Hogy miképpen keresd meg magadban az erő központját?

A férfi bólintott.

- Most is csak ennyit kell tenned. És miközben koncentrálsz, én majd segítek megtalálni, a Rada'Hanon keresztül.

Richard addig fészkelődött, míg végül sikerül kényelmesen ülnie. Pasha elvette egyik kezét, és megtörölte a homlokát.

- Hihetetlen, hogy milyen meleg ez a ruha, a másik után!

Ezzel a lány kigombolta a felső öt gombot a ruháján, azután újra megfogta Richard kezét. Richard rápillantott a kandallóban lobogó tűzre, hogy a fahasábok méretéből majd le tudja mérni mennyi idő telt el, mikor újra kinyitja a szemét. Meditáció közben valahogy mindig csődöt mondott az időérzéke. Mindig úgy tűnt, mintha csak percek telnének el, közben pedig a gyakorlat legalább egy órát vett igénybe.

Lehunyta a szemét. Magában elképzelte az Igazság Kardját a semmiben lebegni. Kizárta magából a külvilág apró neszeit, és ahogy a belső nyugalomra összpontosított, a légzése fokozatosan lelassult. Vett egy nagyobb lélegzetet, azután elmerült a csend tengerében.

Halványan tudatában volt, hogy Pasha a kezét fogja, és a térdük összeér. A lány légzése felvette Richard légvételeinek ritmusát. Jól esett a lány érintése. Most nem érezte magát elszigeteltnek, mint egészen idáig. Nem tudhatta, hogy Pasha valóban vele tart-e a gallér segítségével, de tudta, hogy most sokkal jobban megy a gyakorlat, mint addig bármikor.

Időtlen dimenzióban lebegett, semmire sem gondolva, minden gond, vagy erőfeszítés nélkül. De akárhol is lehet az a bizonyos Han, most sem érzékelt belőle többet, mint máskor. Attól eltekintve, hogy jobban ellazult, mint valaha, és, hogy megnyugtató volt a lány jelenléte, semmi eltérést nem tapasztalt a korábbi próbálkozásaihoz képest.

Végül felnyitotta a szemét. Ugyanabban a pillanatban Pasha szeme is felpattant. Richard ránézett a tűzre. A hasábokból csak izzó zsarátnok maradt. *Két óra*, gondolta.

A lány nyakán egy csepp izzadság csordult végig.

- Hű, de meleg van ma este!

Pasha kigombolt még néhány gombot. Tulajdonképpen egészen sok gombot. Immáron több látszott a testéből, mint amennyit a zöld ruha látni engedett. Richard kényszerítette magát, hogy felnézzen a ragyogó szempárba. Pasha magabiztosan rámosolygott.

- Nem éreztem semmit - mondta Richard. - Nem éreztem a Hant. Bár azt sem tudom igazán, hogy mit kellett volna éreznem.

- Én sem érzékelttem, pedig kellett volna. Furcsa.

A lány felsóhajtott, és értetlen grimaszt vágott, aztán újra felderült az arca.

- De nem minden sikerülhet elsőre. Azt érezted, hogy veled voltam? A Hanomat? Hogy próbálok segíteni?

- Nem - vallotta be a férfi. - Semmit sem éreztem.

Pasha féloldalasan elmosolyodott.

- Semmit sem éreztél belőlem?

Richard megrázta a fejét.

- Akkor csukd be a szemed, és próbáld újra!

Későre járt, és Richardnak nem sok kedve volt tovább gyakorolni - eléggé fárasztó volt a koncentráció, de úgy döntött, enged a lány kívánságának. Lehunyta a szemét, és összpontosított. Megpróbálta újra felidézni a kard képét.

Hirtelen telt ajkak tapadtak a szájára. Richard kinyitotta a szemét. Pasha két tenyere közé fogta a férfi arcát, és szemeit lehunyva szorosan hozzá tapadt.

Richard megmarkolta a lány vállát, és szelíden, de határozottan, eltolta magától. Pasha kinyitotta a szemét, és megnyalta a szája szélét.

- Most sem éreztél semmit? - kérdezte, kacéran mosolyogva.

- De igen.

A lány átkarolta.

- Úgy tűnik, nem eléggé.

Richard továbbra sem engedte közelebb magához. Nem akart kínos helyzetet, ezért megpróbált kedves maradni.

- Pasha, ne, kérlek!

A lány szabad kezével végigsimított Richard mellkasán.

- Késő van. Ilyenkor már senki nem jár erre. Ha ez megnyugtat, leármánykolhatom az ajtót. Ne aggódj, nem veszi észre senki!

- Nem aggódom. Egyszerűen csak... nem szeretném.

Pasha megbántódott.

- Nem vagyok elég szép?

Richard nem akarta sem megsérteni, sem magára haragítani. Ugyanakkor felbátorítani sem állt szándékában.

- Nem erről van szó, Pasha. Igazán nagyon vonzó lány vagy. De én akkor sem...

A lány kigombolt még egy apró gombot. Richard megfogta a csuklóját, hogy megállítsa. A helyzet kezdett egyre veszélyesebbé válni. Pasha egyben a tanára is volt. Ha megszegyeníti, vagy megharagítja, azzal mindent elronthat. Sok tennivalója volt még, és nem engedhette meg magának, hogy a lány az ellenségévé váljon.

Amíg ezen töprengett, Pasha feljebb húzta a lábán a ruhát, és a férfi kezét a combjára tette. A hangja elfulladás volt.

- Ez... talán jobban tetszik?

Richardot szinte megbénította a lány kemény testéből áradó érzékiség. Visszaemlékezett Verna Nővér szavaira, hogy úgymond nemsokára talál magának egy másik pár formás combot. Hát, a jóslat beteljesedett, és Pasha nagyon keveset bízott a képzeletére. Richard visszahúzta a kezét.

- Pasha, azt hiszem, nem érted. Valóban gyönyörű nő vagy, de...

A lány végigfuttatta az ujjait a férfi szakállán.

- Azt hiszem, te vagy a legvonzóbb férfi, akivel valaha is találkoztam.

- Ezt kétkeltem, és különben is...

- Nagyon tetszik a szakállad. Nehogy megborotválkozz! Szerintem egy varázsló legyen szakállas.

Richardnak eszébe jutott, amikor Zedd az Alkotó Mágia segítségével szakállt növesztett magának, aztán pedig leborotválta. A lecke tanulsága az volt, hogy képes volt szakállat növesztetni, de utána eltüntetni már nem, mert ahhoz a Pusztító Mágiára lett volna szükség. Az Alvilág mágiájára.

Elkapta Pasha csuklóját, és lefejtette arcáról a lány kezét. Richard számára a szakáll a fogság szimbóluma volt. Azt jelentette, hogy a Palotában ő csak egy rab lehet. A rabok pedig nem borotválkozhatnak, ahogy meg is mondta Verna Nővérnek. Mégis, úgy érezte, ez most nem a megfelelő pillanat, hogy erről felvilágosítsa a lányt.

Pasha közben apró csókokat lehelt a nyakára, Richard pedig valahogyan képtelen volt megfékezni. Az ajkai puhák, és melegtek voltak, és a férfi a fülcimpáján érezte a leheletét. Olyan érzése támadt, mintha a lány csókjai beszívárogtak volna a bőre alá, hogy ott szétáradjanak, míg végül a lábujjai is bizseregni kezdtek. Az érzés hasonló volt ahhoz, mint amikor a lány a Rada'Hanon keresztül érintette meg. A bizsergés az agyára is rátelepedett. Az ellenállása kezdett semmivé olvadni Pasha csókjai nyomán.

Amikor a nyakán Denna nyakörvet viselte, nem volt választása. Még a halál sem menthette volna meg Denna akaratától. Ennek ellenére Richard azóta is szégyellte, amit tett.

Most ismét gallér van a nyakán, és érezte, hogy Pasha szó szerint megbabonázta, de ezúttal volt lehetősége nemet mondani. Arra kényszerítette magát, hogy lehajtsa a fejét, és a lány ne férhessen hozzá. Aztán óvatosan eltolta magától.

- Pasha, kérlek...

A lány kicsit kihúzta magát.

- Mi a neve? Hogy hívják a lányt, akit szeretsz?

Richard nem akarta neki elmondani. Kahlan kizárólag az övé volt. Az ő magánügye. Ezek az emberek itt mind a börtönörei, nem pedig a barátai.

- Az nem fontos. Most nem erről van szó.

- Mije van neki, ami nekem nincs? Szebb nálam?

Te egy kislány vagy, ő pedig nő - gondolta, de ezt nem mondhatta ki. *Vagy mondjam azt, hogy egy formásan lobogó gyertya vagy, de ő maga a napfelkelte.* De persze ezt sem mondhatta.

Ha most megsérti Pashát, akkor kirobban a háború. Valahogy úgy kellett ezt a helyzetet elrendeznie, hogy ne bántsa meg vele.

- Pasha, ez hízelgő, és tényleg megtisztelve érzem magam, de még alig egy napja ismerjük egymást. Hiszen csak most találkoztunk.

- Richard, a Teremtő azért adott nekünk vágyakat, és gyönyört, hogy ha beteljesednek, megláthassuk az Ő tökéletességét, a munkája tökéletességén keresztül. Ebben nincsen semmi rossz. Ez egy csodálatos dolog.

- Ugyanakkor elmét is adott nekünk, hogy eldönthessük, mi a jó, és mi a rossz.

Pasha felemelte a fejét.

- Jó és rossz? Ha annyira szeretett volna, akkor most veled lenne - nem engedett volna el. Ez az, ami rossz! Azt gondolta, nem vagy elég jó neki. Nyilván meg akart szabadulni tőled. Ha nem így lett volna, akkor magánál tartott volna. Hol van ő most? Én viszont itt vagyok, és én törődöm veled. Ha kell, kész vagyok küzdeni, hogy megtartsalak. Ő küzdött?

Richard kinyitotta a száját, de a lelkében izzó fájdalom nem engedte, hogy megszólaljon. Hirtelen mintha elhagyta volna minden ereje és kitartása, míg csak egy üres héj nem maradt.

Pasha megsimogatta az arcát.

- Majd meglátod, hogy én más vagyok. Jobb leszek hozzád, mint ő. Majd meglátod. És ha valaki úgy törődik veled, ahogy én fogok, az csak jó lehet.

Aztán hirtelen ráncba szaladt a homloka.

- Hacsak nem gondolod, hogy csúnya vagyok. Erről van szó? Már sok nővel volt dolgod, és úgy gondolod, hogy hozzájuk képest csúnya vagyok?

Richard megérintette a lány arcát.

- Dehogyan. Pasha, te egyszerűen gyönyörű vagy. Nem erről van szó.

Richard nyelt egyet, hogy elűzze a torkára telepedett szárazságot. Megpróbált őszintének látszani.

- Csak szeretnék tőled egy kis időt kérni. Egyszerűen túl korai ez még. Meg tudod ezt érteni? Tényleg tudnál egy olyan embert szeretni, aki ilyen könnyen el tudná felejteni az érzelmeit? Csak még egy kis időt adj nekem!

Válaszul a lány átölelte, és a mellkasára hajtotta a fejét.

- Már tegnap tudtam, amikor olyan gyengéden magadhoz öleltél, hogy ez is csak azt jelentheti, hogy maga a Teremtő küldött téged nekem. Már akkor tudtam, hogy sohasem akarok majd más férfit. És mivel itt örökre együtt lehetünk, nyugodtan várhatok még. Rengeteg időnk van. Több, mint képzelned. Majd te is rájössz, hogy mi egymásnak rendeltettünk. Csak annyit kell tenned, hogy szólsz, ha felkészültél, és én a tiéd leszek.

Richard hatalmasat sóhajtva csukta be a lány mögött az ajtót. Hátát nekivetette az ajtókeretnek, és elgondolkozott. Nem volt ínyére, hogy félrevezette Pashát, engedve, hogy a lány azt higgye, idővel megváltozhatnak az érzelmei, de nem volt sok választása. Milyen sekélyes is lehet a lány emberismerete, ha azt hiszi, elnyerheti a szerelmét azzal, hogy elcsábítja!

Elővette a féltve őrzött tincset Kahlan hajából, és elmerengve tekergette az ujjá körül. Zokon vette, amit Pasha mondott, hogy Kahlan sosem küzdött érte. Pasha el sem tudná képzelni, mi mindenben mentek együtt keresztül. A sok megpróbáltatás, amit együtt vészeltek át; a sok együtt átélt bánat; a csaták, melyekben együtt küzdöttek. Pasha a nyomába sem érhet Kahlan eszének, erejének és bátorságának.

Kahlan igenis harcolt érte. Nemegetszer a saját életét tette érte kockára. Mit is tudhat Pasha mindarról a rettenetről, amivel Kahlan szembeszállt, és végül legyőzött? Pasha arra sem méltó, hogy Kahlan csizmáját leporolja.

Richard sóhajtva visszatette a tincset a zsebébe, és erőnek erejével elterelte a gondolatait Kahlanról. Nem bírta elviselni a fájdalmat. Most más dolga volt.

A hálószobába lépve beállította a körisfa keretes tükröt, aztán felemelte a sarokból a hátizsákját, és kihúzta belőle a mriswith köpenyét. A vállá köré kanyarította, és szemügyre vette magát a tükörben.

Pontosan úgy nézett ki, mint egy közönséges köpeny. Tulajdonképpen meglehetősen tetszetős darab volt. A hossza és szabása szinte tökéletesen illett Richardhoz - a mriswith nagyjából akkora volt, mint ő. Az anyag vastag volt, és koromfekete. Majdnem olyan fekete, mint az Éjkő, amit Adie adott, hogy az Ösvényen átjusson; majdnem olyan, mint Orden szelencéi. Fekete, akár a halál.

De Richardot egyáltalán nem a köpeny szabása foglalkoztatta.

Elhátrált a tükörtől, míg a háta a barnás falhoz nem ért. A fejére húzta a köpönyeg csuklyáját, és amennyire lehetett, lehúzta egészen az arcába, majd összehúzta a köpenyt maga előtt. A tükröt mindvégig szemmel tartva a háta mögötti a falra összpontosított.

A tükörképe egy röpké pillanat múlva egyszerűen eltűnt.

A köpeny felvette a fal színét, ami előtt állt, olyannyira, hogy csak akkor volt képes kivenni a körvonalait a tükörben, ha nagyon erőltette a szemét. Amikor megmozdult, egy hajszálnyival kevésbé volt tökéletes az álca. Bár a csuklya az arcát alig fedte el, a köpeny mágiája, vagy talán a köpeny és a sajátja együtt, még azt is elrejtette, még a bőrét is átszínezte a fal színének megfelelően.

Ez megmagyarázta, miért voltak a mriswithek más-más színűek, a környezettől függően.

Richard kísérletképpen mindenféle tárgyak elé állt, hogy lássa, miként alkalmazkodik hozzájuk a köpeny. Továbbra is a fal mellett maradt, de félig egy szék előtt, amire az előbb ledobta a vörös kabátot. A köpeny produkált egy vörös foltot, a megfelelő árnyalatban, ami elég jól utánozta a mögötte levő kabát alakját is. A kép nem volt annyira tökéletes, mint amikor a csupasz fal előtt állt, de így is nagyon megtévesztő volt, amíg meg nem mozdult.

Bonyolultabb alakzatok esetén a mozgás kissé árulkodón eltorzította a mintákat, ahogy a köpeny igyekezett alkalmazkodni a környezethez, de a felületes szemlélő így is könnyen elsiklott volna felette. Ha pedig mozdulatlanra dermedt, gyakorlatilag láthatatlanná vált, bármi is volt mögötte. A látvány szédítő tudott lenni. Amikor Richard abbahagyta a koncentrációt, a köpeny újra feketévé változott.

- Ez - gondolta a tükör előtt állva - *nagyon jól jöhet még.*

13. FEJEZET

Teltek-múltak a hetek, és Richardnak alig volt egy szabad perce.

Pontosan emlékezett rá, hogy Zedd és Kahlan egyaránt azt állították, Középföldön nem maradt egyetlen varázsló sem, akiben még élt volna az erő. Utólag ez egyáltalán nem volt meglepő, hiszen mind itt voltak, a Próféták Palotájában. Száznál jóval többen igyekeztek elsajátítani a varázslás tudományát. Abból, amit Richardnak sikerült megtudnia, úgy tűnt, legalábbis az idősebb tanítványok közül jó néhányan Középföldről, sőt némelyek egyenesen D'Harából jöttek.

Richard a mriswith elpusztításával a fiatalabbak körében azonnal óriási népszerűsége tette szert. Közülük is két fiú, Kipp és Hersh volt a legrámenősebb. Folyton a nyakán lógtak, és nyaggatták, hogy meséljen nekik a kalandjairól. Néha a korukat meghazudtolóan bölcsnek tűntek, persze legtöbbször nekik is csak a csínytevésen járt az eszük, mint a többieknek.

A tréfák célpontja általában egy-egy Nővér volt. A gyerekeknek sosem okozott különösebb nehézséget, hogy újabb és újabb csínyet eszeljenek ki a Nővérek rovására. Ezek legtöbbször általában sár, víz, vagy pedig valamilyen apróbb hulló játszotta a főszerepet. A Nővérek néha-néha elvesztették a humorérzéküket némelyik durvább tréfa miatt, de aztán ugyanolyan gyorsan meg is bocsátottak a vétkesnek. Richard sosem volt tanúja, hogy valamelyik tanítvány egy alapos fejmosásnál komolyabb büntetést kapott volna.

Eleinte a fiúk Richardot is besorolták a lehetséges áldozatok közé. Ő viszont úgy gondolta, sem ideje, sem türelme nincs az ilyesmihez. Végül a tanítványok rájöttek, hogy Richard kész habozás nélkül megtorolni a sérelmeket, és kezükben a vödör vízzel, gyorsan más célpont után néztek.

Az, hogy Richard szigorú határt szabott annak tekintetében, hogy meddig mehetnek el, csak fokozta Kipp és Hersh ragaszkodását. A Nővérek között hiányozhatott nekik egy idősebb férfi társasága. Richard pedig történeteket mesélt nekik, és néha, ha éppen nem voltak útban a portyáin, taníttatta őket az erdő élőlényeinek ismeretére, és a nyomok megfejtésére.

A két fiúnak esze ágában sem volt megharagítani új barátjukat, így aztán, ha egyedül akart lenni, elég volt, ha a fejével biccentett, és ők ketten azonnal vették a lapot. Viszont, amikor Pasha is jelen volt, szinte mindig megengedte Kippnek és Hershnek, hogy körülöttük legyeskedjenek, mivel ilyenkor amúgy sem tudta a saját dolgait intézni. A lányt először bosszantotta, hogy sosem tudott kettesben maradni Richarddal, de aztán valamelyest megbékélt, amikor őt is kihúzták a tréfák lehetséges célpontjainak listájáról. Határozottan vigasztaló volt, hogy nem kellett félnie attól, hogy kígyót talál a kendőjében, vagy éppen a legszebb ruhájában öntik nyakon egy vödör jéghideg vízzel.

Richard mindemellett néha apróbb feladatokat is bízott követőire, hogy ezzel is próbára tegye őket. Tervei voltak a két fiúval.

Az idősebb tanítványok pedig mindenáron meg akarták mutatni a város nevezetesebb helyeit. Közülük ketten, Perry és Isaac, akik szintén a Gillaume épületben laktak, elkísérték a kocsmába, ahová az örök jártak esténként. Így Richard hamarosan meghívhatta Kevin Andellmírt a megígért italra.

Felfedezte, hogy a fiatal tanoncok nagy része az éjszakákat nem a Palotában tölti, hanem a város számtalan fényűző fogadójának valamelyikében. Ennek oka elég nyilvánvaló volt: a Palota őket is éppúgy elhalmozta pénzzel, akár Richardot, csak ők sokkal nagyobb gyakorlattal költek el. Pompás ruhákban parádéztek, és kizárólag a legdrágább helyeket választották ki éjszakai szállásnak.

A város pedig bővelkedett olyan nőkben, akiknek leghőbb vágyuk volt a fejedelmi lakosztályokon osztozni a Palota növendékeivel. Mindannyian megdöbbenően gyönyörűek voltak.

Amikor Richard, Perry és Isaac elindultak a várost felfedezni, mindig akadt csinos kísérőjük. Richard életében nem látott még ilyen merész lányokat. A két fiatalember minden este kiválasztott magának egyet közülük - néha többet is -, vettek nekik pár csecsebecsét, és utána elvonultak velük a lakosztályukba éjszakára.

Richardot beavatták, hogy ha nincs kedve ajándékokkal és kedveskedéssel vacakolni, akkor elmehet bármelyik nyilvánosházba, de elmondásuk szerint az ottani nők idősebbek voltak, és messze nem ennyire szépek. Azt is bevallották, hogy velük is megyik, hogy a bordélyházba mennek, ha éppen nincs kedvük ennyi időt és energiát pazarolni, csak hogy nőt szerezzenek egy éjszakára.

Amióta a gallért viselte a nyaka körül, Richard éppúgy vonzotta a fiatal nőket, mint a másik kettő. Hamarosan kezdte érteni, miért mondta Verna Nővér, hogy nemsokára úgyszólván talál épp elég formás combot magának. A másik két növendék nyíltan eszemmentnek nevezte, mikor visszautasította a lányokat. Néha maga Richard is úgy vélte, talán igazuk lehet.

Egyszer megkérdezte Perryt, nem fél-e, hogy egy bőséges apa egyszer betöri a fejét, mire az kinevette, és felvilágosította, hogy az apák sok esetben maguk ajánlják fel a lányukat. Richard az égre emelte a tekintetét, és megkérdezte, hogy nem féltek-e, hogy esetleg teherbe ejtenek valakit, akit szinte nem is ismernek. Elmagyarázták neki, hogy amennyiben egy lány teherbe esik, akkor a Palota életük végéig gondoskodik a gyermekről, az anyáról, de még az anya egész családjáról is.

Richard erre megkérdezte Pashát is, hogy mi áll a dolog mögött, mire a lány keresztbe fonta a karját, és hátat fordított neki, úgy magyarázta el, hogy a fiatal növendékeknek vannak bizonyos vágyaik, és ha elfojtják azokat, az gátolja őket megtanulni a Han kezelését. Így a Nővérek arra biztatják a tanoncokat, hogy ne szabjanak gátat a vágyaiknak. Pasha ezért nem tarthatott vele a városba - tilos volt akadályoznia a férfit a vágyai kielégítésében.

A lány ezután szembefordult vele, és könyörögni kezdett, hogy forduljon inkább hozzá, ha szeretetre vágyik, mondván, gondoskodik róla, hogy a férfinak többé ne legyen szüksége a többi nőre a városban. Vagy, ha mégis inkább a városba megy, akkor legalább hadd legyen ő az egyik, akivel Richard megosztja az ágyát. Váltig állította, hogy minden vágyát ki tudja elégíteni, még jobban, mint bárki más, és ezt hajlandó be is bizonyítani.

Richard először alig jutott szóhoz döbbenetében, aztán elmagyarázta a lánynak, hogy a városba csak azért jár be, mert vidéken nőtt fel, és sosem látott ennyi látványosságot. Feléjük pedig egyáltalán nem szokás így bánni a nőkkel.

Azt is megígérte, hogy ha nem bír a vágyaival, Pasha lesz az első, akit felkeres. A lány ettől olyan boldog lett, hogy azt sem bánta, hogy Richard saját állítása szerint még nem készült fel. Fogalma sem volt róla, hogy a férfi olyan magányos volt, hogy legszívesebben engedett volna a kísértésnek. A lány minden kétséget kizáróan csodaszép volt - nem volt könnyű tartani a három lépés távolságot.

Richard a lánnyal körbevezettette magát a Palota összes zezugán. Bementek a városba is - végignézték a kikötőt, és megcsodálták a nagy csónakokat. A lány azt mondta, hajóknak nevezik őket, mert a tengerre futnak ki. A férfi még sosem látott ekkora vízi alkalmatosságokat. Pasha elmagyarázta, hogy a hajósok az Óvilág városaival kereskednek, lejjebb, a part mentén.

Nem egyszer lesétáltak a tengerpartra, ahol órákig elnézték a hullámverést, vagy az apályzónában megmaradt tengerszemeket fedezték fel. Richard döbbeneten hallotta, hogy a tenger időnként felemelkedik, majd újra lesüllyed - teljesen magától. Pasha elmagyarázta, hogy a Palota mágiájának semmi köze sincs a dologhoz. A férfit teljesen megbabonázta az óceán. A lány pedig szívesen elüldögélt vele a parton. De Richard nem tehette meg, hogy túl sok időt pazaroljon ilyesmire. Még rengeteg mindent el kellett intéznie.

A lány továbbra sem tarthatott vele esténként a városba, nehogy feszélyezze a jelenléte, ha esetleg egy nővel akar hálai. Richard kénytelen volt időről-időre elmagyarázni neki, hogy nem ezért jár oda. Mivel ez igaz is volt, nem esett nehezére őszintének és meggyőzőnek tűnni. A valódi indokát persze egyszer sem árulta el a lánynak.

Richard már a legelején elhatározta, hogy ha már a Palota úgyszólván elhalmozza pénzzel, akkor megengedi nekik, hogy finanszírozzák a saját vesztüket. A saját céljai érdekében bármikor kész volt bő kézzel szórni a kapott pénzt. Lassacskán

törzsvendég lett minden kocsmában, ahová a Palota őrei gyakran ellátogattak. Amikor pedig Richard is ott volt, ügyelt rá, hogy rajta kívül senki se fizessen az italért.

Vette a fáradságot, és megtanulta az örök nevét. Minden éjjel leírta az összes új nevet, és bármit, amit megtudott a viselőjéről, vagy egy másik örről. A legnagyobb figyelmet azokra fordította, akik a Prelátus szárnyát vigyázták, vagy más olyan helyet, ahová neki tilos volt a bejárás. A Palotán belül is gyakran meglátogatta őket a posztjukon, és beszélgetett velük a barátnőjükről, feleségükről, szüleikről, gyerekeikről, kedvenc ételükről, és legfőképpen a problémáikról.

Kevint meglepte egy doboz méregdrága édességgel, abból a fajtából, ami a barátnője kedvence volt, és amit az ő a saját keresetéből aligha tudott volna megvenni. A lány persze megjutalmazta érte, és Kevin arca mindig felderült, ha Richardot látta közeledni, még olyankor is, amikor éppen alig állt a lábán a bőkezű „jutalmaktól”.

Ha bármelyik örök anyagi gondja akadt, Richard mindig készséggel kölcsönzött az illetőnek pénzt, tudván, hogy sosem fogja viszontlátni. Amikor szabadkozni próbáltak, hogy miért késik a fizetség, Richard meg sem hallgatta, mondván, hogy teljesen megérti a problémájukat, és ő maga érezné kellemetlenül magát, ha a barátainak nem segíthetne.

Két strázsza, akik a nyugati szárny tiltott zónáját őrizték, igen kemény diónak bizonyult. Megengedték, hogy Richard fizesse az italukat, de semmivel sem lettek tőle barátságosabbak. Richard ezt személyes kihívásnak vette. Végül egy hirtelen ötlettől vezérelve felbérelt négy kurtizánt - fejenként kettőt-kettőt -, hogy megnyerje őket magának. Azok persze tudni akarták, hogy miért. Richard erre azt válaszolta, hogy egész nap a Palota szolgálatában állnak, az csak természetes, hogy mikor végre lefekszenek, akkor a Palota arról is gondoskodik, hogy ne legyenek magányosak.

Ez az ajánlat végül megtörte az ellenállásukat. Nemsokára ők is ugyanúgy felé kacsintottak, ha arra járt, mint a többi őrszem. Ezen vérszemet kapva, Richard gondoskodott róla, hogy bőven legyen okuk kacsintgatni.

Ahogy jó előre látta, a két örök azonnal eldicsekedett a többieknek a kalandjaival. Azok pedig panaszra indultak, hogy miért kivételez éppen azzal a kettővel. Richard belátta, hogy ez így valóban nem tisztességes. Hamarosan rájött arra is, hogy rengeteg idejét elrabolja minden egyes kívánságot egyenként elintézni. Így aztán üzleti megbeszélésre hívta az egyik nyilvánosház madámját, és kibérelte az egész bordélyt a „barátai” számára. Számításai szerint a Palota így még olcsóbban megúsza, mintha egyenként rendezte volna számláikat.

Azt akarta, hogy a katonák ne felejthessék el, kinek köszönhetik a kiváltságaikat, úgyhogy jelszóként mindenkinek azt kellett mondania, „Richard Cypher barátja vagyok”. Ezen kívül semmiféle korlátozást nem állított fel. Amikor a madám panaszkodott, hogy a forgalom meghaladja a vártat, Richard jócskán megemelte a folyósított összeget.

A lelkiismeretét pedig azzal nyugtatta meg, hogy tulajdonképpen senkit sem kényszerít erkölcsstelenségre, és így legalább nem kell megölnie az öröket, ha eljön az idő.

Egyszer az egyik örök akkor kacsintott rá, mikor éppen Pashával sétált. A lány megkérdezte, a kacsintás okát, mire Richard azt felelte, biztosan annak szólt, hogy a Palota legszebb lányával sétál. Pasha órákig mosolygott utána.

Richard arra is ügyelt, hogy az örök gyakran láthassák a mriswith köpenyében. Pasha kedvéért pedig sűrűn magára öltötte a borzalmas vörös kabátot. Néha persze a többire is sort kerített: a feketére, a sötétkékre, a barnára és a zöldre. Pasha legszívesebben a városba ment sétálni, de a férfi kedvéért hajlandó volt néha kimenni a természetbe is.

Azt is kiderítette, hogy a Palotát őrző katonák a Birodalmi Rend kirendelt hadosztályához tartoznak. Az egész Óvilág a Rend uralma alá tartozott, de ez a fennhatóság valamilyen kölcsönös egyezmény értelmében a Palotára nem terjedt ki. Sohasem zaklatták sem a Nővéreket, sem a Rada'Hant viselő tanítványaikat.

Az örök feladata volt például a Halsband-szigetre érkező emberek eligazítása is. Nap mint nap emberek sokasága zárandokolt a Nővérek színe elé, a legkülönbözőbb kívánságokkal. Néhányan adományokat kérelmeztek, mások vitás ügyekben kértek elbírálást, vagy a Teremtő bölcsességére voltak kíváncsiak. Sokan azért utaztak ide, hogy a sziget apró szentélyeiben leróják a kegyeletüket. Az ő szemükben szent volt a föld, ahol a Fény Nővérei éltek.

Richard megtudta, bármilyen óriási is Tanimura városa, voltaképpen csak az Óvilág apró helyőrségének számított, a birodalom peremén. Úgy tűnt, volt egy egyezés a Birodalmi Rend Császára és a Palota között, melynek értelmében az uralkodó ellátta a Palotát katonákkal, de nem avatkozott bele a törvényhozásba. Richard gyanította, hogy az örök egyben a császár szemei is egy olyan területen, amely már nem tartozott a közvetlen fennhatósága alá. A kérdés csak az volt, hogy mit kap a császár mindezért cserébe.

A férfi azt is felfedezte, hogy a tiltott zónák egyikében a Nővérek elszállásoltak egy „különleges vendéget”, de erről nem tudott többet kideríteni.

Közben óvatosan elkezdte próbára tenni az örök hűségét - egészen apró, ártalmatlan dolgokkal. Azt mondta Kevinnek, hogy szeretne Pashának egy szál rózsát szedni, abból a fajtából, ami csak a Prelátus kertjében nő. Ügyelt rá, hogy az örök láthassa, mikor Pasha boldogan a hajába tűzi. Kevin csak úgy dagadt a büszkeségtől.

Más elzárt területeken is bevetette a rózsás trükköt, vagy éppen azt mondta, szeretné megnézni a tengert a bástya fokáról. Mindvégig szem előtt maradt, hogy elaltassa a strázsák gyanakvását.

Az örök pedig hamarosan megszokták az apró kihágásokat. Nem telt bele sok idő, és Richard gyakorlatilag tetszése szerint járt-kelt a Palota egész területén. Elvégre is, az örök barátjuknak tekintették, méghozzá megbízható és értékes barátjuknak.

A megkaparintott virágritkaságokat is felhasználta a cél érdekében - nekiajándékozta őket az őt tanító Nővéreknek. A Nővérek először nem is értették, miért lopózik be Richard a tiltott helyekre néhány szál virágért. Erre a férfi azt felelte, hogy azok a Nővérek, akik neki próbálnak segíteni, különösen fontosak a számára, és nem való, hogy közönséges virágokat vegyen nekik. A különleges Nővéreknek csakis különleges virág jár. A megajándékozottak erre mindig elpirultak, és nem is firtatták többé, miért akar Richard bejutni az elzárt területekre.

Bár Richard számításai szerint a Palotában vagy kétszáz Nővér élt, mindössze hatan vettek részt a kiképzésében.

A két idősebb nővér, Tovi és Cecília, úgy bántak a férfivel, mint két kedves, túlféltő nagymama. Tovi mindig hozott magával süteményt, vagy más jutalomfalatot az óráira. Cecília Nővér pedig az oktatás befejeztével minden alkalommal kisöpörte a férfi haját a homlokáról, és hatalmas, cuppanós puszt nyomott rá. Mindketten a hajuk tövéig elpirultak, mikor

Richard virágokkal lepte meg őket. Nehéz volt esetleges ellenséggént gondolni rájuk.

Amikor viszont Merissa Nővér először megjelent a terem ajtajában, Richard majdnem megfulladt a saját nyelvétől. A Nővér vörös ruháját feszítő, ígéző domborulatok és a fekete hajzuhatag láttán a férfi képtelen volt egy értelmes mondatot kinyögni. Nicci Nővér, aki kizárólag feketét hordott, hasonló hatással volt rá. Akárhányszor Nicci Nővér mélykék szemébe nézett, azonnal légzési problémái akadtak.

Merissa és Nicci Nővér idősebbek voltak Pashánál, nagyjából Richarddal egyidősek. Minden mozdulatukból áradt a magabiztos elegancia. Bár Nicci szőke volt, Merissa pedig fekete, minden más tekintetben ikrek lehettek volna.

A Han hatalmas erővel sugárzott belőlük, míg szinte izzani látszottak. Richardnak néha az az érzése támadt, hogy hallja a levegőt sisteregni körülöttük. A mozgásuk olyan volt, mintha nem is a földön járnának. Inkább siklottak, mint a hattyúk, nyugodtan és fenségesen. Richard ennek ellenére biztosra vette, hogy azok a szelíd pillantások képesek megolvasztani a nyers vasércet is.

Sohasem mosolyogtak igazán. Inkább csak a szájuk széle rezdült néha-néha. Ilyenkor mindig a szemébe néztek, melynek hatására Richard szíve össze-vissza kezdett verni.

Egyszer megajándékozta Nicci Nővért egy elcsent virággal. A kitalált történetet az indokkal, hogy miért akarja neki adni, persze azonnal elfelejtette, mihelyt a szemébe nézett. A nő óvatosan két ujjá közé vette a fehér rózsát, nehogy bepiszkolja vele a kezét; alig-mosolyát rávillantotta a férfirra, és mikor megszólalt, a hangja a legcsekélyebb érzelmét is nélkülözte.

- Köszönöm, ez igazán kedves tőled, Richard.

Richardnak hirtelen a Pasha említette ajándék békák jutottak eszébe, és ettől kezdve többé nem hozott virágot sem Nicci, sem Merissa Nővérnek. Megfizethetetlen ékszereken alul bármi sértésnek tűnt.

Az órákon sosem ültek a földre. Már maga a gondolat is szentségtörés volt, hogy akár Merissa, akár Nicci a földre telepedjen. Az idősebb Nővérek, Tovi és Cecília, mindig a földön ülve tartották a gyakorlatokat, akárcsak Pasha, és velük ez teljesen természetesnek is tűnt. Merissa és Nicci Nővérek kizárólag széken ülve fogták meg Richard kezét, egy odakészített asztalka felett. Szinte erotikus élmény volt - a férfi mindig bele is izzadt.

Mindketten takarékosan bántak a szavakkal, ami bizonyos fennkölséget kölcsönzött lényüknek. Bár egyikük sem tett nyílt ajánlatot, nem hagytak kétséget afelől, hogy szívesen töltenék az éjszakát Richarddal. Richard nem tudta volna megmondani, miért volt ez a benyomása, mindazonáltal egy pillanatig sem kételkedett, hogy megtennék. Homályos célozgatásaik lehetőséget adtak rá, hogy úgy tegyen, mintha nem értené, ők pedig sosem bocsátkoztak magyarázatokba.

Richard azért imádkozott, hogy a Nővérek ne tegyenek nyíltabb ajánlatot, mert tudta, inkább a nyelvét harapná le, mint hogy igent mondjon. A két Nővérről folyton Pasha szavai jutottak eszébe, a férfiak megzabolázhatatlan ösztöneiről. Sosem találkozott még senkivel, aki mellett ilyen zavartan keresgélte volna a szavakat, kettőjük közelében azonban folyton bolondot csinált magából. Merissa és Nicci Nővér maga volt a tiszta, megtestesült bujaság.

Amikor Pasha rájött, hogy Merissa és Nicci fogják Richardot tanítani, egy kis vállrándítással elintézte a dolgot, mondván, mindketten nagyon tehetséges Nővérek, és bizonyára nagy segítségére lesznek a Hanban való elmélyülésben. De a lány vörös arca másról árulkodott.

Mikor Perry és Isaac is megtudta a hírt, a guta kerülgette őket. Esküdöztek, hogy a város összes nőjét örökre feladnák, ha egyikükkel eltölthetnének egyetlen éjszakát. Megígértették Richarddal, hogy mindenről részletesen beszámol, ha bekövetkezik az esemény, mire ő csak nevetett, és azt mondta, nem valószínű, hogy pont egy magafajta erdei vezető érdekelné őket. Azt már el sem merte mondani, hogy tulajdonképpen csak rajta múlik a dolog.

Az ötödik Nővért Arminának hívták. Elég csinos volt, bár idősebb, és mindig kizárólag a feladatára koncentrált. Richard vele még kevesebb sikert ért el a Han elsajátításában, mint a többiekkel, de Armina Nővér kitartásra biztatta. Azzal vigasztalta, hogy idővel biztosan menni fog, bár lehet, hogy nagyobb erőfeszítésre lenne szükség. Idővel, mikor már összemergekedtek, ő is többet mosolygott. Meglepték, és nagyon hízelegtek neki a különleges virágok, zavarában többször is elpirult. Richard őszintén megkedvelte a nyíltságáért.

Az utolsó Nővér, Liliana volt Richard kedvence. A mosolya lebilincselő volt, és nyílt, barátságos természete valahogyan csábítóvá tette egyszerű, szőgletes lényét. Úgy bánt Richarddal, mint egy bizalmas jó baráttal. A férfi mindig megnyugodott a társaságában, és hajlamos volt néha több időt tölteni vele, mint amit megengedhetett magának. Késő estig beszélgettek, csak mert élvezték egymás társaságát. Bár nem akart a fogvatartóival barátkozni, hozzá került a legközelebb. Amikor őt is virágokkal lepte meg, a nő a füle mögé söpörte a haját és közelebb hajolt. Szemei pajkosan megvillantak, és azt akarta tudni, hogyan jutott át az örökön. Jót kuncogott Richard történetén, hogyan surrant el hátuk mögött. Mindegyik rózsát büszkén a gomblyukába tűzte, és addig hordta ott, míg el nem hervadt, vagy újat nem kapott helyette.

Az érintése teljesen természetesnek tűnt, egyáltalán nem volt zavarba hozó. Richard többször azon kapta magát, hogy kezét a nő karján nyugtatja, miközben erdei vezető korából való mulatságos történetekkel szórakoztatja. Olyan jókat nevettek együtt, hogy a könnyük kicsordult és a hasuk is belesajdult.

Liliana gyakran mesélte, hogy egy farmon nőtt fel, és hogy imádja a vidéki életet. Richard elhívta kirándulni és piknikezni a dombok közé. Liliana boldogan vele tartott, és teljesen otthonosan viselkedett a szabadban, nem bánta, ha ruhája összepiszkolódik. Richard nem tudta elképzelni Merissa vagy Nicci nővért a porban ülni, de Liliana habozás nélkül lehuppant mellé a fűbe.

Soha nem tett neki ajánlatot, hogy aludjanak együtt, ezzel is megkönnyítette a helyzetet. Sohasem színlelt, egyszerűen úgy tűnt, élvezi a Richarddal töltött időt. Amikor Richard egyik foglalkozásuk után kinyitotta a szemét, és bevallotta, hogy nem érezte a Hant, megszorította a kezét, és megnyugtatta, hogy ez így természetes. Legközelebb pedig még keményebben próbált neki segíteni.

Richard azon kapta magát, hogy olyan dolgokat mond el neki, amit senki másnak sem. Amikor egyszer bevallotta neki, mennyire szeretné, hogy lekerüljön róla a Rada'han, Liliana a kezét a karjára tette, rákacsintott, és megígérte, hogy gondja lesz rá, hogy teljesüljön kívánsága, sőt, amikor eljön az idő, ő maga lesz, aki leoldja a nyakáról. Azt mondta, megérti az érzéseit, de

cserében azt kéri, hogy Richard bízson benne.

Megígérte, ha egy nap majd eléri a tűrőképessége határát, és igazán nem bír többet elviselni, segít neki megszabadulni a nyakörvtől. Viszont szeretné, ha tudná, megbízik benne, és cserében elvárja, hogy a férfi minden energiáját a tanulmányainak szentelje, mielőtt egyáltalán szóba jöhetne a gallér levétele.

Liliana Nővér azt is szóba hozta, hogy a többi fiatalember úgy próbál a nyakörvről megfélemedezni, hogy minden útjába kerülő nővel lefekszik. Bár ő személy szerint megérti az ösztönöket, de reméli, Richard csak olyan nővel teszi ezt meg, akit kedvel is, és nem csak a gallér miatt. Figyelmeztette, hogy a prostituáltak általában nem túl tiszták, és könnyen elkaphat tőlük valamit.

Richard bevallotta, hogy mást szeret, és nem akar hozzá hűtlen lenni. Liliana vigyorogva a megveregette a hátát, és azt mondta, büszke rá. Richard azt azért nem mondta el, hogy Kahlan eltaszította magától, de nem sok hiányzott hozzá. Tudta, ha egy napon nem bírja tovább magában tartani, Liliana lesz, aki meghallgatja és megérti őt.

Mivel ennyire közel érezte magához, tudta, hogy ha valaki, hát Liliana lesz az, aki segít megbirkózni a saját Hanjával. Legalábbis reménykedett benne. Richardnak csak egy bátyja volt, így nem tudhatta, milyen, ha az embernek nővére van, de valahogy úgy képzelte el, mint Lilianát. Liliana Nővér többet jelentett számára egy oktatónál - igazi lelki társa volt.

Ennek ellenére még neki sem nyílt meg teljesen. A Nővérek a fogvatartói voltak, nem a barátai. Most ők voltak az ellenség. De tudta, ha elérkezik az idő, Liliana az ő oldalán áll majd.

Richard leckéi a hat Nővérrel legfeljebb napi két óra elfoglaltságot jelentettek. Két elvesztegetett óra, legalábbis Richard szerint. Nem került közelebb a Han megtalálásához, mint első alkalommal, mikor Verna Nővérrel próbálta.

Amikor Richard szerét ejthette, hogy egyedül maradjon, azzal töltötte idejét, hogy felfedezte a Palota környékét, és feltérképezte láthatatlan láncainak határait. Amikor elérte azt a pontot, ameddig még a nyakörv engedte, olyan érzése támadt, mintha egy tíz láb vastag sziklafalon próbálna keresztülgyalogolni, amelyre kentek egy kis agyagot, hogy ne legyen olyan merev. Ám az, hogy akadálytalanul átlátott a falon, mégsem volt képes átlépni rajta, halálra idegesítette. Bármely irányban ugyanez fogadta, a Palotától egyenlő távolságban. Jó néhány mérföldet mozoghatott, de ha egyszer megtalálta a korlátokat, a terület egyre inkább parányinak tűnt.

Aznap, mikor minden irányban megtalálta a határokat - a börtöne falait - elment a Hagen erdőbe, és megölt egy mriswithet.

Az egyetlen valódi vigasza Gratch volt. A legtöbb estét a gárral töltötte. Nagyként birkózott borzas barátjával, aztán együtt ettek és aludtak. Richard vadászott a gárnak, de legnagyobb megkönnyebbülésére, Gratch is kezdte megtanulni a zsákmányszerzés fortélyait. Nem ért rá minden nap ételmet szerezni neki. De akár éhes volt, akár nem, Gratch mindig zokon vette, ha egy-egy nap nem ment el hozzá.

Egy kissé aggódott, hogy Pasha a nyakörv segítségével rájön, merre kószál, de egészen véletlenül felfedezte a mriswith köpeny újabb tulajdonságát - elrejtette a viselője hollétét, még a Han elől is. Amikor felöltötte, Pashának esélye sem volt rá, hogy megtalálja.

Bár a lány nem értette, miért nem érzékeli időnként Richard jelenlétét, mégsem nyugtalankodott miatta. Úgy vélte, bizonyára van valami magyarázata a dolognak, amire idővel rá fog jönni. Feltételezte, hogy az ő képességeiben van a hiba. Richard örömmel meghagyta ebben a hitben.

Nyilvánvalóvá vált egyúttal az is, hogy miért nem jelezte a Han a mriswithek közeledtét. Richard csak azt nem értette, hogyan lehetséges, hogy ő mégis észrevette. Lehet, hogy Verna Nővérnek mégis igaza volt, és valahogyan mégis a Hant használta, anélkül, hogy tudott volna róla? Ugyanakkor a Nővérek és a varázslók képesek a Hant irányítani, mégsem vették észre a mriswitheket soha.

A köpeny nagyban megkönnyítette a férfi dolgát. Úgy járt-kelt, ahogy neki tetszett, és nem kellett hazugságokat kiötlölnie utólag, hiszen Pasha nem tudhatta, merre kóborol. Félt, hogy ha a lány mégis rájön valahogyan a titokra, elpusztítja a köpenyt, ezért szerzett egy másikat, tartalékba.

Gratch minden találkozásukkor egyre nagyobbak tűnt. Az első Palotában töltött hónap végére egy teljes fejjel magasabb volt Richardnál, és messze erősebb is lett nála. Birkózás közben meg kellett tanulnia vigyáznia a férfire, nehogy komoly sérülést okozzon neki.

Richard az idejéből Warrenre is szánt egy keveset - szép lassan elkezdte hozzászoktatni a varázslót a szabad ég alatt tartózkodáshoz. Először csak éjszaka kísérte fel a felszínre. Warren bevallotta, hogy megrémíti az égbolt és a táj hatalmassága, ezért Richard úgy vélekedett, az éj sötétjében kevesebbet lát majd egyszerre belőle.

Warren elmondta, hogy a Nővérek olyan régóta tartották az irattárba száműzve, hogy azt hitte, majd szépen elfelejti, milyen szabadnak lenni, de már kezdett elege lenni a bezártságból. Richard megsajnálta, és elhatározta, hogy megpróbál segíteni neki. Megkedvelte a varázslót. Nem nagyon találkozott nála okosabb emberrel. Úgy tűnt, nincs semmi, amiről legalább hallani ne hallott volna.

A varázsló feszült volt, amikor el kellett hagynia a Palota biztonságát, de megnyugtatta Richard jelenléte, és a tény, hogy sohasem gúnyolta ki a félelmeiért. Mindig megértő volt, és sohasem vitte messzebbre a Palotától, mint amire Warren magától vállalkozott. Richard azt mondta, olyan ez, mint felépülni egy sérülésből: időbe telik, míg az izmok újra hozzászoknak a mozgáshoz.

Az éjszakai portyák kezdete után pár héttel Richard megkockáztatott egy-egy nappali kirándulást is, először csak fel, a Palota falának tetejére, hogy a varázslónak legyen ideje megszokni az égbolt és az óceán méreteit. Warren végig a lefelé vezető lépcső közelében maradt, hogy legyen menekülési útvonala, ha rátörne a pánik. Néhányszor elő is fordult, hogy visszavonulót fűjt, de Richard mindig vele tartott, és elkezdett vele egyéb, semleges dolgokról beszélgetni, hogy elterelje a figyelmét az ijedségről. Azt tanácsolta Warrennek, hogy hozzon fel magával egy könyvet olvasni, az majd leköti a figyelmét, és könnyebben hozzászokik a szabad levegőhöz.

Amikor Warren már nem félt annyira, egy szép, verőfényes napon Richard úgy döntött, elviszi magával egy közeli dombtetőre. A varázsló először egy kicsit szédült, de mikor fent ültek egymás mellett, egy szikla tetején, bevallotta, hogy bár

továbbra is kényelmetlenül érzi magát, szerinte innentől képes lesz kordában tartani a rettegését.

Vigyorogva nézett le a völgybe, élvezte a látványt, amelytől eddig megfosztották a félelmei. Richard azt felelte, megtiszteltetés, hogy ő vezethette ki a vakondlyukból. Warren erre csak nevetett. Egyszer azt mondta, kalandra vágyik, a kezdet pedig ígéretesnek tűnt.

Az információ utáni kutatás viszont nehézkesen haladt. Ezidáig alig egy-két utalásra bukkant az ősi föliánsokban az Elvesztett Völgyével, illetve a Baka Ban Manákkal kapcsolatban, de amit talált, az érdekesnek bizonyult. Az egyik könyv például tett egy célzást valamiféle hatalomra, melyet a Baka Ban Mana nép kapott a varázslóktól, cserébe a tőlük elvett földekért, hogy egy napon majd visszaszerezhessék azokat maguknak. Az írásban az állt, hogy ha végső láncszem a helyére kerül, a szellemasszony által őrzött erővel közösen ledöntik a tornyokat.

Richard erre azonnal arra gondolt, hogy Du Chaillu *Caharinnak* nevezte, és kijelentette, hogy ők onnantól fogva férj és feleség. Ha úgy vesszük, ez a kapocs is lehet valamilyen láncszem. Talán az idők során a szó jelentése eltorzult, és úgy lett belőle házastársi kötelék.

A végtelen tájat bámulva ücsörögtek, mikor Warren hirtelen megszólalt:

- A Prelátus mostanában jó pár föliánst átböngészett, melyek mind egy bizonyos tóba vetett kavicsról szólnak.

Richard felkapta a fejét. Kahlan énekelt egyszer egy dalt a férlényekről, abban is szó volt a tóba vetett kavicsról. Warren viszont még nem tanulmányozta a róluk szóló próféciákat, így még nem láthatta meg a kettő összefüggését.

- Tudod mi a varázslók Második Szabálya? - kérdezte Richard.

- Második Szabály? Miféle szabály? És mi az első?

Richard ránézett.

- Emlékszel, mikor Jedidiah eltörte a lábát, és azt mondtam, látom rajtad a hamut a szőnyegből? Mire te megpróbáltad lesöpörni magadról? Akkor az Első Szabályt alkalmaztam.

Warren értetlenül pislogott.

- Gondolkozz el rajta, aztán mondd el, mire jutottál! Addig is, szeretném, ha megpróbálnád valahogy felgyorsítani a keresést az irattárban.

- Talán most könnyebben fog menni, hogy Becky Nővér nem érzi jól magát.

Richard kérdően nézett rá.

- Tudniillik terhes.

- Sok Nővérek van gyereke?

- Persze - felelte Warren. - Nem is csoda a sok varázsló mellett, akik már nem járhatnak ki a városba. A Nővérek segítenek kielégíteni a szükségleteiket, hogy könnyebben tudjanak a tanulmányaikra összpontosítani.

Richard gyanakodni kezdett.

- Tőled van Becky Nővér gyereke?

Warren rákvörös lett.

- Nem, - mondta, de kerülte Richard tekintetét - arra várok, akit tiszta szívemből szeretek.

- Pashára.

Warren bólintott. Richard letekintett a Próféták Palotájára és az azt körülvevő városra. Szükségletek.

- Warren, a varázslók gyermekei is bírnak a Tehetséggel?

- Á, nem. Azt rebesgetik, hogy sokezer évvel ezelőtt, mielőtt az Újvilágot elválasztották volna az Óvilágtól, sokakban megvolt a mágia képessége. De idővel a hatalmon levők módszeresen kiirtották a fiatal varázslókat, hogy vetélytárs nélkül uralkodhassanak. Megtagadták a tehetséges fiatalok tanítását is. Azelőtt a tudomány apáról fiúra szállt, de ahogy egyre kevesebben születtek olyanok, akikben megvolt a Tehetség, egyre több generáció maradt ki, és akik képesek voltak a mágiát uralni, féltékenyen őrizték a tudásukat. Ezért épült valamikor régen a Próféták Palotája - hogy segítsen a Tehetséggel rendelkezőknek megtanulni a varázsserejüket használni. Idővel még így is sikerült kiirtani a mágia képességéet az emberekből, mint amikor egy juhász igyekszik megszabadulni a nyájban előforduló egy-egy rossz tulajdonságtól. Mára már hihetetlenül ritkán születik gyerek, akiben él a Tehetség. Még a varázslók gyerekei között is jó, ha ezerből egy az apjára üt. Kihalófélben levő fajta vagyunk.

Richard ismét a városra nézett, aztán a Palotára, majd lassan talpra állt, szemét végig az épületen tartva.

- Egy nyavalyát akarják a „szükségleteinket” kielégíteni - suttopta. - Tenyészménnek használnak minket.

Warren homloka ráncba szaladt.

- De miért?

Richard arcán megfeszültek az izmok.

- Azt még nem tudom, de ki fogom deríteni.

- Helyes - vigyorgott Warren. - Amúgy is vágyok egy kis kalandra.

Richard lesújtó pillantást vetett rá.

- Tudod egyáltalán mit jelent a kaland szó?

Warren bólintott, még mindig mosolyogva.

- Valami izgalmas élményt.

- A kaland az, amikor halálra vagy rémülve, mert nem tudod, meddig leszel képes megmenekülni a halál torkából, vagy hogy meddig leszel képes megmenteni a szeretteidet a pusztulástól. A kaland az, amikor olyan nagy bajba keveredsz, hogy azt sem tudod, ki tudsz-e mászni belőle valaha.

A varázsló a köntöse ujját babrálta.

- Még sosem gondoltam bele ebből a szempontból.

- Hát akkor most tedd meg - felelte Richard -, mert nemsokára belefogunk egybe.

- Mit akarsz csinálni?

- Minél kevesebbet tudsz, annál kisebb lesz a kalandból a rád eső rész. Csak találd meg az információt, amire kértelek! Ha a Fátyol tényleg elszakad, mindannyiunknak végtelen kalandban lesz részünk.

- Hát - mondta Warren, huncutul csillogó szemekkel -, akkor azt hiszem, máris találtam valamit, amin esetleg elindulhatunk.

- A Könnyek Kövéről?

Warren vigyorogva bólogatott.

- Többek közt megtudtam azt is, hogy teljesen ki van zárva, hogy azt a követ láttad. Mert tudniillik be van zárva a Fátyol mögé. Bizonyos szempontból része is a Fátyolnak.

- Biztos vagy benne? Egészen biztos, hogy nem láthattam?

- Mondhatni halálosan. A Könnyek Köve a kulcs a Névtelen börtönéhez, az tartja a holtak birodalmába zártan. Ott uralkodhat a halottak lelke felett, de nem képes átlépni a mi világunkba. A Könnyek Köve megakadályozza benne.

- Akkor jó - sóhajtott megkönnyebbülten Richard. - Jól van, Warren! Jó munka volt. Tehát biztos vagy benne. A Könnyek Köve semmiképpen nem kerülhet át a mi világunkba.

Warren határozottan megrázta a fejét.

- Semmiképpen. Egyszerűen nem lehetséges. Az egyedüli módja annak, hogy átkerüljön az lenne, ha valaki áthozná egy kapun.

Richard tarkóján hirtelen felállt a szőr.

- Kapun? Mi az a kapu?

- Pontosan az, amit a neve sugall. Egy átjáró. Ebben az esetben egy olyan folyosó, ami összeköti az élők világát a holtakéval. Egy mágikus átjáró, amely felnyitásához mindkét világ mágiaja szükséges. Csak az Alkotó és a Pusztító Mágia együttes használata képes megnyitni. A Névtelen csak Pusztító Mágiával bír, mivel az Alvilágban él, így ő nem tud kaput nyitni. Ugyanígy innen sem tudja senki kinyitni neki, mivel nekünk meg csak Alkotó Mágiánk van.

Richard baljós előérzete tovább fokozódott.

- De ha valaki ebben a világban birtokába jutna a Pusztító Mágiának, az ki tudná nyitni?

- P... persze - dadogta Warren. - Ha tudnák, hol van a kapu. Azt viszont háromezer éve senki sem tudja. Talán már nincs is meg. - A hangja egyre magabiztosabbá vált, míg végül már újra mosolygott. - Biztonságban vagyunk.

Richard nem osztotta az optimizmusát. Két marokra fogta Warren köpenyét, és közelebb rántotta a varázslót.

- Mondd, hogy nem Orden Szertartása a szükséges varázslat neve! Hogy az a bizonyos kapu nem azonos Orden Szelencéivel!

A varázsló szeme akkorára nyílt, mint egy aranytallér.

- Hol hallottad ezt a nevet? - suttogta nyugtalanul. - A Prelátus és két másik Nővér kivételével a Palotából egyedül én olvashattam azokat az írásokat, melyek ezen az ősi néven nevezik a kaput.

- Mi történik, ha felnyitják a szelencéket? - kérdezte Richard fogcsikorgatva.

- Nem lehet őket felnyitni - makacsodott Warren. - Egyszerűen lehetetlen. Mondtam már, ahhoz mindkét típusú mágia szükséges lenne, az Alkotó és a Pusztító egyaránt.

Richard megrázta, mint egy rongybabát.

- Mi történik, ha kinyitják őket?

Warren nagyot nyelt.

- Akkor megnyílik a kapu a világok között. A Fátylon rés nyílik. És a Névtelent őrző pecsét nincs többé.

- A Könnyek Köve pedig átkerül a mi világunkba?

Warren bólintott, Richard pedig még szorosabbra fogta a varázsló köpenyét.

- És ha a szelencéket valahogy lezárják? Azzal bezárulna a rés?

- Nem. Vagyishogy igen, de a szelencéket csak mágiával lehet bezárni. Viszont, ha valaki megpróbálná, akkor végleg felborulna az egyensúly, mivel az illető csak az Alkotó Mágiát tudná alkalmazni. A Névtelen kiszabadulna az Alvilágból. Illetve, ha pontosabban akarok fogalmazni, az Alvilág elnyelné ezt a világot.

- Akkor hogyan lehetne becsukni a szelencéket, hogy bezárjuk a rést a Fátylon?

- Ugyanúgy, ahogy kinyitották. Az Alkotó és a Pusztító Mágia egyidejű használatával.

- És akkor mi lenne a Könnyek Kövével?

- Erre most nem tudok válaszolni. Utána kellene nézmem.

- Akkor tedd meg, de gyorsan!

- Ugye ezzel nem azt akarod mondani, - nyöszörgött Warren - hogy tudod, hol vannak a szelencék? Ugye nem bukkantál rájuk valahogy?

- Rájuk bukkantam? Amikor legutóbb láttam a szelencéket, azt egyik tárva-nyitva állt, és éppen beszipantani készült azt a korcs apámat az Alvilágba.

Warren szép lassan lehanyatlott a földre.

14. FEJEZET

A lenyugvó nap utolsó sugarai fényében egy öregasszony szórta fel hamuval a gigantikus lépcsőket borító jégtakarót. Kahlan elhaladt mellette, majd megkönnyebbülten sietett tovább - az asszony fel sem nézett. Így persze nem is láthatta, hogy a szörmeköpenyes, vastagon öltözött alak, vállán hátizsákkal és hosszú íjjal, maga az Inkvizítor Anya, aki visszatért Aydindril városába.

Semmi kedve nem volt fényes ünnepléshez. Az út halálosan kimerítette. Mielőtt a palotához indult volna, felzarándokolt a meredek hegyoldalon a Mágustoronyhoz, de az erőd hideg volt és sötét, mint a csillagtalan éj. A pajzsok mind a helyükön voltak, és bár egy Inkvizítor képes volt áthatolni rajtuk, nem lett volna semmi értelme - az épület üresen állt.

Zedd nem volt otthon.

A Torony épp oly elhagyatott volt, ahogy hagyta, hónapokkal azelőtt, mikor elindult megkeresni az eltűnt mágust. Közben meg is találta, és ő segítette elhárítani a Darken Rahl jelentette veszélyt a világ feje fölül, de most újra nagy szükség lett volna a varázslóra.

Amióta egy hónapja maguk mögött hagyták a galeai sereget, hogy Aydindrilbe induljanak Zeddehez, egy sor viszontagsággal kellett szembenézniük. A hegyekben viharok tomboltak, sokszor napokig is, megállás nélkül. A hágókat járhatatlanná tette a lehullott hó és a süvöltő szél, így sokszor kénytelenek voltak visszafordulni, és másik utat keresni. Fárasztó és hosszú volt az út, de Zedd nélkül a küldetés eleve kudarcra volt ítélve.

Kahlan a város mellékutcáin haladt, elkerülve a Királyok útját. A Királyok útja adott szállást Középföld összes országa követeinek, és azok kíséretének. Az egyes országok uralkodói saját palotákat építettek itt, melyekre joggal lehettek büszkék, de persze mindegyik messze eltört a palotájuk mellett.

Kahlan azért tett kerület, mert a Királyok útján előbb-utóbb valaki biztosan felismerte volna. Ezt most szerette volna elkerülni. Egyedül azért jött, hogy Zeddet megkeresse, vagy ha ez nem sikerül, akkor hogy beszéljen a Tanáccsal. Így, a konyhák mellett a szolgálóknak fenntartott bejáráshoz ment.

Chandalen az erdőben maradt. Nem akart bejönni Aydindrilbe, a város mérete és a nyüzsgő sokaság megrémítette, bár ezt a világ minden kincséért sem vallotta volna be. Egyszerűen annyit mondott, hogy kényelmesebb lenne számára, ha a szabad ég alatt alhatna. Kahlan nem hibáztatta érte. A hegyekben töltött hosszú idő után ő maga is kényelmetlenül érezte magát a városban. Pedig itt nőtt fel, és éppolyan jól ismerte az utcákat és a fenséges épületeket, mint Chandalen a síkságot a Sáremberek falva körül. A rengeteg ember miatt még Kahlan is bezárva érezte magát.

Chandalen azonnal vissza is akart indulni a népéhez, most, hogy épségben eljuttatta Kahlant Aydindrilbe. Érthető volt, hogy haza akar menni, a lány mégis arra kérte, legalább az éjszakát töltsen itt, pihenje ki magát egy kicsit, és köszönjön el reggel, mielőtt útra kel.

Orsknak megparancsolta, hogy töltsen az éjszakát Chandalennel, a városon kívül. Fárasztó volt a harcos jelenléte, egyetlen szemével folyton a lányt figyelte, hogy a legkisebb jellel azonnal ugorhasson, bármire is lenne szüksége. Úgy viselkedett, mintha egy lábhoz parancsolt kutya lenne. Chandalen úgy tűnt, megérti a dilemmát. Kahlannak fogalma sem volt, mit is kezdjen Orskkal.

Amint belépett a konyhaajtón, szinte mellbe vágta a kiáramló forró levegő. Az ajtónyitás hangjára egy vékony, vakítóan fehér kötényt viselő asszony nézett fel.

- Mit keresel idebent, mi? Kifelé, te koldus!

Az asszony megfenyegette a kezében tartott fakanállal, mire Kahlan hátravetette a köpenye csuklyáját, és elmosolyodott. A szakácsnő levegőért kapkodott.

- Sanderholt asszonyság! Örülök, hogy újra látom.

- Inkvizitor Anya! - A szakácsnő térdre borult, és a kezét tördelte. - Ó, kérem, bocsáss meg, rettenetesen sajnálom, de nem ismertelek meg azonnal! A szellemeknek hála, hát tényleg te vagy az?

Kahlan felsegítette a vézna asszonyt.

- Nagyon hiányzott, Sanderholt asszony! Hadd öleljem meg!

A szakácsnő szinte vetődött a karjai közé.

- Ó, gyermekem! Olyan jó újra látni! - Kibontakozott az ölelésből, és Kahlan könnyeket látott a szeme sarkában. - Már nagyon aggódtunk. Azt hittük sosem térsz vissza!

- Messze jártam, veszélyes vidékeken. De most örül a szívem, hogy megint találkoztunk.

Sanderholt asszony Kahlant egy asztalka felé kezdte húzni.

- Gyere! Egy tányér leves jót fog tenni. Éppen fent van egy adag a tűz felett, már ha azok a kontárok, akikkel meg vagyok áldva, megint túl nem borsozták az egészet.

A szakácsok és kukták tömege a következő helyiségben hallhatta a beszélgetést, mert azonnal tüsténkedni kezdtek. A habverők és kanalak zörgése felerősödött. Segédek jelentek meg, felkaptak egy-egy zsák lisztet, és kisiettek a teremből. A kukták nagyobb lendülettel kezdték a fazekakat súrolni. A serpenyőkben vajdarabok fogtak sercegésbe, a kemencében sülő kenyerek, és nyársakon forgó húsok pedig hirtelen ellenőrzésre szorultak.

- Most nem érek rá, Sanderholt asszonyság.

- De el kell mondjak néhány dolgot. Fontos dolgokat.

- Tudom, és nekem is van egy egész sor mondanivalóm. De most muszáj összehívnom a Tanácsot. A dolog nem várhat. Régóta úton vagyok, és teljesen kimerültem, de muszáj velük beszélnem, mielőtt lepihenhetnék. Majd holnap beszélünk.

Sanderholt asszony nem engedte el újabb ölelés nélkül.

- Hát persze, gyermekem. Majd holnap beszélünk. Pihend ki magad!

Kahlan a legrövidebb utat választotta, keresztül a gigászi csarnokon, melyet csak nagyobb ünnepeken használtak. Körös-körül, a bordázott oszlopok között, hatalmas, gazdagon díszített kandallókban lobogó tüzek varázsolnak a lány árnyékából kacskaringós mintákat a zöldes márványpadlóra. A terem üres volt, a lány léptei visszhangot vertek a csillagboltozat merész ívű bordái alatt. Valamikor réges-régen apja itt taníttatta Kahlant a harci taktika alapjaira. A padlóra ezerszám elhelyezett diók és mogyorók jelképezték a katonákat.

A túloldalon elfordult egy folyosón, mely egyenesen a Tanácsnokok Szárnyához vezetett. Az Inkvizitorok Galériájában a sokszínű mennyezetet négy sorban álló tükörfényes, fekete márványoszlopok tartották. A túlsó végen, a Tanácsnokok Szárnyához vezető ajtó felett, két emelet magas, félköríves panteonban sorakoztak a régmúlt idők Inkvizitor Anyáinak képmásai. A freskó stílusban festett arcképeket hét masszív oszlop fogta közre, melyek egészen a tetőablakig nyúltak.

Kahlan a hét szigorú pillantás keresztútjában mindig imposztornak érezte magát, aki méltatlanul került magas posztjára. Néha szinte hallotta is: „És ki vagy te, Kahlan Amnell, hogy Inkvizitor Anyának képzeled magad?” A tény, hogy részletről-részletre ismerte elődei hősi tetteit, csak rontott a helyzeten.

Felrázva magát a borús gondolatokból, Kahlan megragadta a bronzfogantyúkat, egyetlen lendülettel belökte a magas, mahagóni ajtószárnyakat, és belépett a Tanácssterembe.

A monumentális terem hatalmas kupola fedte. A tulsó végen a kupolát borító díszes freskó főalakja volt látható: Magda Searus, a legelső Inkvizitor Anya. A kezét a varázslója, Merritt kézfejen nyugtatta, azén a varázslóén, aki később feláldozta életét a védelmében. Kettejük figyelő tekintete kísérte a későbbi korok Inkvizitor Anyáinak minden döntését, akik alattuk ültek a Legelső Trónusán, oldalukon a varázslójukkal.

A gigantikus, arany oszlopfők között fényesre polírozott mahagóni korlát kanyargott a teremre néző galériák peremén. A galériákra alul, körben, egyenlő közökben elhelyezkedő boltíves feljárók vezettek fel. Mindegyiket a régmúlt történelmének jeleneivel díszítették Középföld legnevesebb festői. A galériákról ablakok nyíltak a palota udvarára. A kupola alsó szegélyén elhelyezkedő kerek ablakokkal együtt fényárba borították a csarnokot. A terem távolabbi végében félköríves emelvényen álltak a Tanácsnokok székei, egy díszes, diófa asztal mögött. Középen a fényűzően díszített Elsők Trónusa magaslott a többi fölé.

A trónus körül egy csapat ember állt. A számukból Kahlan úgy becsülte, nagyjából a Tanács fele lehetett jelen. Ahogy végigvonult a padlón, a napfényes sávok mentén, a fejek feléje fordultak.

Az Elsők Trónusában ült valaki. Bár régóta nem volt szükség a törvény alkalmazására, főbenjáró bűn volt egy Tanácsnok részéről, ha bele mert ülni a Trónusba. Ezzel tulajdonképpen nyíltan fellázadt az Inkvizitor hatalmával szemben. A vétség kizárólagosan halállal volt büntethető. A beszélgetés elcsendesedett, ahogy Kahlan közelebb ért.

Kahlan helyén a keltoni Fryen főherceg terpeszkedett. A lábát hanyagul az asztalon nyugtatta, és nem is vette le onnan, ahogy az Inkvizitor Anya odalépett mellé. A tekintetét felemelte, de láthatólag arra figyelt, amit a mellette álló lesimított, sötét hajú, szakállas férfi a fülébe súgott. A beszélő a kezét egyszerű köntöse ujjában tartotta, összefűzve. Kahlan különösnek találta, hogy egy Tanácsnokot varázslóöltözetben lásson.

Fryen főherceg látható örömmel vonta fel a szemöldökét.

- Inkvizitor Anya! - mondta, és kimért lassúsággal levette a lábait az asztalról, majd talpra állt. Két kezével az asztalra támaszkodott, és lenézett Kahlanra. - Örülök, hogy látom.

Azelőtt Kahlan egy lépést sem tett a varázslója nélkül. De persze többé nem volt varázslója. Nem volt, aki védelmezze. Nem engedhette meg magának, hogy ijednek, vagy sebezhetőnek tűnjön. Ezért elszántan farkasszemet nézett a herceggel.

- Ha még egyszer a trónomon találok, megölöm, mint egy kutyát.

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

- Használja a hatalmát egy Tanácsossal szemben?

- A törömmel is bármikor át tudom vágni a torkát, ha kell.

A köntöst viselő férfi sötét szemei rezzenéstelenül figyelték. A többi Tanácsos elfehéredett.

Fryen herceg kék kabátját hátrébb söpörve csipőre tette a kezét.

- Inkvizitor Anya, nem állt szándékomban megsérteni. Nagyon régen nem láttuk. Kezdjük azt hinni, hogy nem is él. A palotában nem járt Inkvizitor, mióta is? - nézett a többiekre. - Négy, vagy öt hónapja? Talán hat is.

Balját továbbra is a csipőjén tartva, jobb kezét maga elé nyújtotta és meghajolt.

- Ismétlem, nem akartam megbántani, Inkvizitor Anya. A trónusát természetesen visszakapja.

Kahlan körbenézett a többi Tanácsnokon.

- Későre jár. A Tanácsot kora reggelre összehívom. Mindenkitől elvárom, hogy megjelenjen. Középföld háborúban áll.

Fryen herceg egyik szemöldöke a magasba szaladt.

- Háborúban? Kinek az utasítására? A Tanács nem vitatta meg az ügyet!

Kahlan körbehordozta tekintetét a jelenlévőkön, majd ismét Fryen hercegre nézett.

- Az én parancsomra, mint Inkvizitor Anya.

Az emberek összesúgtak, de Fryen herceg állta Kahlan tekintetét. Mikor rápillantott a zúgolódókra, a sugdolózás abbamaradt.

- Hajnalra legyen itt minden Tanácsos! Uraim, az ügy tárgyalását holnapig elhalasztom.

Ezzel sarkon fordult, és kisietett a teremből.

A Palotában strázsáló őrk egyike sem tűnt ismerősnek, de ez nem is volt csoda, hiszen Zedd elmondása szerint a helyőrség nagy része elesett, amikor D'Hara elfoglalta Aydindrilt. Kahlannak hiányoztak a megszokott arcok.

Az Inkvizitorok Palotájának mértani középpontjában egy gigászi, nyolcfelé ágazó lépcsősor állt, mely az üvegtetőn át, négy emelet magasságból kapott természetes megvilágítást. A hatalmas, négyzet alakú pihenőt árkádok övezték, ívelt bejárataikban szögletes talapzatokon fényes zöldmárvány oszlopok álltak, gazdag aranydíszítéssel. Az oszlopokon Középföld híres uralkodóinak domborműveiben gyönyörködhetek a palota vendégei. A korlátot megannyi vázaforma oszlop tartotta, valamilyen melegfényű, sárga kőből kifaragva, melyek mintha belülről világítottak volna. A hasáb alakú barna gránit korlátpillérek olyan magasak voltak, mint Kahlan, és a tetejükön aranyleveleken nyugvó lámpákat hordoztak. Az aranyozott oszlopfők alatt a követ cikornyás faragások díszítették. A lépcsőfordulóban nyolc Inkvizitor Anya szobra állt. Kahlan látott már szerényebb méretű palotákat, melyek elérték volna azon a helyet, amit a lépcsősor elfoglalt.

A lépcső, és az azt befogadó terem építése negyven évig tartott, és a költségét teljes egészében Kelton finanszírozta, kártérítésként, hogy ellenezték Középföld egyesítését, és így okozói voltak a vita nyomán kirobbant háborúnak. Törvénybe foglalták azt is, hogy Kelton egyetlen uralkodójának képmása sem kaphat itt helyet soha. A lépcső Középföld lakói tiszteletére épült, nem azokéra, akik büntetésből kénytelenek voltak felépíteni. Most viszont Kelton megbecsült, erős országa volt Középföldnek, és Kahlan nem tartotta méltányosnak, hogy őseik esetleges bűneiért a mai napig hátrányt szenvedjenek.

A fordulóra érve felnézett a szobájához vezető lépcsőn, és a tetején egy sereg szolgát látott rá várakozni. Az Inkvizitor Anya láttára egy emberként mélyen meghajoltak. Kahlan egy kicsit abszurdnak látta a helyzetet - ropogósra keményített egyenruhába bújó tiszta, jól fésült emberek hajbókolnak egy piszkos, farkasbőrbe öltözött, hátizsákot és íjat cipelő nő előtt. Mindenesetre ez azt jelentette, hogy érkezésének híre máris elterjedt az egész palotában. Valószínűleg a legtávolabbi fészkerben

lakó istállófiú is tudja már, hogy az Inkvizitor Anya visszatért.

- Álljatok fel, gyermekeim! - mondta, a lépcső tetejére érve.

A szolgák hátrébb léptek, hogy elférjen mellettük. És akkor elkezdődött. Szeretne-e az Inkvizitor Anya egy forró fürdőt venni? Hívassák-e az Inkvizitor Anya masszörét? Talán mossák meg és fésüljék ki a haját? Esetleg szalajtsanak a manikűrösért? Szeretne-e az Inkvizitor Anya a tanácsadóival beszélni? Akarja-e látni az időközben beadott fontosabb kérvényeket? Óhajt-e levelet diktálni? És egyáltalán: óhajt, kér, kíván vagy parancsol bármi egyebet, amivel Középföld leggazdagabb városa csak szolgálni tud?

Kahlan a cselédek vezetőjéhez fordult.

- Bernadette, szeretnék megfürödni. Semmi mást, csak egy kád forró vizet.

Két cseléd elrohant intézkedni.

Bernadette asszony akaratlanul is végignézett úrnője ruházatán.

- Az Inkvizitor Anya parancsolja esetleg, hogy a ruháját megvarrjuk, vagy kitisztítsuk?

Kahlannak eszébe jutott a kék ruha a zsákjában.

- Azt hiszem pár holmimra ráfér egy mosás.

Azután rájött, hogy gyakorlatilag az összes ruhája szakadt és véres, azt átélt csatáknak köszönhetően.

- Bár, ha jobban belegondolok, minden ruhámat ki kellene tisztítani.

- Parancsára, Inkvizitor Anya. Kikészítem önnek a fehér ruháját ma estére?

- Ma estére?

Bernadette asszony elvörösödött.

- Már szalasztottak futárokat a Királyok útjára, úrnőm. Nyilván mindenki köszönteni kívánja majd a hazatérő Inkvizitor Anyát.

Kahlan felnyögött. Alig állt már a lábán. Nem akart embereket látni, csak azért, hogy megdicsérhesse, hogy a nők haja milyen rafináltan van feltűzve, hogy a férfiakon milyen jól áll az új kabátjuk, és közben illedelmesen végighallgasson minden kérelmet, melyek kivétel nélkül pénzért folyamodnak majd. Na persze nem azért, hogy az illető bármiféle előnyhöz jusson, csak, hogy megszabaduljon mindenki által láthatóan tarthatatlanul szorult helyzetéből.

Bernadette asszony rosszállóan nézett rá, pont úgy, mint mikor Kahlan még kislány volt, mintha azt mondaná: „Kisasszony, magának kötelességei vannak. Meg ne próbáljon nekem kibújni alóluk!” Mégis, mikor megszólalt, egészen mást mondott.

- Mindenki nagyon aggódott önért, Inkvizitor Anya. Bizonyára megnyugvással tölti majd el őket, ha újra épségben láthatják.

Kahlan ebben erősen kételkedett. A ki nem mondott üzenet inkább az volt, hogy jó lenne emlékeztetni az embereket, hogy az Inkvizitor Anya továbbra is él, és virul, és itt továbbra is ő az úr.

- Persze, Bernadette - sóhajtotta Kahlan. - Köszönöm, hogy emlékeztetett, hogy aggódtak értem.

Bernadette asszony mosolyogva meghajolt.

- Minden úgy lesz, ahogy kívánja.

Amikor a szolgák hada szétszéledt, Kahlan közelebb hajolt hozzá, és odasúgta:

- Emlékszem, hogy volt idő, amikor a fenekemre is csapott volna ezért!

Bernadette asszony csak mosolygott.

- Azt hiszem azok az idők régen elmúltak már. - Lesöpört egy láthatatlan porszem a ruhájáról, és egy pillanatnyi szünet után meg kérdezte: - Inkvizitor Anya, a többi Inkvizitor is visszatért önnel? Vagy később jönnek majd?

Kahlan felöltötte magára az Inkvizitor arcot, ahogy az anyja tanította.

- Sajnálom, Bernadette. Azt hittem, elért már ide a hír. A többiek halottak. Én vagyok az utolsó élő Inkvizitor.

Bernadette szeme könnybe lábadt.

- A szellemek legyenek velük örökké!

- Miért pont most jutna eszükbe? - kérdezte Kahlan keserűen. - Nem nagyon törték magukat, hogy ott legyenek Dennee-vel, miad utolérte.

A szobában mindenütt lobogott a tűz a kandallókban, ahogyan a szokás megkövetelte, vagyis a szolgák minden egyes nap megrakták őket fával, hétről-hétre, hónapról-hónapra, amíg távol volt. Az Inkvizitor Anya szobáiban tilos volt hagyni a tüzet télen kialudni, arra az esetre, ha váratlanul hazatérne. Az asztalon, ezüsttálcan egy vekni kenyér, egy kancsó tea és egy tál gőzölgő zöldségleves állt. Sanderholt asszonya emlékezett rá, hogy a zöldségleves a kedvence.

A zöldséglevesről Richard jutott eszébe, és a lány tudta, hogy ezentúl mindig így lesz. Mindig azokra a levelesekre fog emlékezni, amit a férfi főzött.

Miután a zsákját és az ijt ledobta a földre, végigment a plüss szőnyegen, át a szomszédos szobába. Elgondolkodva megállt az ágya támlájánál, és végigfuttatta kezét a polírozott fán. Arra gondolt, hogy most Richarddal együtt kellene itt lennie. Úgy egyeztek meg, még aznap megesküsznek, mikor Aydindrilbe érnek. Ezt a hatalmas ágyat is neki ígérte.

Emlékezett boldogságra a szívében aznap, mikor az esküvőjüket tervezték. Érezte, hogy az arcán peregnek a könnyek. Vett egy reszkető lélegzetet, megpróbálta elfojtani a lelkét emésztő fájdalmat, és ujjá hegyével letörölte a könnyeit.

Odament az üvegezett ajtóhoz, kinyitotta, és kilépett a széles erkélyre. Kezét rátette a jeges korlátra, úgy állt ott, a hideg szélben. Tekintete a hegyoldalban a Mágustornyot kereste, a sötét kőfalakat, melyek körvonalai jól látszottak a lemenő nap fényénél.

- Hol vagy most Zedd - suttopta - amikor olyan nagy szükség lenne rád?

A férfi horkantva riadt fel álmából - valamibe beütötte a fejét. Lassan felül, és álmosan nézett körül. Vele szemben a sarokba kucorodva egy őszes hajú öregasszony görnyedt. Egy kocsiban ültek. A jármű hirtelen megdőlt, minek következtében a férfi az ülés másik végébe csúszott. Az öregasszony mereven figyelte. A férfi meghökkenően pislogott - az asszony szemgolyói teljesen fehérek voltak.

- Ki maga?
- Maga kicsoda? - vágott vissza az asszony.
- Én kérdeztem előbb.
- Én... - az asszony összefogta zöld ruháját. - Én nem tudom, ki volnék. De maga kicsoda?
- A férfi felemelte a mutatóujját, aztán felsóhajtott.
- Én sem tudom. Esetleg nem tűnök ismerősnek?
- Az asszony szorosabbra húzta a köpenyét.
- Nem tudom. Én vak volnék. Én nem látom, hogy néz ki.
- Vak? Persze, értem. Sajnálom.

A férfi megdörzsölte a fejét, ahol beütötte a kocsi ajtajába. Lenézve konstata, hogy díszes öltözetet visel, gesztenyebarna kabátot, fekete kézelőkkel, melyet három ezüstbrokát csík övezett. „Hát” - gondolta - „legalább nem vagyok szegény.”

A padlóról felemelt egy fekete sétatálcát, és elgyönyörködött pazar ezüstgombjában. Megpörgette, mire a bot vége a kocsi tetején koppant, a bak irányában. Az öregasszony összeresztett.

- Mi van ez a zaj?
- Jaj, ne haragudjon. Csak jelezni szerettem volna a kocsisnak.

A kocsis valószínűleg meg is hallotta, mert a jármű megállt, aztán lágyan ringatózott, jelezve, hogy valaki lekászálódott a bakról. Amikor kinyílt az ajtó, és meglátta a nagykabátos kocsis ijesztő termetét, és szélfúttá ábrázatát, a botot felemelve hátrébb csúszott az ülésen.

- Ki maga? - kérdezte, és harciasan meglegette a sétatatot.
- Én? Én egy nagy marha vagyok - morogta a kocsis. Aztán mélyen barázdált arca felderült kissé. - A nevem Ahern.
- Szóval, Ahern, mit keresünk mi itt magával? Talán elrabolt bennünket? Váltásdíjra pályázik?

Ahern felkacagott.

- Talán inkább fordítva.
- Ezt hogy' érti? És egyáltalán, meddig voltunk eszméletlenek? És tulajdonképpen kik vagyunk?

Ahern az égre sandított.

- Jóságos szellemek, hogyan tudok mindig ilyesmibe keveredni? - sóhajtotta. - Mindketten tegnap este merültek valamiféle álomba. Végigaludták az éjszakát, és a teljes mai napot. Az ön neve pedig Ruben. Ruben Rybnik.

- Ruben, mi? - krárogott. - Minden esetre szép név.
- És én ki volnék? - szólt közbe az asszony.
- Maga pedig Elda Rybnik.
- Szóval ő is Rybnik? - kérdezte Ruben. - Csak nem vagyunk rokonok?

Ahern habozni látszott.

- Nos, igen is, meg nem is. Maguk férj és feleség. Már ahogy vesszük.

Ruben közelebb hajolt a megtermett férfihez.

- Azt hiszem, ez némi magyarázatra szorul.

Ahern ismét felsóhajtott, aztán bólintott.

- A maga neve Ruben, az övé meg Elda. De ez nem a valódi nevük. Maga mondta, hogy egyelőre jobb, ha nem árulja el az igazi nevét.

- Maga elrabolt bennünket! Jól fej bevágott, aztán idehurcolt magával!
- Nyugodjon már meg végre! Mindjárt elmagyarázom.
- Azt ajánlom, igyekezzen azzal a magyarázattal, ha nem akarja, hogy ellássam a baját a botommal!
- Nincs annyi pénz, hogy ezt még egyszer elvállaljam - morgott magában a kocsis. - Hogy a francba másztam én ebbe bele?

A pénz, persze - válaszolt rögtön saját magának.

Bemászott a kocsiba, leült Ruben mellé, és behúzta maga mögött az ajtót, hogy kicsukja a hóvihart.

- Csak érezze magát otthon! - morgott Ruben.

Ahern megköszönte a torkát.

- Rendben, figyeljenek rám! Mindketten nagyon rosszul voltak. Az volt a kívánságuk, hogy vigyem el magukat a három asszonyhoz. - Itt kicsit közelebb hajolt Rubenhez. - A három varázslónőhöz.

- Varázslónőhöz! - kiáltott fel Ruben. - Akkor nem csoda, hogy azt sem tudjuk, kik vagyunk! Maga valami boszorkányhoz vitt bennünket, aki jól el is varázslott!

Ahern csitítóan megfogta az öregember karját.

- Inkább maradjon csendben, és hallgasson ide! Maga tulajdonképpen egy mágus.

Ruben állá leasett.

- Ő pedig egy varázslónő - mutatott a kocsis Eldára.

Ruben lendületes hadonászásba kezdett.

- Nem is vagyok mágus, mert akkor magából már régen varangy lett volna! - zsörtölődött.

Ahern megrázta a fejét.

- Elhagyta a varázsereje.

Ruben kihúzta magát.

- No, és legalább nagy hatalmú varázsló voltam?

- Ahhoz eléggé, hogy valahogyan belerángasson ebbe az egészbe. Azt mondta, a varázslók néha kénytelenek kihasználni a közönséges halandókat. Azt állította, ez a mágusok terhe. Állítólag magamtól is segitettem volna, és csak a helyes indítatásnak adott egy kis lökést. Mégis, azt hiszem, elsősorban az a hihetetlen összeg volt az, amitől minden józan eszem ellenére igent mondtam. Sosem volt inyemre belekeveredni a mágusok ügyeibe.

- Én pedig varázslónő volnék? - kérdezte Elda. - Egy vak varázslónő?

- Nem teljesen, asszonyom. Mindig is vak volt, de a varázshatalmával látott, még jobban, mint én ezzel a két szememmel.

- Akkor miért volnék én most vak?

- Mindketten nagyon betegek voltak. Valami rontás volt az oka. A három varázslónő segített, de csak úgy tudták meggyógyítani magukat, hogy..., szóval elvették a varázserejüket. Rám parancsoltak, hogy várjak odakint, így aztán nem is láthattam, mit műveltek. Csak azt tudom, amit maga mondott, mielőtt bementek volna.

Ruben kételkedve nézte.

- Ezt az egészet most találta ki.

Ahern figyelemre sem méltatta a közbeszólást.

- A rontás a jó mágiából táplálkozott. A szellemek a megmondhatóí, hogy nem értek a mágiához, és nem is akarok érteni, csak annyit tudok, amit maguk elmondtak, amikor meggyőztek, hogy segítek. A saját szájával mondta, hogy a varázslónők ki kell űzzék magukból a mágiát is, ez az egyetlen mód, hogy meggyógyuljanak. A rontás addig nem távozott volna, amíg jelen volt a jó mágia, amibe kapaszkodhatott.

- Így aztán most egy szemernyi varázserőnk sincs?

- Hát, erről nem engem kellene kérdezni, de úgy hiszem, a varázserőt nem lehet csak úgy elvenni valakitől. A varázslónők tulajdonképpen csak elfelejtettek magukkal mindent a korábbi életükből, hogy ne is tudjanak semmit a varázslásról. Így a rontás sem érzékelhette a mágia jelenlétét. Ezért nem emlékszik egyikőjük sem, hogy kicsodák, és hogyan kerültek ide. Vagy, hogy hogyan kell varázsolni. És ezért lett Elda valóban vak.

- És a boszorkányok ugyan miért segítettek rajtunk? - húzta össze Ruben a szemét.

- Főleg Elda miatt. Azt mondták élő legenda a nicobaresei varázslónők között. Valami hőstett miatt, amit fiatalkorában vitt véghez, mikor még ott élt.

Ruben a hatalmas férfire bámult.

- Ez biztosan csak igaz lehet - fordult Elda felé. - Biztos vagyok benne, hogy igazat mond. Lehetetlen ekkora sületlenséget csak úgy kitalálni. Te mit gondolsz?

- Amit te. Szerintem neki nagyon igaza.

- Helyes - bólintott Ahern. - Most jön az a rész, amit nem fognak szeretni.

- Mi van a hatalmunkkal? Az mikor tér vissza? És mikor fogunk újra emlékezni mindenre?

Ahern hűsös ujjával végigszántott a fejét borító bozonton.

- Na ez az, ami nem tetszik majd. A három varázslónő ugyanis nem hiszi, hogy valaha is visszakapnák a hatalmukat. Lehet, hogy sosem lesznek képesek visszaemlékezni. Talán sosem varázsolnak majd többé.

A beálló csendet szinte vágni lehetett volna.

- Miért mentünk bele ebbe az egészbe? - kérdezte végül Ruben.

Ahern valamit babrált a kabátujján.

- Mert nem volt más választásuk. Rosszul voltak, nagyon rosszul. Elda talán még rosszabbul, mint maga. Ő már nem élne, és magának is legfeljebb egy-két napja lett volna még. Ez volt az egyetlen megoldás. Egyszerűen nem volt választásuk.

Ruben nehézkesen rátámaszkodott a botjára és felsóhajtott.

- Hát, ha tényleg így volt, akkor nem tehattünk mást. Ha pedig nem fogunk emlékezni, leszünk majd Ruben és Elda. Új életet kezdünk.

Ahern a fejét ingatta.

- Attól tartok, ez nem ilyen egyszerű. Mielőtt alávetette magát a varázslónők szertartásának, azt mondta nekem, ha a rontás már távozott, van rá esély, hogy visszanyerjék az emlékezetüket, és vele a varázshatalmat is. Azt mondta, életbevágóan fontos, hogy visszakapják az erejüket. Hogy a világot veszély fenyegeti, és magukra szükség van. Azt mondta, minden élő sorsa múlhat azon, hogy újra emlékezzenek. Mert valamit meg kell tenniük.

- Miféle veszély? És mit kell tennünk?

- Azt nem mondta. Maga szerint nem is érthettem volna.

- És hogyan kaphatjuk vissza az emlékeinket?

Ahern Eldára pillantott, majd vissza.

- Lehet, hogy sehogy. A három varázslónő nem tudta, visszakapják-e valaha, de szerintük csak valami megrázó esemény hatására állhat helyre az emlékezetük. Valami érzelmi megrázkódtatáson kell átesniük hozzá.

- Érzelmi megrázkódtatáson? Mint például?

- Mondjuk, ha például valamiért rettentően megharagszik.

Ruben a homlokát ráncolta.

- És akkor? Talán kérjem meg, hogy teremtsen képen, hogy dühös legyen?

- Azt nem tudta megmondani, hogy pontosan mire lesz szükség, de egy pofon nem lenne elég, az biztos. Csak annyit tudok, hogy érzelmi megrázkódtatás kell hozzá, de hogy pontosan mi, vagy hogy hogyan lehetne előidézni, azt nem. Annyit mondott még, hogy ha sikerül kiváltani a kellő haragot, akkor az iszonyú, pusztító erővel tör majd fel, a mágia miatt. Azt mondta, nincs más választása, mert különben meghal.

Ruben és Elda a gondolataikba merülve próbálta feldolgozni a hallottakat. Ahern csendben figyelte őket.

- És most merre visz bennünket? Miért ülünk ebben a kocsiban?

- Aydindrilbe megyünk.

- Szóval, Aydindrilbe. Nem mintha hallottam volna róla. Merre van? Hosszú még az út?

- Aydindril az Inkvizítorok városa. A Rang'Shada-hegység túloldalán fekszik, innen még elég messze. Hetekbe telik, míg odaérünk, sőt, talán lesz az egy hónap is. Úgy a téli napforduló táján érünk majd oda, amikor a leghosszabb az éjszaka.

- Az tényleg elég messze lehet - morfondírozott Ruben. - Biztos benne, hogy oda akartam menni?

- A Mágustoronyba kívánt eljutni. Azt mondta, mágia szükséges, hogy oda bejusson valaki, de mivel maga egyelőre nem képes varázsolni, elmesélt nekem egy módot, hogyan lehet a pajzsokat megkerülni. Úgy tűnik, csinált magának egy egérutat, minden eshetőségre készen, amin be lehet surranni, elkerülve a védőmágiát.

Ruben az állát dörzsölte.

- Fogadjunk, azt is mondtam, hogy minél előbb oda kell érnünk.

Ahern komoran bólintott.

- Akkor meg mire várunk?

Kahlan rávillantotta politikusboszorkáját az előtte álló, rafinált szabású, mélykék ruhás dámára. A nő éppen azt ecsetelte, hogy mennyire aggódott mindenki az Inkvizitor Anyáért, míg távol volt. A beszélőből csak úgy ömlött a hamis hízelgés - vendég volt a képmutatók bálján. Kahlan egész életében kétszínű emberek szölamait hallgatta, akik megpróbálták saját fősvény jellemüket barátságos és nagylelkű szavakkal kendőzni. Enyhe hányingere volt az egésztől.

Azt kívánta, bárcsak lenne ezek között a talpnyalók között egy, aki elég bátor volna hozzá, hogy nyíltan kimondja, mennyire gyűlölik őt, és mennyire bosszantja őket, hogy miatta nem lehet Középföld népeit az utolsó csepp vérükig kizsigerelni. Aztán figyelmeztette magát, hogy azért nem minden alattvalója ilyen.

Miközben fél füllel a mézesmázos szavakat hallgatta, Kahlan elgondolkodott, vajon mi történne, ha ez a fennkölt dáma nem ragyogó fehér ruhában látná, nyakában egy királyságot érő nyakékkal, hanem mondjuk fehérre mázolt, meztelen testtel, lóháton, amint vértől izmososan aprítja a katonákat, akik az életére törtek. Valószínűleg el is ájulna.

Amikor a nő végre megállt levegőt venni, Kahlan megköszönte az aggodalmát, és gyorsan továbbállt. Kora reggel a Tanács gyűlésére kell mennie. Ahogy elhaladt egy embermagas tükör mellett, hirtelen úgy érezte magát, mint aki álomból ébred: íme, itt van megint, hófehér inkvizitori ruhájában, a palotában, Aydindrilben. Mintha minden csak egy röpke álom lett volna.

De mégsem ugyanaz a nő volt, aki legutóbb itt járt. Mintha közben vagy száz évet öregedett volna. Aztán elmosolyodott: a fürdő viszont csodás volt. Szinte már nem is emlékezett rá, mikor volt része utoljára ennyi kényeztetésben. Már el is felejtette, milyen érzés tisztának lenni.

A bejárat előtt egy újabb felcicomázott hölgy közeledett. Kahlan a homlokát ráncolta: a nő haja túl rövidnek tűnt. Nagyon elütött a többiek hajviseletétől, mivel mindenki más legalább vállig érő frizurát hordott. A ruhája viszont nagyon is ide illett - fekete nagystélyit viselt, mely kiemelte hófehér vállait, és a szemlélő tekintetét a nyakában szikrázó smaragdokra irányította.

A nő az útjába lépett, mielőtt Kahlan kijuthatott volna a teremből. Gyorsan pukedlizett, miközben kék szeme riadtan rebbent ide-oda.

- Inkvizitor Anya, beszélnem kell önnel! Nagyon fontos dologról lenne szó.

- Sajnálom, de nem hiszem, hogy találkoztunk volna.

A kék szempár sosem nézett rá - folyton a többi embert kutatta a teremben.

- Ön nem ismer engem. Van viszont egy közös barátunk...

A nő kiszúrt egy idősebb damát, aki savanyú arckifejezéssel tekintgetett feléjük, gyorsan úgy fordult, hogy ne láthassa az arcát.

- Inkvizitor Anya, egyedül jött Aydindrilbe, vagy esetleg volt útítársa is?

- Egyik barátom, Chandalen, kísért el, de kint maradt az erőben, innen délre. Miért?

- Azt reméltem, más nevet mond majd - nézett végre a szemébe a nő. - Muszáj... Itt elhallgatott. Tágra nyílt szemmel meredt Kahlanra, mint aki sóbálványá vált.

- Valami baj van? - kérdezte Kahlan.

A nő úgy állt ott, mint aki szellemet lát.

- De hiszen maga...

Aztán hirtelen kifutott az arcából a vér, és rogyadozó lábakkal lépett hátrébb. Most már ő maga látszott szellemnek - halottfehér arc a fekete ruha felett. A szája széle remegett, megpróbált valamit mondani, de a hangja cserben hagyta. Az arcát egészen eltorzította a rémület.

A szeme hirtelen lecsukódott. Kahlan megpróbált érte nyúlni, de már túl későn, a nő a lábai elé rogyott.

Az emberek felfigyeltek. Kahlan a nő fölé hajolt, és példáját mások is követték. A tömeg körük gyűlt. Valaki a túl sok bort okolta.

A fanyar képű dáma átfurakodott az emberek között.

- Jebra! Tudtam, hogy csakis Jebra lehet az!

Kahlan felnézett.

- Ismeri a hölgyet?

A dámának hirtelen felderengett, hogy kivel is áll szemben. Elvörösödött, és esetenül pukedlizett.

- A nevem Lady Ordith Condatith de Dackivich, Inkvizitor Anya. Rendkívül örvednek, hogy végre személyesen is találkozhattam önnel. Már régen szerettem volna elmondani...

Kahlan beléfojtotta a szót.

- Ki ez a nő? Ismeri?

- Hogy ismerem-e? - A savanyú arckifejezés visszatért. - A komornám. A neve Jebra Bevinvier. Ha magához tér, majd jól megkorbácsoltatom a lusta libáját!

- Komorna? - kapta fel a fejét egy férfi. - Együtt ebédeltem Jebra kisasszonnyal, és biztosíthatom, hogy ő igen finom hölgy!

Lady Ordith horkantott egyet.

- Ő csak egy szélhámos cseléd.

- Ó, akkor bizonyára jól megfizeti - gúnyolódott a közbeszóló. - Kizárólag a legdrágább fogadókban lakik, és mindig arannyal fizet.

Lady Ordith erre egy újabb fennhéjázó horkantással felelt, majd elkapta az egyik strázsa karját.

- Maga! Vigyék ezt a nőszemélyt a szobámba. A Kelton Palotában lakom. Majd én utánajárok ennek az egész ügynek!

Kahlan erre talpra állt, és megsemmisítő pillantást vetett az úrhölgyre.

- Erről szó sem lehet! Hacsak, ugyebár, nem akar parancsokat osztogatni az Inkvizitor Anyának, a saját palotájában.

Lady Ordith ijedten mentegetőzni kezdett. Kahlan csettintett egyet az ujjával. Örök ugrottak oda. Kahlan feléjük fordult.

- Vigyék Jebra kisasszonyt az egyik vendégszobába. Hozassanak neki gyömbérteát, vizes borogatást, és bármi mást, mire szüksége van. Nem akarom, hogy bárki zaklassa, beleértve ebbe az úrhölgyet is - mutatott rá Ordith úrhölgyre. - Részemről holnapig visszavonulok, és én sem akarom, hogy bárki zaklasson. Reggel a Tanács gyűlésére megyek. Miután velük végeztem, hozzák elém Jebra úrhölgyet!

Az örök tisztelegtek, és lehajoltak az ájult nőért.

Kahlan a lakosztálya felé felriadt a gondolataiból, az ajtaja mellett álló két keltoni ör láttán. Amikor az örök meglátták, egyikük higgadtan megörögte az ajtót az alabárdja nyelvvel. Valaki volt a szobában. Kahlan rámeredt az örökre, aztán beviharzott az ajtón.

A külső helyiség üres volt. Berontott a hálószobába, és megpillantotta a neki háttal álló Fryen herceget, az ágya közepén.

A herceg önelégülten visszavigyorgott rá a vállá felett, és az ágy közepére vizelt. Dolgát befejezve Fryen herceg szembefordult az Inkvizitor Anyával, és begombolta a nadrágját.

- A szellemekre, mégis mit képzel magáról? - suttogta Kahlan falfehéren.

A herceg pöffeszkedve elvonult mellette, és közben rá hunyorított.

- Csak azt akartam, hogy tudja, mennyire örülünk, hogy visszajött.

A kabátja nyitva volt. Lesimította a fodrokat makulátlan ingén, aztán az ajtóban még visszaszólt:

- Szép álmokat, Inkvizitor Anya.

Kahlan hatszor rángatta meg a csengő zsinórját, aztán megindult a folyosón. Hat cseléd lány szaladt lélekszakadva.

- Óhajt valamit, Inkvizitor Anya?

Kahlan a fogát csikorgatta.

- Fogjátok meg a matracomat és az összes ágyneműt, vigyék ki az udvarra, és égessétek el!

A cseléd pislogott.

- Inkvizitor Anya?

Kahlan keze ökölbe szorult.

- Vigyék a matracot, ágyneműtől, ki az udvarra, az erkély alá, és gyűjtsátok meg! Mit nem értettél belőle?

A szolgálok ijedten hátráltak egy lépést.

- Igenis, Inkvizitor Anya. - Aztán csak álltak ott, remegve, míg az egyik összeszedte a bátorságát. - Most azonnal, Inkvizitor Anya?

- Ha azt akartam volna, hogy holnap égessétek el, holnap mondtam volna, nem?

Kahlan éppen időben ért a főbejáratához vezető lépcső tetejére, hogy tanúja legyen, mikor Fryen herceg találkozik a rá váró, köntöst viselő férfivel. A tekintetük találkozott.

- Örök - kiabálta torkaszakadtából, útban a kapu felé. Az egyenruhás férfiak felrezzentek. - A diplomáciai mentességet felfüggesztem! Ha még egyszer meglátom ezt a keltoni disznót, vagy bárkit a kíséretéből, a gyűlésig, saját kezűleg nyúzzok meg minden őrt, miután vele végeztem!

Az örök tisztelgésre lendítették a fegyvereiket. Kahlan meglátta Ordith úrhölgyet, aki a folyosón állva figyelte a történeteket.

- Ordith úrhölgy!

A nő felnézett.

- Ha jól értettem, azt mondta, a Kelton Palota vendége. Ez esetben hagyja el az enyémet!

A nő valami köszönésfélét dadogott, de Kahlan oda sem figyelt. Sarkon fordult, és elindult vissza a lakosztálya felé. Útközben magához intett egy maréknyi őrt.

A szobája ajtajában megvárta, míg alakzatba fejlődnek, aztán végignézett rajtuk.

- Ha valaki bejön a szobámba ma éjjel, az egyetlen magyarázat, amit hajlandó vagyok elfogadni, az az, ha itt kint csak holttesteket talállok! Világos?

Az örök tisztelegtek, jelezve, hogy igen. Odabent Kahlan maga köré kanyarította hófehér palástját, és kilépett az erkélyre, a dermesztően hideg éjszakába. Egyenes háttal állt a korlát mellett, és lenézett a palotakertbe.

Legszívesebben elmenekült volna, de nem tehetett, hiszen ő volt az Inkvizitor Anya. Csak azt tehetett, amit az elődei tettek - védelmeznie kellett Középföldét. Magára maradt, nem volt senki, aki segíthetett volna elvégezni a kötelességét.

Az arcán könnyek csorogtak, miközben odalent a lángok belekaptak az ágyba, abba az ágyba, melyet Richardnak ígért.

15. FEJEZET

Az Inkvizitor Anya fehérruhás tükörképe végigkígyózott a fényes fekete oszlopokon, ahogy Kahlan végigvonult a galérián, amely egyben külön bejáratként szolgált a Tanácssterembe. Egy egész órával korábban érkezett. Azt tervezte, hogy az Elsők Trónusán ülve fogadja majd a belépő Tanácsnokokat. Nem akart nekik esélyt adni rá, hogy maguk között kibeszéljék a történeteket, amíg ő odaér.

Ahogy kitárta az ajtószárnyakat, döbenten megtorpant. A terem zsúfolásig tömve volt. Minden szék foglalt volt. Az emeleti galériákon is nyüzsgtek az emberek, ráadásul nem csak nemesek, tisztviselők, adminisztrátorok és egyéb személyzet, hanem egyszerű polgárok is: földművesek, boltosok, kereskedők, szakácsok, kézművesek, kocsisok és más kétkézi munkások. Férfiak és nők egyaránt. Amint belépett, minden tekintet őrá szegeződött.

A terem túlsó felén a Tanácsnokok ültek a saját székeikben. Egyikük sem szólalt meg. Az Elsők Trónusán is ült valaki. Ilyen messziről Kahlan nem látta, hogy ki az, de volt egy sejtése.

Egy pillanatra megérintette a csontnyakláncot a nyakában, és a szellemekhez fohászkodott erőért és védelemért. Aztán megindult előre. Csizmája visszhangot verve kopogott a napfényfoltos márványon. Az emelvény előtt valami hevert a földön, de nem tudta kivenni, hogy micsoda.

Amikor elért az ívelt asztalhoz, láthatta, hogy a trónuson nem a várt ember ül. A pódium előtt egy hordágyon Fryen herceg teste hevert. A bőre fakó és puffadt volt. Két karját valaki keresztbe tette inge vérfoltos fodrain. Kivont kardját mellé fektették. A herceg torkát valaki egészen a gerincoszlopig átmetszette.

Kahlan felnézett, és tekintete együnnepeles, barna szempárral találkozott. A férfi előrehajolt az Elsők Trónusán, és az asztalra támaszkodott. Kahlan gyorsan körbepillantott, és észrevett valamit, ami addig elkerülte a figyelmét. Körben a teremben örök álltak.

Kahlan rámeredt a sötét hajú, szakállas férfire.

- Ha azonnal nem hagyja el a széket, a saját kezemmel ölöm meg!

A helyiségben surrogó zaj hallatszott - az örök kardot rántottak. A férfi intett egyet, anélkül, hogy a szemét levette volna Kahlanról, mire a pengék visszakerültek a hüvelybe.

- Maga többet már nem fog gyilkolni, Inkvizitor Anya! - szólalt meg halkan. - Fryen herceg volt a legutolsó áldozat.

- Maga kicsoda? - kérdezte Kahlan komoran.

- Neville Ranson.

A férfi továbbra is Kahlant figyelte, miközben kezeit tenyérrel felfelé fordította. A tenyere felett apró tűzgömb lobbant életre.

- Neville Ranson varázsló.

Tekintetét továbbra is a lányon tartva fellendítette a tűzgömböt a levegőbe. Az engedelmesen felröppent, egészen a csarnok kupolájáig, ahol egy pukkanással ezernyi szikrává foszlott szét. A tömegből álmélkodó hangok hallatszottak.

Ranson varázsló hátradőlt, és előhúzott egy tekercset.

- Nagyon sok mindennel vádoljuk önt, Inkvizitor Anya. Mivel szeretné kezdeni?

Kahlan gyorsan körbenézett, anélkül, hogy a fejét megmozdította volna. Menekülésre esélye sem volt. Még akkor sem lett volna, ha nem egy varázslóval áll szemben.

- Mivel úgyis mind koholmány, miért nem hagyjuk ezt az egészet, és térünk rá mindjárt a kivégzésre?

A terem elcsendesedett. Ranson varázsló nem mosolygott, csak az egyik szemöldöke emelkedett meg kissé.

- Egyáltalán nem koholmányok, Inkvizitor Anya, hanem nagyon is valóságos, kézzelfogható vádak. Azért gyűltünk össze, hogy az igazságot megmutassuk. Az Inkvizitoroktól eltérően mi nem végzünk ki ártatlan embereket. Mire itt végzünk, mindenki tudni fog az árulásáról. Azt akarjuk, hogy mindenki megtudja, miféle hitvány zsarnok áldozatai voltak.

Kahlan összefűzte a két kezét, és kihúzta magát. Arcára kiült az Inkvizitor maszk. Az emberek izgatottan hajoltak előre.

- Mivel a lajstrom hosszára nyúlik - folytatta Ranson - talán kezdjük mindjárt a legsúlyosabb bűnnel, - itt egy pillanatra lenézett a pergamenre, - az árulással.

- És mióta számít árulásnak Középföld védelmezése?

Ranson varázsló ököllel az asztalra csapott, és dühödten talpra ugrott.

- Még hogy Középföld védelmezése! Egész életemben nem hallottam még nő szájából ilyen mocskos hazugságot. - Lassan kisimította vörösesbarna köntösét, és visszaült a trónusra. - Az ön állítólagos „védelme” abból állt, hogy háborúba sodorta az összes országot! Tízezreket küldene a halálba, hogy csillapítsa a félelmét, hogy valaki más kerül hatalomra? Aki, hadd tegyem hozzá, kizárólag a Tanács egyetértésével kormányozna, mellesleg.

- Aligha kizárólagos az egyetértés, ha az Inkvizitor Anya ellene szavaz!

- Csak a saját, önző érdekei védelmében.

- És mégis kire bízna a hatalmat? Keltonra? Netán saját magára?

- Mindenki megmentőjére. A Birodalmi Rendre.

Kahlan úgy érezte, hangyák masíroznak felfelé a lábain. Mintha az egész csarnok készülné a nyakába szakadni. Szédülni kezdett. Attól tartott, ott lesz rosszul, mindenki szemé láttára. Ráparancsolt a gyomrára, hogy viselkedjen.

- A Birodalmi Rendre? Hiszen a Birodalmi Rend lemészárolta Ebinissiat! Minden ellenállást levernek, hogy magukhoz ragadják az uralmat!

- Hazugság! A Birodalmi Rend célja a béke. Csak véget akarnak vetni az Inkvizitorok gyilkos uralmának!

- A béke? Ebinissiaiban az embereket megerőszakolták és felkoncolták!

Ranson szárazon felnevetett.

- Ugyan, Inkvizitor Anya. A Birodalmi Rend senkit sem koncolt fel. - Odafordult egy Kahlan számára ismeretlen férfihoz. - Thrustan Tanácsnok, esett bármi kár is a fővárosukban?

A szögletes arcú férfi meglepettnek tűnt.

- Két nappal ezelőtt érkeztem Ebinissia csodálatos városából, de a „mészárlásról” semmit sem tudok.

A tömeg velük együtt nevetett. Ranson lenézően mosolygott.

- Az Inkvizitor Anya talán nem várta, hogy tanúkkal tudjuk cáfolni az abszurd kis meséit? Az egész koholmánnyal csak az volt a célja, hogy felszítsa az emberek haragját és félelmét, és háborúra Uszítsa őket.

Ranson csettintett. Egy piszkos, elhordott rongyokba öltözött nő lépett elő. Ranson gyengéden arra bízta, ne féljen, csak mondja el szépen a történetét. Erre a nő arról mesélt, hogy a gyermekei éhesen fekszenek le nap mint nap, mert nincs pénze élelemre. Azt állította, hogy egyedül azért nem haltak még éhen, mert prostituáltak állt, csak hogy etethesse őket. Kahlan tisztában volt vele, hogy ebből egy szó sem igaz. A városban több jótékonyági szervezet is működött, melyek bármelyike kész lett volna segíteni ilyen helyzetben.

A következő egy órában tanú tanút követett, és mind éhezéstről és nélkülözéstről beszélt, és arról, hogyan tagadott meg tőlük minden segítséget a Palota, mintha senkit sem érdekelt, hogy a városban gyermekek halnak éhen. Az emberek mély

együttérzéssel hallgatták őket, nem egyszer együtt sírva a tanúkkal.

Kahlan néhányat meg is ismert a vallomástevők közül. Emlékezett rá, hogy Sanderholt asszony néhányuknak munkát is ajánlott. Elmondta Kahlannak, hogy a felajánlott munkát lealacsonyítónak vélték, ezért általában Sanderholt asszony csinálta meg végül.

Miután az utolsó tanú is előadta könnyfacsaró történetét, Ranson varázsló talpra állt.

- Az Inkvizítor Anya óriási kincstára tömve áll. A pénzt arra szánta, hogy egy háborút finanszírozzon belőle Középföld azon lakói ellen, akik meg akarnak szabadulni az Inkvizítorok rabigája alól. Először megvonja a falatot a szátoktól, és a gyermekeiktől, aztán, hogy ne a gyomrotokat maró éhséggel törődjete, kitalál egy ellenséget, és háborút indít a ti véres verítékkel keresett pénzeten, amit ő rabolt el tőletek, hogy kiossza a már amúgy is dúskáló barátai között! Míg ti éheztek, ő fényűzően él! Nektek nincsen ruhátok, ő meg fegyverekre akar költeni! A fiaitokat a harcmezőre küldi, míg ő maga luxusban lakik. Mikor a rokonaitokat igazságtalanul megvádolják, a mágiájával kényszeríti őket a koholt bűnök elismerésére!

Az emberek zöme ekkor már a könnyeivel küszködött. Néhányan hangosan zokogtak a legutolsó mondat hallatán. Többen hangosan elégtételt követeltek. Kahlan lassan kételkedni kezdett benne, hogy lefejezik. Nem kizárt, hogy a tömeg egyszerűen széttépi, még mielőtt a vesztőhelyre érne.

Ranson tágra nyitotta karját az egybegyűltek felé.

- A Birodalmi Rend képviselőjében ezennel elrendelem, hogy az emberek kapjanak meg mindent, amiben szükségüket látnak. Aydindril kincstárát végre a jó ügyében fogjuk felhasználni. Visszaadjuk az elrabolt javakat! A parancsom az, hogy minden családnak folyósítsanak havi egy aranytallért, hogy legyen miből a gyermekeket etetni és felruházni. A Birodalmi Rend uralma alatt senki sem éhezhet!

Az emberek éljenezni kezdtek. A csarnok örömmujongástól és tapstól visszhangzott, jó öt percen keresztül. Ranson önelégülten összetámasztott ujjakkal, hátradőlve hallgatta az ünneplést. Egy pillanatra nem vette le a szemét Kahlannról, de a nő sem öröla.

Kahlan tisztában volt azzal is, hogy az élet nehézségeit nem lehet ilyen egyszerűen eltörölni. A látszólagos bőkezűség valójában kegyetlenség volt. Számításai szerint ilyen módon a kincstár legfeljebb hat hónap múlva kiürül. És akkor mi lesz mindazokkal, akik közben hozzászórtak a támogatáshoz, és abbahagyták a munkát, nem vetették be a földjeiket, és nem gondoskodtak a megélhetésükről? Akkor fog igazából beköszönten a inség - gondosan nagylelkűségnek álcázva.

Az zaj végre elcsendesedett. Ranson varázsló előredőlt.

- Számtalan ember nélkülözött, halt éhen, vagy pusztult el értelmetlen csatákban az ön parancsára, Inkvizítor Anya. Teljesen egyértelmű, hogy árulást követett el Középföld népe ellen. Semmi értelmét nem látom hetekig folytatni a bizonyítékok felsorolását, bár megtehetnénk éppen.

A Tanácsnokok egy emberként kiáltották ki egyetértésüket.

Ranson ismét az asztalra csapott.

- Az első vádpontban bűnösnek találtatott.

Az emberek újból éljenezni kezdtek. Kahlan mereven állt, a szeme sem rebtent. Ranson olyan vádakot olvasott a fejére, amit nehezen lehetett komoly arccal felolvasni. A tanúk olyan tettekről beszéltek, melyeket lehetetlen volt komolyan venni. Mégsem nevetett senki.

Olyan emberek tanúskodtak az Inkvizítorok intim titkairól, akiket soha sem látott azelőtt. Kahlan torka elszorult annak hallatán, amit az alattvalói gondoltak róla. Egymás után emlegették fel tényekként az Inkvizítorok, és főleg az Inkvizítor Anya által elkövetett rémtetteket, melyek egytől egyik babonából, és kősz híresztelésekből fakadtak.

Egész addigi életét feláldozta, a többi Inkvizítorral egyetemben, ezeknek az embereknek a védelmében, mialatt ők ezeknek a mendemondáknak hittek. Kahlan azt hitte, mindenki hangosan felkacag majd annak hallatán például, hogy az Inkvizítorok rendszeresen emberhúst esznek, hogy megtarthassák varázshatalmukat. Ehelyett az emberek rémülten kiáltottak fel. Kénytelen volt a szájába harapni, különben sírva fakadt volna. Nem a felhozott vádak miatt, hanem mert az emberek tényleg el is hitték őket.

Végül már oda sem figyelt. Richard körül forogtak a gondolatai, miközben Ranson vádat vád után olvasott, tanúkat sorakoztatott fel, és a Tanács bűnösnek mondta ki minden egyes pontban. Megpróbálta felidézni minden együtt töltött pillanatukat, a mosolyát, az érintését. Megpróbált minden csókra visszaemlékezni.

- Azt hiszi, ez olyan mókás? - fakadt ki Ranson.

Kahlan felnézett, és rájött, hogy mosolyog.

- Hogyan?

Mellette egy asszony állt, és egy zsebkendőbe zokogott. Kahlan rápillantott, aztán felnézett a varázslóra.

- Sajnálom, azt hiszem, lemaradtam az előadásáról.

A tömeg mérgesen hördült fel. Ranson hátradőlt, és undorodva csóválta a fejét.

- Bűnösnek találtuk az inkvizítori mágia gyermekeken való gyakorlásában.

- Micsoda? Mindenki megőrült? Gyerekeken?!

Ranson az asszonyra mutatott, akit rázott a zokogás.

- Az imént tanúsította, hogy eltűnt a gyermeke, másokéval egyetemben, és hogy mindenki tudja, hogy az Inkvizítorok parancsára rabolják el őket. Hogy legyen kin üzni a praktikáikat. Varázslóként tanúsítom, hogy az asszony igazat mond.

A tömeg már-már üvöltött dühében.

Kahlan felpislantott.

- Fáj a fejem. Miért nem tesz egy szívességet, és vágatja le nekem?

- Csak nem érzi magát kényelmetlenül, Inkvizítor Anya? Csak nem kellemetlen, hogy a népnek végre esélyt adunk szembenézni az elnyomójukkal, hogy megtudhassák, miféle alantas vétkeket követett el velük szemben?

Kahlan erőnek erejével fenntartotta az Inkvizítor maszkot, hogy megbirkózzon a könnyeivel.

- Csak azt az egyet sajnálom, hogy ezekre az emberekre pazaroltam az életemet. Ha tudtam volna, hogy ilyen hálátlanok lesznek, és elhiszik ezt a rengeteg mocskos vádat, azok után, amit nekik áldoztam, jobb lett volna, ha önzőbb lettem volna, és hagytam volna, hogy valóban zsarnokságban éljenek.

Ranson szigorúan nézett le rá.

- Egész életében az Őrzőt szolgálta.

A tömeg újfent felhőrdült.

- Ő a maga igazi ura. Neki dolgozik. Az alattvalói lelkét is mind a mesterének ajánlotta, az Őrzőnek, odalent, az Alvilágban.

Az emeletről rémült sikoltozás hallatszott. Dühödten ordító emberek követeltek elégtételt. A földszinten az öklét rázó tömeg előrelendült, de a széttárt karú öröknek sikerült őket megfékezni. Ranson felemelt kézzel kért csendet.

Kahlan végignézett a sokaságon.

- Ezennel átadlak benneteket a Birodalmi Rendnek - jelentette ki csengő hangon. - Többé nem tesztek értetek semmit. Elnyeritek méltó büntetéseket, amiért gondolkodás nélkül elhiszitek ezeket az égbekiáltó hazugságokat. A büntetést saját magatok hoztátok a fejetekre az önzésetekkel. Megbántok majd mindent, ha megtapasztaljátok a valódi szenvedést, amit csakis magatoknak köszönhetnek! Örülök, hogy akkor nem leszek már életben, így nem esek kísértésbe, hogy mégis segítsék nektek! Csak azt bánom, hogy valaha is könnyet ejtettem értetek! Vigyen el az Őrző mindnyájzatokat!

Kahlan a gúnyosan mosolygó Ranson felé fordult.

- Gyerünk, fejezzük ezt be! Vegyétek a fejemet végre! Hányingerem van ettől az aljas gyalázkodástól. Hadd nyerjen a Birodalmi Rend. Őljetek meg, hogy végre a szellemek közé léphessek, ahol nem kell senkiért sem feláldoznom magam! Mindent bevallok. Végezzetek ki, úgys mindenben vétkecs vagyok! Kivéve, hogy megöltem ezt a keltoni disznót - nézett le a testre a lába előtt. - Most már bánom, hogy nem én voltam, de sajnos ezért nem vállalhatom a dicsőséget.

Ranson felvonta szemöldökét.

- Makacsul hazudik, még az utolsó pillanatban is. Még ezt az egy gyilkosságot sem hajlandó bevallani.

Lady Ordith lépett elő, magasan fenn hordott orral, és tanúsította, hogy Kahlan az ő füle hallatára fenyegette meg Fryen herceget előző este. A Tanácsnokok egyhangúlag bizonygatták, hogy egy hasonló jelenetnek ők is tanúi voltak.

- Ez lenne a bizonyíték? - kérdezte Kahlan.

Ranson oldalra intett.

- Hozzák be a tanút! Látja, Inkvizitor Anya, mi mindenről tudunk. Egy volt barátja megpróbálta eltussolni az igazságot, így kénytelenek voltunk komoly lépéseket tenni vele szemben. De végül elismerte az igazunkat.

Rogyadozó lábakon Sanderholt asszonyt vezették a terembe. Vékony, hajlott alakját két oldalról örök fogták közre. Az arca nyüzött volt, vörös szemei körül sötét karikák látszottak. A szokásos életerőnek nyoma sem volt a mozdulataiban. Hirtelen megingott, és egy pillanatig úgy tűnt, nem is lesz képes segítség nélkül megállni a lábán.

Megnyomorított kezeit messze előre nyújtotta, nehogy valamihez is hozzáérjenek. Minden egyes körmét fogókkal tépték ki. Kahlan keserű ízt érzett a torkában.

Neville Ranson szigorúan nézett le.

- Mondja el, mit tud a gyilkosságról!

Sanderholt asszony farkasszemet nézett vele, aztán az ajkába harapott. A szeme lassan megtelt könnyel. Láthatóan nem akart megszólalni.

Ranson ököllel csapott az asztalra.

- Beszéljen! Vagy magát is elítéljük, mint tettestársat!

- Sanderholt asszony! - szólalt meg Kahlan halkán.

Az asszony ránézett.

- Sanderholt asszony, én tudom, mi az igazság, mint ahogy maga is tudja. Csak ez számít. Ezek itt úgys véghez viszik, amit elterveztek, magával, vagy maga nélkül. Nem akarom, hogy miattam szenvedjen. Kérem, mondja azt, amit hallani akarnak!

Az asszony arcán könnyek peregtek.

- De, hát...

Kahlan kihúzta magát.

- Sanderholt asszony! Én, mint Inkvizitor Anya, parancsolom önnek, hogy tanúskodjon ellenem!

Sanderholt asszony egy megtört kis mosolyt küldött felé, majd a Tanácshoz fordult.

- Láttam, amint az Inkvizitor Anya Fryen herceg háta mögé lopakodott. Elvágta a torkát, mielőtt egyáltalán védekezhetett volna. Esélyt sem adott rá.

Ranson rámosolygott, és bólintott.

- Köszönjük, Sanderholt asszony. És bár ön a barátja volt, mégis kötelessége volt ezt elmondani, mert azt kívánta, ugye, hogy a Tanács, és így a világ, megtudja az igazságot?

Sanderholt asszony könnyek között felelte:

- Igen. Bár szerettem őt, a népnek mégis meg kellett tudnia, hogy az uralkodójuk egy gyilkos.

Miután kivezették és a Tanács Kahlant egyhangúlag vétkecsnek kiáltotta ki mindenben, Ranson felállt s kezét felemelve csendet kért.

- Az Inkvizitor Anyát minden vádpontban bűnösnek találtuk!

Erre mindenki üdvözlésben tört ki.

- A büntetése halál, de nem ma fogjuk végrehajtani. - A kezét ismét felemelte, mire a tiltakozók lassan elcsendesedtek. - Az Inkvizitor Anya Középföld minden lakója ellen vétkezett. Mindenkinek tudomására kell hát hozni, hogy eljött az igazságtétel napja. Adni kell nekik egy esélyt, hogy jelen legyenek a lefejezésnél! Pár nap múlva valóban kivégeztetjük, mikor már mindenki ott lehet, akit ez a bűnöző valaha is megkárosított.

Neville Ranson lelépett a pódiumról, és megkerülte az emelvényt. Megállt a nő előtt, és mélyen a szemébe nézett.

- Ugye nem is álmodna róla, hogy ellenem használja a hatalmát, Inkvizitor Anya? - kérdezte halkán, hogy senki más ne hallja.

Kahlan persze pont ezt tervezte, tudván, hogy őt már ez sem mentheti meg. De nem szólt semmit.

Ranson kegyetlenül elmosolyodott.

- Nem lesz rá alkalma. Három dologtól fogom sorban megfosztani. Először a hatalmától és annak jelképétől. Másodszor a méltóságától. Végül pedig az életétől.

Kahlan rávetette magát. A mágus csak állt, összefont kézzel, és nyugodtan figyelte, hogyan torpan meg tőle pár centire, mintha valami sűrű mézgában próbálna előrébb jutni, mely erősebbnek bizonyult nála. A lány hasztalan küzdött az őt fogvatartó erő ellen.

A varázsló felemelte a kezét. Kahlan egy hideg villanást látott, aztán felkiáltott. Úgy érezte, mintha meztelenül ugrott volna egy jeges vízü folyóba. Reszketni kezdett. A hidegtől még a könnye is kicsordult. A fagy fokozódott, míg már azt hitte, nem lehet rosszabb, jobban már nem fájhat, de tévedett.

Olyan érzés volt, mintha valami a belsejét szaggatta volna, hogy a szívét kiszakíthassa a helyéről. Már sikított a fájdalomtól. Félig ájultan érezte, hogy térdre rogy. Ranson maga elé tartotta a kezét, a lány feje felett.

Mikor a fájdalom szertefoszlott, Kahlan zsibbasztó félelmet érzett. A hatalma eltűnt.

A tudata legszélén, ahol addig mindig érezte a mágia jelenlétét, most csak sivár ürességet érzelt.

Sokszor kívánta, bárcsak megszabadulhatna tőle, de fogalma sem volt, milyen érzés lesz a mágiától megfosztva lenni. Újból felkiáltott. Arcán könnyek csordultak végig a belsejében érzett kopár ürességtől. Meztelennek érezte magát a mágia nélkül.

Kényszerítette magát, hogy hagyja abba a sírást. Nem fogja engedni, hogy ez a csöcselék sírni lássa az Inkvizitor Anyát. Nem, azt nem fogja megengedni, hogy Kahlan Amnellt sírni lássák.

Ranson kihúzta Fryen herceg kardját a hüvelyéből. Odalépett Kahlan háta mögé. Belemarkolt a hideg kőpadlón térdelő lány hajába, és hátrahúzta.

A karddal egy suhintással levágta a haját, egészen rövidre, közel a lány nyakához. Hajának elvesztése majdnem annyira megrázta Kahlant, mint a varázshatalma elvétele. Richard annyira imádta azokat a tincseket! Kahlan újra visszanyelte a könnyeit.

Neville Ranson diadalmasan felemelte a maréknyi levágott haját. Az emberek megélték. Kahlan maga elé meredve térdelt a földön. Halványan érzékelte, hogy a katonák a csuklóit összekötözik a háta mögött. Ranson a hóna alá nyúlt, és durván talpra rántotta.

- Az első megtörtént, Inkvizitor Anya. Elsőként megfosztottalak a hatalmadtól, és annak jelképétől, ahogyan ígértem. Most lássuk a többit!

Kahlan csendben maradt - itt már nem volt mit mondani - míg Ranson, egy csapat vigyorgó őr kíséretében, végigvezette a Palotán. Nem is figyelt oda különösebben, hogy merre viszik. Richardra gondolt, és remélte, hogy a férfi emlékszik majd a szerelmükre. Belefelejtkezett a hozzá kapcsolódó emlékekbe. Ez a világ már nem tartogatott számára semmit. Nemsokára el is fogja hagyni. A jó szellemek magára hagyták.

Nem is fogta fel, mi történik vele. Lélekben úgymint félig megölte a hatalmának elvesztése. Amíg vele volt, nem tudatosult benne, mit jelent számára a mágia, csak most, hogy nem volt többé. Futólag arra gondolt, vajon a hétköznapi emberek is ezt a sivárságot érzik egész életükben. Nem tudta elképzelni, hogyan élhetne a mágia nélkül.

Most már szeretett volna inkább meghalni, hogy ne kelljen ezt az ürességet éreznie. Csak Richard volt képes őt igazán elfogadni, a hatalmával együtt. Még Kahlan sem tudott vele teljesen megbékélni, egyedül csak Richard. Most pedig már minden késő volt. Kahlan gyászolta a mágia elvesztését, de az élete különösebben nem aggasztotta már. Immáron képes volt átérezni a mágia többi teremtményének veszteségét, amikor ugyanezt művelték velük. Őket is gyászolta.

Ranson megrántotta a karját, és ezzel visszarántotta a való világba. Rozsdás vasajtó előtt álltak, egy homályos folyosón. Az egyik őr a rozsdarágta lakattal birkózott. Kahlan felismerte a helyet - annak idején itt vallatta ki a bűnösöket.

- És most teljesítem a második ígéretem, Inkvizitor Anya - mondta Ranson megvetően. - Most megfosztalak a méltóságotól is.

A varázsló keményen belemarkolt a haja maradékába, és hátrafejszítette a fejét. Kahlan levegőért kapkodott. Fájdalmasan hátrakötözött kézzel, tehetetlenül tűrte, hogy a haját markoló varázsló belecsókoljon a nyakába.

Pontosan ugyanoda, ahová Darken Rahl csókolt annak idején.

Pontosan ugyanaz futott végig a lány agyán, mint akkor. A rémképek hatására undorodva rázkódott össze. Lelki szemével a lányokat látta Ebinissában, csak most ő is egy volt közülük.

- Én magam erőszakolnám meg - suttogetta a fülébe lágyan Ranson - ha nem undorodnék annyira a jól fejlett igazságérzetedtől.

Az ajtó közben nyikorogva kitárult, és Ranson minden további mondanó nélkül belökte őt az ajtón, a gödörbe.

16. FEJEZET

Kahlan felkiáltott zuhanás közben, de mielőtt még lett volna ideje végiggondolni, mi lesz, ha majd földet ér, durva kezek ragadták meg. Azonnal le is szorították a jéghideg köre. Odafent a fény eltűnt, és az ajtó kongva bezáródott. Köröskörül vigyorgó férfiak közeledtek a tartójában pislogó egyetlen fáklya fényénél.

A kötél a lány húsába vágott. Tehetetlen félelmében kirúgott felfelé, és az egyik férfit ágyékon találta. A háta a földön feküdt, így volt támasztéka, hogy erőt vigyen a rúgásba. Ezután a sarkát belevájta a második közeledő arcába. A férfi nagyot kiáltott, és hanyatt vágódott. Kahlan közben kétségbeesetten rúgkapálva próbálta a többieket távol tartani magától.

Bokáit kérges kezek ragadták meg. A lány küzdött, de a szorítás nem enyhült. Aztán Kahlan hirtelen az oldalára fordult, és így sikerült egy pillanatra kiszabadulnia. Azonnal a legtávolabbi sarokba iszkolt. De a szabadsága hamar véget ért - a férfiak megint elkapták kapálódzó lábait.

Miközben velük viaskodott, Kahlan kétségbeesetten próbált meg kitalálni valamit. Egy gondolat csírája fogalmazódott meg benne. Valami, ami Zeddel volt kapcsolatos. De hiába: nem volt képes tisztán gondolkodni.

Az egymással is küzdő férfiak közben félig lehúzták róla a valamikor hófehér ruhát. A combján kezek matattak. Vaskos, görbe ujjak akaszkodtak az alsóneműjébe, és lehúzták a lábairól. Kahlan durva kezeket és hideg levegőt érzett magán. Egyszerre küzdött a támadók és a feltörő pánik ellen.

Két férfi a padlón hevert, egyikük sebzett férfiasságát markolva fetrengett, a másik elnyúlva feküdt, és összetört arcából patakzott a vér. Az orrát teljesen szétzúzta Kahlan rúgása. Tíz másik viszont egyszerre próbálta őt megkaparintani. Össze-vissza lökdösték és hajigálták egymást, hogy hozzáférjenek. A legerősebb lassacskán kezdett utat törni magának. Kahlan levegőért kapkodott.

Óriási erőfeszítéssel sikerült a gondolatszikrára összpontosítania. Eszébe jutott, hogy egyszer megkérdezte Zeddtől, képes lenne-e megfosztani őt a mágiától. Szeretett volna megszabadulni tőle, hogy együtt lehessen Richarddal. Zedd akkor azt felelte, hogy nem lehetséges egy Inkvizitort elválasztani a hatalomtól, ami születésétől fogva az övé. Kizárólag a halál foszthatná meg tőle.

Akkor hogyan lehetséges, hogy Ransonnak mégis sikerült? Hiszen Zedd az Első Mágus - senki másnak nem lehet az övéhez fogható hatalma. És vajon miért nem erőszakolta meg Ranson? Azt mondta, undorítónak találta. Ugyanakkor meg akarta fosztani minden méltóságától. Akkor miért nem tette?

Hacsak nem félt valamitől!

Talán félt, hogy Kahlan esetleg rájön. Na de mire?

Aztán egyszerre minden megvilágosodott. Az Első Szabály!

Az emberek bármit elhisznek, amiben hinni akarnak. Vagy éppenséggel, amitől félnek. Kahlan pedig valóban félt tőle, hogy elveszti a hatalmát. Talán csak a fájdalom volt valódi, amivel átejtették a képességét, hogy érzékelje a saját mágiáját. Ő pedig elhitte, mert félt.

Ahogy a férfiak tapogatóztak az intim testrészei után, Kahlan úgy tapogatózott a varázserő felé. Megpróbált rálelni a nyugalomra, a hatalom központjára, de az egyszerűen nem volt ott! Továbbra is csak ürességet érzett. Ahol máskor a mágia folyama áramlott, most csak tompa űrt talált.

Sírni szeretett volna, amikor egy kezet érzett először a combján, majd a két combja között, de nem engedhette meg, hogy elveszítse az önuralmát, ami az egyetlen esélye lehetett. De akárhogy is próbálkozott, nem volt képes előhívni a mágiát. Egyszerűen nem ment. Annyira jó lett volna, ha legalább a két keze szabad!

- Várjatok! - sikította.

A férfiak hada egy pillanatra megtorpant. Minden szem őt figyelte. Kahlan megpróbált levegőhöz jutni.

Beszélgj, parancsolt magára, amíg van rá lehetőség!

- Teljesen rosszul fogtatok az egészhez!

A férfiak csak nevettek.

- Azt hiszem, megoldjuk - mondta az egyik.

Kahlan azon erőlködött, hogy megbabolazza a rettegését, és megpróbáljon tiszta fejjel gondolkodni. Ezek megteszik, amit akarnak, és ő semmit sem tehet ellene. Ha tovább vergődik, azzal csak azt éri el, hogy teljesen eluralkodik rajta a pánik. Az egyedüli esélye az volt, ha az esztét használja. Valahogyan időt kellett nyernie.

- Ha így csináljátok, azzal megvonjátok magatoktól az igazi gyönyört!

Értetlen, komor tekintetek néztek vissza rá.

- Ezt hogy érted?

- Ha egyszerre küzdötök egymással és velem, akkor nem is tudjátok igazán élvezni, amit egy igazi nő, mint például én, nyújtani tud. Nem lenne kellemesebb, ha én is együttműködnék?

A férfiak összenéztek.

- Igaza lehet - mondta egyikük. - A királynő sem volt már az igazi, miután megkukult.

- Királynő? - kérdezte Kahlan. - Miféle királynő? Csak hengegetek itt nekem! Nem volt nektek még dolgotok királynővel!

- Cyrilla királynő - felelte egy másik. - Elájult itt nekünk, aztán meg elvesztette azt a maradék kis esztét is. Csak feküdt, mint egy döglött hal. De akkor is királynő volt! Még ha sok mindenre nem is volt jó.

Kahlan elfojtotta a kitörni készülő sikolyt. Küzdött, nehogy megint kiabálva vergődni kezdjen. Azzal pont oda jutna, mint szegény Cyrilla.

Muszáj volt gondolkodnia. Az volt az egyetlen reménye. Időre volt szüksége, hogy újra megtalálja a mágiát, és ha sikerül, akkor is valahogy szét kell választania a támadóit. Máskülönben a többi kilenc széttepi azt az egyet. Először ezt kell elrendeznie, és bizakodnia, hogy sikerül újra meglelni a hatalmat. És mind közül a legerősebbet kell elkapnia.

Egy pillanatra megingott az elhatározásában, attól tartván, hogy nem sikerül, vagy, ami még rosszabb, nem lesz mersze végigvinni a tervét. De aztán egy fagyos mosollyal nyugtázta, hogy ha nem sikerül, azzal sem lesz rosszabb a helyzete. Ezek így vagy úgy, de meg fogják erőszakolni. Nem volt vesztenivalója.

- Látjátok, pontosan így értettem én is. Nem lenne jobb, ha én is segítenék? Úgyis napokig itt leszek még. Mindannyiátoknak jut belőlem. Sokkal jobban jártok, ha együttműködöm ám! Akkor mindent megkaphattok, amire csak vágyhattok.

Kahlan élmelygett a gondolattól.

- Folytasd! - mondta a legerősebb gorombán.

Kahlan megerősítette az elhatározását.

- Én... szóval én még sosem voltam férfival.

A bejelentést üdvívalgás fogadta. Kahlan kívárga, míg újra őt kezdték vizslatni.

- Mint már mondtam, nem voltam még férfival. Tudom, hogy úgyis megszerezték magatoknak, ez ellen nem tehetek semmit.

De ha már így esett, akkor szeretném én is... élvezni.

A kéjsóvár vigyorok kiszélesedtek.

- Igen? És mi lenne az, ami egy ilyen kis hölgynek élvezetet okoz?

- Ha egyesével jönnének. Az nektek is jobb lenne, nem? Közben nem kellene egymással viaskodnotok. Ha kívárátok a sorotokat, tudnátok arra koncentrálni, amit csak egy igazi nő adhat.

Egy páran megragadták a lábait, és szétfeszítették őket. Közben arról morogtak, hogy úgy is megkapják, amit csak akarnak. A legerősebb, a durva hangú, elkapta a grabancukat, és az egyiket a falhoz vágta. A férfi feje hangosan koppant a kövön.

- Hagyjátok beszélni! Igaza van! - járatta körbe gonosz tekintetét. - Halljuk, mi az ajánlatod!

Kahlan lassabban kezdett beszélni, mint akit valóban érdekel az ötlet, és most éppen azon gondolkodik, hogyan lehetne a legtöbbet kihozni belőle. Próbált magabiztosnak tűnni, és vállat vont.

- Ha a kedvemben jártok, cserébe mindent megkaptok, amit akartok. És teszek róla, hogy valóban élveznétek is.

Néhányan nevettek. A nagydarab férfi szeméből viszont gyanakvás sütött.

- Aztán miért? És honnan tudjuk, hogy igazat mondasz?

- Azért mert így én is élvezhetném - nyelt egyet Kahlan. - Oldozd el a kezemet, és bebizonyítom, hogy komolyan beszélek!

A lány előre hajolt, és kívárta, míg eloldozzák a kezét. Közben az egyik férfi megragadta az alkalmat és belemarkolt a melleibe. Kahlan szótlanul tűrte. Aztán végre szabaddá vált a két keze. Megdörzsölte sajtó csuklóit, hogy helyreállítsa bennük a keringést, rámosolygott a nagydarab férfira, és a mutatóujjával kacéran végigsimított az arcán.

Az lesöpörte magáról a kezét.

- Most már elég ebből! Mutasd, mit tudsz!

Kahlan megacélozta az akarát, és nekidőlt a falnak. Ruháját felemelte a dereka fölé, a térdeit felhúzta, és szélesre tárta a lábait. Aztán ránézett az óriásra.

- Érints meg!

Három másik férfi is érte nyúlt. Kahlan a kezükre csapott.

- Azt mondtam, egyesével!

Amikor a nagydarab ember végre felnézett a combjai közül, Kahlan mélyen a szemébe nézett. Messze ő tűnt a legerősebbnek.

- Téged hogy hívnak?

- Tyler.

- Egyszerre csak egy jöjjön! Legyél te az első, Tyler. Érints meg!

Az üreg lihegéstől visszhangzott. Az óriás kinyújtotta a kezét, és megsimogatta. Kahlannak minden erejére szüksége volt, hogy ne zárja össze a lábait. Kényszerítette magát, hogy levegőt vegyen. Közben azon imádkozott, hogy ne lássák, mennyire remeg.

Tyler puffadt képen vigyor terült szét, miközben vaskos ujjai a lányt tapogatta. Kahlan egy kacér mosollyal eltolta a kezét, és összecsukta a két térdét.

- Na látjátok! Nem jobb ez így, mint összecsuklanék, és feküdnék itt, mint egy döglött hal, mint az a másik finom hölgy?

A férfiak bólogattak. Egyedül Tyler tűnt gyanakvónak.

- Úgy néző' ki, mint egy olyan Inkvizitor.

Kahlan felkacagott.

- Még hogy Inkvizitor! - markolt bele a hajába. - Úgy néz ez ki, mintha Inkvizitor lennék?

- Nem, de az a ruha...

- Éppen nem volt rajta, én meg kölcsönvettem.

- Tudomásom szerint ruhatolvajokat nem szoktak lefejezni. Mit csináltál, hogy ide kerültél?

Kahlan felemelte a fejét.

- Semmit. Ártatlan vagyok!

Erre mindenki nevetni kezdett. Azt bizonygatták, hogy ők is ártatlanok. Tyler nem nevetett velük. Szemében veszélyes fény csillant. A lány tudta, hogy gyorsan tennie kell valamit.

A szíve úgy dobogott, hogy azt hitte, mindjárt kiugrik a helyéről, de elkapta Tyler kezét, és visszatette a két lába közé, majd összeszorította a combjait.

Tyler vigyora eltörölte a gyanakvást az arcáról.

- Szóval, akkó' most mit akarsz?

- Én itt a rendelkezésekre állok majd, szépen egyesével mindenkinek. A többi addig menjen kicsit távolabb - így eléggé biztonságban fogom érezni magam, hogy élvezhessem is, és ti sem fogjátok megbánni.

Kahlan lassan megnyalta az ajkait.

- És van még egy feltételem. Legyél te az első! Mindig egy nagy emberre vágytam.

A férfi szemének villanásától összeresztette. Aztán emlékeztette magát, hogy ő volt az Inkvizitor Anya: ilyen könnyen nem veszítheti el a fejét. Újból körbenyalta a szája szélét, és elkezdett mocorogni a férfi keze alatt.

Tyler felröhögött. A többiek kissé idegesen nevettek vele.

- Az ilyen teféle előkelő hölgyek folyton csak megjártsszátok magatokat, de mikó' arra kerül sor, éppolyan kurvák vagytok, mint a többi!

Az arcáról olyan hirtelen olvadt le a vigyor, hogy Kahlan szíve majdnem elvétette a ritmust.

- A legutóbbi kurvának, aki azt hitte, rászédhet, aztán meggondolta magát, két kezemmel tekertem ki a nyakát. Az a varázsló elmondta, mit tenne velünk, ha téged is megölünk, de ez még nem jelenti azt, hogy nem bánod meg, de keservesen, ha megpróbálsz átélni!

Kahlan csak egy halvány mosolyt és egy biccentést tudott kipréselni magából.

- Akkó' rajta! - Az óriás egyetlen legyintéssel a gödör távolabbi felébe parancsolta a többieket.

Közben Kahlan kétségbeesetten kutatott a mágia után. Tyler megparancsolta, hogy közben döntsék el, ki lesz a következő. Ezt követően visszafordult, és elkezdte kigombolni a nadrágját.

Kahlan a fejét törte, hogyan nyerhetne még egy kis időt. Meg kellett találnia a módját, hogyan férhetne a varázserőhöz.

- Először csókolj meg!

- Nem kell semmiféle csók! - morogta Tyler. - Csak tedd szét a lábad, mint az előbb! Az úgy pont jó lesz.

- Csak azért mondom, mert egy ilyen szép nagy ember csókjától begerjed az ember lánya, és akkor más kívánsága sem lesz, mint hogy örömet szerezzen!

Tyler egy pillanatig habozott, aztán átkarolta a lányt, és lerántotta maga mellé.

- Siess azzal a gerjedéssel, mert fogytán a türelmem!

- Megígérem. Csak csókolj meg!

Tyler a száját a lány ajkaihoz tapasztotta. Kahlan felszisszent, amikor megérezte a férfi kezét a combjai között. Ezúttal nem gyengéd érintés volt, mint az előbb, hanem durva, sürgető. A férfi azt hitte, a kéjtől sóhajtozik, és még durvábban magához húzta. Kahlan átölelte a nyakát, de közben a gyomra forgott a férfi szagától.

Próbált a belső nyugalomra koncentrálni, ahonnan a mágia fakadt, de nem találta meg. A varázserő folyama helyett most is csak üresség fogadta.

A szemébe csaldott könnyek szöktek. Tyler egyre jobban kapkodta a levegőt. Kahlan ajkait olyan erővel nyomta a fogsorához, hogy a vér is kiserkent. A lány úgy tett, mintha élvezné.

Szinte lehetetlen volt a rettegéstől összpontosítani, miközben a férfi keze a lába között járt, de Kahlan nem mert ellenkezni. Már-már kezdett rajta eluralkodni a pánik, de a lábait nem zárta össze. Talpát a padlónak feszítette, és remegő combokkal tűrt, megadóan.

Kahlan gyözködte magát. Ő volt az Inkvizitor Anya. Ezerszer használta már a hatalmát. Újra próbálkozott, de nem történt semmi. Folyton az Ebinissiában látottak jártak a fejében, képtelen volt koncentrálni.

Aztán Richardra gondolt. Majdnem felzokogott, annyira szeretett volna vele lenni. De ha látni akarta még ebben az életben, akkor rá kellett jönnie, hogyan nyerje vissza a hatalmát. Muszáj erősnek lennie! Meg kell tennie Richardért!

Semmi sem történt. Azon kapta magát, hogy hangosan nyöszörög, miközben Tyler az ajkát harapja. A férfi ismét azt hitte, a vágy hangjait hallja.

A férfi kissé hátrébb húzódott.

- Rakd szét jobban, hadd lássa mindenki, mennyire kívánja Tyler a hölgyike!

A lány megadóan feljebb húzta a sarkait, és széjjelebb tárta a térdét. A férfiak füttyögni kezdtek. Kahlan érezte, hogy elvörösödik. Ranson ígérete jutott eszébe, hogy megfosztja minden méltóságától. Tyler ismét megcsókolta. A lány szeme sarkából könnyek szivárogtak.

Nem megy, gondolta. Képtelen volt megtalálni a mágiát, ha megvolt még egyáltalán. Nem maradt semmi esélye. Muszáj lesz megtartania, amit ígért. Ha most visszakozna, akkor a tetejébe még meg is vernék. Nem volt menekvés.

Az Ebinissiában látott szerencsétlen asszonyokra gondolt. Íme, most vele is ugyanaz fog történni. Nem volt semmi reménye. Lélekben megadta magát a sorsának.

Hirtelen felöltött benne, amit apja mondott egyszer, nagyon régen. *Ha egyszer feladod, Kahlan, akkor véged. Mindig küzdj az utolsó leheletedig! Az utolsó csepp vérig, ha kell, de sose add fel! Soha, de soha! Ne add meg neked a győzelem dicsőségét! Harcolj a végsőkig!*

Hát, most nem azt teszi éppen. Most feladta.

- Elég volt az enyelgésből! Most már készen vagy?

Kifutott az időből. Arra gondolt, vajon Richard gyűlölni fogja-e azért, ami most jön. De nem. Tudni fogja, hogy nem volt más választása. Csak akkor lesz csaldott, ha Kahlan szégyellni fogja, hogy áldozat lett. Richard elképzelhetetlen szörnyűségeken ment keresztül, mire Dennának sikerült megtörnie. Tudta, milyen érzés tehetetlennek lenni. Kahlan sem hibáztatta azért, amit úgy kényszerítettek rá. Richard sem fogja őt hibáztatni. Ha valaki, akkor ő meg fogja érteni.

Ha ezzel a férfivel nem sikerül, talán sikerül majd a következővel, gondolta magában. Végig próbálkozni fog, és nem fogja feladni. Meg fogja találni a hatalmát!

- Tartsd szét! - mordult rá Tyler, miközben letolta a nadrágját.

Kahlan most vette észre, hogy önkéntelenül is összezárta a térdeit. Arcán egy kövér könnycsepp gördült végig, de engedelmesen újra kitárulkozott.

Drága szellemek, imádkozott magában, most segítetek!

Nem. A szellemek máskor sem segítettek. A fohászai mindig süket fülekre találtak. Nem számított hogyan könyörgött, és az sem, mi mindent megtett az ő érdekükben. Most sem várhatott segítséget tőlük.

Az Őrző vigye az összes haszontalan szellemet!

Ne sírj, lányom, biztatta magát. Harcolj! Az utolsó leheletedig, ha kell!

- Kérlek! - mondta. - Csak még egy csókot!

- Már kaptál eleget! Most már aztán álld a szavad! Most rajtam a sor!

Kahlan teljesen maga alá húzta a két sarkát, széjjelnyitotta combjait, ameddig csak tudta és kéjesen megvonaglott. Tyler mellkasa megemelkedett.

- Kérlek! Még senki nem csókolt ilyen férfiasan! Csak még egyszer csókolj meg, és a tiéd vagyok! Olyan gyönyörökben lesz részed, mint férfinak még soha! Csak még egy csókot adj!

Tyler ráhasalt, be a combjai közé. A súlyától kipréselődött a lányból az összes levegő.

- Még egy utolsót kapsz, de aztán térjünk a tárgyra!

Borostás arcát a lányhoz préselte. Már alig tudott magán uralkodni. Kahlan szája már több helyen vérzett, olyan hevesen

marcangolta. Próbált nem a fájdalomra koncentrálni.

Két kezét a férfi izmos hátára tette. A tüdeje már égett a légszomjtól. Ez volt az utolsó esélye. Az utolsó lehelet.

Küzdj, mondta magában. Gyerünk! Richardért!

És mint azelőtt sokezerszer, megnyílt a belső gát, bár most nem érezte mögötte a mágia feszülését. Olyan érzés volt, mint egy feneketlen, sötét kútba zuhanni.

A termet lökéshullám ráta meg, akár egy hang nélküli mennydörgés. A légnyomás majdnem eloltotta a fáklyát. A falakról köszilánkok és por záporzott.

Az összes férfi felkiáltott fájdalmában. Túl közel voltak, mikor működni kezdett az Inkvizítorok hatalma.

Kahlan kis híján felsikoltott örömeiben. Újra érezte magában a mágiát. Most ugyan csak nagyon halványan, hiszen az előbb használta, de akkor is ott volt. Nem is tűnt el soha: az egész csak a varázsló trükkje volt.

Tyler állá leesett. Hátrahúzódott és a lány szemébe nézett.

- Üröm! - suttogta. - Parancsolj velem!

A többiek közben megindultak feléjük.

- Védj meg!

Fejek csattantak a falon, vérpermetet szórva szét. Tyler eltörte valakinek a karját. Mindenhol fájdalommal kiáltások hangzottak. Pár percig tomboló csata folyt, míg Kahlan irányításával Tylernek sikerült patthelyzetet kialakítania.

Nem akarta, hogy minddel megküzdjön. Ha Tylernek vége, neki is befellegzett. Szét akarta szórni őket, hogy Tyler mindig közte és köztük álljon. Így volt a legnagyobb esélye a túlélésre, míg újra fel nem töltődik varázserővel.

Kahlan parancsokat kiabált. Hatan maradtak talpon Tyleren kívül, és mindannyian nagyon dühösek voltak. Egy férfi a földön fetrengett, a karjából kiálló csontvéget babusgatva, míg a többi négy, köztük, akit Kahlan rúgott arcon, mozdulatlanul hevert.

Kahlan elmondta, hogy nem uszítja rájuk Tyler, amíg hajlandóak lesznek a túlsó sarokban maradni. Erre vonakodva arrébb mentek, magukkal húzva a földön fekvőket. Törött karú társuk üvöltése meggyőzte őket, hogy nem érdemes a vadul villogó szemű Tylerre támadni. A lány odadobatta velük az alsóneműjét, azzal fenyegetőzve, hogy Tyler küldi érte, ha jószántukból nem adják vissza.

Kahlan leült a sarokba, háttal a falnak. Tyler előtte guggolt, harcra készen. A többiek a szemközti falhoz kuporodva figyelték minden mozdulatát. Kahlan tisztában volt vele, hogy ezt a helyzetet nem húzhatja napokig. Előbb vagy utóbb Tyler is kimerült, és akkor le fogják gyúrni. Aztán pedig Kahlan következik. És ezt a férfiak is tudták.

17. FEJEZET

Az éjszaka lassan telt. Tyler örködött, a többiek pedig mindenre készen figyelték. Kahlan néha el-elszundított egy-két percre. Fogalma sem volt, mennyi az idő, de úgy vélte nincs messze már a hajnal.

Bár folyamatosan rettegett, és tudta, nemsokára elviszik és lefejezik, mégis bizonyos elégtételt érzett. A hatalma visszatért: ezt a csatát ő nyerte. A jó szellemek nem segítettek, ő segített saját magán, és ez megelégedéssel töltötte el. Nem adta fel.

És a jó szellemek persze megint benne hagyták a pácban, mint mindig. Kahlan rettentően haragudott rájuk ezért. Egész életében a jó szellemek utasításait követte, és cserében egyetlen egyszer sem segítettek rajta.

Hát ezután nem így lesz! Elege volt a jó szellemekből, mint ahogy abból is, hogy Középföld hálátlan lakóiért törje magát. Mit kapott valaha is tőlük? Legfeljebb kiolthatatlan gyűlöletet. Az emberek sosem szerették az Inkvizítorokat, és egy csomó dolog miatt tartottak is tőlük, de Kahlan teljesen megdöbben annak hallatán, hogy mit képzelnek róla az alattvalói.

Innentől kezdve kizárólag magával fog törődni, a barátaival, és persze Richarddal. Az Őrző vigyen el mindenki mást! Legyen boldog velük! Részéről befejezte.

Többé nem volt Inkvizítor Anya, csak egyszerűen Kahlan.

A fáklya ekkor sercegeve kialudt, és sötétség borult a gödörre.

- Hálás köszönetem, szellemek! - kiáltotta teli torokkal, hogy az üreg visszhangzott belé. - Az Őrző vigyen el benneteket!

A férfiak a sötétben azonnal megrohanták Tyler. Kahlan nem látta, mi történik. Csak kiabálást, nyögéseket, és tompa puffanásokat hallott.

Aztán egy visszhangzó döndülés hallatszott. Kahlan nem értette, mi adhatott ki ilyen hangot. Aztán egy tompa hang a rangján szólította odafentről. A hang ismerősnek tűnt.

- Chandalen! Chandalen! Itt vagyok lent! Nyisd ki az ajtót!

- Inkvizítor Anya! - hallatszott a másik oldalról. - Nem nyílik!

Kahlan sikoltott egyet, mikor valaki megfogta a bokáját, és kirántotta alóla a lábát. A sikoly hallatán Chandalen is kiabálni kezdett. Tyler elkapta a bokáját markoló kezét, és addig feszítette az ujjakat hátrafelé, míg száraz roppanás nem hallatszott. A támadó felüvöltött.

- Chandalen! Be van zárva! Keresd meg a kulcsot!

- Kulcsot? Mi az a kulcs?

- Chandalen! - Kahlan félresöpört egy kezét az ágyékáról. - Emlékszel, mikor a holtakkal teli városban voltunk? A királynő szobája be volt zárva, emlékszel? Akkor megmutattam, milyen egy kulcs! Chandalen, az örök egyikénél ott kell lenni egy karikának! Azon lesz a kulcs. Csak siess!

Kahlan hallotta Tyler felnyögni, aztán a puffanást, ahogy nekiesett a falnak. Hallotta hatalmas öklének csapásait. Aztán egy fém hangot fentről.

- Inkvizítor Anya! Nem tudom elfordítani!

- Akkor az nem a jó kulcs! Próbáld egy másikkal!

Valaki közben nekiesett, és ledöntötte a lábáról. Kahlan megpróbálta kikaparni a szemét, mire az illető válaszul hasba vágta.

Hirtelen fény özönlött a lyukba. Tyler meglátta a lányon fekvő férfit, és lehajította róla. Fentről egy létra érkezett.

- Tyler, tartsd őket távol a létrától!

Kahlan a létrához ugrott, és elkezdett felfelé mászni. Az összes férfi egyszerre Tylerre vetette magát. A lány hallotta utoljára felkiáltani, aztán a recsenést, amint a nyaka eltört. Kahlan lába becsúszott két létrafok közé, mert valaki a vádlójába boksztolt. A bokájába kezek csimpaszkodtak. A lány vaktában kirúgott lefelé, arcon találva a mögötte mászót, aztán tovább indult felfelé. A férfi lezuhant, és magával sodorta az alatta jövőket, akik szinte azonnal visszaugrottak a létrához.

Kahlan megragadta a lenyújtott kezét. Chandalen megmarkolta a csuklóját, és félrántotta magához. A lány után lépő férfit egyetlen mozdulattal mellbe szúrta. Amint az lezuhant, Chandalen becsapta az ajtót. Kahlan a nyakába vetette magát.

- Gyere, Inkvizitor Anya, ki kell jutnunk innen!

A földön halott örök heverték. Mindegyiket hátulról ölték meg, csendben, nyakukon ott látszott Chandalen *trogájának* nyoma. A vadász megfogta a kezét, úgy szaladtak a nyirkos folyosókon és termeken keresztül, majd fel a lépcsőkön. A lány azon töprengett, hogyan találhatta meg Chandalen. Valaki biztosan útba igazította.

Az egyik sarkon befordulva véres csata nyomait látták. Mindenütt holttestek heverték. Egyetlen ember volt talpon, Orsk. Óriási csatabárdjáról csepegett a vér. Orsk majdnem kiugrott a bőréből, amint meglátta. Ezúttal Kahlan is szinte ugyanúgy örült a harcosnak.

- Meghagytam neki, hogy várjon - magyarázta Chandalen. - Azt mondtam, hogy idehozlak, ha ő közben őrzi ezt a folyosót.

Chandalen elhallgatott. Kahlan észrevette, hogy a vadász a haját bámulja, vagy legalábbis ami maradt belőle. De nem szólt semmit, amiért a lány hálás volt. Több volt, mint furcsa, hogy nem érezte a tincseinek súlyát, néha a szíve szakadt meg, ha rá gondolt. Szerette a haját, és Richard is odáig volt érte.

Kahlan lehajolt, és az egyik halott ör mellől felemelt egy csatabárdot. Amíg a hatalma nem tért vissza, jobban érezte magát fegyverrel a kezében.

Chandalen berúgott egy ajtót. Kahlan szorosan követte, Orsk pedig zárta a sort. Az ajtó túloldalán az őrség kapitánya csókolgatott egy nőt, a fal mellett. A nő szorosan átölelve tartotta, a férfi keze pedig mélyen bent járt a ruhája alatt.

Ahogy elszáguldottak mellette, a kapitány meglepetten nézett fel. Chandalen tövig dőfte hosszú pengéjű törét a mellkasába.

- Jöjjen! - mondta a nőnek. - Megtaláltuk.

A nő is beállt mögéjük, és velük együtt futott a tekergő folyosókon. Kahlan értetlenül nézett vissza rá. A csuklyás köpenyt viselő nő az volt, aki a fogadáson elájult: Jebra Bevinvier.

- Mi folyik itt? - kérdezte tőle Kahlan.

- Bocsásson meg, Inkvizitor Anya, hogy elájultam! Volt egy látomásom, melyben önt lefejezték. Olyan szörnyű volt, hogy elvesztettem az eszméletem. Mikor magamhoz tértem, tudtam, segítenem kell, különben a látomás valóra válik. Ön mondta, hogy van egy barátja az erdőben. Mentem, és megkerestem.

Hirtelen megtorpantak, és a falhoz lapulva várták, hogy a szomszédos termen áthaladjon egy őrző. Amikor a léptek zaja elhalt, Chandalen mérgesen Jebrára förmedt.

- Mit művelt azzal a férfival?

A nő meglepetten nézett fel.

- Ő volt az őrpapácsnok. Egy egész különítménnyel járőrözött. Meggyőztem, hogy küldje el a többi katonát egy időre. Egyedül így tudtam megakadályozni, hogy vagy ötven ór várja magukat idefent.

Chandalen valami olyasmit mormogott, hogy igaza lehetett. Kahlan viszont megmondta Jebrának, hogy becsüli a bátorságát, mert ha valaki, akkor ő aztán megérti, hogy mekkora áldozatot hozott értük. Jebra tiltakozott, hogy ő egyáltalán nem hős, és nem is szeretne az lenni.

Az egyik boltíves kereszteződésnél Sanderholt asszony várt rájuk. Kahlan felkiáltott, és a karjaiba vetette magát. Sanderholt asszony bekötött kezeivel eltartotta magától.

- Erre most nincs idő, Inkvizitor Anya. Menekülnie kell. Erre szabad az út!

Mindenki meglódult az asszony által mutatott irányba, Kahlant kivéve. Ő a másik irányba kezdett el futni. Amikor ezt a többiek észrevették, ők is sarkon fordultak, és utána eredtek.

- Mit művelsz? - kiáltotta Chandalen. - Mennünk kell!

- El kell hoznom valamit a szobámból!

- Mi lehet most fontosabb a menekülésnél?

- Nagyapa kése! - vágott vissza futtában a lány.

Mikor rájöttek, hogy nem tudják eltéríteni a szándékától, követték a keskeny, zezugos utak labirintusában. Kahlan igyekezett kevésbé forgalmas termeken át haladni, de így is többször találkoztak örökkel. Orsk mindet felaprította, amikor azok a nyomukba eredtek.

Az egyik lépcső tetején Kahlan szembetalálkozott egy meglepett őrral. A lány futtában lendítette meg a csatabárdot, és teljes erejével belevágta az őrszegycsontjába. A katona összeesett, karja csörömpölve csúszott arrébb a kövön.

Kahlan a földön vergődő férfi hasára tette a lábát, és megpróbálta kirántani a fegyvert. A sebből véres buborékok törtek fel, de a bárd beékelődött a csontba és nem mozdult. A lány vállat vont, és helyette felkapta az őrszelvény kardját. Chandalen szemöldöke a magasba szaladt. Még mielőtt elérték volna a lakosztályát, Kahlannak akadt alkalma a kardot használni, hasonlóan halálos precizitással.

A társai az előtérben szusszantak egyet, míg ő berontott a hálósobájába. Megtorpant, mikor a tekintete a kék menyasszonyi ruhára tévedt. Gyorsan felkapta, és magához szorította. Valójában ezért jött vissza. Nem akarta otthagyni, tudta, hogy sosem tér már ide vissza. Szeméből egy könnycsepp gördült a ruhára, aztán szorosan feltekerte, és betuszkolta a zsákjába.

A többi ruhája is ki volt készítve, szépen kitisztítva. Azokat is begyömöszölte a zsákba, miután a csontkést felszíjazta az alkarjára. A köpenyét sietve a vállára kanyarította, majd gyorsan felajazta az íját.

Hátára kapta a zsákot, és a tegez, az íjat pedig a vállára akasztotta. Gyorsan körülnézett az előtérben is, de mindent

összeszedett, amit akart. Mindent, ami bármit is jelentett a számára. Még utoljára végignézett a szobáján, közben a nyakában lógó gömbölyű csontdarabot babrálta, aztán nyomában a többiekkel elindult a hátsó kijárat felé.

Már nem is tudta követni, hány örrrel végzett Chandalen kése vagy *trogája*. Egyszer egy nagydarab katona megpróbálta lesből lerohanni őket valamelyik oldaljáratból. Őt Kahlan szúrta keresztül. Négyük nyomában csak a holtak maradtak mindenütt. A toronyban vadul kongtak a vészharangok.

A főlépcső fordulójában Orsk lecsapta egy ör fejét. A fej nélküli test lezúdult a lépcsőkön, vért spriccelve szanaszét, míg végül Magda Searus, az első Inkvizitor Anya szobrának lábánál megállt.

Lerohantak a kölépcsőkön, lépéseik zaja visszhangot vert a hatalmas csarnokban. A lépcső aljától nem messze Kahlan lábába hirtelen égő fájdalom nyilallt. A lány megbotlott, és lezuhant az utolsó néhány lépcsőfokon. A többiek kiáltozva seregettek köré, megnézni, hogy nem történt-e baja. A lány megnyugtatta őket, hogy egyszerűen csak megbotlott.

De ez nem volt igaz. Kahlan leakasztotta az iját a válláról, és azzal mutatott maga elé.

- Arra! Végig azon a csarnokon. A túloldalán forduljatok jobbra! Ott találkozunk. Majd utolérlek benneteket. Menjetekek már!

- Nem fogunk itt hagyni! - erősködött Chandalen.

- Azt mondtam, menjetekek! - kiabálta Kahlan, és a lábában tomboló fájdalom ellenére talpra evickélt. - Orsk, azonnal vidd ki őket innen! Nagyon haragudni fogok rád, ha nem engedelmeskedsz!

A medvetermetű harcos felemelte a csatabárdját, és fenyegetően felmordult. A másik kettő hátrálni kezdett a csarnok felé, de közben megpróbálták a lányt jobb belátásra bírni. Tiltakoztak, hogy nem azért kockáztatták érte az életüket, hogy most meg magára hagyják.

- Orsk! Vidd innen őket!

- De miért? - kiáltotta Jebra és Chandalen egyszerre.

Kahlan előremutatott az ijjal. A csarnok túlsó végén, az egyik oszlop árnyékában egy csuklyás alak állt.

- Mert különben megöl benneteket.

- Gyere, meneküljünk! Így téged fog megölni!

- Ha életben marad, a mágia segítségével könnyen a nyomunkra akad, és elpusztít bennünket.

A termen sárga villám kigyózott át, nyomában márványgörgeteg indult meg, kis híján betemetve a kijáratot.

Kahlan a tegezből előhúzta Chandalen egyik lapos hegyű fejjavász nyílveszőjét.

- Inkvizitor Anya! - üvöltötte a vadász. - Nem fogod eltalálni! Innen még én sem tudnám eltalálni! Menekülj!

A lány nem árulta el, hogy a varázsló izzó fájdalomfolyammá bűvölte a lábait, úgyhogy akkor sem lenne képes elfutni, ha az lenne a szándéka. Éppen elég erőfeszítésébe került, hogy egyáltalán talpon maradjon.

- Orsk! Induljatok már! Most azonnal!

Egy újabb villám csapódott be a kijárat felett, mindenkit beborítva márványszilánkokkal. Jebra, Chandalen és Orsk végre belátták, hogy nincs értelme maradni, és kirohantak a csarnokból.

Kahlan fél térdre ereszkedett a jobb egyensúly kedvéért, aztán a nyílveszőt az idegre helyezte. A húrt az arca mellé feszítette. A nyíl hegye vízszintesen mutatott a cél irányába. De Ranson olyan messze volt, hogy szinte alig látta, ráadásul a fájdalomtól könnybe lábadta a szeme is.

De a nevetését hallotta, miközben a mágus újabb fájdalomszilánkokat küldött szét a testében. A hang kísértetiesen hasonlított Darken Rahl kacajára. A lány az ajkába harapott, hogy elterelje a figyelmét a lábait marcangoló fájdalomról. Így sikerült megállnia, hogy felsikíton, de a halk nyöszörgésnek nem tudott gátat szabni.

- Íjászokunk, Inkvizitor Anya? - kérdezte a varázsló nevetve. - A szabadságod fájdalmasan rövidre sikeredett, Inkvizitor Anya. Remélem, azért megérte. Böven lesz időd ezen elmélkedni, ha visszaviszlek a verembe.

Egyszerűen túl messze volt. Még sosem talált ilyen messziről célba. Richardnak persze sikerülne. Látta nem egyszer. *Kérlek, Richard, segíts nekem! Mutasd meg, hogyan csináljam, mint akkor, azon a napon! Segíts rajtam!*

A háta mögött a kőből faragott indák életre keltek, a lány dereka köré tekeredtek, majd elkezdték szorítani. Kahlan felkiáltott a hirtelen kintől.

Újra célra emelte az ijat. *Az utolsó lehelet árán is*, mondta magában. A keze reszketett. Alig tudta kivenni a mágus alakját. Túl messze volt. Az indák szorosan tartották. Nem is tudna menekülni.

Segíts rajtam, Richard!

Újabb kegyetlen fájdalomhullám indult el a lábaiból. A szeméből csorogtak a könnyek. A lány összerándult. Már az ijat sem volt képes tartani.

A főlépcső körül villám cikázott. A robaj fülsüketítő volt. Repeszdarabok süvítettek szanaszét. Az egyik tartóoszlop egy csattanással kettéhasadt.

A lány hirtelen szinte hallotta Richard hangját: *Képesnek kell lenned a célra összpontosítani, bármi történjék is. Egyedül te létezel és a célpont. Semmi más nem számít. Ki kell zárnod magadból minden mást. Nem szabad arra gondolnod, hogy mennyire félsz, vagy hogy mi lesz, ha elhibázod. Képesnek kell lenned nehéz körülmények között is pontosan lönni!*

Emlékezett rá, hogyan sűgött a fülébe, hogyan mondta, hogy hívja magához a célt.

És a célpont egy zökkenéssel valóban ott volt, közvetlen előtte, mintha a varázsló csak egy lépésre állna tőle. Látta az ujjai között ugráló folyékony fénypázmákat.

Látta az ádámcsutkáját fel-alá mozogni a nevetéstől. Kahlan lassan kiengedte a levegőt, ahogy Richard tanította. A nyíl hegye megtalálta a láthatatlan rovátkát a levegőben.

Aztán a vessző kiröppent, szinte gyengéden, akár egy sóhaj.

A lány látta, ahogy a nyíl tolla elhalad az új fája mellett. Látta azt is, amikor a húr a csuklójához csapódott. A kőinda a torkára tekeredett, de Kahlan nem vette le a szemét a célponttól. Tekintetével követte a varázsló felé repülő tollakat. A belsejét szagató fájdalom fokozódott, ahogy a mágus egyre jobban nevetett.

Aztán a nevetés hirtelen elhalt. Kahlan hallotta a férfi torkába csapódó nyílvevő koppanását. Mikor a nyakát fojtogató inda élettelenül leesett, a lány is térdre rogyott, és könnyes arccal várta, hogy alábbhagyjon a fájdalom, ami kíméletes gyorsasággal be is következett.

Kahlan botladozva talpra állt.

- Az Örző vigyen el téged is, Neville Ranson!

Fülsiketítő csattanás hallatszott, mintha villám csapott volna a terembe, de fényvillanás helyett a csarnok egy pillanatra teljes sötétségbe borult. A lány hátán végigfutott a hideg. Aztán a lámpák pislogva újra lángra kaptak.

Kahlan tudta: az Örző valóban elvitte Neville Ransont.

Egy mordulást hallott, és még éppen időben perdült meg; a lépcső tetejéről egy ör vetődött felé. Kahlan lehajolt, és a támadás lendületét felhasználva áthajította a feje felett. Esés közben még megpróbálta magával rántani a lányt, de az ujjai csak a nyakláncát markolták. A szíj elszakadt, és a nyakék az örnél maradt. A katona átrepült a korlát felett, és Kahlan látta földet érni jó harminc lépcsőfokkal lejjebb. A nyakláncot a becsapódás pillanatában kiejtette a kezéből, és a talizmán messzire repült.

- Átkozottak a szellemek! - hördült fel Kahlan.

Elindult lefelé, hogy visszaszerezze a nyakéket, de a közhöz csapódó csizmák hangjára megtorpant. Még több ör közeledett. Kahlan habozott; lenézett a talizmán után, de aztán mégis inkább a kijárat mellett döntött. A szellemek nem segítettek, akkor meg mit érhet a nyaklánc? Annyit biztosan nem, hogy meghaljon érte.

Kahlan a külső kapuk előtt érte utol a többieket. Mindannyian megkönnyebbülten sóhajtottak fel, mikor meglátták, aztán még egyszer, mikor meghallották, hogy a varázsló sem fogja őket többé üldözni. Kahlannal az élen nekiiramodtak a kijáráthoz vezető lépcsősornak. A hátuk mögött kitartóan kongtak a harangok. A lány Dél felé indult - arra érhették el leghamarabb az erdő fáit.

Egyszer csak a kifulladt Jebra kapaszkodott bele a karjába, amíg meg nem állt.

- Inkvizítor Anya...

- Többé nem vagyok Inkvizítor Anya, egyszerűen csak Kahlan.

- Akkor Kahlan, ez most mindegy. Nem mehet csak úgy el!

A lány visszafordult a palotakerten átvezető ösvény felé.

- Végeztem ezzel a hellyel.

- Zeddnek szüksége van magára!

Kahlan megpördült.

- Zeddnek? Maga ismeri Zeddet? Hol van most?

Jebra levegőért kapkodott.

- Ő küldött Aydindrilbe. Egy nappal azután, hogy ön elhagyta D'Harát. Azt mondta, elmegy egy Adie nevezetű asszonyért, aztán együtt mennek a Mágustoronyba. Azért küldött ide, hogy segítsen magának és Richardnak, és mondjam meg, hogy itt várják meg őket. Zeddnek szüksége van magára.

Kahlan megragadta Jebra vállát.

- És nekem órá. Borzasztó nagy szükségem!

- Akkor engedje, hogy segítek! Nem szabad innen elmennie! Számítanak majd rá, hogy megpróbál menekülni, és biztosan tűvé teszik az egész környéket. Arra senki sem gondol majd, hogy esetleg Aydindrilben maradt.

- Maradjak itt? Aydindrilben?

Egy pillanatra elgondolkodott. A városban szinte mindenki ismerte. Illetve ez nem egészen így igaz: a hosszú haját ismerte mindenki. A Tanácson, nagyköveteken, nemeseken és a Palota személyzetén kívül szinte senki sem láthatta közeli, és akkor is mindenki a haját bámulta. De a haja már nem volt hosszú. A veszteség hirtelen keserőséggel töltötte el. Nem is sejtette, milyen sokat jelent számára a mágia és a hosszú haj, egészen addig, míg el nem veszítette őket.

- Nem is olyan rossz ötlet, Jebra. De hol húzzuk meg magunkat?

- Zedd ellátott arannyal. Senki sem tudja, hogy nekem is szerepem volt a szökésben. Kibérelek valahol egy lakosztályt, ott mindannyian elbújhatnak.

Kahlan elgondolkodott.

- Lehetnének például a szolgálai. Egy önhöz hasonló hölgy úgysem utazna szolgálak nélkül.

Jebra hátrahőkölt.

- Inkvizítor Anya, erre nem lennék képes. Hiszen én magam vagyok a szolga. Zedd vett rá, hogy tegyek úgy, mintha előkelő dáma volnék. De ön egész Középföld leghatalmasabb uralkodója! Ezt nem szabad!

- Attól, hogy szolgának született, még semmivel sem kevesebb nálam. Csak azok lehetünk, akik vagyunk. Sem többek, sem kevesebbek.

Kahlan újból elindult, ezúttal vissza a városba, egy olyan negyed irányába, ahol csendes, diszkrét és exkluzív fogadók voltak.

- És megdöbbenő érzés rájönni, hogy mire képes az ember, amikor szükség van rá. Megtesszük, amit kell. De ha továbbra is Inkvizítor Anyának nevez, akkor menjünk inkább mindjárt a veszőhelyre!

- Megteszem, ami tőlem telik... Kahlan. Csak annyit tudok, hogy meg kell várnunk, hogy Zedd ideérjen. - Aztán hirtelen belecsimpaszkodott Kahlan ruhaujjába. - Inkvizítor Anya, hol van most Richard? Muszáj tudnom! - fogta kissé halkabbra a hangját. - Nem akarom megsérteni, és remélem nem is bántom meg vele, de igazából Richard az, aki most nélkülözhetetlen. Zeddnek szüksége van rá!

- Pont erről akarok vele beszélni - felelte Kahlan.

18. FEJEZET

Richard elkapta a két fiú grabancát.

- Megmondtam, én megyek előre!

Kipp és Hersh türelmetlenül fűtatott. Richard kilesett a sarok mögül, végignézett a folyosón, aztán a falhoz préselte a fiúkat. Kettejük zsebében ficáncoltak a begyűjtött békák.

- Ez most véresen komoly! Azért választottalak benneteket, mert ti vagytok a legügyesebbek. De most aztán nehogy elszúrjuk! Itt maradtok a fal mellett, és szépen elszámoltok ötvenig, ahogy megbeszéltük! Meg ne moccanjatok ötvenig! Semmi kukucsálás! Rajtatok múlik, hogy sikerül-e.

- Igenis, főnök - vigyorgott Kipp. - Bíz ide! Mi majd kiugrasztjuk őket onnan!

Richard leguggolt, és ujjával megfényezte őket.

- Ez tényleg komoly! Nem valami új játék! Ezért tényleg bajba kerülhettek! Biztos végig akarjátok csinálni?

Kipp zsebre vágta a kezét, és megtapogatta a békáit.

- A megfelelő emberhez fordultál! Meg tudjuk csinálni, és meg is fogjuk, Richard!

Mindketten izgatottak voltak, mert ez idáig sosem jutottak még túl az örökön. Errefelé még nem volt alkalmuk bevetni a trükkjeiket. Richard tudta, hogy vonzani fogja őket a veszély, és bár gyűlölte, hogy így kihasználja a két fiút, nem jutott eszébe semmi más megoldás.

- Rendben, kezdhettek számolni.

Richard befordult a sarkon, és végigvonult a folyosón. Háta mögött lobogott a mriswith-köpeny. A megfelelő ajtó elé érve, szemben nekitámaszkodott a fehér márvány falnak, és fejére hajtotta a csuklyát. Szorosan összefogta maga körül a köpenyt, és a márvány mintájára koncentrált.

Moccanás nélkül állt, és várt. Aztán a fiúk kirobbantak a sarok mögül, és torkuk szakadtából üvöltözve végigvágattak a folyosón. A kétszárnyú ajtó előtt megálltak, és körbenéztek. Richardot, aki pont mögöttük állt, nem fedezték fel, és a férfi tudta, most azon törik a fejüket, vajon hová tűnhetett.

Majd, ahogyan megbeszélték, belökték az ajtót, izgatottan viharászva előhalászták a békákat a zsebükből, és elkezdték őket behajigálni a szobába. A két Nővér odabent egy röpke pillanatra sóbálvánnyá dermedt, de aztán felpattantak, megkerülték az íróasztalt, és a két fiúra vetették magukat. Egyikük közben egy pálcát is felkapott. A fiúk eldobták az utolsó lövedékeiket, aztán visítózva elszaladtak, ketten kettőfelé.

- Kapjál el, ha bírsz! Kapjál el, ha bírsz! - kiabálták lelkesen.

Ulicia és Finella Nővér kivágódott az ajtón, és csúszkálva fekezett a fényes márványon. Kis híján beleütköztek Richardba. A férfi visszafojtotta a lélegzetét.

A Nővérek még éppen tanúi voltak, amint a két kölyök bekanyarodott a folyosó két végén. Felemelték a kezüket. A folyosó végén képek zuhantak a földre, de a vibráló fénycsókák elhibázták a fiúkat. A két nő mérgesen morogva a nyomukba eredt.

Richard megvárta, míg eltűntek a sarkon, aztán ellépett a fal mellől. Ahogy abbahagyta a koncentrációt, a köpeny ismét feketévé vált. Egy pillanatra az eszébe ötlött, hogy milyen látvány lehet, amint éppen megjelenik a semmiből.

A külső helyiség üres volt. Az ajtó és az íróasztalok között félúton a levegő viszont baljósan zúgott és szikrázott. Richard kísérletképpen belenyújtotta a kezét. A levegő mintha ellenállt volna egy pillanatra, de más nem történt. A férfi vállat vont, átréselt magát a szikrák túloldalára, és belépett a mögötte levő ajtón.

A túloldalon levő szoba kisebb volt a saját előszobájánál is. A falakat sötét faborítás fedte. Bent félhomály uralkodott. Középen egy nehéz diófa asztal állt, melynek tetején könyvhalmok és irattekercsek heverték. Egy tartóban három gyertya égett. A szoba peremén könyvespolcok álltak, padlótól plafonig telezsúfolva ütött-kopott kötetekkel, és egy-egy dísz tárggyal.

Egy takarítónő, vastag, sötét munkaruhában, zsámolyon állva éppen a port törölgette a felső polcról. Az asszony meglepetten fordult hátra. Richard megállt. A takarítónő először a férfire nézett, aztán az ajtóra a háta mögött.

- Hogyan jutottál...

- Elnézést, asszonyom! Nem akartam megijeszteni! Csak a Prelátussal szeretnék beszélni. Itt van valahol?

Az asszony lelépett a zsámolyról. A lábával egy pillanatig a talaj után tapogatózott. Richard udvariasan lesegítette. A nő rámosolygott, és kisöpört egy ritkás, ősz tincset az arcából. A haját egyébként egy laza copfba összefogva viselte. Amikor a padlóra lépett, a feje búbja alig ért fel a férfi mellkasáig. Inkább széles volt, mint magas, mintha egyszer magasabb lett volna, és egy óriás jó egy lábnyival összeharcolt volna.

Kíváncsian ráncolta a homlokát.

- Ulicia és Finella Nővér engedtek be ide?

- Nem, - felelte Richard, és körülnézett az otthonos kis szobában - éppen dolguk akadt valahol.

- De akkor hagytak volna egy pajzsot...

- Nézze, asszonyom, muszáj beszélnem a Prelátussal! - A terem másik végében nyitva volt az ajtó a palotakert felé. - Odakint van?

- Beszéltetek meg időpontot?

- Nem beszélünk - vallotta be Richard. - Már napok óta próbálok kihallgatást kérni tőle. A két Nővér nem állt velem szoba, úgyhogy kénytelen voltam magamat bejelenteni.

Az asszony elgondolkodva dörzsölte meg az ajkát.

- Értem. De bejelentés nélkül nem mehet be hozzá. Sajnálom, de a szabály, az szabály.

Richard megindult a nyitott ajtó felé. Kezdett kifogyni a béketűrésből, de továbbra is csendesen szólt, hogy meg ne ijessze az idős szolgát.

- Nézze, muszáj vele beszélnem, vagy mindannyiunknak magával az Örzővel lesz bejelentetlen találkánk!

Az asszony csodálkozva emelte fel a szemöldökét.

- Igazán? - csettintett a nyelvével. - Az Örzővel, személyesen? Nocsak, nocsak...

Richard megtorpant. Elfintorodott, és felsóhajtott, aztán visszafordult a takarító felé.

- Ugye maga a Prelátus?

A asszony hamiskásan elmosolyodott, a szeme pedig huncutul megvillant.

- Igen, Richard, úgy tűnik, én vagyok.

- Tudja, hogy ki vagyok?

- Ó, igen! - kuncogott az asszony.

Richard ismét sóhajtott.

- Ezek szerint maga itt a főnök.

A Prelátus egyre hangosabban nevetett.

- Az alapján, amit hallottam, egyre inkább úgy tűnik, hogy te vagy az. Alig egy hónapja, hogy itt vagy, és a Palota lakóinak fele máris úgy táncol, ahogy te fütyölsz. Lassan már arra is gondoltam, hogy én kérek időpontot tőled.

Richard barátságosan felmordult.

- Én adtam is volna!

- Már vártam, hogy találkozzunk! - veregette meg a karját a Prelátus. - Innentől fogva akkor jössz ide be hozzám, amikor csak akarsz.

- Akkor eddig miért nem engedett be?

Az asszony összefűzte két karját súlyos keblei alatt.

- Egy próba, fiacskám, egy próba - mosolygott. - Amit derekasan kiálltál. Úgy saccoltam, beletelik még vagy hat-nyolc hónapba.

Az ajtó hirtelen kivágódott. Richardot valami ellenállhatatlan erő felkapta, mint egy pihét, és a nyakörvnl fogva a falhoz repítette. Az ütközéstől kiszaladt belőle a szusz. Az ajtóban két haragos Nővér állt, csipőre tett kézzel.

- Ugyan, ugyan - szólt közbe a Prelátus. - Hagyjátok ezt abba, és tegyétek szépen le a fiút!

Richard lehuppant a földre, és dühösen meredt a két Nővérré.

- Az a két kölyköt én beszéltem rá mindenre. Amit tettek, az mind az én hibám. Ha valakit meg akarnak büntetni, ajánlom, hogy én legyek az! Ha egy hajuk szála is meggörbül, azért velem gyúlik meg a bajuk!

Az egyik Nővér közelebb lépett.

- Már elrendeltük a büntetésüket. Most végre megleckéztetjük őket, egyszer és mindenkorra! - Mérgesen a férfi felé bökött a pálcájával. - Neked pedig meglesz a saját bajod, amivel törődhatsz!

- Igaz is, Ulicia Nővér - jegyezte meg a Prelátus - szerintem is esedékes némi büntetést kiszabni.

A Nővér önelégülten nézett Richardra.

- Rád gondoltam - tette hozzá a Prelátus.

A Nővér mosolya lehervadt.

- De Annalina Prelátus!

- Nem adtam nektek határozott utasítást, hogy Richard semmi szín alatt nem jöhet ide be?

A két Nővér kihúzta magát.

- De igen, Annalina Prelátus.

- Mégis itt van. Itt, bent az irodámban.

Ulicia Nővér az ajtóra mutatott.

- De hát... állítottunk egy pajzsot! Az kizárt, hogy...

- Kizárt? - A Nővér keze lehanyatlott a Prelátus pillantásának tűzében. - Nekem mégis úgy tűnik, hogy itt ácsorog, idebent. Nincs igazam?

És ti úgy vélitek, a saját kudarcotok ellenére megfelelő büntetés, hogy visszatértek a posztotokra, mintha mi sem történt volna? Miközben a két gyermeket megbüntetik, mert sikerrel végrehajtottak egy megbízást? - A Prelátus a fejét csóválta. - A két fiú büntetését ti fogjátok átvállalni!

A Nővérek elsápadtak.

- De, Prelátus! - suttogta az egyik. - Azt nem teheti egy Nővérrel...

- Igazán, Finella Nővér? Mégis, milyen megtorlást szabtatok ki a fiúkra?

- Vesszőzést... nyilvánosan... holnap reggel, a reggeli után.

- Korrektnek tűnik. Akkor, ahogy mondtam, ti veszitek át a helyüket.

- De Prelátus - suttogta Ulicia Nővér döbbenet -, a Fény Nővérei vagyunk! Ez nagyon megalázó!

- Mindenkre ráfér, hogy egy kis alázatot tanuljon. A Teremtő szemében egyformák vagyunk. A kudarcotok büntetéseként nyilvános vesszőzést rendelék el.

Ulicia Nővér megmerevedett.

- És amennyiben nem vagyunk hajlandók alávetni magunkat?

A Prelátus csak mosolygott.

- Nos, ez esetben úgy veszem, hogy a továbbiakban nem bízhatom meg benneteket, sőt, egyúttal azt is jelentené, hogy nem kívántok többé a Fény Nővéreihez tartozni.

A két Nővér meghajolt. Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, Richard kérdőn fordult a Prelátus felé.

- Nem szeretnék az ellensége lenni, Prelátus!

Az asszony kacagott.

- Hívj csak Ann-nek! A régi ismerőseim mind így neveznek.

- Megtiszteltetés lenne, Prelátus, de nem vagyok régi ismerőse.

- Gondolod? - mosolygott Ann. - Micsoda tájékozott fiatalember! De mindegy. Akkor is hívjal csak Ann-nek. Tudod, miért büntettem meg őket? Mert önként vállaltad a tetteid következményét. Ők pedig nem látták meg ennek fontosságát. Kezded megtanulni, mit jelent varázslónak lenni.

- Ezt hogy érted, Ann?

- Tudtad, hogy veszélyes vállalkozás azzal a kettővel szembeszállni, nem igaz?

A férfi bólintott.

- Mégis felhasználtad a fiúkat, annak ellenére, hogy tudtad, jó eséllyel bajba fognak kerülni érte.

- Igen, de meg kellett tennem! Muszáj volt ide bejutnom, és nem tudtam mást kitalálni.

- A varázslók terhe. Ezt így hívják. Hogy néha ki kell használni az embereket. Egy bölcs varázsló belátja, hogy nem képes mindent egymaga megoldani, és ha a dolog tényleg elég fontos hozzá, akkor másokat is kénytelen felhasználni a cél érdekében. Még ha az emberek életébe kerül is. Ritka képesség, hogy ezt valaki fel tudja mérni, de egy jó varázslónak nélkülözhetetlen. Talán a Prelátusnak is.

- Ann, nagyon fontos dologról szeretnék veled beszélni!

- Fontosról? Akkor miért nem sétálunk egyet a kertben, és közben el is mesélheted, hogy miről van szó.

Ezzel belekarolt a férfiibe és kivezette az ajtón. Kint a hold fénye egy hatalmas kertet világított meg, fákkal, ösvényekkel, ágyásokkal, bokrokkal és egy gyönyörű tavacszával. Richard szinte észre sem vette a kert szépségét. Alig tudott enni vagy aludni, amióta Warrennel beszélt. Ha az Őrző kiszabadul, mindenki elveszett, beleértve Kahlant is. Muszáj volt tennie valamit.

- Ann, a világot nagy veszély fenyegeti! Szükségem van a segítségedre. Meg kell ettől a gallértól szabadulnom, hogy elmehessek innen!

- Hiszen pontosan ezért vagyok itt, Richard. Hogy segítsek. Mi a baj?

- Az Őrző...

- A Névtelen - igazította ki a Prelátus.

- Mit számít, minek nevezem?

- Ha a nevét kimondjuk, azzal felhívjuk magunkra a figyelmét.

- Ann, hiszen ez csak egy szó! A szó jelentése számít, nem a hangok egymásutánja! Csak nem gondolod, hogy ha az Őrzőt Névtelennek nevezzük, akkor ezzel átejthetjük, hogy nem is róla beszélünk? Hiba egy ellenségről tudatlanságot feltételezni, te pedig okos asszony vagy.

A Prelátus hangosan hahotázott.

- Rettenő régóta várok rá, hogy valaki végre rájöjjön erre!

Az asszony megállt a tavacska előtt, és Richard megkérdezte:

- Mi az a tóba vetett kavics?

Ann a víztükröt nézte.

- Te is az vagy, Richard.

- Úgy érted, van másik is?

Egy apró kődarab úszott oda a levegőben, majd leereszkedett a Prelátus tenyerébe.

- Mindenki hatással van a környezetére. Néhányan arra ösztönöznek másokat, hogy nagy dolgokat vigyenek véghez. Más emberek pedig bűnbe taszítanak. Aki birtokolják a Tehetséget, még nagyobb hatással vannak másokra. Minél erősebb a Han, annál nagyobb a befolyás.

- És ennek mi köze hozzám? És a tóba vetett kavicshoz?

- Látod a békalencsét a víz felszínén? Vedd úgy, hogy ők jelentik a többi embert, a világot körülöttünk, te pedig ez a kavics vagy. - Az asszony behajította a követ a tóba. - Látod, mi történik? A hullámok, amiket versz magad körül, hatással vannak a többi emberre. Nélküled nem fodrozódna a víz.

- Fel-alá lebegnek a hullámok hátán. De a kavics elsüllyedt.

Az asszony fanyarul elmosolyodott.

- Ezt tartsd mindig észben!

Richard erre gondolkodóba esett.

- Túl nagy bizalmat fektetsz belém. Hiszen semmit sem tudsz rólam!

- Talán többet tudok, mintsem gondolnád, gyermekem. De mi az, ami annyira zavar az Őrzővel kapcsolatban?

- Tennünk kell valamit! Nemsokára ki fog szabadulni. Orden egyik szelencéjét felnyitották, és a kapu nyitva áll. A Könnyek Köve a mi világunkban van. Nem ülhetek itt, ölbe tett kézzel!

- Aha - mosolygott a Prelátus, és egy pillanatra megállt. - Szóval te, akit az imént egy egyszerű Nővér is képes volt a Hannal a falhoz kenni, szembes akarsz szállni az Őrzővel, ha jól értem.

- Történt egy és más. Cselekednünk kell!

- Látom, beszéltél Warrennel. Ez a Warren nagyon okos fiú. Ugyanakkor nagyon fiatal még. Néha elveszti a helyes utat. Szüksége van irányításra. - Közelebb húzott egy ágat. - Keményen tanul, és imádja a könyveket. Szerintem, ismer minden egyes kis pacát rajtuk.

Az asszony szemügyre vett egy virágot a bokor ágán. Ahogy Richard őt figyelte, hirtelen az az érzése támadt, hogy talán túlbecsülte saját magát. És talán Warren is ugyanebbe a hibába esett.

- Akkor mit tehetünk az Őrző ellen? Meg a Fátyollal?

A Prelátus ismét belekarolt, és folytatták a sétát.

- Ha a Fátyol elszakadt, és a Könnyek Köve itt van, akkor miért nem vagyunk még az Őrző markában, hmm?

- Lehet, hogy csak pillanatok kérdése.

- Aha. Szóval, szerinted, most éppen vacsorázik, és ha majd befejezte, megtörli az állát, és időt kerít rá, hogy elnyelje a világot. Te pedig el akarsz rohanni, hogy bezárd a Fátylat, mielőtt felemeli a szalvétát az öléből? Gondolod, hogy így működik az Alvilág? Ugyanúgy, mint a sajátunk?

Richard idegesen beletúrt a hajába.

- Nem tudom. Fogalmam sincs, hogyan működik, de Warren azt mondta...

- Ő sem tudhat mindent. Egyelőre ő is csak diák. Van Tehetsége a próféciaíráshoz, de sokat kell még tanulnia. Tudod, miért

tartjuk elzárva a próféciaikat, és miért korlátozzuk, hogy ki olvashatja el őket? Mert veszélyt jelentenek a beavatatlanok számára, sőt, néha a beavatottak számára is. Többről van itt szó, mint gondolod, különben már régen az Őrző karmai között lennének.

- Ezek szerint tehát nem vagyunk veszélyben?

Az asszony gunyorosan elfintorodott.

- Folyton veszélyben vagyunk, Richard. Amíg csak létezik az élők világa, mindig veszélyben leszünk. Halandók vagyunk.

Ann megveregette a férfi karját.

- Fontos ember vagy, szerepelsz a próféciaikban, de ha vakon ostoba módon elrohansz innen, több kárt teszel vele, mint hasznat. A Könnyek Köve önmagában nem elég hozzá, hogy az Őrző kiszabaduljon. A kő csak egy eszköz, amit lehet akár erre is használni.

- Remélem, igazad van - mondta Richard, miközben tovább sétáltak.

A Prelátus felnézett.

- Hogy van az édesanyád?

Richard a távolba meredt.

- Meghalt, mikor kicsi voltam. Egy nagy tűzben.

- Sajnálom, Richard! És édesapád?

- Már melyik? - motyogta Richard.

- A mostohaapád, George.

Richard megköszönte a torkát.

- Darken Rahl meggyilkolta - nézett oldalra. - Honnan ismerted a mostohaapámat?

A Prelátus időtlen, mindentudó pillantását már látta mástól is: Adie-től, Shotától, Verna Nővértől, Du Chaillutól és Kahlantól.

- Ne haragudj, Richard, nem tudtam, hogy ő is halott. George Cypher nem akárki volt!

A férfi hátán végigszaladt a hideg. Megtorpant.

- Tőled - suttopta. - Tőled kapta az apám azt a könyvet.

Nem mondta ki, milyen könyvre gondol, hagyta, hogy a Prelátus fejezze be helyette, hogy megbizonyosodjon róla.

Az apró mosoly visszatért.

- Nem mered kimondani? A Megszámlált Árnyak Könyvéről beszélsz.

Rámutatott egy kőpadra.

- Ül le, mielőtt elesel!

Richard lerogyott a padra, és döbbsen nézett az előtte álló asszonyra.

- Tőled? Tőled kapta a könyvet az apám?

- Tulajdonképpen csak segítettem neki megszerezni. Látod, Richard, én megmondtam, hogy régi ismerősök vagyunk! Persze, amikor utoljára láttalak, éppen torkod szakadtából üvöltöttél. Alig pár hónapos lehettél.

A Prelátus mosolygott.

- Bárcsak láthatna most az anyád! Majd szétvetette a büszkeség. Az mondta mindig, hogy te vagy az áldás, ami kárpótol az átokért. Tudod, Richard, az egész világ az egyensúly körül forog. Az egyensúly szülte vagy. Sokat fektettem beléd.

Richard úgy érezte, képtelen megszólalni.

- Miért? - bökte ki végül.

- Mert tőbe vettet kavics vagy. Háromezer évvel ezelőtt a mágusok rendelkeztek a Pusztító Mágiával. Azóta senki sem született ezzel a képességgel. Persze mindig is reménykedtünk, de ez idáig senki nem birtokolta. Egészen mostanáig. Ugyanis, benned megvan a Tehetség az Alkotó és a Pusztító Mágia irányában egyaránt.

Richard talpra ugrott.

- Hogyan? Megőrültél!

- Ül le, Richard!

A nő hangjának parancsoló ereje, és az átható tekintet hatására Richard visszarogyott a padra. A Prelátus valamiért hirtelen jóval hatalmasabbnak tűnt. Persze nem a fizikai méretei változtak meg, Richard mégis úgy érezte, az asszony fölébe tornyosul. A hangjában hatalom zendült.

- Most jól figyelj rám! Nagyon sok gondot okoztál már így is! Olyan vagy, mint a bika, amelyik minden kerítést ledönt, aztán meg összetapossa a vetést. Túl sok minden forog most kockán, semhogy hagyjam, hogy anélkül cselekedj, hogy tudnád, mit csinálsz! Tudom, hogy csak azt teszed, ami szerinted helyes, ugyanakkor a bikára is ez igaz. A te hibád az, hogy nem tudsz eleget. Én pedig ki foglak okítani. Tudom, hogy nem fogsz mindent elhinni abból, amit hallasz majd, de jobb, ha elfogadod, különben még hosszú időt töltesz abban a nyakörvben! Addig nem kerülhet le rólad, amíg el nem fogadod az igazságot.

- Nekem azt mondták, a Nővérek képesek levenni.

A Prelátus szeme megvillant. Richard hirtelen szerette volna visszaszívni az előbbi kijelentését. Vagy, hogy inkább cserélhessen a két Nővérről, akikre a mogyoróvessző várt másnap.

- Csakis akkor kerül le rólad, amikor elfogadod önmagad, elfogadod a képességeidet és az igazi hatalmat. Saját magad tetted a Rada'Hant a nyakad köré. Mi nem vagyunk képesek levenni, amíg nem segítesz benne, a saját hatalmaddal. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha hajlandó vagy tanulni, és elfogadni magadat. Elsősorban pedig meg kell értened az Őrzőt és a Teremtőt, és azt, ahogyan ez a világ működik. A te hibád, ugyanúgy, mint a legtöbb emberé - például Warren is ilyen -, hogy a többi világot is olyanak próbálsz elképzelni, mint ezt, itt. A jó és a gonosz, a Teremtő és az Őrző, a káosz két ellentétes arcának megtestesülései. Bár mindketten irtóznak a másiktól, függenek is egymástól. Egymás nélkül nem létezhetnek. A küzdelem, a mi harcunk célja, hogy az egyensúlyt megteremtse kettejük között.

Bár Richard befogta a száját, az arcáról lerítt a rosszallás.

- A Teremtőből élet fakad - a lélek. Itt bontakozik ki, a mi világunkban. Az Őrző nélkül, a halál nélkül, viszont nem létezhet élet. Halál nélkül nem lehetne értelmezni. El tudsz képzelni egy olyan világot, ahol soha, senki sem hal meg? Ahol minden születő gyerek örökké él? Ugyanúgy, ahogy minden fa és fűszál? Ahol minden mag fává cseperedik? Mi lenne akkor velünk? Mit ennénk, ha nem ölhetnénk meg egyetlen állatot sem, és nem takaríthatnánk be a termést? Mardosó, kínzó éhség egy örökkévalóságon át? Az élők világán eluralkodna a káosz, és elpusztítaná azt mindörökre.

A halál vagy az Alvilág, ahogy egyesek nevezik, örökké tart. Mégis úgy gondolsz rá, mint az életre. Az örökkévalóság tükrében az idő értelmetlenné válik. Az Őrző számára a másodperceknek, vagy akár az éveknek, nincs jelentése. Az idő az ő számára csak az ezen a világon tevékenykedő szolgálai által nyer értelmet. Rájuk vonatkoznak ennek a világnak a törvényei. Az ő idejük véges. Ők hajtják előre az Őrző terveit. Szüksége van tehát az élőkre, ha sikerrel akar járni. Az ígéretei csábítóak, és a szolgálai szomjaznak az ő győzelmére.

- De mégis, mi ebben az élők szerepe?

- Elkülönytjük a rendet a káosztól, és ezáltal értelmet adunk neki. Elválasztjuk a fényt a sötétstől, a szeretetet a gyűlöletől, a jót a gonosztól. Mi vagyunk az egyensúly. Mi vagyunk a víz színén úszó békalencse. A levegő felettünk a Teremtő, a mélység alattunk az Őrző. A lelkek, amelyek a Teremtőtől szálltak ide, ebben a világban virágzanak, majd tovaszállnak le, az Alvilágba. De az ettől még nem válik gonosszá. A „gonosz” csak címke, amit mi akasztunk rá. Az Őrző olyan, mint az iszap a tó fenekén. A holtak szellemei lakozhatnak egészen mélyen, az Őrző mellett, vagy egészen fent, a Teremtő fényéhez közel. Az élők álma persze az, hogy ebben a fényben tölthetik az örökkévalóságot.

Mi, az élők, vagyunk azok, akik elválasztják, és létrehozzák a két oldalt. A mágia az az eleme ennek a világnak, ami erre képessé tesz. A mágia az egyensúly középpontja. Az Őrző szeretné elnyelni ezt a világot, hogy győzedelmeskedjen. De ahhoz, hogy ezt megtehesse, ki kell iktatnia a mágiát. Ugyanakkor a győzelemhez pont a mágiát kell használnia, hogy kibillenthesse a világot az egyensúlyból.

Richard próbált nem elveszni a bonyolult okfejtésben.

- És a mágusoknak hatalmukban áll befolyásolni ezt az egyensúlyt?

A Prelátus továbbra is fölébe tornyosodott. Felemelte a mutatóujját. A mosolya ijesztő hirtelenséggel foszlott semmivé.

- Igen. Benned viszont a mágia mindkét oldala jelen van. Ettől rettentően veszedelmes vagy. Képes lehetsz beforrasztani vagy végképp feltépni a Fátylat. Vannak jó emberek, akik, ha tudnának a hatalmadról, egy szempillantás alatt elpusztítanának, hogy ne legyen esélyed romlásba dönteni az egész világot. Akarva vagy akaratlanul.

- És te? Te is közülük való vagy?

- Ha az lennék, nem segítettem volna apádnak megszerezni a Megszámált Árnyak Könyvét. Általad elhárult a közvetlen veszély, viszont elszakadt a Fátýol, ami még nagyobb veszélyt jelentett később. Ezt meg kellett kockáztatnom, mert ha nem így teszek, annak beláthatatlan következményei lettek volna. De ha a történeteket nem hozzuk helyre, a végeredmény még hatalmasabb katasztrófa lesz.

- Tulajdonképpen mi az a Fátýol? És merre található?

A Prelátus válaszképpen felemelte a kezét, és megkocogtatta a férfi homlokát.

- A Fátýol a mágiával bíró emberekben van. Mi vagyunk a gondnokai. Ezért jelent olyan sokat számunkra az egyensúly. Amikor a Fátýol elszakad, az egyensúly is felborul. És minél jobban felborul, annál nagyobb a szakadás. A Teremtő uralkodik a saját birodalmában, mint ahogy az Őrző az övében. Az Őrzőnek szüksége van a Teremtőre, hogy ellássa étellel; a Teremtőnek szüksége van az Őrzőre, hogy az élet megújulhasson. Az egyensúlyt pedig a Fátýol biztosítja.

Az asszony arca elszántsággal volt.

- Ezt sokan szentségtörő beszédnek tartanák. Szerintük az Őrzőt meg kell semmisíteni. De ha ezt véghez is tudnánk vinni, az eredmény pont az ellenkező lenne - elsöpörnénk vele minden életet, mint ahogy a dagály elsöpri a fövény hullámain.

- Csak a gondolatmenet kedvéért tegyük fel, hogy valóban rendelkezem a mágia mindkét oldalával. De mire jó az egész?

- A legtöbb varázslót a képessége a mágia egy-egy speciális területéhez vonzza. Egyesek gyógyítanak, mások például mágikus tárgyakat készítenek. A próféták már ritkábbak. A legritkábbak mind közül pedig a harci mágusok. Már háromezer éve nem volt egy sem. Pontosabban egészen addig, míg meg nem születettél.

Richard izzadt tenyerét a nadrágszárába törölte.

- Ez nem hangzik túl biztatóan.

- A „harc mágus” kifejezésnek két jelentése is lehet, amelyek egymást kiegyensúlyozzák, mint minden, ami a mágiával kapcsolatos. Az első jelentés az, hogy eltéphetik a Fátýlat, halált és pusztítást - háborút - hozva. A másik viszont az, hogy megfelelő hatalommal rendelkeznek, hogy szembeszállhassanak az Őrzővel. Az, hogy valaki harci mágus, önmagában nem jelenti azt, hogy gonosz is. Sokan azért harcolnak, hogy a náluk védtelenebbeket védelmezzék. Ehhez persze az kell, hogy képes legyél szeretetet érezni a gyengébbek iránt.

- „*Hacsak nem harcol az Életért az, aki igaznak született. Ő pedig jelt visel; ő a tóba vetett kavics.*” - idézte Richard. A Prelátus felvonta a szemöldökét.

- Ahhoz képest, hogy kigúnyolod a próféciákat, meglehetősen jól ismered a fontosabb részeket. És hacsak el nem számítottam magam, gyanítom, hogy valóban van valamilyen jel a testeden.

Richard sebe hirtelen lüktetni kezdett a mellkasán. Bólintott.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy az életem előre kiszabott? Csak annyit tehetek, hogy megélem, ami elrendeltetett?

- Nem, Richard. Az életünk nincs előre megírva. A prófécia csak annyit jelent, hogy megvan benned a lehetőség. Képes vagy befolyásolni az eseményeket. Pontosan ezért olyan fontos, hogy tanulj. Legfőképpen pedig tanuld meg elfogadni önmagad! Ha nem sikerül, akkor abban teszel kárt, ami a legfontosabb lehet: a szabad akaratodban. Ha anélkül cselekszel, hogy értenéd, miért, könnyen a káoszba taszíthatod magad.

Életben hagytalak, amikor megszülettél, mert képes vagy a jóra. Benned rejlik az élet reménye. De amíg valóban el nem fogadod a Tehetséged mindkét oldalát, csak veszélyt jelentesz minden élőlényre.

Richard úgy érezte, forog vele a világ. Kétségbeesett elhatározással megpróbálta más mederbe terelni a beszélgetést.

- Mi az a Könnyek Köve?

Az asszony vállat vont.

- A túlvilágon egy erő formájában létezik. Ebben a világban pedig egy hatalmas varázstárgy, mely azt az erőt jelképezi. A Könnyek Köve olyan, mint egy kolonc, ami az Őrzőt lehúzza a világ alsó peremére, amíg a hatalma elég csekély nem lesz hozzá, hogy az étellel egyensúlyba kerüljön.

- Ezek szerint, ha a kő itt van, ha lekerült róla, akkor kiszabadult a börtönéből?

- Ha ez így lenne, már nem élnénk. Nem igaz? - nézett a Prelátus kérdően Richardra. - A kő egyike a pecséteknek, amelyek a Névtelent az Alvilágban tartják. A többi pecsét még a helyén van. A mágia egyelőre segít féken tartani. A Könnyek Kövének viszont megvan rá a hatalma, hogy teljesen szétszakítsa a Fátylat, ha valaki ebben a világban nem a megfelelő módon használja. Tudod, a kő képes bármely lelket az Alvilág legmélyebb zugába száműzni. De ha erre használják, önzésből vagy gyűlöletből, akkor a kő hatalma az Őrzőt táplálja, és a Fátyol szertefoszlik. A Fátylat csak olyan valaki állíthatja helyre, aki a mágia mindkét oldalának parancsol. A kőnek vissza kell kerülnie a helyére! Küzdenünk kell, hogy a többi pecsét a helyén maradjon, amíg egy hozzád hasonló helyre nem állítja az egyensúlyt. Az időnk pedig egyre fogy. Az Őrző egyre nagyobb hatalommal bír ebben a világban. A szolgálai azon vannak, hogy szétrombolják az őt fogva tartó pecséteket. Sajnos sokféle módon ki lehet őt szabadítani.

- Ann, biztos vagy benne, hogy én....? Esetleg...

- Éppen ma este bizonyítottad be nekünk. A pajzsainkat az Alkotó Mágiából szőjük. Az egyedüli módja annak, hogy keresztülhalj rajtuk az, ha a Hanod a Pusztító Mágiát alkalmazza.

- Nem lehet, hogy egyszerűen csak erősebb Alkotó Mágiával bírok?

- Amikor az Elveszettek Völgyén átkeltél, ugye vonzottak magukhoz a tornyok? Mindkét fajtájuk, igaz?

- Az is lehet, hogy véletlenül botlottam beléjük.

A Prelátus fáradtan felsóhajtott.

- A tornyokat annak idején olyan mágusok állították, akik a Tehetség mindkét formáját birtokolták. A fehér toronyban fehér homok található. Mágushomok. De szerintem te nem hoztál belőle.

- Ez még mindig nem bizonyít semmit. És egyáltalán, mi az a mágushomok?

- A mágushomok hihetetlenül értékes, szinte megfizethetetlen. Csak olyankor lehet hozzájutni, ha egy mágustanonc véletlenül betéved egy toronyba. A mágushomok azoknak a varázslóknak a kikristályosodott csontjaiból jött létre, akik az életükkel táplálták a tornyokat felépítő mágiát. Tulajdonképpen mágikus esszencia. Óriási erőt ad azoknak a varázslatoknak, amelyeknek a rúnait vele róják a földre, legyenek azok jók vagy gonoszok. Létezik varázslat, amely fehér mágushomok használatával képes az Őrzőt megidézni.

De te, gondolom, a fekete homokból hoztál.

- Ami azt illeti, valóban, egy csipetnyit. Nem is tudnám megmondani, miért. Csak gondoltam, hátha jó lesz valamire.

Ann bólintott.

- Szóval egy csipetnyit. Richard, amióta a tornyok megépültek, egyetlen mágus sem volt képes soha egy szemet sem hozni abból a homokból. Senki más nem képes erre, csak akiben megvan a Pusztító Mágia képessége. Jól vigyázz arra a homokra! Őrizd meg, ha kell, az életed árán is! El sem tudod képzelni, milyen értékes!

- Miért? Mire jó?

- A fekete mágushomok közömbösíti a fehéret. Kioltják egymás hatását. Egyetlen fekete homokszem képes tönkretenni a varázslatot, ami megidézné az Őrzőt. Egyszerűen összeomlana a mágia. Egy kiskanálnyi fekete mágushomok egész birodalmakat ér.

- De mégis - kötötte az ebet a karóhoz Richard - akkor is lehet, hogy...

- Az utolsó varázslók, akikben még élt mindkét oldal képessége, ők alkották meg a Próféták Palotáját körbeölelő varázslatot. Az akkori próféták megjósolták, hogy idővel újra születik majd harci mágus, aki ismét képes a Pusztító Mágiát használni, ezért létrehozták a Hagen erdőt és a mriswitheket is. A Hagen erdő pedig vonzza magához a Pusztító Mágia képességével születetteket. A gallér megvédi az Alkotó oldal káros mellékhatásaitól. A Hagen erdő feladata, hogy levezesse a másik oldal energiáit. Erre a Nővérek nem képesek.

- De az Igazság Kardját használtam! - Richard hangja már-már könyörgés volt. - Csak a kard volt...

- Az Igazság Kardját szintén olyan mágusok hozták létre, akik mindkét mágiával rendelkeztek. Csak egy hozzájuk hasonló lehet képes teljes mértékben kiaknázni a kard hatalmát. Csakis ők tudják igazán uralni. És még te sem tartasz ott. Persze, a kard valóban segített, de akkor sincs igazán rá szükséged, hogy elbánn egy mriswith-tel. A varázserőd önmagában is elegendő. Ha nem hiszed, hagyd itt a kardot, és menj ki az erdőbe, mondjuk a késeddal, akkor meglátod. Akkor is meg fogod ölni.

- Mások is használták előttem ezt a kardot. Sokan közülük még az Alkotó Mágiával sem rendelkeztek.

- Nem is tudták igazán használni a kard erejét. Ez a penge egyedül neked készült! Egy segédeszköz, melyet a múltból küldtek neked, csakúgy, mint a próféciákat, a Hagen erdőt meg a mriswitheket.

- Akkor sem hiszem, hogy egy ilyen „harci mágus” lennék.

- Szoktál húst enni?

- Ez meg hogy jön most ide?

- Az egyensúly szülte vagy. A varázslók kénytelenek minden tettüket, a hatalmukat, de még a létüket is az egyensúlyhoz igazítani. A harci mágusok általában nem esznek húst. Ezzel kompenzálják, hogy néha ölniük kell.

- Sajnálom, Ann, de egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy pont bennem éledt újra fel a Pusztító Mágia.

- Éppen ezért jelentesz akkora veszélyt. Minden alkalommal, amikor mágiával szembesülsz, a Han fejlődik benned. Egyre pontosabban tudja, mit kell tennie, hogy megvédhessen, hogy szolgáljon, de te ebből semmit sem érzékel. A RadaHan segíti a Han gyarapodását, de ezt szintén nem érezheted. Sok esetben anélkül cselekszel, hogy tisztában lennél a tetteid okával vagy

jelentőségével, mint például mikor gyűjtöttél a fekete mágushomokból, vagy mikor elvetted Adie-től a kerek skrincsonatot.

Richard a homlokát ráncolta.

- Ismered Adie-t?

- Igen, ő segített apádnak és nekem átjutni a hágón, hogy megszerezzük a Megszámlált Árnyak Könyvét.

- És miféle kerek csontról beszéltél az előbb?

Richard egy pillanatra riadalmat vélt felfedezni az asszony tekintetében.

- Adie-nek volt egy kerek csontja, amibe mindenféle bestia képmását vették. Egy hatalmas varázstárgyról van szó. A benned rejlő Pusztító Mágiának vonzania kellett volna hozzá.

Richard emlékezett rá, hogy látta a csontot egy polcon a házban.

- Láttam ott valami ilyesmit, de nem hoztam el. Nem vennék el olyasmit, ami nem az enyém. Lehet, hogy még sincs meg bennem a képesség.

Ann kihúzta magát.

- Nincs igazad, mert figyelte a csontot. Az a tény, hogy nem vetted magadhoz, csak annyit jelent, hogy mivel még nem volt rajtad a Rada'Han, a hatalmad még nem fejlődött odáig, hogy komoly mértékű késztetést érezz rá. A toronyban már viselted a gallért.

Richard habozott.

- Baj, hogy nem hoztam magammal?

Az asszony mosolygott, de a mosolya erőltetettnek látszott.

- Nem. Adie az élete árán is megvédené azt a csontot. Pontosan tudja, milyen fontos. Majd később elhozhatod tőle.

- Mire jó az a csont?

- Segít megővni a Fátyolt. Egy harci mágus kezében képes megidézni a skrint. A skrin egy olyan hatalom, ami igyekszik a világokat szétválasztani. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a világok közötti határ védelmezői.

- Mi történik, ha rossz kezekbe kerül? Ha olyasvalaki kaparintja meg, aki az Örzőt szolgálja?

Ann megráncigálta a férfi ingét, hogy álljon talpra.

- Túl sokat aggodalmaskodsz, Richard! Dolgom van. Neked pedig az a dolgod, hogy hagyj engem dolgozni, és közben tanulj. Tanuld meg megérinteni és irányítani a benned lakozó Hant! Meg kell tanulnod, ha a Teremtő segítségére akarsz lenni.

Richard szembefordult az asszonnyal. Ann a messzeségbe meredt.

- És mi szüksége van az Örzőnek erre a világra? Mi a célja vele? Mit nyer általa?

A Prelátus hangja halk volt és távoli:

- A halál az élet ellentéte. Az Örző azért létezik, hogy eleméssze az élőket. Az élet iránti gyűlölete határtalan és örök, akárcsak az ő börtöne.

19. FEJEZET

Richard a saját kis világában elmerülve baktatott a köhíd felé. Napokig szinte ki sem mozdult a szobájából, és egyre csak gondolkozott. A Növérlek leckéire is csak félig-meddig figyelt oda. Odáig jutott, hogy már félt tőle, hogy egyszer mégis sikerül megérinteni a Hanját.

Warren éjjel-nappal az irattárban tüsténkedett, és megpróbált minden apró információ morzsát összeszedni a Richard által felsoroltakról. Richard abban az egyben biztos volt, hogy lehetett valami alapja annak, amit a Prelátus mondott - máskülönben miért nem lépett már át a kapun az Örző, ha megtehetné volna?

Most viszont szüksége volt egy kis friss levegőre. A feje szinte szétrobbant a feszültségtől. Egy időre nem akarta látni a Palotát.

Váratlanul Pasha lépett melléje.

- Már mindenütt kerestelek!

- Éppen sétálni indultam.

A lány vállat vont.

- Egy kis séta nekem is jól esne. Nem bánod, ha veled tartok?

Richard végigmérte. A lány a kedvenc vékony, gesztenyebarna ruháját viselte. Az idő hűvös volt. A ruha felett viszont a vállá köré kanyarított egy lila köpenyt, ami legalább melegen tűnt. A fülében aranykarikák lógtak. Nyakában aranylánc, melynek medálja ugyanazt mintázta, mint a derekát ölelő aranyöv csatja. Tagadhatatlanul vonzó látványt nyújtott, de nem kifejezetten túrázáshoz öltözött.

- Ugye nem azt a vacak papucsot vetted fel?

A lány válaszképpen előrenyújtotta a jobb lábát, melyen vadonatúj bőrcsizma virított.

- A kedvéért csináltattam, hogy elmehessek veled kirándulni.

A kedvéért csináltattam, füstölgött magában Richard. De nem felejtette el, mennyire megbántódott a lány, amikor az mondta neki hogy nem áll jól rajta a kék ruhája. Nem akarta megsérteni azzal, hogy elküldi. Hiszen csak neki akart kedveskedni. Talán jó is lesz végre egy mosolygós arcot látni.

- Nem bánom, gyere, de ne várd, hogy majd szórakoztatlak út közben!

Pasha mosolyogva belekarolt.

- Nekem elég, ha veled lehetek.

A lány jelenléte legalább távol tartotta a nőket, míg áthaladtak a városon. Alig néhányan próbáltak meg Richard közelébe férközni, de Pasha gyilkos pillantással fogadta őket. Akiknek pedig ez sem volt elég, azok nyomatékosabb figyelmeztetést kaptak. A láthatatlan kezek csipései hatására végül ők is menekülőre fogták a dolgot.

Richard most már tisztán látta, miért használja a Palota a varázslókat tenyészállatoknak - olyan varázslót próbálnak találni, aki az Alkotó és a Pusztító Mágia képességével egyaránt rendelkezik.

Hát most megkapták.

Időközben maguk mögött hagyták a várost, és az aranyló délutáni napfényben a dombok között sétáltak. Richard mindjárt jobban érezte magát a városra néző sziklák közelében. Pusztán önámítás volt, mégis úgy érezte végre egy kicsit szabad lehet. Hirtelen azt kívánta, bárcsak mégsem hozta volna magával a lányt. Napok óta nem látogatta meg a gárt, és Gratch bizonyára nagyon türelmetlen lehet már.

Arról fogalma sem volt, hogy hogyan tovább. Nem volt biztos benne, hogy Prelátus minden szava igaz, de nem tudta, mitől is féljen inkább, attól, hogy az asszony hazudott, vagy attól, hogyha mégsem.

A lány váratlanul megszorította a karját, mire Richard kizökkent a gondolatmenetből. Pasha nyugtalanul nézett jobbra-balra. Látszott rajta, hogy valami megrémítette.

- Mi baj? - suttogta Richard.

A lány tekintete a környező sziklákat pásztázta.

- Richard, van ott valami! Menjünk vissza, jó?

Richard kivonta a kardját. A penge különös csengése megtörte a délután csendjét. A maga részéről a férfi nem érzékel semmi veszélyforrást, de a lányt a Han nyilván figyelmeztette valamire, amitől megrémült.

Pasha hirtelen felsikított. Richard megperdült, és az egyik szikla tetején Gratch fejét látta kikandikálni. A lány hátrálni kezdett.

- Nincs semmi baj, nem fog bántani! - hadarta Richard.

Gratch félénken rájuk mosolygott, miáltal kivillantak ujjnyi szemfogai, és a maga nyolc láb magas valójában kiegyenesedett.

- Öldd meg! - sikított Pasha. - Ez egy szörny! Azonnal öldd meg!

- Pasha, nyugodj meg, kérlek! Nem fog bántani!

A lány tovább hátrált. Gratch tanácstalanul nézett Richardra, aztán Pashára. Richardnak eszébe jutott, hogy a lány ijedtében esetleg mágiát használhat, hogy védje magát, ezért gyorsan kettejük közé lépett.

- Richard! Menj onnan! Ez egy szörnyeteg! Meg kell öljük!

- Nem akar bántani! Ismerem. Pasha...

A lány sarkon fordult és elkezdett visszafelé rohanni. A lila köpeny uszályként lebegett mögötte. Richard sóhajtván figyelte, hogyan ugrál szikláról sziklára, hogy minél messzebb kerüljön a szörnytől. Aztán Gratchre mordult.

- Beléd meg mi ütött, mi? Muszáj volt ráijesztened? Mégis, hogy képzelted, hogy emberek előtt mutatkozol?

Gratch fülei lekonyultak. Két válla megereszkedett és nyöszörögni kezdett. Amikor már a szárnyai is reszkettek, Richard odalépett hozzá.

- Most már késő a bánat. Na, mindegy, gyertünk, ölelj meg!

Gratch lesütötte a tekintetét.

- Nem lesz semmi baj!

Richard átölelte a hatalmas, szőrös teremtményt. Ennek már a gár sem tudott ellenállni. Boldogan gurgulázva beborította a férfit a szárnyaival. Egy perccel később lerántotta a szikláról, és ledöntötte a földre. Válaszul Richard megcsiklandozta a bordáit. A gár ujjongva nevetett.

Amikor kibirkózták magukat, Gratch óvatosan beakasztotta egyik karmát abba a zsebbe, ahol Richard a Kahlantól kapott tincset őrizte. Busa szemöldöke alól kérdően nézett a férfire. Richard végül rájött, mire akar kilyukadni.

- Nem, Gratch, ő nem az a lány. Ő egy másik lány.

Gratch fintorgott. Láthatólag nem értette a helyzetet. Richardnak viszont nem sok kedve volt megpróbálni elmagyarázni, hogy a tincs nem Pasháé. Aztán a gár unszolására inkább birkóztak még egy kicsit.

Már sötétedett, amikor Richard visszaérkezett a Palotába. Az tervezte, megkeresi Pashát, és elmagyarázza neki, hogy Gratch a barátja, és nem valami rémisztő szörnyeteg, akitől félni kellene. De mielőtt még a lány keresésére indult volna, Verna Nővér elkapta az egyik folyosón.

- Ugye enni adtál a kis gárnak, ahelyett, hogy megölted volna, ahogy mondtam? Aztán meg hagytad, hogy végig kövessen bennünket!

Richard farkasszemet nézett vele.

- Teljesen magatehetetlen volt. Sosem tudnék megölni valakit, aki nem árthat nekem! Közben pedig összebarátkoztunk.

A Nővér valamit motyogott maga elé, és megdörzsölte az arcát.

- Bármennyire különösen hangzik is, azt hiszem, meg tudom érteni. Szükséged volt társaságra, és az is biztos, hogy nem az én társaságomra vágytál.

- Verna Nővér...

- De miért engedted, hogy Pasha meglássa?

- Nem volt szándékos. Egyszer csak előbújt. Azt sem tudtam, hogy ott van. Ráadásul Pasha hamarabb vette észre, mint én magam.

A nő fújtatott egyet.

- Az itteniek félnek a vadállatoktól. Inkább kiirtják őket. Pasha sikoltozva rohant a Nővérekhez, hogy egy szörny van a hegyekben.

- Elmagyarázom nekik. Meg kell értetnem velük, hogy...

- Richard, figyelj már végre ide, a Teremtő szerelmére!

A férfi hátrébb lépett egy lépést, és csendben maradt.

- A Palota úgy véli, hogy a kis „kedvencek”, a miket a tanítványok időről időre összeszednek, hátráltatják őket a tanulásban. Szerintük nem helyes, ha a tanulók a szeretetüket egy állat felé fordítják, és nem a Nővérekre. Nincs igazuk, de ez most nem számít.

- És mit akarnak tenni? Megpróbálják megakadályozni, hogy találkozzunk?

Az asszony türelmetlenül intett egyet.

- Nem, Richard. Azt hiszik, egy valódi szörnyről van szó, aki bármikor rád támadhat. Szerintük veszélyben vagy. A Nővérek éppen egy keresőcsapatot igyekeznek összeszedni, miközben mi itt beszélgetünk. Meg fogják keresni, és megölik, hogy elhárítsák a veszélyt!

Richardnak elég volt egyetlen pillantást vetnie a Nővér aggodalmas arcára, és már rohant is visszafelé. Átvágta a hídon, be a városba. Az emberek csak bámultak, amint elszárgult mellettük. Ha egy-egy kordé került az útjába, egyszerűen átugrott felette. Futóban felborított egy védő amulettekkel teli standot. Mögötte dühöd kiáltások hallatszottak, de ő csak rohant tovább.

A vére a fülében dübörgött, miközben a meredek ösvényeken futott a hegyek felé. Többször felbukott egy-egy kőben, vagy mélyedésben, de azonnal felpattant és zihálva szárgult tovább. Szinte teljes sötétben ugrált szikláról-sziklára, sokszor mély szakadékok felett.

A kerek domb tövében, ahol nemrég a gárt hagyta, kiabálni kezdett. Két kezét égő mellkasára szorította, fejét hátravetette, úgy üvöltötte Gratch nevét. A visszhangot leszámítva senki sem válaszolt.

Richard kimerülten térdre rogyott. Nemsokára a Nővérek is itt lesznek. Gratch nem lesz képes elbújni a Han elől. A gár nem is érti majd, mit akarnak tőle. Még ha óvatosságból nem is engedi a Nővéreket maga közelébe, a mágia számára nem akadály a távolság. A Nővérek könnyűszerrel leránthatják a levegőből, vagy elemésztetik egy tűzgolyóval.

- Graaatch! Graaatch!

A csillagokra sötét árny borult. Aztán a gár a földre huppan, és összecuska a szárnyait. A fejét oldalra döntötte, és bugyborékolta egyet.

Richard megmarkolta a szőrt a lény mellkasán.

- Gratch! Figyelj rám! El kell innen menned! Nem szabad tovább maradnod! Meg fognak ölni! Muszáj elmenekülnöd!

A gár kérdő hangszíjjal felnyűszített. A fülei Richard felé fordultak. Megpróbálta átölelni a férfit.

Richard eltaszította magától.

- Menj! Tudom, hogy érted, amit mondok! Menj már! Azt akarom, hogy menj innen! Meg fognak ölni, ha maradsz! Menj, és ne gyere vissza soha többé!

Gratch fülei lassan lekonyultak. Fejét most a másik irányba döntötte. Richard a gár mellkasára csapott, aztán észak felé mutatott.

- Menj el! - Újra Észak felé intett. - Menj, és ne is gyere vissza!

Gratch újra megpróbált belé csimpaszkodni. Richard ismét ellökte. Gratch fülei már teljesen a fejéhez simulva lógtak.

- Graaatch sszeerrreet Raachaaard.

Richard abban a pillanatban semmit sem szeretett volna jobban a világon, mint hogy megölelhessen, és megmondhassa neki, hogy ő is szereti. De nem tehette. El kellett küldenie, hogy megmentse az életét.

- De én nem szeretlek! Menj innen, és ne gyere vissza!

Gratch lenézett a dombra, amerre Pasha menekült, aztán vissza Richardra. Nagy, zöld szemei lassan könnybe borultak. Tétován kinyújtotta a karját Richard felé.

A férfi eltaszította magától. A gár csak állt ott, kitárt karokkal. Richard emlékezett rá, amikor először felnyalábolta a szőrös lényt. Akkor olyan kicsi és gyámoltalan volt. Közben óriásira nőtt. De vele együtt nőtt a barátságuk és szeretetük is.

Ő volt Richard egyetlen barátja, és most egyedül Richard menthette meg az életét. Ha valóban szereti, végig kell csinálnia.

- Menj már! Nem akarok itt látni többé! Csak egy nagy, buta szörkupa vagy! Menj innen! Ha tényleg szeretsz, akkor elmész!

Richard próbált volna még valamit mondani, de nem tudott többet kipréselni a torkában nőtt gombóc mellett. Lassan elhátrált. Gratch összezsugorodni látszott a csipős hidegben. Ismét kinyúlt Richard felé, és szánszalmasan siránkozni kezdett.

A férfi ismét hátrébb lépett. Gratch tétován tett egy lépést felé. Richard erre felkapott egy kavicsot, és hozzávágta. A kődarab lepattant a lény széles mellkasáról.

- Takarodj innen! - Richard újabb követ hajított felé. - Nem akarom, hogy itt legyél! Többé nem akarok látni!

A gár ráncos pofáján könnyek csorogtak.

- Graaatch sszeerrreet Raachaaard!

- Ha tényleg szeretsz, akkor elmész!

A gár újra lenézett a dombra, amerre Pasha elszaladt, aztán megfordult, és széttárta a szárnyait. Utoljára még visszanézett, aztán feldobbantott a levegőbe, és eltűnt az éjszaka sötétjében.

Amikor már nem látta a sötét árnyat a csillagok előtt, és nem hallotta többé a szárnyak suhogását sem, Richard a földre rogyott. Íme, elküldte az utolsó barátját is.

- Én is szeretlek, Gratch!

Görcsösen zokogni kezdett.

- Miért? Drága szellemek, miért tettétek ezt velem? Ő volt az egyetlen társam! Gyűlöllek benneteket! Mind egy szálíg gyűlöllek!

Félúton járt a Palota felé, amikor hirtelen észbe kapott. Abban a pillanatban még lépkedni is elfelejtett - tátott szájjal bámult maga elé. Reszkető ujjakkal a zsebe felé tapogatózott a sötétben.

A város fényei pislákolnak a távolban. A háztetők parányi szikrákként sziporkáztak a holdfényben. A dombvidék peremén járva Richard halványan már hallotta a város hangjait is.

Elővette a tincset Kahlán hajából.

Ha tényleg szeretsz, akkor elmész, mondta a lány. Richard pedig ugyanezt mondta az imént Gratch-nek. Egy pillanat alatt mindent megértett. Szinte a lélegzete is elakadt.

Kahlan nem megszabadulni akart tőle, hanem az életét akarta megmenteni. Csak azt tette, amit Richard a gárral.

Richard rettentően elszégyellte magát, amiért valaha is kételkedett a lányban. Térde rogyott. Kahlan szíve biztosan majd megszakadt! Hogyan is kételkedhetett benne?

A nyakörv miatt történt minden. Annyira rettegett tőle, hogy semmi másra nem tudott figyelni. Kahlan még mindig szereti! Nem akarta elküldeni, csak megmenteni. Még mindig szereti!

Richard kitérte a karját és felnézett az égre.

- Szeret engem! - ordította.

Ott térdelt, és a lánytól a szerelmük zálogaként kapott tincset szorongatta. Olyan megkönnyebbülést érzett, mint addig soha életében. Az élet újra kezdett értelmet nyerni.

A férfi belsejében vadul kavargtak az érzelmek. Egyrészt a szíve szakadt meg, hogy elzavarta a gárt, és mert Gratch most biztosan azt hiszi, hogy Richard látni sem akarja többé. Másrészt viszont a bizonyosság, hogy Kahlan mégis szereti, mindent elsőprő boldogsággal töltötte el.

Végül a boldogság győzött. Remélte, hogy egy szép napon Gratch is megérti, hogy kényszerűségből cselekedett. Egy napon megszabadul majd a nyakörvtől, és megkeresi a gárt, hogy elmagyarázza neki. És még ha nem is találja meg soha, Gratch akkor is csak nyerhet rajta, ha maga vadászik, és a saját fajtájának társaságát keresi. Egyszer biztosan megtalálja majd a saját boldogságát, akárcsak Richard.

Egyelőre viszont bármennyire is szeretett volna Richard Kahlan nyakába borulni, szorosan magához ölelni, és elmondani neki, mennyire szereti, nem tehetette meg. Egyelőre még a Nővérek fogságában élt, de elhatározta, hogy tanulni fog, és megszabadul a gallértól. És ha a nyakörv nincs többé, akkor megkeresi a lányt, akárhol is legyen. Szemernyi kétsége nem volt afelől, hogy Kahlan vár rá. Hiszen ő maga mondta, hogy mindig szeretni fogja, bármi történjék is.

A Nővérek keresőcsapatával Tanimura legszélén találkozott. Elmondta nekik, hogy nincs értelme tovább menniük - a szörnyet nem fogják megtalálni. Persze a Nővérek egy szavát sem hitték, és továbbmentek a hegyek felé. Richard egy cseppet sem nyugtalankodott. Tudta, hogy Gratch már messze jár. A barátja biztonságban volt.

Útközben vett egy arany nyakéket egy utcai árustól. Nem tudhatta biztosan, hogy valóban aranyból készült-e, de ez nem zavarta különösebben. Tetszetős darab volt, ez a lényeg. A bazártól a Palotáig vezető utat végigkocogta.

Pasha Richard szobája előtt járkált fel-alá.

- Richard, Richard! Annyira aggódtam, hogy bajod esik! Tudom, hogy most biztosan haragszol rám, de idővel majd meg fogod érteni, hogy...

- Nem haragszom - vigyorgott Richard. - Sőt, hoztam neked egy ajándékot, hogy megköszönjem.

A lány zavarában elpirult, aztán szemérmesen elmosolyodott.

- Nahát! Nekem? De miért?

- A segítségeddel rájöttem, hogy a kedvesem szeret. Mindig is szeretett, csak én voltam egy vak bolond. Erre nem jöttem volna rá nélküled!

Pasha fagyosan nézett rá.

- De most itt vagy Richard. Idővel majd el fogod őt felejtetni. Látni fogod, hogy én vagyok, aki neked rendeltetett.

Richard boldogan mosolygott.

- Pasha, igazán sajnálom. Nem benned van a hiba. Gyönyörű nő vagy! Idővel megtalálod a hozzád való társat, ebben biztos vagyok. Szerintem az összes férfi bolondul érted. De nem én leszek az. Talán ha száz évig élnék, de egyébként...

A lány különös mosolyt villantott rá.

- Akkor várni fogok.

Richard megpuszilta a lány feje búbját, aztán belépett az ajtón. Nem hitte, hogy ilyen izgatottan képes lesz elaludni, de a futás és a túra kimerítette. Elalvás előtti utolsó gondolatai Kahlan körül forogtak. Maga elé képzelte a lányt, mintha mindig is ott lett volna mellette - különleges mosolyát, sötétzöld szemeit, gyönyörű, hosszú haját. Végül álomba merült, és másnap - hónapok óta először - kipihenten ébredt.

Az elkövetkező napokban Richard mintha tíz centivel a föld felett járt volna. Senki sem értette, mitől lett hirtelen ilyen jókedvű. Először valami turpisságot sejtettek, de a férfi mosolya végül mindenkit magával ragadott. A Nővérek jóízűen kuncogtak, mikor Richard közölte velük, hogy olyan csodálatosak, akár egy napsütötte délelőtt.

Unszolta az őt tanító Nővéreket, hogy jobban igyekezzenek neki segíteni a Hant megtalálni, és tovább is marasztalta őket a szokásosnál. Tovi és Cecilia Nővér lelkesen buzgólkodott, Merissa és Nicci apró mosollyal jutalmazták a férfi szorgalmát, Armina Nővér is elégedettnek tűnt, Liliána pedig egyenesen el volt ragadtatva. Richard meg akart szabadulni a nyakörvtől, és pontosan tudta, hogy mindaddig fogoly marad, amíg eleget nem tesz a Nővérek követelményeinek.

Miután már jó ideje nem találkozott Warrennal, lement az irattárba, hogy megnézzze, hol tart a kutatásban. Becky Nővér emelylésre hivatkozva aznap beteget jelentett, a másik Nővér pedig kuncogva fogadta Richard kacsintását.

Warren kellemesen meglepődni látszott. Úgy tűnt, talált valamit, ami teljesen felvillanyozta, és alig várta, hogy elmondhassa Richardnak. Amikor a hátsó terem ajtaja csikorogva bezárult, a varázsló belelapozott az asztalon heverő kötetbe.

- Sokat segített, amit a múltkor mondtál! Nézz csak ide! - mutatott néhány szóra, de Richard nem ismerte a jelentésüket. - Igazad volt. Itt az áll, hogy ha a Könnyek Köve ebben a világba kerül, az önmagában még nem elég az Őrző kiszabadulásához.

- Akkor mi a feladata?

- Úgy képzelj el, mintha egy börtönajtó tartaná fogva, amelyen több zár is van. A Könnyek Köve elfordította a kulcsot az egyik zárban, azáltal, hogy átkerült a mi világunkba, de ettől az ajtó még csukva marad. A kő sokféle módon a segítségére lehet, és más varázstárgyak is hozzájárulhatnak a kiszabadításához. A Könnyek Kövét az élők világában kell működésbe hozni, és erre csak olyasvalaki képes, aki egyaránt rendelkezik az Alkotó és a Pusztító Mágiával. A kő az Őrzőt egyedül így szabadíthatja ki. Ha pusztán az Alkotó Mágiával próbálja valaki működésbe hozni, azzal csak azt éri el, hogy a Fátyol tovább

hasad, de az Őrző nem szabadul ki. Azt hiszem - tette hozzá Warren boldogan - hogy amíg óvatosak vagyunk, nincs különösebb félnivalónk, csak mert itt van az a fekete kő.

- Nem is fekete. Sosem mondtam, hogy fekete. Csak az alakjáról és a méretéről beszéltem neked.

Warren elgondolkodva dörzsölte meg a állát.

- Nem fekete? Akkor milyen színű?

- Borostyánsárga.

Warren megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Hála a Teremtőnek! - ujjongott, rá nem jellemző módon. - Ez a legjobb hír, amit egész évben hallottam. A sárga azt jelenti, hogy egy varázsló könnyei hullottak rá. Az viszont taszítja az Őrzőt. Számára olyan ez, mint számunkra egy darab gennyedő, rohadt hús. A szolgálai meg sem érintenék így!

Richard vigyora kiszélesedett. Biztosan Zedd volt az. Ezért érezte a hívását a kő felől. Azután, amire Kahlannal kapcsolatban rájött, ez már egyszerűen túl sok volt. Nem tudta magába fojtani a kitörő örömét.

- Warren, van más jó híren is! Szerelmes vagyok! Meg fogok nősülni!

Warren ismét kurjantott egyet, de aztán lefagyott a mosoly az arcáról.

- Ugye nem Pasha az? Persze, az sem baj, ha igen, én megértelek. Szép pár lesz kettőtökből...

Richard megbökte a varázsló vállát.

- Nem, nem Pasha az, hanem az Inkvizitor Anya. Majd egyszer elmesélek mindent. De nem akartalak félbeszakítani. Mit találtál még?

- Hát - mondta Warren, és közelebb húzott egy másik könyvet - ami azt illeti, nagyon kevés említést találtam arról a kerek csontról, amit mondtál. Az egyik ilyen egy elágazó prófécia, aminek valahogyan a közelgő téli napfordulóhoz van köze. Meglehetősen bonyolult csomópontja egy halom elágazásnak és kereszteződésnek a jóslatokban. Csak nemrég jöttünk rá, hogy az a prófécia a valóra vált ág, ami arról az asszonyról, meg a népéről szól, és...

Mint mindig, ha Warren elágazó prófeciákról bocsátkozott fejtegetőzésbe, Richard érezte, hogy kezdi elveszíteni a fonalat. Nagyjából odáig értette, hogy „téli napforduló”.

- Mi köze van ennek az egésznek a napfordulóhoz?

Warren felnézett.

- Hát a téli napforduló! A legrövidebb nappal az évben. És egyben a leghosszabb éjszaka. Na, érted már?

- Nem. Hogy jön ide a skrin?

- Az év leghosszabb éjszakája. A legnagyobb sötétség. Tudod, az Őrző befolyása erre a világra hol nagyobb, hol kisebb. Az ő világa a sötétség, és a Fátyol olyankor a leggyengébb, amikor a legerősebb a sötétség ezen a világon. Olyankor árthat nekünk legtöbbet.

- Ezek szerint pár hét múlva komoly veszélyben lehetünk. Warren nem tűnt letörtnek.

- Ez igaz. Ugyanakkor elég információt kaptam tőled, hogy megfejtsem az idevágó prófeciát, és azt is, hogy melyik a valódi ág az eddigi elágazások után. Tudniillik, létezik egy prófécia, miszerint az eljövő napforduló veszélyt jelent minden előre. De ahhoz, hogy ez váljon az igaz ággá, az Őrzőnek egy csomó feltételt kell teljesítenie. Az egyik feltétel például az, hogy a Fátyol el legyen szakítva, de emellett szüksége lenne egy ügynökre a mi világunkban. Az ügynöknek pedig szüksége van hozzá a skrinre. Ha nála van a skrin csontja, amiről meséltél, akkor - de egyedül akkor - megidézheti a kapuört, és elpusztíthatja. Az Őrző csak ezek után jöhet keresztül a kapun.

- Warren, szerintem ez elég ijesztő!

Warren csak legyintett egyet.

- Nem, dehogy! Nagyon sok fenyegető prófécia létezik, de nagyon ritkán teljesülnek a szükséges feltételek. Így aztán a legtöbbje sosem következik be, és ezek mind hamis ágakká válnak. A könyvek nagy része hemzseg a hamis ágaktól, mert...

- Warren, a lényeg!

- Elnézést! Na szóval. Te magad mondtad, hogy a csont, amivel a skrin megidézhető, az egyik barátod birtokában van. Ráadásul az őrzőnek egy ügynökre is szüksége van, de nem rendelkezik ilyennel. A csont nélkül, és ha a prófeciákban nemsokára eljövő elágazás a jó út felé vezet - márpedig szerintünk így lesz - ez az egész egy hamis ág lesz, akkor pedig semmi okunk aggodalomra.

Richardnak halvány, ám baljós előérzete támadt, de engedett Warren magabiztos optimizmusának. A lelkesedése magával ragadta. Hátba veregette a fiatal varázslót.

- Szép munka volt, Warren! Most már nyugodtan koncentrálhatok a Han megismerésére.

Warren ragyogott.

- Köszönöm, Richard. Annyira boldog vagyok, hogy segítettél! Sokkal többet fejlődtem, amióta találkoztunk, mint valaha is gondoltam volna!

Richard vigyorogva csóválta a fejét.

- Hihetetlen! Warren, esküszöm, hogy nem láttam még senkit, aki ilyen fiatalon ilyen okos lett volna!

Warren felkacagott, mint aki egy remek viccet hallott.

- Mi olyan vicces?

- Hát amit mondtál! - törölgette a könnyeit a varázsló.

- De mégis, mi?

A kacagás lassan kuncogássá elhalkult.

- Hát, hogy azt mondtad, fiatal vagyok. Tréfás fickó vagy!

Richard udvariasan mosolygott.

- Warren, mi ebben a vicces?

Warren abbahagyta a kuncogást, de tovább vigyorgott.

- Azért, mert betöltöttem a százötvenhetet.
 Richard hátán végigfutott a hideg.
 - Most meg te viccelsz! Ugye viccelsz? Mondd, hogy csak tréfálsz!
 Warren jókedve elpárolgott. Pislogott egyet.
 - Richard... te nem is tudod... de hát biztosan mondták... Nem létezik, hogy még nem mondta senki!
 Richard félresöpörte a könyveket. Közelebb húzta a székét a varázslóhoz.
 - Mit nem mondtak? Ki vele! Nem teheted, hogy belefogj, aztán meg ne mondd el! A barátom vagy, el kell mondanod!
 Warren megköszörülte a torkát, azután idegesen megnyalta a szája szélét, és egy kicsit közelebb hajolt Richardhoz.
 - Richard, én igazán sajnálom! Azt hittem, tudod, máskülönben már régen elmondtam volna. Esküszöm!
 - De mit?
 - A mágiát. A Próféta Palotáját övező varázslatot. Olyan Alkotó és Pusztító elemeket tartalmaz, amelyek más világokhoz kapcsolják ezt a teret. Az idő itt másképpen viselkedik.
 - Warren! - vágott közbe Richard rekedten. - Azt akarod mondani, hogy ez mindannyiunkra vonatkozik, akik gallért viselünk?
 - Nem csak ránk. Mindenre a Palotában. A Nővérekre is. Az egész épület el van varázsolva. Amíg a Nővérek a Palotában vannak, őrájuk is ugyanúgy hat a mágia. Ugyanolyan lassan öregsznek ők is, az idő számukra is másképp folyik.
 - Hogy érted azt, hogy „másképp”?
 - A varázslat lelassítja az öregedést. Amíg mi egy évet öregszünk, a külvilág nagyjából tízet-tizenötöt.
 Richarddal forgott a világ.
 - Warren, ezt nem hiszem el! Ez nem lehet!
 Kétségbeesetten próbált valami bizonyítékot felhozni ellenérvként.
 - Itt van Pasha, például. Ő sem lehet öregebb...
 - Richard, több mint száz éve ismerem őt!
 Richard hátralökte a székét, és talpra ugrott. Ujjaival beleszántott a hajába.
 - Ennek nincs semmi értelme! Mi értelme lenne? Biztosan van valami...
 Warren megfogta a karját, és szelíd erőszakkal visszaültette a székre. Ő maga pedig közelebb húzódott, és aggódó, óvatos hangon magyarázni kezdett, mint aki éppen egy gyászhiót készül közölni.
 - Egy varázsló kiképzése rengeteg időbe telik. Odakint a külvilágban több mint húsz év telt el, mire egyáltalán képes voltam a Hant megérinteni! De mivel itt éltem a Palotában, csupán két évet vett el az életemből. Itt is húsz év telt el, de közben csak kettőt öregedtem. Ha a varázslat nem lenne, régen meghalnánk végelgyengülésben, még mielőtt akár egy lámpát képesek lennénk varázslattal meggyújtani. Még nem hallottam olyan esetről, hogy kétszáz évnél hamarabb befejeződjön egy mágus tanulóideje. A háromszáz év az átlag, de néha négyszázba is beletelik. A mágusok, akik létrehozták a Palotát, pontosan tisztában voltak ezzel, ezért kapcsolták ezt a teret más világokhoz, ahol az időnek nincs jelentése. Én sem tudom, hogyan működik a varázslat, de működik, az biztos.
 Richard keze reszketett.
 - De... meg kell ettől a nyakörvtől szabadulnom! Kahlanhoz kell mennem! Nem várhatok addig! Warren, segíts nekem! Nem várhatok addig!
 Warren lesütötte a szemét.
 - Hidd el, nagyon sajnálom! Nem tudom, hogyan lehet leszedni a gallért, sem pedig azt, hogy hogyan juthatnánk át a korláton, ami itt tart bennünket. De megértem, mit érzel. Részben ezért menekültem az irattárba, az utóbbi ötven évben. A többiek közül sokakat nem is érdekli a dolog, azt mondják, így legalább több idejük van a lányokat hajkurászni.
 - Képtelen vagyok ezt elhinni - állt talpra Richard.
 Warren felnézett rá.
 - Richard, kérlek, bocsásd meg nekem, hogy elmondtam. Sajnálom, hogy pont nekem kellett fájdalmat okoznom. Te mindig is...
 Richard a varázsló vállára tette a kezét, és amikor megszólalt, a hangja mintha egy kút legmélyéről szólt volna.
 - Nem a te hibád. Nem te tehetsz róla, hiszen te is éppolyan áldozat vagy. Köszönöm, hogy elmondtad az igazságot, barátom!
 Miközben az ajtó felé botorkált, Richard egyre csak arra tudott gondolni, hogy az álmai mind megghiúsultak. Ha nem tudja valahogyan levenni a nyakörvet, akkor mindennek vége.
 Ulicia és Finella Nővér fenyegetően talpra ugrottak, amint beviharzott a szobába. Egy pillantást vetettek az arcára, és félreálltak az útjából, akárcsak az örök az előbb odakint. Az ajtó előtt egy szikrázó pajzs materializálódott. Richard gondolkodás nélkül keresztülment rajta. Az ajtó a pajzs túloldalán olyan erővel vágódott ki a férfi előtt, hogy a keret több helyen elrepedt. Valahogy eszébe sem jutott, hogy a kilincset használja.
 A Prelátus a diófa asztal mögött ült, összekulcsolt kézzel. Komoly tekintettel figyelte a férfit. Richard az asztalhoz lépett, és feléje tornyosult.
 - Be kell vallanom, Richard - mondta az asszony komoran - hogy nem sok örömmel néztem egy ilyen találkozás elé.
 Richard hangja elcsuklott.
 - Verna Nővér miért nem mondta el?
 - Mert megtiltottam neki.
 - És te miért nem szóltál?
 - Azt akartam, hogy előtte megtudj egy néhány fontos dolgot saját magadról, hogy jobban megértsd a helyzeted komolyságát. A varázslók terhe egyben a Prelátus terhe is.
 Richard térdre hullott az íróasztal előtt.

- Ann - suttogta - könyörgök, segíts nekem! Muszáj lesznedni rólam a Rada'Hant! Szeretem Kahlant. Vissza kell hozzá mennem! Már így is túl sokáig voltam távol. Könyörgök, segíts!

Az asszony lehunyta a szemét, és csak nagy sokára nyitotta ki újra. A tekintete szomorú volt.

- Az igazat mondtam neked, Richard. Nem vagyunk képesek levenni rólad, amíg meg nem tanulod, hogyan segíthetsz nekünk benne. Ez pedig időbe fog telni.

- Kérlek, Ann, segíts rajtam! Nincs valami más megoldás?

A Prelátus a szemébe nézett és lassan megrázta a fejét.

- Nem, Richard, sajnos nincsen. Idővel te is beletörödsz majd, akárcsak a többiek. Nekik annyiból volt könnyebb dolguk, hogy kisfiúkként kerültek hozzánk, amikor még fel sem tudták fogni, mit jelent ez. Csak idővel, évek múltán értették meg. Még sosem kellett egy hozzád hasonló felnőttnek elmondanunk, aki fel is fogja a súlyát.

Richard képtelen volt gondolkodni. Olyan érzése volt, mint amikor az ember egy rossz álomban keresi a kiutat.

- De így annyi idő veszünk! Mire innen elszabadulok, Kahlan megöregszik. Mindenki, akit csak ismerek, megöregszik!

Ann kisöppörte a haját a homlokából, és elfordította a fejét.

- Richard, mire befejeződik a kiképzésed, és a Palotát elhagyhatod, minden ismerősöd összes ükunokája is rég meghalt már végegyengülésben. Már száz éve a föld alatt fognak nyugodni.

Richard bután pislogott. Agya megpróbált megbirkózni a hallottak könyörtelen matematikájával, de a feje mintha zabkásával lett volna tele. Hirtelen eszébe jutott, hogy Shota figyelmeztette egy csapdára, ami az időben vár rá. Hát ez volt az a csapda!

Ezek az emberek egy füst alatt fosztották meg mindentől. Mindenkitől és mindentől, ami fontos volt számára, minden egyszeriben elérhetetlenné vált. Soha többé nem látja már Zeddet vagy Chase-t vagy bármelyik másik barátját. Sohasem zárhatja Kahlant a karjaiba többé. Sosem lesz lehetősége rá, hogy elmondja neki, szereti, és megértette az áldozatot, amit érte hozott.

20. FEJEZET

A padlón üldögélő Richard felnézett, és Warrent pillantotta meg az ajtóban. Nem hallotta a kopogást. Mikor nem szólt semmit Warren odaiszkolt, és letelepedett mellé.

- Figyelj, Richard, gondolkodtam azon, amit mondtál. Ugye az mondtad, hogy az Inkvizitor Anyát akarod feleségül venni?

Richard felrázta magát a révületből, és ránézett.

- Róla szól az a prófécia, igaz? Amelyiknek a téli napfordulón kellene bekövetkeznie.

- Talán igen. De nem tudok sem róla, sem az Inkvizitorokról eleget, hogy biztosan állíthassam. Az Inkvizitor Anya fehér ruhát szokott viselni?

- Igen. Azt szimbolizálja, hogy az Inkvizitorok mindig az igazság szolgálatában állnak. Ő a legutolsó közülük.

- Azt hiszem, ez jó hír. Úgy vélem, meg fogja találni a boldogságát a napfordulón, és általa az egész népe úgyszintén.

Richard visszaemlékezett a látomásra a Pusztulás Tornyainak egyikében. Elevenen élt benne a szörnyű emlék. Kahlan szavai mindörökké beleégtek az emlékezetébe. Visszaidézte őket Warren kedvéért.

„Mindazok közül, kik voltak, csupán egyetlenegy marad életben a sötétség fenyegetésének megszűnte után, hogy érvényre juttassa az igazságot, a mágia szülötte. Ennek következtében eljön a holtak nagyobb sötétsége. Hogy az életnek legyen esélye, ezt a fehér ruhást fel kell ajánlani a népének, hogy elhozza nekik a boldogságot és jólétet.”

- Igen! Ez az! Úgy vélem a „holtak sötétsége” jelen esetben egyszerre jelenti az Őrzőt és a napforduló éjszakáját. Mindent összegezve a jelentés pedig... Richard, hol olvastad ezt a próféciát?

- Nem olvastam. Egy látomásom volt Kahlanról.

Warren szemei óriásira tágultak, mint általában, mikor nagyon meglepődött valamin.

- Látomásod volt egy prófeciáról?

- Igen. Egyrészt elmondta nekem a prófécia szövegét, másrészt pedig meg is mutatta, mit jelent.

- És mit jelent?

Richard leporolta a nadrágját.

- Azt nem mondhatom el. Azt mondtam, a szavakat kiejthetem, de a látomásról nem beszélhetek. Sajnálom, Warren, de nem merem megszegni az utasítást, anélkül, hogy tudnám a következményeket. De annyit mondhatok, hogy ha valóra válik a prófécia, az sem Kahlannak, sem nekem nem lesz örömteli esemény.

Warren gondolkodóba esett.

- Igazad lehet. - Warren a szeme sarkából körülnézett. - Van valami a prófeciákkal kapcsolatban, amit el kellene mondanom neked. Erről nagyon kevés embernek van tudomása, de sokszor a szavak nem tükrözik híven a jelentést.

- Ezt hogy érted?

- Szóval, néha, amikor a prófeciákat olvasgattam, nekem is volt egy-egy látomásom. A látomás valóra válik, és tulajdonképpen ezáltal a prófécia is beigazolódik, de nem úgy, ahogyan azt a szöveg olvasása alapján gondolnád. Szerintem igazából egyedül így lehet a prófeciákat értelmezni - ha a mágia segít benne.

- A Nővérek vajon tudják ezt?

- Nem. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy prófétai képességekkel bírnak.

- A Prelátus szerint az én képességem másban nyilvánul meg. Ha valóban így van, akkor a vízió esetleg annak a része, ami vagyok.

- Épedig?

- A Prelátus szerint harci mágus vagyok.

A varázsló szeme óriásira nyílt.

- Richard, a harci mágusok mindkét mágia képességével rendelkeznek! Több ezer éve nem született senki, aki képes lenne a

Pusztító Mágiát használni! Talán a Prelátus tévedett...

- Remélem, így van. Ha viszont mégsem, az megmagyarázna néhány dolgot. Egy barátom szerint az Alkotó Mágia arra alapoz, ami már létezik valamilyen formában, ahhoz ad hozzá valamit, megsokszorozza, vagy módosítja. A Pusztító Mágia pedig ennek éppen az ellenkezője: megsemmisít, megszüntet. A Palotában a pajzsokat a Nővérek szövik. Ők kizárólag az Alkotó Mágiával rendelkeznek. Nem könnyű a pajzsokon áthatolni, míg a varázstudók számára sem, mert ők is csupán az Alkotó Mágiát képesek használni. Én valahogy mégis képes vagyok egyszerűen átsétálni rajtuk. A Pusztító Mágia erre magyarázatot adhat. A Pusztító Mágia közömbösítene a pajzsokat formáló Alkotó Mágiát.

- De azt mondtad, megpróbáltál keresztülmenni a gallérnak korlátot szabó pajzsoson, és nem sikerült. Ha képes vagy átmenni a pajzsokon, mert a Pusztító Mágiát is birtoklod, akkor azon miért nem tudtál?

Richard felvonta a szemöldökét, és közelebb hajolt.

- Warren, ki tette oda azt a pajzsot?

- Hát, akik a Palota összes többi varázslatát. A régmúlt idők mágusai, akik...

- Akik képesek voltak a Pusztító Mágiát is használni, ezt te magad mondtad. Ők állították azt a pajzsot. Az az egyetlen, amelyen nem tudok áttörni. Egyben az egyetlen, melyet a Pusztító Mágiám, ha tényleg rendelkezem vele, nem közömbösíthet.

Warren a sarkára telepedett.

- Igen - mondta, és gondolkodva vakarta meg az állát. - Ez így teljesen logikus. És bele is illik némely rólad szóló próféciaiba. Ha valóban harci mágus vagy, és te vagy az „igaznak született”, ahogy a jóslatok emlegetik.

- És mit mondanak a próféciaik, sikerrel járok majd?

Warren habozott. Lopva a padlón heverő Igazság Kardjára pillantott.

- Ha azt mondom, „fehér penge”, mond neked valamit?

Richard nagyot sóhajtott az emlékek hatására.

- Képes vagyok a kard pengéjét fehérre változtatni.

Warren megtörölte az arcát.

- Akkor lehet, hogy baj van. Létezik egy prófécia, amely a következőképpen szól: *„Ha a pusztítás erői elszabadulnak, a világot még sötétebb szenvedély árnyékolja be azon keresztül, ami elszakadt. A megváltás reménye oly keskeny lesz akkor, mint annak fehér pengéje, ki Igaznak született.”*

- „Azon keresztül, ami elszakadt.” Ez az átjárót jelentheti - jegyezte meg Richard.

- A sötétebb szenvedély pedig az Őrző maga.

- Warren, tennem kell valamit a prófécia ellen. Az ellen, amelyik a fehérbe öltözöttről szól. Van valami ötleted?

Warren fürkésző tekintetet vetett rá, mintha tanakodna valamin.

- Igen, van. De nem tudom, ér-e valamit.

A varázsló beletörölte a tenyerét a ruhájába, aztán a combjára támaszkodott.

- Van itt a Palotában egy Próféta. Még sosem találkoztam vele. Szerettem volna, de nem engedtek a közelébe. Azt mondják, túl veszélyes lenne vele találkoznom, amíg nem tanultam eleget. Megígérték, hogy egy szép napon majd odaengednek hozzá.

- Itt a Palotában? De mégis, merre?

Warren kisimított a térdhajlatában egy ráncot a ruháján.

- Nem tudom. Nyilván az egyik tiltott zónában, de hogy melyikben, arról fogalmam sincs. Azt sem tudom, hogyan puhatolhatnak ki.

Richard felegyenesedett.

- De én igen - jelentette ki.

Richard tudta, hogy a megfelelő űrhöz fordult, mikor a Próféta szó hallatára Kevin Andellmír egyszeriben falfelhérré vált. Először vonakodott, és megpróbált úgy tenni, mintha nem tudná, miről van szó. Mikor azonban Richard finoman figyelmeztette a sok szívességre, Kevin megszűnt a választ.

A harcos által megnevezett épületegyüttes egyike volt a legszigorúbban őrzött területeknek a Palotában. Richard pontosan tudta, hol vannak az őrszopok, mert korábban innen szedte a fehér rózsákat. Máskor pedig idejött „megnézni a tengert”. Persze a strázsákat is ismerte. Gyakori vendégek voltak az általa finanszírozott bordélyházban.

Le sem lassított a külső kapunál, csak biccentett, amikor az örök rákacsintottak. A bástyánál állók már nagyobb ellenállást jelentettek. Egyikük dadogott valamit, és felemelte a kezét, hogy megállítsa vele. Richard megragadta a kinyújtott kezét, és parolázott az őrről. Úgy tett, mintha fel sem merült volna benne, hogy a harcosnak nem egészen ez volt a szándéka. Az örök végül felsóhajtottak, és visszatértek a posztjukra, miközben Richard tovább haladt. Nyomában verdesett a mriswith-köpeny.

A bástya átjárója oszlopsorban folytatódott, mely végében csigalépcső vezetett a Próféta szállásához. Az ajtóban az a két őr állt, akiket a legnehezebben sikerült megnyernie magának. Ugyanakkor ők voltak az elsők, akiknek Richard „női társaságot” biztosított. Mindketten megdermedtek, amikor megpillantották.

Richard az ajtó felé indult, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

- Walsh, Bollesdun, hogy s mint? - vetette oda.

A két őr keresztelte az alabárdját az ajtó előtt.

- Richard, mit keresel te itt? A rózsák odafent nőnek!

- Nézd, Walsh, a helyzet az, hogy muszáj a Prófétaival beszélnem.

- Richard, ne tedd ezt velünk! Tudod, hogy nem engedhetünk be oda! A Nővérek elevenen nyúznának meg érte.

Richard vállat vont.

- Én aztán nem mondom meg nekik, hogy ti engedtetek be! Azt mondom, hogy rászedtek benneteket. Ha valaki rájönne, mint ahogy nem fog, de ha mégis, mondjátok nyugodtan, hogy elosontam mellettetek, és csak akkor láttatok meg, amikor már kifelé jöttem. Én majd megerősítem a mesét.

- Richard, ez már igazán túl megy...

- Tettem én eddig bármit is, amivel bajba juttattalak titeket? Tettem-e egyáltalán bármi mást, mint segítetttem rajtatok? Fizetem az italokat, kölcsönzök készpénzt, ha bármikor megszorultok, a lányokat is megszereztem nektek, és egy filléretекbe sem került. Kértem valaha bármit cserébe?

Richard keze a kard markolatához araszolt. Így vagy úgy, de be fog jutni azon az ajtón!

Walsh belerúgott egy köszilánkba a csizmája orrával. Egy súlyos sóhaj követően előbb az egyik, aztán a másik is felemelte az alabárdját.

- Bollesdun, ez a körút most a tiéd. Dolgom akadt az árnyékszéken.

Richard elengedte a kardot, és vállon veregette az őrt.

- Kösz, Walsh! Nagyon hálás vagyok!

Félúton a belső folyosón, Richard ellenállást érzett a levegőben, pajzsokat, akárcsak a Prelátus irodája előtt, de most is mindössze lelassították valamelyest. A terem a folyosó végén legalább akkora volt, mint a saját lakosztálya, de a berendezés talán elegánsabb volt. Az egyik falon egy szőttes lógott, vele szemben hatalmas könyvespolc állt. A polcok ellenére úgy tűnt, a legtöbb könyvet valaki szétszórta az egész szobában: könyvek heverték a székeken, az ágyakon és a földön egyaránt.

A begyújtatlan kandalló mellett a széken egy férfi ült, Richardnak háttal.

- Egyszer meg kell mutatnod, hogyan csinálod - szólalt meg a férfi, erőteljes, mély hangon. - Szerfelett szeretném elsajátítani ezt a trükköt!

- Mármint mit? - kérdezte Richard.

- Hogy úgy sétálsz keresztül a pajzsokon, mintha ott sem lennének. Rólam még a húst is lepörkölnék, ha megpróbálnám.

- Ha egyszer én magam rájövök, szívesen elmondom. A nevem Richard. Ha nem túl elfoglalt, szeretnék magával egy pár szót váltani.

- Elfoglalt?

A férfit rázta a nevetés. Amikor felállt, Richard egészen meglepődött, mennyire tagbaszakadt. A férfi hosszú, ősz haja láttán egy töpörödött öregemberre számított. Öregnek öreg volt, viszont egyáltalán nem volt töpörödöttnek mondható. Izmosnak és életerősnek tűnt. A mosolya egyszerre volt szívélyes és fenyegető. A nyakát ugyanúgy Rada'Han övezte, akár Richardét.

- Az én nevem pedig Nathan, Richard. Már vártam ezt a találkozást. De azt nem hittem volna, hogy egyedül is képes leszel ide eljutni.

- Egyedül akartam jönni, hogy szabadon beszélgethessünk.

- És azt tudod-e fiam, hogy Próféta vagyok?

- Hát, nem a kenyérsütést megtanulni jöttem ide, az biztos.

Nathan mosolya kiszélesedett, de nem nevetett. A szemöldöke ragadozómódra szaladt össze. A hangja sziszegéssé halkult.

- Szeretnéd, ha a halálodról mesélnék neked? Elmondjam, mikor és hogyan halsz meg?

Richard lehuppan az egyik kanapéra, és feltette a lábát egy asztalra, aztán viszonzta a ragadozótekinetet és a fenyegető mosolyt.

- Persze, már alig várom. És ha befejezte, cserében én is elmondom, maga hogyan fog meghalni.

Nathan homloka ráncba szaladt.

- Te is Próféta lennél?

- Ahhoz éppen eléggé, hogy tudjam, hogyan fog meghalni.

A Prófétaban győzött a kíváncsiság.

- Igazán? Akkor ki vele!

Richard kiemelt egy körtét az asztalon levő tálból, megtörölte a nadrágszárában, és jóízűen beleharapott. Rágás közben folytatta a beszélgetést.

- Itt fog elpusztulni, ebben az áldott szobában, végelgyengülésben, anélkül, hogy valaha is újra láthatná a külvilágot.

Nathan arcán elmélyültek a ráncok. A Próféta szomorúan felelt:

- Úgy tűnik, valóban értesz a jósláshoz, fiam.

- Kívéve, ha segít nekem. Talán, ha rajtam segít, vissza tudok majd ide jönni, és magának is segítek kijutni.

- És mit akarsz?

- Le karom ezt szedni - mutatott a galléra Richard.

- Úgy látom, egy érdek vezérel bennünket - mosolygott ravaszul a Próféta.

- De a Nővérek azt állítják, e nélkül elpusztulok.

Az agyafűrt vigyor szélesebbé vált.

- Ők mindenki mástól megkövetelik ugyan az igazmondást, de maguk ritkán vesződnek vele. A Nővéreket a saját céljaik vezérlik. De az erdön át mindig több út vezet.

- A Nővérek szerint meg kell tanulnom a Hant kezelni, ahhoz, hogy megszabaduljak tőle. De nem sok segítséget tudtak ebben nyújtani eddig.

- Könnyebb egy farönköt szolmizálni tanítani, mint egy egyszerű Nővérnek egy varázslót a Hant irányítására oktatni. Benned ott lakozik a Pusztító Mágia is. A Nővérek nem képesek segíteni neked.

- És maga tudna segíteni?

- Esetleg.

Nathan visszaült a székére és előre hajolt, hogy alaposabban szemügyre vehesse.

- Mondd, Richard, olvastad te valaha a *Bonnie Day kalandjait*?

- Hogy olvastam-e? Az a kedvenc könyvem! Annyiszor elolvastam, hogy a szemem szinte lekoptatta a betűket a lapokról! Szeretnék egyszer találkozni azzal, aki írta, hogy elmondhassam neki, milyen nagyszerű művet alkotott.

A Próféta szélesen elvigyorodott.

- De hiszen éppen most találkoztál vele, fiam, éppen most!

Richard előrehajolt a háttámlától.

- Maga? Maga írta a *Bonnie Day kalandjait*?

Válaszképpen Nathan idézett néhány bekezdést, mutatván, hogy meglehetősen jól ismeri a szöveget.

- Én adtam a könyvet az apádnak, hogy adja át neked, ha már megtanultál olvasni. Akkortájt jöhettél a világra.

- Maga is ott volt a Prelátussal? Ann nem említette.

- Alig hiszem, hogy az igazság valaha is megfordult a fejében. Tudod, Ann nem képes bejutni a Mágustoronyba, Aydindrilben. Én segítettém George-nak bejutni az erődbe, hogy megszerezhesse a Megszámlált Árnyak Könyvét. Sok érdekes prófeciát őriznek abban a toronyban!

Richard döbbenetesen nézett rá.

- Ezek szerint régi ismerősök vagyunk.

- Több, mint ismerősök, Richard Rahl - nézett rá jelentőségteljesen a Próféta. - A teljes nevem Nathan Rahl.

Richard állta leesett.

- Akkor valamiféle ük-ük-üköm lennél?

- Túl sok lenne benne az „ük”, semhogy érdemes lenne megszámolni. Kis híján ezer éves vagyok, fiam. - A mutatóujjával megfenyegette Richardot. - Régóta figyelem ám a sorsodat! Elvégre szerepelsz a prófeciákban. Azért írtam azt a könyvet, hogy eljusson azokhoz, akikben megvolt a lehetőség. Tulajdonképpen abban is egyfajta jóslatok vannak. Egy kis kezdő lökés, hogy segítsen eligazodni a valódi prófeciák terén. Ugye, volt hogy segített?

- Nem is egyszer - felelte Richard, aki még mindig nem tért egészen magához a meglepetéstől.

- Helyes! Akkor elégedett lehetek. A könyvet csak néhány, egészen különleges kisfiú kapta meg. Te maradtál egyedül életben közülük. A többiek mind „véletlen balesetek” áldozatai lettek.

Richard elmajszolta a körtét, és közben gondolkodott. Egy cseppet sem volt biztató, amit az öreg a Pusztító Mágiáról mondott.

- Akkor tudsz segíteni, hogy megtanuljam használni a varázserőmet?

- Használd az eszed, Richard! A Nővérek nem okoztak neked fájdalmat a galléron keresztül, igaz?

- Nem. Még nem.

- A végső háború, Richard. Mit is mondott Bonnie Day a mocsarat védő Warwick csapatnak? Azt, hogy az ellenség nem úgy fog támadni, ahogyan addig. Hogy bolond módon arra pazarolják az erejüket, hogy mindenáron megvívják a végső háborút. - Nathan felhúzta a szemöldökét. - Úgy tűnik, nem figyeltél oda eléggé a tanulásra. Az, hogy valami egyszer már megtörtént veled, még nem jelenti azt, hogy többé nem fog. Előrefelé gondolkodj, Richard, ne hátra!

Richard habozott.

- Volt... egy látomásom az egyik toronyban. A látomásban Verna Nővér arra használta a nyakörvet, hogy megkínózzon vele.

- Mire benned feléledt a harag.

Richard bólintott.

- Szólitottam a mágiát, és végeztem vele.

Nathan csalódottan csóválta a fejét.

- A vízió tulajdonképpen a saját elméd kivetülése volt. Azt akarta megmutatni, hogy meg tudod védeni magadat tőlük, ha muszáj. Hogy képes vagy legyőzni őket. Az adottságaid és az elméd közös műve volt a látomás. Téged viszont túlzottan lekötött az a bizonyos végső háború, semhogy megértsd az üzenetet.

Richard megszeppenően elhallgatott. Az aggodalma minden egyéb gondolatot kiűzött a fejéből. Fel sem fogta Kahlan tettének valódi indítékát, csak mert rettegett tőle, hogy a múlt újra megismétlődik. Zedd is mindig arra tanította, hogy a megoldással törődjön, ne pedig a problémával. A múlt elvakította a jövővel szemben.

- Most már értem, Nathan - vallotta be. - Már csak azt nem tudom, miért kérdezted, hogy okoztak-e nekem fájdalmat a Nővérek.

- Ann tudja, hogy harci mágus vagy. Már azelőtt megmondtam neki, hogy megszületted volna. Majdnem ötszáz éve tisztában van vele. Nyilván ráparancsolt a többi Nővérré. Egy harci mágusnak fájdalmat adni olyan, mint meztelen talppal megrugdosni egy alvó csörgőkígyót.

- Úgy érted, a fájdalom a kulcsa a varázserőmnnek?

- Nem, nem a fájdalom maga, hanem a következménye. A harag. - A Próféta a kardra mutatott. - A kardot is így használod. A harag idézi meg a mágiát. Vagyis, tulajdonképpen, te magad idézed meg a mágiát, az pedig felszítja a haragot, és így a mágia akadálytalanul működhet. Szeretnéd, ha megmutatnám, hogyan érintheted meg a Hant?

Richard közelebb húzódott.

- Igen. Nem hittem volna, hogy valaha is ezt fogom mondani, de igen. Ki kell jutnom innen.

Az öreg varázslóra szinte tapintható köntösként borult a hatalom.

- Mutasd a tenyered! Így, most jó. Most pedig hagyd magad feloldódni a tekintetemben!

Richard belenézett a csuklya alól sugárzó azúrkék szempárba. Olyan érzése támadt, mintha a tiszta égboltból zuhanna alá. Akadozva, egyenetlenül kezdte kapkodni a levegőt. Inkább érezte, mint hallotta, a férfi következő utasítását.

- Keresd meg a haragodat! Szólítsd a dühöd! Hívd magadhoz a tomboló gyűlöletet!

Richard szinte kézzelfoghatóan érezte magában az őrjöngő haragot - ugyanúgy, mint amikor a kardot vette kézbe - ott lüktetett minden légvétel nyomában.

- Most érezd a haragod forrását! Érezd a belőle fakadó lángot! Jó, most pedig fókuszáld az egészet a tenyeredbe!

Richard az erő áradását a tenyere felé irányította. Fogcsikorgatva összpontosított.

- Nézz a tenyeredre, Richard, és lásd, amit létrehozta! Lásd is, amit érzel!

Richard lassan a tenyerére pillantott. Kinyújtott keze felett a levegőben kékes-sárga tűzlabda hömpölygött lustán. Érezte,

hogyan áramlik az energia a testéből a tűzgömbbe. Fokozta a harag intenzitását, mire a tűzlabda jelentősen megnövekedett.

- És most taszíts el magadtól a haragot! Irányítsd a gyűlöletet a kandalló felé!

Richard hajító mozdulatot tett a kezével, de a lassan forgó tűzlabda nem tágitott. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve ránézett a kandallóra, és azt képzelte el gyűlölete tárgyaként.

A folyékony tűz üvöltve szökken a kandallóban lévő farakás felé, hatalmas csattanással érve célba.

Nathan büszkén mosolygott.

- Így kell ezt csinálni, fiam! Természet adta tehetség vagy! A Nővérek száz év alatt sem lettek volna képesek ezt megtanítani! Semmi kétség - harci mágus vagy.

- De, Nathan, én semmit sem éreztem a Hanból! Semmi különöset nem éreztem! Csak a haragot, mint amikor a kardot előhúszom. Vagy inkább, mint amikor véletlenül odacsukom az ujjamat az ajtókeretbe.

Nathan nagy szakértelemmel bólogatott.

- Persze, hogy nem. Hiszen harci mágus vagy. A többieknek csak egyféle adottságuk van meg. Kénytelenek azt használni, ami körülöttük jelen van: a levegőt, meleget, hideget, tüzet, vagy ilyesmit. A harci mágusokkal más a helyzet. Ők saját magukból merítik az energiát. Te nem a Hant irányítod, hanem az érzelmeidet. A Nővérek mindig a technikai részletekre koncentrálnak. A te hatalmadhoz annak pedig semmi köze. Számodra egyedül a kívánt eredmény a fontos, nem pedig az odavezető út. Ezért aztán a Nővérek képtelenek bármire is megtanítani.

- Hogy érted, hogy képtelenek is bármire megtanítani?

- Láttál már valaha is varrónőt, aki mellébökött a tűpárnának? A Nővérek azt várják tőled, hogy figyeld a kezed, a tűt, és figyeld a tűpárnát. A többi mágus így használja az erejét. A harci mágus viszont nem figyel semmire, egyszerűen csak cselekszik. A Han bennük merőben ösztönös.

- Ez most igazi mágustűz volt?

Nathan felkacagott.

- Ezt most inkább úgy lehetne a mágustűzhöz hasonlítani, mint egy bosszús molylepkét egy megvadult bikához.

Richard újra próbálkozott, de nem jelent meg újabb tűzgömb. Nem érzett haragot magában. Elő tudta hívni a kard dühét, de a saját magából fakadó haragot, mint az imént Nathan segítségével, már nem.

- Most meg nem megy. Mért nem tudom újra megcsinálni?

- Mert az előbb én is segitettem neked. A saját Tehetségemmel mutattam meg, hogyan csináld. Egyedül egy darabig még nem leszel képes rá.

- De miért?

Nathan megkocogtatta Richard fejét.

- Azért, mert innen kell csinálni! Előbb el kell fogadnod azt, aki vagy. Egyelőre még hitetlenkedsz. Megpróbálsz harcolni a tények ellen. Amíg nem hiszel magadban, amíg nem fogadod el saját magadat, addig nem leszel képes a Hant irányítani.

- Mi a helyzet a fejfájásokkal, amiket a mágia okoz? A Nővérek szerint elpusztítanak a nyakörv nélkül.

- A Nővérek mindig körbecsócsálják az igazságot, akár egy darab mócsingot a húsban. Csak akkor fanyalodnak rá, ha már az éhhalál szélén állnak. Fogolyként szeretnek tartani minket, így mindig kénytelenek vagyunk úgy táncolni, ahogy ők fűtülnek. Amikor megpróbálnak tanítani, ők is valami olyasmivel próbálkoznak, mint én az előbb. A fejfájás valóban veszélyt jelent, de csak abban az esetben, ha egy ifjú varázsló magára marad a mágiával, amivel nem tud mit kezdeni. Amikor fáj a fejed, képes voltál valaha elmulasztani a fájdalmat?

- Igen. Néha egy időre elmúlt, amikor az íjásatra koncentráltam, vagy mikor az ösztöneim valami veszélyre figyelmeztettek, vagy éppen a kard mágiáját voltam kénytelen használni.

- Ez azért volt, mert ilyenkor az elméd harmóniába került a varázshatalmaddal. Tulajdonképpen a fejfájás ellen bőven elég, ha megfelelő oktatásban részesülsz a mágia használatáról, mint az imént. A varázslókat más varázslóknak kellene tanítania. Egy mágus számára semmiség megmutatni, hogyan hozd összhangba a mágiát az elméddel, mert ilyenkor férfierő irányít férfierőt. Amit most az előbbi véghezvittünk, az önmagában jó ideig megvédené a fejfájástól, még a Rada'Han nélkül is. A következő lépés az lesz, ha majd képes leszel összekapcsolódni egy másik varázslóval. Az majd eljuttat a következő szintre. A Nővérek száz éven keresztül próbálkoznak, csak hogy eddig eljussanak. A gallér csak kifogás, hogy felhasznál-hassanak minket a saját céljaik érdekében. Elég különös elképzelésük van egy mágus oktatását illetően. Az ő módszerük az, hogy a bábjukká tesznek.

- Miért?

- Azt hiszik, mi vagyunk a felelősek a világ összes szörnyűségéért, és ha a hatalmat megbilincselik, dogmák alá vonják, akkor ezzel a hitük fényét juttatják el az emberekhez. Vallási fanatikusok, akik azt képzelik, hogy egyedül ők ismerik az utat a Teremtő fényében való üdvözüléshez. Feljogosítva érzik magukat, hogy bármit felhasználjanak a céljaik eléréséhez.

- Úgy érted, hogy amit az előbb mutattál nekem, az a gallér nélkül is elég, hogy megvédjen a fejfájástól?

- Ahhoz elég, hogy a varázserőd ne pusztítson el, de ahhoz, hogy igazi mágust faragjak belőled, még rengeteg leckére lenne szükség. Csak annyit mutattam, hogyan foghatod meg a csataló kantárját, hogy le ne dobjon. A kecses vágatóhoz még nagyon sok minden hiányzik.

Richard arcizmai megfeszültek. Feszülten dörgölte meg a tenyerét.

- Ha mindez igaz, akkor éppen most rúgtak bele abba a bizonyos csörgőkígyóba. Nathan, nagy veszély közeledik. Szeretnék pár dolgok megkérdezni tőled. Ismered a Második Szabályt?

- Persze, hogy ismerem. De ahhoz, hogy megértsd, tudnod kell az elsőt.

- Azt már ismerem. Azzal öltem meg Darken Rahlt. Azt mondja ki, hogy az emberekkel elhitethetsz bármit, ami egybeesik azzal, amit szeretnének vagy amitől rettegnek.

- És hogyan lehet ellene védekezni?

- Pont az a pláne benne, hogy nem lehet ellene védekezni. Folyton észben kell tartani, hogy én is éppúgy sebezhető vagyok.

Sosem szabad azt képzelni, hogy rám nem lehet hatással. Minden pillanatban figyelni kell, nehogy áldozatul essek.

- Pontosan.
- És a Második Szabály?

A Próféta összevonta hófehér szemöldökét.

- A Második Szabály a véletlen folyományokra vonatkozik.
- Tehát?

- A Második Szabály kimondja, hogy a legjobb szándékból fakadnak a legszörnyűbb következmények. Első hallásra paradoxon, de a pokolba vezető út valóban jó szándékkal van kikövezve. Sokszor pont azzal követünk el hibát, hogy azt tesszük, amit helyesnek látunk. Az egyedüli védelmet a tudás, bölcsesség, előrelátás és az Első Szabály alapos ismerete jelenti. De sok esetben még ez sem elég.

- A jó szándék rosszra vezethet? De mégis, hogyan?

Nathan vállat vont.

- Jöcselekedetnek tűnhet, ha egy kisgyereknek csokit adsz, hiszen a csokit imádják a gyerekek. A tudás, bölcsesség és előrelátás viszont arra int, hogy ha csokival tömjük tisztességes ennivaló helyett, akkor előbb-utóbb megbetegítjük a nagy „jóssággal”.

- Ez nyilvánvaló. Ezt mindenki tudja.

- Akkor tegyük fel, hogy egy barátod eltöri a lábát. Te jót akarsz tenni vele, úgyhogy ellátod élelemmel, amíg az ágyat nyomja. De később majd nem lesz kedve felkelni, amikor már esetleg megtehetné, mert először bizony fájdalmas lenne. Így aztán továbbra is te fogod megszerezni neki az ételmezt. Idővel az illető lába elkezd sorvadni - a felkelés még több fájdalommal járna, tehát ezután is te gondoskodsz róla. Végül a jótett következtében a barátod egy életre nyomorék lesz, és sosem lesz képes többé felkelni az ágyából. Újabb példa, ahol a jó szándék eredménye tragédia.

- Nem hiszem, hogy ez annyira gyakori jelenség lenne, hogy gondot okozzon.

- Richard, én csak megpróbálok egyértelmű példákat mondani. Ezek alapján képes leszel elvonatkoztatni a bonyolultabbak irányába, és megérteni egy homályos alapelvet.

A pusztá jó szándék és kedvesség lustaságra bátoríthat, tünyaságot eredményezhet. Egy lusta ember minél több segítséget kap, annál lustábbá válik. Ha a végtelenségig kész vagy segíteni, sosem tanulnak fegyelmet, önállóságot és tartást. A jó szándékkal emberi mivoltukban zülleszted el őket. Ha megszánsz egy koldust, és adsz neki egy aranyat, mert panaszkodik, hogy éhezik a családja, de ő elkölti itálra, aztán részegen megöl valakit, akkor te vagy a hibás? Nem. De ha például pénz helyett ennivalód adtál volna neki, vagy egyenesen a családjának, akkor elejét vehetted volna a gyilkosságnak. A szándék ismét jó volt, mindkét esetben. A Második Szabály: a legnagyobb kárt a legnagyobb jószándékkal okozhatod. Ha megszegend a szabályt, az kellemetlenségeket okozhat, sőt akár emberéleteket követelő tragédiát is.

Néhány uralkodó a békét hirdeti, mondván, hogy az erőszak még önvédelemből sem engedhető meg. Logikusnak tűnik, hogy az erőszak elvetésével csak jót tehetünk. De ez az elgondolás végül legtöbbször tömegmészárláshoz vezet, holott, ha eleinte fenyegetően léptek volna fel az ellenséggel szemben, akkor elkerülhető lett volna. Nem szabad a jószándékot többre értékelni a realitásnál. A harcosokat persze az a vád éri, hogy merő vérszomjából pártfogolnak egy agresszívebb politikát, amikor ezzel tulajdonképpen elejét vehetik a hasonló vérontásnak.

- Ezzel most azt akarod mondani, hogy ne szégyelljem, hogy harci mágus vagyok?

- A bárányok nem sokra mennek vele, ha a húsnélküli étrendet hirdetik, amikor a farkasok eltérő nézeteket vallanak.

Richard kezdte úgy érezni, mintha Zedd hallaná.

- De az nem lehet, hogy a jó szándék csak rosszat eredményezzen!

- Nem is. Ez az a pont, ahol a bölcsesség lesz a döntő szerep. Ha bölcs vagy, előre látod a tetteid lehetséges következményeit. A Második Szabállyal viszont az a helyzet, hogy sokszor nem tudod, most éppen megszegend, vagy jót cselekszel. És ami még rosszabb, a mágia mindig veszélyeket rejt. Ha a jószándék ráadásul mágiával párosul, akkor a Második Szabály figyelmen kívül hagyása katasztrófához vezet. A Tehetséget használni tulajdonképpen nem is nehéz. Az viszont már igen, hogy mikor használod. Minden egyes alkalommal, ha mágiához nyúlsz, könnyen nagy bajt okozhatsz vele.

Gondoltál már rá, Richard, hogy a lavinát egyetlen hópihe indítja el, amelynek már nem bírja el a súlyát? Anélkül az egy hópehely nélkül nincs katasztrófa. Ha varázsolni készülsz, tudnod kell, éppen nem te fogod-e hozzátenni a lavinához azt a parányi súlyfelesleget. A pusztulás aránytalanul nagy lehet egy aprócska varázslat eredményeképp.

Richard hüvelykujjával a kard markolatát dörzsölgette.

- Nathan, azt hiszem, lehet, hogy én szakítottam el a Fátylat, amikor nem vettem figyelembe a Második Szabályt.

- Így van.

- Mit csináltam rosszul?

- Az Első Szabály mellett felhasználtad a varázserődöt is a győzelem érdekében. Eközben pedig mágiával tápláltad a szelencéket, melyek viszont feltépték a Fátylat. Tudatlanságból tettél így. Nem tudtad, hogy a jó szándék ellenére a cselekedeted azt is eredményezheti, hogy minden élő elpusztul ezen a világon. Egyetlen hópihe. A mágia veszélyesebb, mint hinnéd.

- Hogyan tudnám helyrehozni?

- A Könnyek Kövét vissza kell juttatni az Örzőre. A pecsétet, a zárat, mely fogva tartja, helyre kell állítani. A Könnyek Kövének vissza kell kerülnie a helyére, az Alvilágba, hogy ismét képes legyen korlátot szabni az Örző hatalmának ezen a világon. Ehhez szükséged lesz a mágia mindkét oldalára. Ezek után, hogy úgy mondjam, el is kell fordítani a kulcsot a zárban. Ez alatt azt értem, hogy be kell zárnod az átjárót. Ehhez megint csak szükséges mindkét féle varázserő. Ha olyasvalaki próbálkozna, aki csak az egyikkel rendelkezik, az csak végleg széttépné a Fátylat. Így egy olyan varázslónak például, mint én, aki csak az Alkotó Mágiát tudja használni, nem sok hasznát látnád. Csak egy hozzá hasonló képes mindezt végrehajtani.

Richard elgondolkozva nézte az asztal mintáit.

- Tudod, hogy mi az az „ügynök”?

- Á, nyilván a közelgő napforduló körüli galibára gondolsz. Az ügynök egy olyan ember, aki alkut kötött az Őrzővel. Például ártatlan gyermekek lelkéért cserében megkapta tőle a Pusztító Mágia használatához szükséges tudást.

A Próféta vetett rá egy sötét pillantást.

- De ez, ugyebár, jelen esetben nem okoz gondot, mert Darken Rahlt az Alvilágba juttattad, így neki nem lehet itt többé hatalma. Darken Rahl az Alvilágban van, igaz?

Richard gyomrába fájdalom hasított. Nem elég, hogy elszakította a Fátylat, de azáltal, hogy másodszor is megszegte a Második Szabályt, a gyűlés során rászabadította a világra az Őrző ügynökét. Darken Rahl visszajutott az élők világába, és innen már képes lehet az Őrzőt kiengedni a börtönéből. És ez mind Richard hibájából történt. A férfi szédült, elöntötte a verejték. Úgy érezte, nem sok kell hozzá, hogy rosszul legyen.

- Nathan, le kell szednem ezt a nyakörvet!

A Próféta vállat vont.

- Ebben nem tudok segíteni.

Richard egy bizonyos kérdést feltenni jött ide. Most úgy érezte, nem halogathatja tovább. Megköszörölte a torkát.

- Nathan, van valaki, aki nagyon fontos a számomra. Veszély leselkedik rá, és nekem meg kell őt mentenem. Létezik róla egy írott prófécia, de egyszer egy látomásban láttam is a jelentését.

- Melyik próféciaira gondolsz?

- „*Mindazok közül, kik voltak, csupán egyetlenegy marad életben a sötétség fenyegetésének megszűnte után, hogy érvényre juttassa az igazságot, a mágia szülötte...*”

Nathan mély, zengő hangja fejezte be helyette:

- *Ennek következtében eljön a holtak nagyobb sötétsége. Hogy az életnek legyen esélye, ezt a fehér ruhást fel kell ajánlani a népének, hogy elhozza nekik a boldogságot és jólétet.*”

- Akkor tudod, miről beszélek. Nathan, én láttam, mit is jelent valójában. Azt az utasítást kaptam, hogy erről nem beszélhetek senkinek, de a valódi jelentésnek köze sincs az örömhöz.

- Le fogják fejezni - mondta Nathan halkan. - Ez a valódi jelentése a próféciaának.

Richard kezét hánykolódó gyomrára szorította. Pontosan ezt látta ő is a vízióban. A világ ismét forogni kezdett.

- Nathan, ki kell innen jutnom! Meg kell akadályoznom, hogy ez bekövetkezzen!

- Richard, nézz rám!

Richard nagy nehezen felemelte a tekintetét, és visszanyelte a könnyeit.

- Richard, el kell mondanom neked az igazságot. Ha ez a prófécia nem válik valóra, utána nincs semmi. Mindannyian meghalunk, Ez a világ megszűnik létezni. Az Őrző kiszabadul. Ha valahogyan sikerül is megakadályoznod, azzal szétted a Fátylat, és rászabadítod az Őrzőt az élők világára.

Richard felugrott. A keze ökölbe szorult a kard markolatán.

- Miért?! Miért kell pont neki elpusztulnia, hogy megmentse az élőket? Ennek nincs semmi értelme! Akkor is meg kell akadályoznom! Ez csak egy ostoba feladvány, aminek nincs megoldása! Nem hagyhatom, hogy ezért meghaljon!

- Richard, eljön az idő, amikor majd döntened kell. Engem már régóta egyedül az a remény éltet, hogy elég bölcs leszel hozzá, hogy a helyes utat válaszd. Megvan a hatalmad, hogy mindannyiunkat elpusztíts, ha rosszul döntesz.

- Nem vagyok hajlandó itt álldogálni, miközben azt mondod, hagynom kell őt meghalni! A jó szellemek nem tettek semmit, hát majd én teszek!

Richard kivihozott a teremből. Ahogy végigvonult a folyosón, a falon kígyózó repedések jelentek meg. Nyomában vakolatdarabok potyogtak. A férfi halványan érzékelte mindezt, de ez csak tovább tüzelte a haragját. Miközben áthaladt a pajzson, a festék felhólyagosodott, majd megfeketedett mellette a falon.

A gondolatai vadul csapongtak. Most már tudta, hogy a látomás valóra fog válni, hacsak ő nem tesz ellene valamit. Ha nem lesz képes kiszabadulni a Palotából, azzal beteljesíti a jóslatot. Lehet, hogy ennyi az egész? Nem lesz képes kijutni innen, nem tud a lánynak segíteni, és Kahlan meghal?

Lent a palotakertben nagy volt a felfordulás. Mindenfelől örök érkeztek futólépésben. Közelebb érve egy Baka Ban Mana kardmestert látott a tisztes távolságot tartó, ideges örök gyűrűjében. A laza ruhába öltözött férfi a kör közepén halálos nyugalommal tekingetett szét.

Richard átfurakodott a tömegben.

- Mi folyik itt?

A jövevény meghajolt.

- *Caharin!* A nevem Jiaan. A feleséged, Du Chaillu küldött hozzád egy üzenettel.

Richard úgy döntött, nem ez a megfelelő pillanat, hogy vitába bocsátkozzon a „feleség” szó miatt.

- Mi az üzenet?

- Azt kell elmondanom neked, hogy követte a férje parancsait. Békét kötöttünk a Madzsendi néppel. Többé nem háborúzunk sem velük, sem az itteniekkel.

- Ez csodálatos hír, Jiaan! Mond meg neki, hogy büszke vagyok rá, és a népére!

- A te népedre - javította ki Jiaan. - Azt is üzenete, hogy megtartja a gyermekeit. És azt, hogy készen állunk visszatérni a saját földünkre. Azt szeretné tudni, mikor jössz el, hogy odavezess minket.

Richard széjjelnézett az udvaron. Az örök mellett jó néhány Nővér is jelen volt. A tömegben felismerte néhány oktatóját is, Tovi, Nicci és Armina Nővért. Pasha is ott állt, tőle nem messze. Az udvar távolabbi végében megpillantotta Verna Nővért is. A falakon túl, az erkélyen pedig a Prelátus zömök alakja látszott.

Richard visszafordult Jiaanhoz.

- Mondd meg neki, hogy készüljön, mert nemsokára megyek!

A kardmester mélyen meghajolt.

- Köszönöm, *Caharin*. Felkészülten fogunk várni.

Richard az örökhöz fordult.

- Ez az ember békében jött. Hagyjátok hát békében távozni!

Jiaan könnyedén megindult, mintha csak egyedül lenne az udvaron, de az örök gyűrűje vele együtt haladt. Richard tudta, hogy el fogják kísérni egészen a város túlsó végéig, vagy talán még azon is túl. A tömeg lassan oszlani kezdett.

Richard feje szörnyen lüktetett. Visszahozta az apját az Alvilágból, amikor másodszor is megsértette a Második Szabályt a Szellemek Házában. Jót akart tenni, és katasztrófa lett az eredmény. Warren azt mondta, az Őrzőnek mindössze egy ügynökre van szüksége, ő pedig előzékenyen adott neki egyet!

Forgott vele az egész világ. Nemrég jött csak rá, hogy Kahlan mégis szereti, és az élet egy darabig egészen elviselhető volt. Aztán pedig megtudta, hogy évszázadokra bebörtönözték a Palotába, és ha nem jut ki időben, Kahlan meghal a napfordulón. Kusza gondolatai mind ekörül forogtak.

Mindenáron tennie kell valamit! Az ideje fogytán van. Úgy döntött, felkeresi az egyetlen embert, aki talán tud rajta segíteni.

21. FEJEZET

A Prelátus hallotta a külső szobából beszűrődő hangokat. Reménykedett benne, hogy valóban a várt személy érkezett meg. Nem volt különösebben ínyére, ami előtt állt, de kezdett kifutni az időből. Richard addigra már biztosan szerét ejtette, hogy találkozzon Nathannel. A Próféta már elvégezte a maga dolgát, most rajta volt a sor.

Sohasem volt képes teljesen megbízni Nathanben, de tudta, hogy ez egyszer nem fog hibázni. Ő is tisztában volt az esetleges kudarc következményeivel. A Próféta feladata sem volt irigylésre méltó - neki jutott részéről, hogy a lavinához hozzátegye azt a bizonyos utolsó hópíhét.

A Prelátus csettintett, mire az ajtó kitárult. A múltkori incidens után kénytelen volt hívni az ácsot, hogy hozza helyre a keretet. Richard egy röpke gondolattal teljesen tönkretette, anélkül, hogy tudta volna, mit tesz. És akkor még nem is találkozott a Prófétával!

Az ajtónyitásra félbemaradt odakint a beszélgetés. A három Nővér utasításra várt.

- Ulicia Nővér, Finella Nővér, későre jár az idő. Menjetez csak nyugodtan át a saját irodátokba. Bizonyára sok papírmunka vár még rátok. Majd én foglalkozom a vendéggel. Verna Nővér, fáradj beljebb!

Ann felállt a székből, miközben Verna Nővér belépett a helyiségbe. Tulajdonképpen kedvelte Vernát. Gyűlölte, amit tennie kellett, de az idő vésszesen fogyott. Évszázadok óta erre készült, de az események mégis kicsúszni látszottak az irányítása alól.

Pedig ezúttal a világ sorsa forgott kockán.

Verna Nővér meghajolt.

- Annalina Prelátus!

- Kérlek, Verna, foglalj helyet! Olyan régen találkoztunk már!

Verna odahúzta a székét az asztalhoz, szemben a Prelátussal. Egyenes háttal ült le, kezét az ölében összekulcsolta.

- Milyen kedves öntől, hogy áldoz rám a drága idejéből.

Ann majdnem elmosolyodott. Nem sok híja volt. *Drága Teremtőm, köszönöm, hogy ilyen ingerült hangulatban hoztad őt ide! Így*

sem kevésbé gyalázatos, amit művelni fogok vele, de talán könnyebb lesz véghezvinnem.

- Meglehetősen elfoglalt voltam.

- Akárcsak én! - fakadt ki Verna. - A legutóbbi húsz-egynéhány évben más sem voltam, csak elfoglalt!

- Talán mégsem eléggé! Az a fiú, akit legutóbb begyűjtöttél, meglehetősen sok borsot tört az orrunk alá! A te feladatod lett volna, hogy rendbe szedd, mielőtt még ideértek, nem?

Verna Nővér arca céklavörös lett.

- Ha nem tiltotta volna meg, hogy használjam a képességeimet, akkor bizonyára jobban teljesíthettem volna a kötelességem.

- Igazán? Még annyi leleményesség sem lakozik benned, hogy megbirkózz néhány aprócska megkötéssel? Pasha máris többet ért el nála, egyszerű novícius létére, pedig a szigorítások rá is érvényesek!

- Úgy gondolja? Valóban azt hiszi, hogy sikerül féken tartaniuk?

- Azt az egyet tudom, hogy amióta Pasha fennhatósága alatt áll, még nem gyilkolt meg senkit.

Verna megmerevedett.

- Azt hiszem, elég jól ismerem Richardot. Szeretném figyelmeztetni, hogy a túlzott önbizalom az ő esetében nem fog jóra vezetni!

Ann elkezdte a papírokat rendezgetni az asztalán, mintha teljes figyelmét az irományoknak szentelné.

- Természetesen figyelembe veszem majd mindazt, amit mondtál. Köszönöm, hogy meglátogattál, Verna.

- Még nem fejeztem be! Még szinte el sem kezdtem!

A Prelátus lassan felemelte a tekintetét.

- Ha még egyszer ilyen hangot ütsz meg velem szemben, akkor igenis befejezted.

- Annalina Prelátus, kérem, bocsássa meg a kifakadásomat, de rendkívül fontos témában szeretnék önnel beszélni.

Ann tettetett türelmetlenséggel sóhajtott fel.

- Rendben, de csak röviden. Rengeteg dolgom van még. - Összekulcsolta a kezét az asztalon, és várakozón tekintett a Nővérré. - Nos, hallgatlak.

- Richard a nagyapja mellett nőtt fel...

- Milyen megható...

Verna Nővér alig palástolt bosszúsággal folytatta.

- A nagyapja varázsló. Méghozzá az Első Rend varázslója. Ő akarta tanítani a fiút.

- Hát majd mi elvégezzük helyette a munkát. Ez minden?

Verna összehúzta a szemét.

- Gondolom, nem kell arra figyelmeztetnem, hogy egy mágustól elvenni egy fiút, akit hajlandó lenne tanítani, az Egyezmény egyértelmű megszegése. Nekem azt mondták, hogy az Óvilágban nincsenek többé varázslók. Félrevezettek engem. Kihasználtak. Közös gyerekekről vagyunk, és a maga jóvoltából most már én is bűnös vagyok.

Ann elnézően mosolygott.

- Nővér, mi a Teremtő szolgálatában állunk. A célunk az, hogy mindenkihez eljuttassuk a Teremtő világosságát. Ennek a küldetésnek a tükrében ugyan mit számít egy, holmi pogány varázslókkal kötött egyezmény?

Verna hirtelen szóhoz sem jutott.

Drága Teremtőm, annyira szeretem ezt az asszonyt. Kérlek add, hogy legyen erőm megtörni! Nathan már megtette a dolgát, most itt az idő, hogy ő is hozzátegye a maga hópelyhét.

- Húsz évnyi bolyongás volt a jussom, anélkül, hogy az okát tudtam volna; becsaptak; két társam meghalt, egyikük a saját kezem által; megtiltották, hogy a varázserőm használjam, hogy tisztességes munkát végezhsek, és...

- Gondolod, hogy merő szeszélyből tiltottam meg a mágia használatát? Ez nyomja annyira a begyedet? Hát, ha mindenáron tudni akarod, azért tettem, hogy megmentssem vele az életedet!

Verna Nővér óvatos arckifejezést öltött.

- Ha jól emlékszem a leckékre az irattárban, egyetlen esetben lehet életveszélyes a mágia alkalmazása ilyen helyzetben.

Ann magában mosolygott. Tehát Verna hallani akarja.

- Valóban. Richard rendelkezik a Pusztító Mágiával.

- Maga tudta? Gallért tetetett egy mágus nyakára, aki birtokolja a Pusztító Mágiát? Meg merte kockáztatni? És ezek után idehozatta a Palotába? De miért?

Ann állta a tekintetét.

- Azért mert Sötétség Nővérei vannak közöttünk.

Verna nem rezzent össze. Tehát tudta. Vagy legalább sejtette. *Okos lány vagy, Verna, a Teremtő áldása rajtad! Bocásd meg nekem, amit tenni készülök!*

- Ugye emelt pajzsot a szoba körül? - kérdezte Verna higgadtan.

- Természetesen.

Azt már nem tette hozzá, hogy pont a Sötétség Nővérei ellen nem érnek semmit a pajzsok.

- Van valami bizonyítéka ezt alátámasztandó?

- Jelenleg nincs is rá szükségem, mert ez a beszélgetés innentől fogva szigorúan titkos. Nem szólhatsz róla senkinek. Hacsak nem akarsz megvádolni. Akkor pedig minden letagadok, és azt fogom állítani, hogy egy megkeseredett Nővér próbálja eretnekséggel bemocskolni a Prelátus nevét. Ez esetben pedig fel kell, hogy akasszunk. Ezt pedig egyikünk sem szeretné, nem igaz?

Verna Nővér moccanás nélkül ült, mereven.

- Nem, Prelátus. De mi köze van ennek Richard idehurcolásához?

- Ha a házatat ellepik a patkányok, a logikus lépés az, ha hozol közéjük egy macskát.

- Ez a macska mindannyiunkban patkányt lát. Nem is kizárt, hogy joggal. Esetleg azt is feltehetnénk, hogy Richardot nem macskaként hozatta ide, hanem csalinak. Richard jó ember, nem szeretném azt hinni, hogy készek vagyunk őt feláldozni!

- Tudod, hogy miért küldtünk Richardért?

- Én úgy tudtam, hogy maga szavazta meg nekem ezt a bizalmat.

Ann vállat vont.

- Ez igaz is. Ha úgy nézzük. Másrészt viszont, bár nem voltam biztos benne, hogy a Palotában valóban itt vannak a Sötétség Nővérei, és ha igen, akkor ki tartozik közéjük, fel kellett tételeznem a legrosszabbat. Így mivel Grace és Elizabeth a kiküldendő listájának tetején szerepeltek, feltételezhetően Sötétség Nővérei voltak. A csak általam olvasott próféciákból tudtam, hogy Richard rendelkezni fog a Pusztító Mágiával, mint ahogy azt is, hogy az első két ajánlatot vissza fogja utasítani. Tudtam, hogy az első két Nővér meg fog halni. Ha Névtelen szolgálai ezt megneszéli, nyilván a saját emberüket akarják majd harmadiknak megtenni. A prelátusi előjogommal élve így én választottam ki a harmadik Nővért.

- Azért választott engem, mert tudta, hogy megbízhat bennem?

Ann legszívesebben azt mondta volna, hogy: *Gyerekkorod óta ismerlek, Verna. Ismerem a csavaros eszedet, a tiszta szívedet és lelkedet. Az összes Nővér közül egyedül rád mertem rábízni a világ sorsát. Tudtam, hogy Richardot nem érheti baj, amíg te vigyázol rá.*

De nem mondhatta ki.

- Azért esett rád a választásom, mert valahol a lista legalján szerepeltél. És mert mindent egybevetve teljesen jelentéktelen vagy.

A szobában vágni lehetett volna a csendet egy pillanatra. Aztán Verna nagyot nyelt.

- Értem.

Ann tárgyilagos hangot erőltetett magára.

- Nem hittem, hogy közéjük tartoznál. Sosem volt benned semmi figyelemre méltó. Egészen biztos vagyok, hogy a Sötétség Nővéreinek vezetője azért tette Grace-t és Elizabeth-et a lista tetejére, mert nélkülözhetők voltak. A Fény Nővéreinek vezetője pedig én vagyok, és ugyanezen oknál fogva választottalak ki téged. Vannak Nővérek, akik értékes szolgálatokat tesznek a céljaink érdekében. Őket nem küldhettem egy ilyen kockázatos útra. Lehet, hogy a fiú végül hasznos lesz, de akkor sem olyan fontos, mint a Palota ügyei. De lehet, hogy tényleg a hasznunkra válik. Meg akartam ragadni a lehetőséget. Ha valami rosszul sült volna el, és egyikőtök sem tért volna vissza élve - nos, gondolom megérted, hogy egyetlen hadvezér sem veti be a legjobb embereit egy jelentéktelen küldetésben.

Verna hangja és mosolya erőltetett volt.

- Mi sem természetesebb, Annalina Prelátus.

Ann türelmetlenül beletúrt az előtte heverő irathalmazba.

- Rengeteg elintézetlen dolgom van még! Akartál még mást is mondani, Nővér?

- Nem, Prelátus.

Mikor az ajtó végre becsukódott, Ann reszkető kezeibe temette arcát. A papírlapokra könnyek potyogtak.

A nő hosszú ideig csenden gondolkodott. Richard nem tudta, igent fog-e mondani, vagy nemet, de kénytelen volt szinte mindent elmondani, hogy egyáltalán hajlandó legyen fontolóra venni a kérését. Nem engedhette meg magának, hogy kudarcot valljon. Szüksége volt segítségre, így kénytelen volt valakit a bizalmába fogadnia.

- Rendben van, segítek neked, Richard. Ha csak a fele is igaz annak, amit mondtál, akkor segítenem kell.

Richard egy megkönnyebbül sóhajjal lehunyta a szemét.

- Köszönöm, Liliana! Ezt sosem fogom neked elfelejteni! Te vagy az egyetlen ember itt, akiben van józan belátás. Nem kezdhethénk bele most, rögtön? Az idő rettentően sürget!

- Most? - suttogta a nő rekedten. - Itt? Richard, ha igazad van a Pusztító Mágiát illetően, akkor nem lesz gyerekjáték lesznedni rólad a Rada'Hant! Előbb meg kell szerezni egy mágikus tárgyat, amit a Nővérek szoros őrizet alatt tartanak. A varázstárgy felerősíti a mágiát. Talán így képes leszek a gallért eltávolítani, ha te is segítesz benne. Ráadásul, ha a Névtelen is benne van az ügyben, akkor sosem tudhatjuk, milyen fül vagy Han hallgatózik az ajtóban.

- Akkor hol és mikor? Nincs sok időnk!

A Nővér megdörzsölte a szemét, és töprengett egy darabig.

- Hát, azt hiszem a tárgyat meg tudom szerezni még ma estére, úgyhogy este megpróbálhatjuk. De hol? Itt a Palotában nem lenne szerencsés. Túl veszélyes.

- A Hagen erdőben - felelte Richard. - Oda úgysem megy soha senki.

Liliana felnézett.

- Ezt nem mondd komolyan! Az a hely nagyon veszélyes!

- De nem nekem. Már mondtam neked, hogy megérzem, ha jönnek a mriswithek. Biztonságban leszünk. Ráadásul nem kell aggódnunk amiatt sem, hogy Pasha vagy egy Nővér arra téved, miközben ezt az átkozott micsodát próbáljuk eltávolítani.

A nő idegesen fújt egyet. Aztán végül rátette a kezét Richard vállára, és megszorította.

- Rendben, legyen a Hagen erdő.

Vetett egy szigorú pillantást a férfire, és a vállánál fogva karnyújtásnyira eltolta magától.

- Egy egész sor szabályt készülök felrúgni. Tudom, hogy mennyire fontos, de ha lebukunk, hát biztos lehetsz benne, hogy többé azt sem engedik meg, hogy találkozzunk egymással.

- Részemről készen állok. Menjünk!

- Nem. Előbb még meg kell szerezni a varázstárgyat. - Liliana félrehajtotta a fejét, és elfintorodott. - Eszembe jutott még valami. Folyton azt hajtogatják, hogy ne maradj az erdőben napnyugta után. De vajon miért?

Richard vállat vont.

- Gondolom, mert túl veszélyes.

- És mindezek után, hajlandó vagy hinni nekik? Megbízol bennük? Nem gondolod, hogy esetleg azért nem akarják, hogy ott érjen a naplemente, mert esetleg megtudhatnál valami fontosat? Te magad mondtad, hogy az ősidők mágusai azért tették oda az erdőt, hogy segítsen a Pusztító Mágiával rendelkező varázslóknak - például neked. De mi van akkor, ha a Nővérek nem akarják, hogy segítséghez jussál? Talán csak rád akarnak ijeszteni, hogy ezt megakadályozzák.

Az Első Szabály. Talán tényleg be akarták volna csapni? Lehet, hogy hazugság az egész?

- Lehet, hogy igazad van. Akkor induljunk el közvetlenül napnyugta előtt.

- Nem. Nem engedhetjük, hogy meglássanak együtt! Nekem pedig időre van szükségem, hogy ellophassam a segédeszközt. Tudod, hogy merre van az a hosszúkás, széthasadt szikla a patakban, az erdő délnyugati sarkában?

- Ismerem a helyet.

- Helyes. Akkor menj oda, még naplemente előtt. A mágia úgyis csak neked lehet hasznodra. Útközben időnként köss a fákra egy-egy szalagot, hogy tudjam, merre mentél! Ott találkozunk, az erdőben, amikor a hold kéttényérnyit haladt az égen. És nehogy el merd szólni magadat, bárki előtt is, mert nem csak a saját és az én életemet kockáztatnád vele, hanem Kahlanét is!

Richard bólintott, és hálásan mosolygott.

- A szavamot adom. Akkor este.

Miután a nő elment, fel-alá járkált a szobájában, akár egy ketrecbe zárt oroszlán. Nagyon szeretett volna már túl lenni az egészen, és végre elmenni innen. Az idő nagyon sürgette. Ha a skrin csontja Darken Rahl kezébe jutott, akkor máris elkésett. De ez ostobaság lenne. Hiszen Darken Rahl csak egy szellem. Lehet, hogy Warrennek van igaza: a összes elem ritkán kerül mind a helyére.

Leginkább Kahlan miatt aggódott. Segítenie kell neki!

A gondolataiból kopogás riasztotta fel. Először azt hitte, Liliana jött vissza, de mikor kinyitotta az ajtót, Perry lépett be a szobába, rémült kifejezéssel az arcán.

- Richard! Segítened kell!

Perry belemarkolt a rajta levő köntösbe.

- Idenézz! Előléptettek!

Richard végignézett az egyszínű, barna köntösön.

- Gratulálok! Ez nagyszerű, Perry!

- Valóságos sorscsapás! Segítened kell rajtam!

Richard a homlokát ráncolta.

- Miért lenne sorscsapás?

Perry türelmetlenül tárta szét a karját, mintha a dolog teljesen egyértelmű lenne bárki számára.

- Mert nem mehetek ki a városba! Ebben a ruhában nem engednek sehová! Nem engednék át a hídon!

- Nézd, Perry, sajnálom, de nem tudom, hogyan segíthetnék.

Perry vett egy nagy levegőt, hogy lenyugodjon egy kissé. Aztán könyörögve nézett Richardra.

- Van egy lány a városban... Mostanában együtt voltunk. Richard, azt hiszem, beleszerettem. Ma este is randevú van vele. Ha nem megyek el, akkor nem is tudom neki elmagyarázni, mi történt. Ha többé nem lát, azt fogja hinni, nem szeretem már!

- Perry, még mindig nem értem, miben segíthetnék. Perry belemarkolt az ingébe.

- Elvették az összes ruhámat. Richard, esetleg kölcsönadhatnál valamit. Akkor nem ismernének meg, és kiosonhatnak hozzá, a városba. Könyörögök, Richard, adj valami ruhát!

Richard elgondolkozott. Az egy cseppet sem érdekelte, hogy esetleg megszegi a Palota valamelyik zavaros szabályát. Ahhoz képest, amit ő maga készült tenni, minden más eltörpült.

- A baj az, hogy engem minden ör ismer. Ha meglátnak az én, ruháimban, azonnal jelentik a Nővéreknek. Akkor pedig mindketten benne leszünk a pácban.

Perry elfordította a fejét, és látszott, hogy kétségbeesetten gondolkodik.

- Akkor éjjel. Estig várok, és csak akkor indulok el. A sötétben nem fogják észrevenni, hogy nem te vagy az. Kérlek! Richard, könyörögöm!

Richard felsóhajtott.

- Felőlem. Ha meg akarod kockáztatni, tőlem mehet. Csak ne bukj le. Nem szeretném azt gondolni, hogy segítettem neked bajba keveredni. - Ezzel a hálószoza felé intett, ahol a ruháit tartotta. - Gyere. Vigyél el bármit, ami tetszik. Nem vagyunk pont egyforma méretűek, de nem olyan nagy a különbség.

Perry vigyorogva nézett a másik szoba felé.

- A kabát. A vörös kabátot is elkérhetem? Biztosan tetszenék neki benne!

- Hát persze - terelgette Richard az örömmámorban úszó Perryt a háló felé. - Ha neked éppen az tetszik. Legalább valakinek örömet okoz az a nyavalyás ruhadarab.

Perry szemügyre vette Richard ruhátárát, egy kedvére való nadrág és ing után kutatva.

- Láttam Liliana Nővért elmenni, amikor jöttem - húzott elő egy fodros, fehér inget a szekrényből. - Ő is tanít téged?

- Igen. Ráadásul kedvelem is. Ő a legrendesebb mind közül.

Perry maga elé tartotta az inget.

- Szerinted jól állna rajtam?

- Jobban, mint rajtam. Ismered Lilianat?

- Nem igazán. A hideg futkározik a hátamon, valahányszor csak meglátom. Az a különös tekintet!

Richard felidézte Liliana fakó világoskék szemeit, bennük a lilás pöttyökkel, aztán vállat vont.

- Először nekem is furcsa volt. De olyan barátságos, és lelkes, hogy már fel sem tűnik. A mosolya olyan kedves, hogy nehéz bármilyen más észrevenni tőle.

A nő végigmérte az asztala előtt toporgó kapitányt. Hihetetlenül borsos árat kért. De végtére is, mit számít neki a Prelátus aranya? Mire bárkinek feltűnne a hiány, ő már rég messze jár.

A fiút nagyon nehezen lehetett megzabolázni, ahogy tartott is tőle. Egyre fontosabb lett, hogy más lehetőségeket is kiaknázzanak. Volt más módja is, hogy az Őrzőt szolgálják, és teljesítsék a neki tett esküt.

- Elfogadom az ajánlatot. Sőt, megduplázom, nehogy meggondolhassa magát - lökött oda egy teli erszényt a férfinak.

Blake kapitány megnyalta repedezett száját, és a közeledő pénzt figyelte. Végül érte nyúlt, egy pillanatig mérlegelte a súlyát, aztán a kabátja alá dugta.

- Rendkívül nagylelkű öntől, Nővér. Igazán tudja, hogyan nyerje meg az ember hűségét.

- Meg sem számolja kapitány?

A férfi mosolygott, de a számító tekintet a helyén maradt.

- De igen, mihelyst visszaérek a Lady Sefára. Mikor óhajt tengerre szállni?

Volt még néhány elintézetlen teendő indulás előtt.

- Hamarosan. Azt hiszem, eleget fizettem, hogy bármikor a rendelkezésemre álljon, ha elkészülök.

- Igen, Nővér, valóban eleget - vakarta meg borostás állát a kapitány. - Ráérek várni. Egyáltalán nem sürgős, hogy *oda* visszainduljak.

A nő közelebb hajolt hozzá.

- Biztos benne, hogy el tud oda juttatni?

- Igen, Nővér. A hajó megtette már egyszer azt az utat, és ismét meg tudja tenni, ha kell. De akkor sem kívánczom azokra a vizek-re, amíg nem muszáj.

A férfi kisimította ütött-kopott kabátját, és bocsánatkérően mosolygott.

- Hány hölgyet óhajt magával hozni? Elő kell készítenem a kabinokat.

A nő hátradőlt és töprengeni kezdett. A fogát csikorgatta, amikor eszébe jutott, hogyan vette le magáról a csuklyát Liliana a rítus alatt. Így persze minden jelenlévő megtudta a személyazonosságát. Ráadásul előre figyelmeztették, hogy ne tegye. Nem egyszerű hiba volt, hanem szándékos arrogancia. Liliana veszélyesen megbízhatatlannak bizonyult. A hatalma pedig egyre nőtt, úgyhogy ki tudja, mit fog legközelebb művelni? Kétségtelenül semmi okuk nem volt őt is magukkal vinni.

Ami pedig a többit illeti, miért is vinne mindenkit magával? A Prelátus elkövette a hibát, hogy hangot adott a gyanújának, ostobán feltételezve, hogy az Alkotó Mágiából formált pajzs mögött biztonságban lehet. A Prelátus hat nővére gyanakszik, de

ha ugyebár a Prelátus meghal, akkor senki - ideértve még magát Lilianat is - nem gyanakodhat senkire. Minek elvinni őket, ha itt is hasznosak lehetnek?

Percről percre szimpatikusabbnak találta újsütetű tervét.

- Hatodmagammal megyek.

- Megkérdezhetem, hogy a hölgyek miért kívánnak körülhajózni a nagy korláton? Az Óvilág talán nem tetszik maguknak?

A Nővér fenyegetően nézett rá.

- Megvettem magát, a hajóját és a legénységét. Eleget fizettem, hogy akkor és oda vigyenek, ahová csak akarom. A kérdések nem képezték az alku részét.

- Nővér, én csak arra gondoltam...

- Az viszont igen, hogy befogja a száját. - A Nővér egy pillanatra sem vette le a tekintetét az előtte álló férfiről. A kezében egy penge jelent meg. - A magam részéről mindig is azon a véleményen voltam, hogy a halál túl irgalmas lecke. Én a hosszabb leckék híve vagyok. Ha valaha akárcsak a gyanúja is felmerül bennem, hogy nem tartja be a mi kis alkunkat, vagy annak bármelyik apróska részletét, akkor a legénysége úgy fogja magát megtalálni, hogy még éppen él és lélegzik, de a testén egyetlen darabka bőrt sem találnak majd. Világosan beszéltem?

Blake kapitány a sárga-kék szőnyeget bámulta a lába alatt.

- Igen, Nővér.

- Akkor ez minden, kapitány. Nemsokára újra találkozunk. Álljon készenlétben, hogy bármikor felhúzhassa a horgonyt, ha a hat nővér megérkezik.

Miután a férfi elment, a Nővér elővett egy tartalék dacrát egy fiókból. Rákönyökölt az asztalra, és figyelte az ujjai között pörgő pengét. Sosem szeretett semmit a véletlenre bízni. Jobb, ha nem hagy elvarratlan szálakat maga mögött.

Valakinek el kell távolítania Richard Rahlt az útból. Olyasvalakinek, aki nem utazik velük. A Nővér elmosolyodott. Valakinek, aki feláldozható.

22. FEJEZET

Richard törökülésben üldögélt, térdén a csupasz pengével. A mriswith-köpenyt viselte, nehogy Pasha vagy Verna Nővér megsejtse, merre jár. Nem akarta, hogy egyikük is megtudja, hogy a naplementét a Hagen erdőben várta meg. Ha valahogyan rájönnének, biztosan utána indulnának.

Talált egy apró tisztást, mely elég magasan feküdt, hogy a talaj száraz legyen, és napnyugta óta ott várt. Az ágak mögül kilátszott a telihold fénye, és Richard úgy becsülte, nagyjából két tenyérnyi magasan járhatott. Nem tudta, minek kellene történnie naplemente után, de ez idáig minden ugyanolyan volt, mint amikor korábban ott járt.

Viszonozta Liliana kiáltását, és a nő előlépett az egyik tölgyfa mögül. A Nővér körülnézett. Nem ijedt pillantás volt, hanem magabiztos, felbecsülő tekintet.

Törökülésbe ereszkedett ő is, szemben a férfival.

- Megszereztem a tárgyat, amiről beszéltem.

Richard megkönnyebbültem mosolygott.

- Köszönöm, Liliana.

A nő elővett valamit a köpenye alól. A hold fényénél Richard láthatta, hogy egy apróska szobor volt az, mely egy átlátszó ásványdarabot tartó emberi alakot formázott. Liliana feljebb emelte, hogy jobban látszon.

- Mi ez?

- Ez a kristály itt arra jó, hogy felerősítse a varázserőt. Egymagamban nem áll hatalmamban levenni rólad a Rada'Hant, ha valóban birtokosa vagy a Pusztító Mágjának, mert nekem csak az Alkotó jutott. Ezt majd az öledbe veszed, és mikor az elménk egyesül, ez majd felerősíti a varázserődöt, hogy együttes erővel legyőzhessük a gallért.

- Rendben. Kezdhetjük.

A nő visszavette a szobrot.

- Addig nem, amíg a többit el nem mondtam.

Richard belenézett a fakókék szempárba és a benne úszkáló sötétebb pöttyökbe.

- Akkor mondd el!

- Te magad azért nem vagy képes a gallértől megszabadulni, mert nincs meg a hozzá szükséges képzettséged. Egyelőre nem tudod irányítani a hatalmadat. Ez majd segít legyőzni ezt az akadályt, legalábbis remélem.

- Az a gyanúm, hogy fel akarsz készíteni valami kellemetlen dologra.

A nő bólintott egyet.

- Nem tudod a mágia áramlását szabályozni, így ki leszel szolgáltatva a kristály erejének. De a kristály nem ismeri a fájdalom fogalmát. Egyszerűen azt teszi, amit kell, amire szükséged van.

- Tehát lehet, hogy fájni fog. Ezennel felkészültem a fájdalomra. Fogjunk bele!

- Nem „lehet”, hanem biztos - emelte fel az ujját figyelmeztetően Liliana. - Richard, ez egy veszélyes beavatkozás. Igenis fájni fog. Olyan érzés lesz, mintha kettészakadna az elméd. Tudom, hogy mindenáron végig akarod csinálni, de nem szeretnék hiú ábrándokba ringatni. Olyan érzés lesz, mintha meghalnál.

Richard érezte, hogy a hátán csorog a veríték.

- Nincs más választásom.

- A Hant arra fogom irányítani, hogy megtörje a gallér erejét. A kristály belőled fogja a szükséges energiát kiszívni, hogy segítsen benne. Fájdalmas lesz.

- Liliana, képes vagyok elviselni a fájdalmat. Annyi fájdalmat, amennyire csak szükség van. Végig kell csinálnom!

- Figyelj rám, Richard, tudod, hogy elszántad magad, de figyelj ide végre! El fogom szívni belőled a varázserőt, hogy levehessem a gallért. Azt fogod érezni, hogy magát az életerőt szípolozom ki belőled. Az elméd úgy fogja értelmezni, hogy az

életemtől akarlak megfosztani. Meg kell birkóznod azzal az érzéssel, hogy elszáll belőled az élet. Egészen addig tűrnöd kell, amíg a gallér ketté nem roppan. Ha megpróbálsz védekezni, amikor az erőnk egyesül, ha megakadályozol benne...

- Azt akarod mondani, hogy ha nem bírom ki, nem állhatok ellent, igaz? Ha megpróbálom megakadályozni, hogy elhagyjon a varázserő, akkor a kristály megöl, ugye?

- Igen. Semmilyen körülmények között nem szabad harcolnod ellene. Ha nem hallgatsz rám, meghalsz.

A nő hangja nagyon komoly volt.

- Meg kell bíznom bennem, és hagynod, hogy tegyem, amit muszáj, mert ha nem, akkor te is meghalsz, és utána Kahlan is. Biztos vagy benne, hogy képes vagy rá?

- Liliana, képes vagyok bármit megtenni, bármit elviselni, hogy megmenthessem. Bízok benned. Az életem a kezébe teszem.

A nő végül bólintott, és a szobrot Richard ölébe helyezte. Hosszan a szemébe nézett, majd megcsókolta a mutatóujját, és a férfi arcához érintette.

- Akkor együtt, fejest a semmibe! Köszönöm a bizalmat, Richard, Nem is tudod, milyen sokat jelent ez nekem!

- Mint ahogy nekem is, Liliana. Mit kell tennem?

- Csak azt, amit eddig. Csak próbáld a Hant megérinteni, mint máskor, és bízd rám a többit!

A nő előrébb húzódott, amíg a térdük össze nem ért. A könnyöküket a térdükön nyugtatták, és megfogták egymás kezét. Egy mély lélegzetet véve lehunyták a szemüket.

Eleinte ugyanolyan érzés volt, mint az órákon. Richard teljes erejével az Igazság Kardjára összpontosított. A fájdalom először csak egy kellemetlen bizsergés volt, majd egyre lejjebb húzódott, és megtelepedett a keresztcsont tájékán. Olyan volt, mint egy meghúzódott izom. Lassacskán újra felfelé kezdett vándorolni.

Hirtelen vörösen fellobbant, egyszerre mindenütt, akár az Agiel ereje: forró, sugárzó fájdalom, mintha a csontok belseje pörkölődne éppen. Denna megtanította elviselni a fájdalmat. Richard csendben hálát adott a lánynak azokért a kízó leckékért. Lehet, hogy éppen ez segíti át ezen a megpróbáltatáson, hogy megmenthesse Kahlant.

A gyötrő fájdalomtól elakadt a lélegzete. A háta görcsbe rándult. Az arcát azonnal elöntötte a veríték. A tüdeje égett az levegőhiánytól. Minden erejére szüksége volt, hogy valahogyan képes legyen ismét lélegezni.

Agyába pokoli fájdalom robbant. Az agónia megfosztotta az időérzékétől. Kínlódva, fogcsikorgatva igyekezett megtartani az elméjében a kard képmását. Az arcán könnyek csorogtak. Ki kell bírnia!

Úgy érezte, mintha minden idegszálát tűz égetné. Azt hitte, a szeme mindjárt szétpattan. Vagy a szíve robban fel. A pulzáló fájdalom minden lüktetésére meg-megrándult. A kín emberfeletti volt.

Azután kénytelen volt rájönni, hogy az eddigiek még csak a kezdet volt. Már mozdulni, levegőt venni, vagy üvölni sem volt képes. Mintha a lelkét próbálták volna kirángatni a testéből.

Pontosan úgy történt, ahogyan Liliana előre mondta, az érzés olyan volt, mintha a kristály magát az életerőt szívna ki belőle. Hirtelen elöntötte a rémület, hogy nem fogja túlélni. Érezte, hogy a belsejében formáló ürbe lassan a halál hidege kúszik be. Az eszméletvesztés peremén úgy sejtett, hogy valami nincs rendjén. A pánik egyre inkább elhatalmasodott rajta, de aztán azt is magával rántotta a testéből kiáramló ciklon.

Üvölni szeretett volna - mintha az bármit is enyhített volna a kínon - de képtelen volt rá. Az izmaiból már kezdett elszállni az élet. Már nem bírt levegőt venni, nem bírta a fejét sem felemelni.

Kérlek, Liliana, könyörgöm, igyekezz! Kérlek!

Megpróbált nem ellenállni. Magában imádkozott, hogy legyen ereje nem küzdeni. El kellett jutnia Kahlához. A lánynak szüksége volt rá!

A szemem nyitva van - döbrent rá hirtelen, mikor rájött, hogy látja a szobrot az ölében. A feje erőtlenül lógott. A kristály tompa narancsszínű fénnel izzott. Egy kósza gondolat feltételezte, hogy az izzás nyilván azt jelenti, hogy a kristály valóban működik. Richard úgy érezte, szétesik a feje. Félig-meddig arra számított, hogy vércseppeket lát majd lehullani, de csak az izzás erősödött a kristályban.

Kérlek, igyekezz már!

A szeme előtt fekete karikák táncoltak. Már a kibírhatatlan fájdalom is távolinak tűnt. Érezte, hogy lassan elszáll belőle az élet. Valami hátborzongató ürességet érzett közeledni, amelyet addig elképzelni sem bírt.

Halványodó elméjében hirtelen ismerős jelenléte érzett. Mriswithek!

Érezte, hogy a közelben ólálkodnak. A félelme újraéledt. Körbevették őket, és közeledtek.

Aztán valahonnan nagyon távoltól Liliana hangját hallotta.

- Várjatok kincseim! Ha befejeztem, megkaphatjátok, ami marad belőle, de várjatok a sorotokra!

Richard lelki szemei előtt halványan látta a mriswitheket, mint eddig is, ha a közelében voltak. Amikor a nő megszólalt, a szörnyek elhátráltak.

Miért mondana Liliana ilyet? És a mriswithek miért engedelmeskednének neki? Talán beleőrült a fájdalomba, és most hallucinál?

Aztán egy másfajta jelenléte érzékelt, közvetlenül a háta mögött. Nem egy mriswithet. Valami sokkal hátborzongatóbbat. A nyakán érezte a szörny forró, bűzös leheletét.

Liliana hangja fenyegető sziszegéssé torzult.

- Azt mondtam, várjatok!

A jelenlét eltávolodott, de nem olyan messze, mint a mriswithek.

Hogy értette azt, hogy megkaphatják, ami marad? Egyszerű. Hiszen haldoklott. Egyértelműen érezte, hogy elszökik belőle az élet. Haldoklik.

De nem. Liliana előre figyelmeztette, hogy ezt fogja hinni. Minden úgy történt, ahogyan mondta, ennyi az egész. Erősnek kellett lennie Kahlán kedvéért. De már annyira kevés maradt, amit adhatott volna. Haldoklott. Tudta, hogy így van. A szobor

egyre fényesebben világított az ölében.

Ismét érezte a forró lehetet a nyakán. Hallotta, amint a szörny felmordult. Richard a pokolba kívánta.

Ismét Liliana fenyegető hangja hallatszott:

- Várj a sorodra! Egy perc és végzek veled, aztán a tied lehet! Várj!

Ebben a pillanatban egy belső hang arra figyelmeztette Richardot, hogy ha meg akar menekülni, ez a lehető legutolsó esélye tenni valamit. Most vagy soha. A kétségbeesés hirtelen elhatározásra juttatta.

Mélyen belül, az elméje magjában, a léte, a lelke középpontjában Richard akarata mozgásba lendült, és a pusztá akaraterő végső erőfeszítésével visszarágadt a hatalmát, az életerejét - saját magát.

Mennydörgő robbanás hallatszott, és a légnyomás messze repítette kettejüket egymástól. Richard a hátán ért földet, a tisztás egyik szélén, Liliana pedig a másikon. Az Igazság Kardja közepén hevert. A mriswithek és az a másik szörnyeteg beleolvadtak az éjszakába, ahonnan jöttek.

Richard levegőért kapkodott. Felült, és megrázta a fejét. A szobor közepén hevert a földön, a kard mellett. A narancsszín izzás eltűnt.

Liliana könnyedén felemelkedett. Úgy látszott, mintha egy láthatatlan kéz segítette volna fel. A látványtól a férfi hátán felállt a szőr.

A nő gonoszul elmosolyodott. Richard nem is hitte volna, hogy képes ilyen aljas vigyorra. Megborzongott.

- Ó, Richard, pedig annyira közel jártam már! Életemben nem éreztem még ekkora erőt. Fogalmad sincs róla, milyen csodás hatalom birtokosa vagy! De akkor is meg fogom szerezni magamnak!

Richard körülnézett, mintha azt próbálná eldönteni, merre meneküljön. Ostobának érezte magát, ugyanakkor pedig borzasztó veszteség érzése töltötte el.

- Liliana, én megbíztam benned! Azt hittem, kedvelsz!

A nő megvonta a vállát, aztán lassan újra elmosolyodott.

- Igazán? Talán így is van. Talán ezért akartalak megkímélni. De most már nem maradt más, csak a nehezebb út.

Richard pislogott.

- Ezt hogy érted?

- A *quillion* kíméletesebb lett volna. Már sok férfitől vettem el a varázserejét. De te ellenálltál, míg ők képtelenek voltak erre. Most kénytelen leszek elevenen megnyúzni, hogy megkaparintsam a hatalmadat. Először persze kénytelen vagyok ártalmatlanná tenni. Tehetetlenül fogsz feküdni, miközben lenyúzódom rólad a bőrt.

A nő kinyújtotta a kezét. A hatalmas tölgyfa mögül egy kard bukkant elő, és odalebegett hozzá a sötétből.

Liliana egy kiáltással keresztülvágott a tisztáson. A kardja megvillant a holdfényben.

Richard gondolkodás nélkül a kardja felé lendítette a kezét, miközben a mágiát szólította. A válasz azonnali volt. A harag szétáradt a testében. Liliana feléje sújtott, de közben az Igazság Kardja Richard kezébe szökött. A kard, a mágia és a szellemek mind őt segítették. Keresztbe kapta maga előtt a pengét, kivédve Liliana támadását.

Richard egy pillanatra elcsodálkozott, hogy a nő kardja nem tört azonnal darabokra, de aztán már mozdult is. A tánc a halállal újból elkezdődött.

Richard sorra kivédte a nő csapásait, Liliana pedig az övéit. Richard olyan támadásokat hárított sikerrel, amire nem lehetett volna képes, de Liliana is emberfeletti gyorsasággal kerülte ki az Igazság Kardját. A nő úgy mozgott, mint a szélvész, és az utolsó pillanatban minden cselet elkerült. Richardnak olyan érzése támadt, mintha egy árnnal próbálna vívni. Ember nem lehetett képes így mozogni. Maga Richard sem tudta felvenni vele a versenyt.

A háta mögött ismét megérezte az undorító jelenlétet. Félreacsapta a nő pengéjét, aztán megperdül, és a lecsapó kobra sebességével lendítette meg a kardot. Egy pillanatra hatalmas tépőfogakat és egy izzó szempárt látott, aztán a kard akadályba ütközött, és a szörnyeteg pofája felismerhetetlenné vált.

Hallotta, hogy Liliana kardja süvítve közeledik. Előrelendült, és átbucskázott a lehanyatló rém felett. Egy gurulással újra talpra ugrott, és viszonzta a támadást. Az tisztáson a fém csikorgó fém sikolya hallatszott újra meg újra.

Richard rájött, hogy a nő kardja valamiképpen rokona az Igazság Kardjának. A fegyver méltó ellenfele volt a sajátjának. Ráadásul Liliana olyan varázshatalommal bírt, amiről Richard legfeljebb csak álmodhatott. Ezt hamarosan meg is tapasztalhatta.

Mindketten szélvészkként tomboló dühvel vetették magukat a csatába, utolsó csepp erejüket beleadva minden egyes csapásba, de a nő egyszer csak hátrébb lépett, és kardpenge helyett egy lángcsóvát repített Richard felé. A férfi az utolsó pillanatban elvetődött az útjából, és a lövedék egy fába csapódott a háta mögött. A fatörzs szilánkokká robbant szét, és a fa koronája Richardra zuhant, leverve a férfit a lábáról.

Liliana minden csapással karvastagságú ágakat átszelve igyekezett utat törni felé. A faágak ugyanúgy felrobbantak a kard érintésétől, mint a fatörzs a tűzcsóvától. Richard nagy nehezen talpra evickélt, aztán visszaszorította a nőt a fák közé.

Újra és újra összecsapva haladtak lefelé a meredek lejtőn. Richard elkezdte elemezni a nő taktikáját. Liliana dühödte erővel küzdött, de minden kecsesség nélkül, akárcsak egy katona a frontvonalon. Nem is tudta, honnan jött a tapasztalat az összehasonlításhoz, csak annyit, hogy a kard segített benne.

A nő széles ívű csapásai védtelenül hagyták minden egyes támadás után. Richard megpróbált előnyt kovácsolni a nő hibájából, de amikor végre sikerült volna bevinnie egy döfést, valami félrecsúsztatva a kardját a védtelennek tűnő has előtt. Lilianát mágia is védte.

Richard teljesen kimerült, egyedül a tomboló harag tartotta talpon, míg Liliana még csak ki sem fulladt.

- Nem győzhetsz, Richard! Az enyém vagy!

- De miért? Végül úgysem győzhetsz!

- Akkor is megkapom a jutalmamat.

Richard lebukott egy fa mögé, alig kikerülve egy csapást, mely nyomán faforgácsok repültek szerteszét.

- Ha segítesz az Őrzőnek kiszabadulni, el fog pusztítani minden élő!
- Gondolod? Hát tévedsz! A szolgálát meg fogja jutalmazni. Olyan jutalmat kapok tőle, amire a Teremtő sosem lenne képes!
- Richard újra felé dőlt, de a kard hegye ismét félresiklott a láthatatlan akadályon.
- Nem látod, hogy csak hazudik?
- A nő pengéje centikkel az arca előtt süvített el. Liliana könyörtelen precizitással támadott.
- Egyezséget kötöttünk. Az esküm kötelez.
- Azt hiszed, be fogja tartani az ígérte?
- Állj át hozzánk, Richard, és megmutatom micsoda dicsőség Őt szolgálni! Örök élet lesz a jutalmad!
- Richard felugrott egy kisebb sziklára.
- Soha!

Liliana szenvtelen, hideg arccal nézett fel rá.

- Azt hittem, szórakoztató leszel, de kezdek unatkozni.

A nő felemelte a bal kezét. Az ujjából tekergőző, kígyózó villám indult el Richard felé, de ilyen villámot a férfi még sohasem látott.

A villám fekete volt.

Fény és hő helyett sötét űr cikázott át a levegőn, olyan sötét, mint az Éjkő, mint Orden szelencéi, vagy mint maga a halál. A hold sápadt fénye világos nappal volt hozzá képest.

Richard tudta, hogy Pusztító Mágiát lát.

Liliana végigsöpörte a villámmal a sziklát, ahol Richard állt. A varázslat kettéhasította a sziklát a férfi lába alatt, könnyedén, mintha puha vaj lenne, egy arasznyi sávban eltüntetve a követ. A szikla felső része rázuhant az alul megmaradt darabra. A villám a szikla háta mögött egy jó darabon a fákat is kettészelte. A leomló kő és a kidőlő fák zaja fülsüketítő volt.

Richard elvesztette az egyensúlyát, hanyatt esett, és legurult a meredek lejtőn. Széttárt karral próbálta fékezni az esést, és amikor a hasán földet ért a lejtő alján, azonnal a hátára fordult. Felnézett, és megdöbbent.

Liliana ott állt felette, és a kardját két kézzel a feje fölé emelte. Az alapján, ahova nézett, Richard tudta, hogy a nő a lábait készül levágni. Látta, amint a kard megindult a lefelé tartó íven.

A taktikája nem vált be. Muszáj volt valamit gyorsan kitalálnia, különben itt fog elpusztulni.

A nő pengéje elmosódott folt volt a levegőben. Richard elernyed, átadta magát a belső énjének, a Tehetségnek. Muszáj megadnia magát annak, amit ott talál, vagy meg fog halni. Ez volt az utolsó esélye. Megtalálta a belsejében a nyugalom központját, és engedett a késztetésnek.

A következő pillanatban az Igazság Kardja a kezében volt, és éppen felfelé dőlt vele. Elfehéredő ujjakkal szorította a markolatot. A penge hófehéren világított a félhomályban.

Minden maradék erejét beleadta a mozdulatba, és a sistergő fehér penge becsúszott Liliana bordái alá. Amikor a kard átvágta a gerincét, és a hegye kibukkant hátul, a két lapockája között, a nő elernyed. Egyedül a kard és a férfi izmai tartották talpon.

A szája tétován kinyílt. Erőtlen kezéből kihullott a kard, és mellette beleállt a földbe. Tágra nyíló, világos szemei Richardra szegeződtek.

- Megbocsátok neked, Liliana - suttogetta Richard.

Liliana két keze megvonaglott. Szemébe rémület költözött. Megpróbált mondani valamit, de csak véres buborékok jöttek a torkából hang helyett.

Aztán egy fülsüketítő csattanás hallatszott, akár a mennydörgés, de villám helyett teljes sötétség hömpölygött végig az erdőn. Az érintésétől Richard szíve kihagyott egy ütemet. Amikor a sötétség felszállt - a holdfény szinte vakító volt - Liliana már nem élt.

Az Őrző eljött a lelkéért.

Azelőtt, amikor a kard varázsserejét hívta segítségül, mindig pontosan tudatában volt annak, hogy mit tesz. Ezúttal viszont aszerint cselekedett, amit Nathan mondott - szabad utat engedett az ösztöneinek. Tulajdonképpen saját magát is meglepte vele, hogy egyetlen pillanat alatt fehérre változtatta a pengét, ráadásul teljesen ösztönösen.

A benne lakozó Han pontosan tudta, hogy erre van szükség az Őrző gyűlöletével szemben. Richardot teljesen felkészületlenül érték a történetek. Lenézett Lilianára, és kihúzta belőle a kardot. Megbízott benne, megosztotta vele a titkait. Most pedig...

Rádöbbsent, hogy egy tapodtat sem haladt előre - a nyakörv még mindig rajta volt, és fogalma sem volt, hogyan szedhetné le. Nyakörv ide vagy oda, megtalálja a módját, hogyan jusson át a korláton, a Palota körül. Elhatározta, hogy összeszedi a holmiját, aztán megpróbál valahogyan átjutni a láthatatlan falon.

Miközben a kardot beletörölte a halott Nővér ruhájába, felidézte magában, hogy a fegyvere a tisztás közepén hevert, tőle jókora távolságra. Valahogyan a mágiával együtt a kardot is magához szólította. A fegyver átszökken a levegőn, egyenesen a kezébe.

Letette a pengét a földre, és próbaképpen újra felidézte magában a kard mágiáját. A harag vörösen fellobbant, ahogy mindig is. Kinyújtotta a kezét, és megpróbálta odahívni a fegyvert. De a kard mozdulatlanul hevert tovább. Akárhogy próbálkozott, képtelen volt egy centit is mozdítani rajta.

Végül mérgesen felkapta, és visszatette a hüvelyébe. Kihúzta Liliana kardját a földből, és kettétörte a térdén. Amikor a darabokat félrehajította, egyszer csak meglátott valami fehéret a földön.

A kiszáradt holttestből szinte csak a fehérülő csontok látszottak a holdfényben. A tetemből csak a felsőtest maradt meg. Richard először azt feltételezte, hogy a többi a vadállatok martaléka lett, de aztán kicsivel arrébb megtalálta a medencecsontot, a lábakkal együtt. A combcsontok köré tekeredett ruhafoszlányok megegyeztek a felsőtesten talált maradványokkal.

Richard letérdelt, és közelebből is megvizsgálta a torzót. Mégsem a vadállatok voltak. Egyetlen csonton sem találta

fogaknak semmi nyomát. Pontosan úgy hevert minden csont, mint ahogy oda kerülhetett.

Richard a homlokát ráncolta, mikor meglátta, hogy a gerinc ágyéki csigolyái teljesen szétroncsolódtak. Még sosem látott csontot, ami így tört volna szét. Olyan volt, mintha a nőt elevenen szétrobbantották volna.

Elgondolkozva térdelt le a csontok mellé. Egészen biztos volt benne, hogy a nővel mágia végzett.

- Ki tette ezt veled? - suttogetta a holttesthez.

A hold pislákoló fényében az egyik csontkar emelkedett fel. Az ujjak lassan kiegyenesedtek. A tenyérből egy vékony lánc hullott alá, és akadt fent az egyik ujjpercen.

Richard hátán égne állt a szőr. Óvatosan elvette a láncot. A végén egy függő lógott. Felemelte a fény felé, és látta, hogy a függő tulajdonképpen egy aranydarab, amit valaki „J” betű formájára hajlított.

- Jedidiah - suttogetta Richard, bár maga sem értette, miért olyan biztos benne hirtelen.

23. FEJEZET

Richard a köhídhöz közeledve nagy nyüzsgést látott. Az egyik szélén egész tömeg gyűlt össze, és mindenki a folyót nézte odalent. A hídra érve átfurakodott az emberek között, míg az alacsony korláthoz nem ért. Közben megpillantotta Pashát, aki az ív csúcsán állva szintén a vizet fürkészte.

- Mi történt itt? - kérdezte, és a lány mögé lépett.

Pasha megperdült a hangja hallatán. Egészen elsápadt, amikor meglátta.

- Richard, én azt hittem... - nézett le a vízre, aztán vissza a férfire.

- Mit hittél?

A lány a nyakába ugrott.

- Ó, Richard, azt hittem, meghaltál! Teremtőnek hála, hogy élsz!

Richard kibontakozott az ölelésből, aztán kihajolt a korláton, és lenézett a folyó sötét csikjára. Odalent több fáklyával felszerelt, apró csónak vontatott egy halászhálóba gabalyodott testet. A pislákoló fényben is ki tudta venni a vörös kabátot a vízben.

Richard végigrohant a hidon, majd le a partra. Éppen akkor ért oda, mikor a csónakok kikötni készültek. Kikapta a hálót az egyik ember kezéből, és a partra húzta.

A vörös kabát hátulján egy apró, kerek lyuk tátongott. A testet a hátára fordítva Perry üres tekintetével találkozott. Richard felnyögött.

A Második Szabály. Perrynek azért kellett meghalnia, mert Richard ismét megszegte. Jót akart, a legjobb szándék vezérelte, és mégis ez lett a következménye. A dacrát nem Perrynek szánták. A gyilkos azt hitte, Richard van a kabát alatt.

Pasha ott állt mögötte a parton.

- Annyira megijedtem, Richard! Azt hittem, te vagy az - fakadt sírva. - Mit keresett rajta a kabátod?

- Kölcsönadtam - felelte a férfi, és egy pillanatra magához ölelte. - El kell mennem, Pasha.

- Ugye, nem a Palotából akarsz elmenni? Nem gondoltad komolyan, ugye? Tudom, hogy nem. Nem mehetsz el, Richard!

- De igen, minden szót komolyan gondoltam. Jó éjt, Pasha.

Othagyta a halászokat a hullával, és a szobája felé indult. Valaki meg akarta ölni, és nem Liliana volt az. Valaki más is rá vadászott.

Miközben a holmiját pakolta a zsákjába, egyszer csak kopogtak. Egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, egy félig összehajtott inggel a kezében. Aztán kintről Verna Nővér hangját hallotta bebocsátást kérni.

Richard feltépte az ajtót, és éppen leszidni készült, de az asszony arca láttán torkára fagyott a szó. Verna Nővér a semmibe bámulva állt az ajtó előtt.

- Mi történt? - kérdezte tőle Richard, és a karjánál fogva betessékelte a szobába. - Gyere, ülj le!

A nő leült a szék peremére. Richard eléje kuporodott, és meg fogta a kezét.

- Verna Nővér, mi a baj?

- Alig vártam már, hogy visszagyere! - A feldagadt, vörös szempár végre Richard tekintetét kereste. - Richard - mondta megtört hangon - most nagy szükségem lenne egy barátra. Azért jöttem ide hozzád, mert nincs senki más, akihez fordulhatnék.

Richard habozott. A Nővér tisztában volt a feltételeivel, bár most már tudta, hogy a nő nem képes leszedni róla a nyakörvet.

- Richard, amikor Grace és Elizabeth Nővér meghaltak, a varázserejük rám szállt. Nagyobb hatalmam van, mint bármelyik Nővérnek a Palotában. Úgy értem, mint bármelyik közönséges Nővérnek. Tudom, hogy nem hiszel nekem, de nem hiszem, hogy ez elég lenne hozzá, hogy le tudjam venni a gallért rólad. De azért szeretném megpróbálni.

Richard tudta, hogy nem sikerülhet. Legalábbis ezt mondták neki. De hátha Nathan tévedett.

- Rendben, van, akkor próbáld meg!

- Azt hiszem, fájni fog...

Richard gyanakodva húzta össze a szemöldökét.

- Vajon miért nem lepődtem meg ezen?

- Nem neked, Richard. Nekem.

- Ezt hogy érted?

- Rájöttem, hogy Pusztító Mágiád is van.

- És ennek mi köze hozzá?

- Te magad zártad a Rada'Hant a nyakad köré. A gallér a viselője mágiáját felhasználva záródik össze. Én viszont csak az Alkotó Mágiának parancsolok. Nem hiszem, hogy ezzel meg tudnám szakítani a köteléket. Nincs hatalmam a Pusztító Mágiád felett. Szembe fog szállni a próbálkozással, és ezzel fájdalmat fog nekem okozni. De nem kell félned, neked nem árthat.

Richard már nem is tudta, mit tegyen, kinek higgyen. A Nővér a kezét a férfi nyakára helyezte, a gallér oldalára. Mielőtt a szeme becsukódott volna, Richard meglátta a jól ismert elhomályosuló tekintetet. A nő a Hant szólította.

Richard kezét a kardmarkolaton tartotta, és megfeszített izmokkal állt készenlétben, arra az esetre, ha a Nővér ártani próbálna. Nem akart ilyesmit feltételezni Verna Nővérrel, de ugyanakkor Lilianáról sem hitte volna, hogy képes az életére törni.

Az asszony homloka ráncba gyűrődött. Richard mindössze egy kellemes, meleg bizsergést érzett. A szobában mély zúgás hallatszott. A szőnyeg sarkai felpöndörödtek. Az ablaküvegek rázkódtak a keretükben. Verna Nővér reszketett az erőfeszítéstől.

Az álló tükör szétrebbent a hálószobában. Az erkélyajtó kivágódott, ripityára törve az üveget. A függönyök kilibbentek a szabadba, mintha szél fújna. A plafonról elkezdett potyogni a vakolat, és az egyik vitrin hatalmas robajjal felborult.

A nő fájdalmasan nyöszörögni kezdett, az arcán remegett a hús.

Richard megfogta a kezét, és elhúzta a nyakától. A Nővér kis híján összerogyott.

- Ó, Richard, annyira sajnálom! - mondta gyászos hangon. - Nincs elég hatalmam hozzá.

Richard átölelte, és magához szorította.

- Semmi baj. Elhiszem, Nővér. Tudom, hogy megpróbáltad. De megtaláltad a barátot, akit kerestél.

A nő erősen belekapaszkodott.

- Richard, ki kell jutnod innen!

Richard visszasegítette a székre, és a nő letörölte a kudarc könnyeit. Richard a sarkára kuporodott előtte.

- Mondd el, mi történt!

- A Sötétség Nővérei vannak a Palotában!

- A Sötétség Nővérei? Azok kik?

- A Fény Nővéreinek az a feladata, hogy a Teremtő fényét eljuttassák minden élőhöz. A Sötétség Nővérei az Őrzőt szolgálják. Bár eddig még a létezésüket sem tudták soha bebizonyítani. A bizonyíték nélküli vádaskodás büntett a Palota törvényei értelmében, Richard, tudom, hogy örülségnak hangzik, és hogy nem hiszel nekem, de...

- Ma éjjel megöltem Liliana Nővért. Hiszek magának, Nővér.

A nő pislogott.

- Hogy mit csináltál?

- Azt ígérte, leszedi a nyakörvet. Rávettem, hogy a Hagen erdőben találkozunk. Ott aztán megpróbálta megkaparintani magának a Tehetségemet.

- Ez lehetetlen! Egy nő nem képes egy férfi Tehetségét elvenni, sem pedig fordítva! Egyszerűen nem lehetséges.

- Ő azt állította, hogy már számtalanszor megtette. És nekem is lehetségesnek tűnt, amikor megpróbálta. Éreztem, hogyan szipolyozza ki belőlem az erőt. Majdnem sikerrel járt. Nagyon közel jártam a halálhoz.

A nő hátrasöpört egy göndör tincset.

- El sem tudom képzelni, hogyan...

Richard elővette a szobrot.

- Ezt használta hozzá. A kristály narancsszínben izzott közben. Tudod, mi lehet ez?

Verna Nővér a fejét rázta.

- Azt hiszem, már láttam valahol, de nem emlékszem pontosan. Nagyon régen volt már. Még mielőtt érted indultam volna. De mi történt aztán?

- Amikor ezzel nem sikerült, mert küzdöttem ellene, egyszerre csak előhívott egy kardot az árnyak közül. Meg akart sebezni vele. Azt mondta, elevenen fog megnyúzni, így az erőm belé áramlik majd. Megpróbálta levágni a lábamat, de valahogy sikerült legyőzőm. És, ami a legijesztőbb, Verna Nővér, az az, hogy láttam őt Pusztító Mágiát használni. Ráadásul valaki más is az életemre tör. Kölcsönadtam a vörös kabátomat Perrynek. Most húzták ki a testét a folyóból az előbb. Valaki hátszúrta egy dacrával.

A nő megborzongott.

- Drága Teremtőm! - Idegesen babrált az ujjával. - A Palotában tudják, hogy a Pusztító Mágia birtokosa vagy. Arra akarnak felhasználni, hogy leleplezd a Sötétség Nővéreit.

Verna Nővér megfogta a férfi kezét.

- Richard, sajnálom, hogy részt vettem ebben az egészben. Meg kellett volna kérdőjeleznem néhány dolgot. Ehelyett úgy cselekedtem, ahogy akkor helyesnek látszott.

- Mit kellett volna megkérdőjelezni?

- Bocsáss meg nekem, Richard! Sohasem kellett volna a Rada'Hant feltennem a nyakadra! Nem volt rá szükség. Nekem azt mondták, az Újvilágban nincsenek többé varázslók, hogy segítsenek a tehetséges fiúkon. Én tényleg azt hittem, a segítségem nélkül nincs esélyed. A barátod, Zedd, ő megvédhetett volna a hatalmadtól. A Prelátus tudta, hogy van, aki segítsen neked. Mégis elrabolattott, a saját céljai érdekében. Nem lett volna szükség a Rada'Hanra, hogy megmenekülj.

- Tudom. Nathan elmondta.

- Te beszéltél a Prófétával? És mit mondott még?

- Hogy több hatalmam van, mint háromezer éve bármelyik varázslónak. Éppen csak használni nem tudom. Meg azt, hogy birtoklom a Pusztító Mágia Tehetségét is. Megmondta, hogy a Nővérek nem képesek lesznedni rólam a nyakörvet.

- Rettenetesen sajnálom, hogy éppen én kevertelek bele!

- Verna Nővér, téged éppúgy becsaptak, akárcsak engem. Éppolyan áldozat vagy, mint én. Mindkettőnket felhasználtak. De a legrosszabbat még nem is mondtam el! Az egyik prófécia szerint a téli napfordulóval Kahlan meg fog halni. Muszáj valahogyan megakadályoznom! És az apám, Darken Rahl, az Őrző ügynöke, itt van ezen a világon. Te is láhattad rajtam a keze nyomát. És ügynökként képes lehet elszakítani a Fátylat, ha minden kelléket megszerez addig, bár ezt kétlem. Verna Nővér, tényleg muszáj innen kijutnom! Segíts átjutni a korláton!

- Segítek neked. Valahogyan meg fogom találni a módját. Az Elveszettek Völgye már nagyobb problémát jelent. Nem hiszem, hogy még egyszer képes lennél átkelni rajta. Most, hogy a gallér felerősítette a Pusztító Mágiát, már te is vonzanád a

varázslatokat. Ezúttal nem tudnál elbújni előlük.

- Talán van rá mód. Meg kell próbálnom!

Verna Nővér elgondolkozott.

- Az Örző nyilván megpróbál megállítani, ha valóban van esély a prófécia beteljesedésre. A Sötétség Nővérei megpróbálnak majd megölni. Nem hinném, hogy Liliana volt az egyetlen.

- Ki jelölte őt ki, hogy engem tanítson?

- A feladat a Prelátusi Hivatal hatáskörébe esik. De nem hinném, hogy a Prelátus maga foglalkozna ilyesmivel. Az ilyen dolgokban általában a hivatalsegédei intézkednek.

- A hivatalsegédei?

- Ulicia és Finella Nővér.

- Azt hittem, ők a testőrei.

- Testőrei? Nem, dehogy. Legfeljebb a bürokrácia területén. A Prelátus hatalma messze meghaladja az övékét. Nincs szüksége testőrré. Persze a tanítványok könnyen azt hihetik, testőrök, mivel általában ők ketten zavarják el a csínytevőket az irodája elől. Tulajdonképpen egyrészt a Prelátus irodájában dolgoznak, másrészt van saját irodájuk is, ahol mindenféle adminisztratív feladatot látnak el.

- Lehet, hogy a Sötétség Nővérei azért támadtak rám, azért döntötték úgy, hogy cselekedniük kell, mert megtudták, hogy felfedezték őket?

- Nem, mert a Prelátus egyedül csak nekem árulta el.

- Nem hallhatta még valaki?

- Nem. Pajzs volt a szoba körül.

Richard közelebb hajolt hozzá.

- Verna Nővér, Liliana Pusztító Mágiát használt ellenem. A Prelátus pajzsa mit sem ért volna ellene. És őt az egyik hivatalsegédje osztotta be mellém.

A nő hirtelen felszisszent.

- És még ott a többi őt. Ha a külső irodában az egyikük, vagy akár mind a kettő, hallotta, amit a Prelátus mondott... Ulicia Nővér - ez az! Az ő irodájában láttam a szobrot!

Richard elkapta a csuklóját és felrántotta a székből.

- Sietnünk kell! Ha engem megpróbáltak megölni, lehet, hogy a Prelátussal is végeznek, mielőtt bárkit figyelmeztethetne!

Lerohantak a lépcsőn, aztán ki a Gillaume Épületből. Végigfutottak a sötét gyepen, végig a folyosókon és termeken. Kevin nem volt ott, de a helyén strázsáló őr nem állította meg őket. Ő is ismerte Richardot, és a Nővérekre különben sem vonatkozott semmiféle korlátozás.

Richard tudta, hogy elkéstek, amikor meglátta a Prelátus ajtajának elszenesedett maradványait kifordulva lógni a zsanérjain. Csúszva fékezett a márványpadlón. A folyosót elborították a szétszórt papírok és számlakönyvek.

Verna Nővér még csak akkor fordult be a sarkon, mikor Richard kivont karddal a kezében belépett az irodába. A helyiség úgy nézett ki, mintha egy vihart zártak volna bele. Ami Finella Nővérből megmaradt, az asztala mögött hevert. A nő többi része a szemközti falra kenődött. Richard hallotta Verna Nővér döbrent kiáltását, miközben berúgta a belső iroda ajtaját.

Szorosan a kivágódó ajtó nyomában mozogva Richard bevetődött a terembe. Egy gurulással talpon termett, kezében az Igazság Kardjával. A Prelátus szobájában még nagyobb felfordulás uralkodott, mint az előző helyiségben. A padlót majd' egy láb mélységben papírok borították. Olyan volt, mintha minden könyv felrobbant volna a polcokon, szanaszét szórva a lapjait. A nehéz diófa asztal szétforgácsolva hevert a szemközti fal tövében. Az irodában majdnem teljes sötétség volt. Fény egyedül a nyitott kertajtó felől, és a férfi háta mögül szűrődött be.

Verna Nővér fényes lángot lobbantott fel a tenyerén. A hirtelen támadt világosságban egy alakot láttak velük szemben, a felborult asztal mellett. Az alak lassan felemelte a fejét. A tekintetük találkozott. Ulicia Nővér volt az.

Richard oldalra vetődött, elkerülve a termet átszelő kékes villámot, mely lyukat ütött a falon a háta mögött. Verna Nővér vizsgozta a támadást egy sárga lángcsóvával. Ulicia Nővér kivetődött a tűz elől a kertbe. Richard követte. Verna Nővér a felborult, széthasadt asztalhoz szaladt, és elkezdte a törmelékkel arrébb dobálni.

- Hasra! - üvöltött rá Richard.

A sötét villám végigkigyózott a falon a földön lapuló férfi feje felett. A kettévágott könyvespolcok a padlóra zuhantak. A villám által vágott hasadékon Richard belátott a következő szobába, az ott keletkezett lyukon pedig a távolabbi termekbe. A szobában vakolat és lécek záporoztak.

Amikor a villámnak vége szakadt, Richard dühödten ugrott talpra, anélkül, hogy belegondolt volna, mit is csinál. Egy sötét alakot látott az ösvényen szaladni.

Az árnyak közül egy újabb fekete villám tekergett elő. Végigkaszált a kerten, nyomában kettészelt fák hanyatlottak le, ágak recsegése közepette. Az egyik kőfal félbevágva dőlt össze, hatalmas robaj kíséretében.

Amikor ez a villám is elenyészett, Richard ismét felpattant. Éppen nyomába akart eredni a menekülő Nővérnek, amikor egy láthatatlan kéz nyakon ragadta, és visszarántotta.

- Richard, jössz ide rögtön! - mordult fel bentről Verna.

Visszafutott a Prelátus irodájába, és lihegve megállt Verna Nővér előtt.

- Mennem kell...

A nő felugrott és ezúttal a hús-vér kezével markolta meg Richard ingét.

- Ugyan hová? Meghalni? Azzal meg mit érsz el? Talán azzal segítesz Kahlannak? Ulicia Nővér olyan erőknél parancsol, amit el sem tudsz képzelni!

- De így elmenekül.

- Viszont te életben maradsz. Gyere, segíts ezzel az asztallal! Azt hiszem, a Prelátus még él.

Richard újra reménykedni kezdett.

- Biztos vagy benne?

Elkezdtek a törmeléket eltávolítani a fal mellől. A Prelátus testét végül Richard találta meg az asztal egyik darabja alatt. Verna Nővérnek igaza volt, a Prelátus még élt, de súlyosan megsebesült.

Verna Nővér a varázsereje segítségével leemelte róla a nehezebb darabokat, míg Richard óvatosan leszedte a kisebbeket az apró termetű asszonyról. Be volt szorulva a fal és a legalsó polc közé, és a teste csupa vér volt.

Halkan felnyögött, mikor Richard gyengéden átnyalábolta, és kihúzta onnan. Nem sok ideje lehetett már hátra.

- Segítséget kell hívunk - mondta a férfi.

Verna Nővér végigtapogatta a Prelátus testét.

- Nagyon rossz állapotban van, Richard. Érzem némelyik sérülését. Attól tartok, ez már meghaladja az én erőmet. Nem tudom, ki segíthetne.

Richard a karjába vette a testet.

- Nem hagyhatjuk meghalni! Ha valaki, akkor Nathan tud majd segíteni.

Őrök és Nővérek érkeztek futva. Hallották a robajt, amit az udvaron végigsöprő mágia okozott. Richard nem állt meg magyarázkodni. Futtában a Próféta szállása felé próbálta óvatosan tartani a Prelátust, de a nyöszörgésből tudta, hogy komoly fájdalmai lehetnek.

Nathan belépett a szobájába az apócska kertjéből, amikor a nevét kiabálták.

- Mi volt ez a nagy láрма? Mi történt?

- Ann megsebesült.

Richard óvatosan lefektette a Prelátust az ágyra, és toporogva figyelte, amint Nathan kutatva végighúzza a kezét a test felett. Verna Nővér az ajtóból figyelte.

Nathan feltúrta a köntöse ujját.

- Nagyon komolyak a sérülései. Nem tudom, hogy meg tudom-e menteni.

- Nathan, meg kell próbálnod!

- Hát persze, hogy megpróbálom, fiam. - A varázsló az ajtó felé intett. - Ti ketten várjatok odakint! Ez beletelik egy kis időbe. Legalább egy-két óra, mire kiderül, hogy egyáltalán ért-e valamit. Hagyjatok magamra, úgysem tudtok segíteni!

Verna Nővér merev háttal ült, míg Richard fel-alá járkált.

- Richard, miért viseled annyira a szíveden a Prelátus sorsát? ide hurcoltatott, pedig nem volt rá semmi szükség!

Richard végigsimított a haján.

- Talán, mert akkor is elvihetett volna, amikor kisgyerek voltam, de mégsem tette. Engedte, hogy a szüleimmel nőjek fel. Hagyta, hogy szeressenek. Végül is mi más öröm van az életben, mint ha szeretet vesz körül? Ezt is elvehette volna tőlem, és nem tette.

- Örülök, hogy végül nem a keserűség győzött.

Richard tovább járkált, és gondolkozott. De nem bírta sokáig.

- Nővér, képtelen vagyok itt tétlenkedni! Megyek, beszélek az örökkel. Meg kell tudnunk, merre vannak a Nővérek, akik tanítottak. Az örök majd kiderítik a kedvemért.

- Gondolom, nem árthat. Menj, beszélj velük! Addig is gyorsabban telik az idő.

Richard mélyen a gondolataiba merülve ment végig a hosszú, sötét folyosókon. Ki kell derítenie, hol van most Tovi, Cecilia, Merissa, Nicci és Armina Nővér. Közülük bárki, vagy akár mindegyik, a Sötétség Nővére lehet. Ki tudja, mit terveznek éppen. Lehet, hogy éppen őt keresik mindenütt. Az is lehet, hogy...

Hirtelen bénító fájdalom dobta hátra. Olyan érzés volt, mintha valaki arcon csapta volna egy bunkósbottal. Talpra evickélt, de a világ vadul forgott, és hánykolódott körülötte. Kábán végigtapogatta az arcát, vér után kutatva, de nem talált sérülést.

A következő ütés a tarkóján csattant. Lassan a kezére támaszkodott, és megpróbált visszaemlékezni rá, hogy hol van. A gondolatok csigalassúsággal követték egymást a fejében. Próbálta megfejtetni, mi történt.

Egy sötét árnyék vetült rá. Richard óriási erőfeszítés árán botladozva talpra állt. A kard után tapogatózott, de nem tudta eldönteni melyik oldalon keresse. Nem volt képes elég gyorsan mozdulni.

- Sétálgatunk, sétálgatunk igaz, parasztfiú?

Richard felnézett és az önelégülten vigyorgó Jedidiah-val találta magát szemben. A varázsló a kezeit a köntöse ujjába rejtve tartotta. Richard végre rálelt a markolatra. Megpróbálta előrángatni a kardot. Tántorogva igyekezett a mágiát szólítani.

Miközben a düh utat tört magának a ködös gondolatok között, Jedidiah előhúzza a kezét. Egy dacrát volt nála. A varázsló felemelte a karját, markában az ezüstös pengével. Richard próbálta eldönteni, mi ilyenkor a teendő, és hogy egyáltalán valóság-e, amit lát. Talán mindjárt felébred, és rájön, hogy álom volt az egész.

A csapás lendülete hirtelen megtört, és Jedidiah szemében kialudt a fény. Előrezuhant, először lassan, aztán egyre gyorsulva, majd végül az arca a kövön csattant.

A folyosón egy csattanással sötétség viharzott végig.

Amikor a fáklyák fénye visszatért, Verna Nővér állt ott, ahol az előbb Jedidiah. A kezében ő is egy dacrát tartott. Richard térdre rogyott, és megpróbálta végre rendezni a gondolatait.

Verna Nővér odaszaladt hozzá, és két tenyere közé fogta a fejét. Richard elméje azonnal kitisztult. Talpra evickélt, és közben meglátta az apró, kerek lyukat a varázsló hátán.

- Gondoltam, jobb ha megyek, és beszélek a többi Nővérrel - magyarázta a nő. - Minél többen tudnak a Sötétség Nővéreiről, annál jobb.

- Ő volt az, nem igaz? Akit szeretted.

Verna eltüntette a dacrát a köpenye ujjában.

- Ő már nem az a Jedidiah volt, akit ismertem. Az én Jedidiah-m jó ember volt.

- Sajnálom, Verna Nővér.

A nő oda sem figyelve bólintott.

- Menj, beszélj az örökkel. Én beszélek a Nővérekkel. Ha végeztél, menj vissza Nathan szobájába! Ott találkozunk. Okosabb, ha ott alszunk egy pár órát, mint ha visszamennénk a saját szobánkba.

- Igazad van. Aztán, ha felkel a nap, összeszedhetjük a holminkat, és útra kelhetünk.

Amikor hallotta Nathant belépni a szobába, Richard felült a széken, és megdörzsölte a szemét. Verna Nővér, aki a díványon feküdt, hamarabb magához tért. Richard pislogott, és várta, hogy kitisztuljon a feje.

Mindketten sokáig fennmaradtak az előző este. Az egész Palota felbolydult. A Prelátus irodájában történtek kézzelfogható bizonyítékot jelentettek a rejtélyes Sötétség Nővéreinek létezésére. A kétkedők vetettek egy pillantást a tucatnyi falat átszelő, sima szegélyű hasítékra, vagy a kettészelt fatörzsekre a kertben, és azonnal láthatták, hogy erre kizárólag a Pusztító Mágia lehetett képes.

Richard meghagyta az öröknek, hogy diszkrétan próbálják megkeresni a hat Nővért, Ulicia Nővért, és az öt tanítóját. A Nővérek maguk is keresésbe kezdtek. Richard elment Warrenhez is, hogy elmondja neki, mi történt.

Richard nyújtózott, és talpra állt.

- Hogy van Ann? Felépül valaha?

Nathan megviseltnek tűnt.

- Végre elaludt, de egyelőre egyebet nem tudok mondani. Ha pihent egy keveset, talán folytathatom majd a kezelést.

- Köszönjük, Nathan. Tudom, hogy Ann nem is lehetne jobb kezekben.

A mágus savanyú arccal mordult egyet.

- Azt várjátok, hogy meggyógyítsam a fogvatartómat...

- Ann biztosan hálás lesz majd. Talán meggondolja magát veled kapcsolatban is. Ha pedig nem, akkor visszajövök, és megpróbálok én segíteni.

- Visszajössz? Ezek szerint készülsz valahova?

- Igen, Nathan, és szükségem lenne a segítségedre.

- Ha viszont segíték, akkor a végén a makacs fejedbe veszed, hogy elrohanj romlásba dönteni az egész világot.

- És a prófécia azt mondják, hogy a te feladatod engem megállítani?

Nathan fáradtan felsóhajtott.

- Ezúttal mit akarsz?

- Hogyan juthatok át a korláton? A nyakörv nem enged ki.

- Miből gondolod, hogy tudom a választ?

Richard mérgesen közelebb lépett a vén varázslóhoz.

- Nathan, ne játsszunk egymással, jó? Nincs türelmem hozzá, és nagyon fontos, hogy kijussak. Nagyon jól tudom, hogy valahogyan átjutottál rajta. Együtt mentél a Prelátussal Aydindrilbe a Mágustoronyba, a könyvért. Emlékszel?

Nathan kisimította a ráncokat a köntöse ujján.

- Egyszerűen csak le kell szigetelni a Rada'Hant. Engem Ann juttatott át, de Verna Nővér ugyanúgy meg tudja csinálni. Mindjárt elmagyarázom neki, mit kell tennie.

- És mi a helyzet az Elveszettek Völgyével? Ott hogyan juthatok keresztül?

Nathan szemébe sötét fény költözött, és megrázta a fejét.

- Túlságosan nagyra nőtt a varázshatalmad hozzá. A gallér segítette az erőd kibontakozását. Most már te is vonzanád a varázslatokat. Verna Nővér pláne nem tudna ott átmenni, hiszen már kétszer is megjárta a völgyet. Emellett túl nagyra nőtt a varázsereje. Azáltal, hogy kétszer járt már arra, és két másik Nővér mágiját is megkapta, gyakorlatilag be van zárva ide.

- Akkor te hogyan jutottál át háromszor? Jártál D'Harában, az egy. A Prelátussal ismét voltatok az Újvilágban, ez összesen három. Ha lehetetlen háromszor átjutni a völgyön, akkor te hogyan csináltad?

Nathan talányosan mosolygott.

- Nem mentem át a völgyön, csak egyetlen egyszer. - Felemelt kézzel megakadályozta, hogy Richard félbeszakítsa. - Ann és én nem a völgyön át mentünk. Megkerültük az akadályt. Kikerültük a varázslatok által lefedett területet. Hajóra szálltunk, és messze dél felé indultunk el. Végül Nyugatföld legdélibb peremén kötöttünk ki. Nagy kerülő, és nem is egyszerű az út, de nekünk sikerült. Sokaknak nem.

- A tengeren át? - nézett Richard Verna Nővérré. - De hát nekem messze nincs annyi időm! A napfordulóig nem egészen egy hét van hátra! Muszáj a völgyön át mennem.

- Richard - mondta Verna Nővér halkán - megértem az érzéseidet, de majdnem egy hét egyáltalán eljutni a völgyig. Még ha sikerül is átvergődnöd rajta, lehetetlen, hogy időben odaérj.

Richard visszafojtotta fellobbanó haragját.

- Varázslónak tapasztalatlan vagyok. Nem számíthatok a varázserőmre. Ami azt illeti, nem is érdekel, ha sohasem tanulom meg rendesen használni. Ugyanakkor, én vagyok a Kereső. És ebben igenis van gyakorlatom, Verna Nővér. Semmi sem állíthat meg. A világon semmi. Megfogadtam Kahlannak, hogy akkor is megvédem, ha le kell szállnom érte az Alvilágba és magával az Őrzővel kell megküzdennem.

Nathan elkomorodott.

- Figyelmeztettelek, Richard! Ha nem engeded beteljesülni azt a próféciát, az Őrző mindnyájunkat elpusztít. Nem szabad szembeszegülnöd a jóslattal. Megvan a hatalmad, hogy a világot az Őrző kezére juttasd!

- Ez csak egy értelmetlen rejtvény! - morgott Richard elkeseredetten, de belül tudta, hogy nincs igaza.

Nathan fenyegető arckifejezése akár Richard tükörképe is lehetett volna, része volt a Rahlok örökségének.

- Richard, az élet mindig együtt jár a halállal. A Teremtő így hozta létre a világot. Ha rossz döntést hozol, a csökönyösséged

árát az egész világ fogja megfizetni! És azt se felejtsd el, amit a Könnyek Kövéről mondtam. Ha arra használod fel, hogy visszaüzz egy lelket az Alvilágba, azzal felborítod a legalapvetőbb egyensúlyt!

- A Könnyek Köve? - kérdezte Verna Nővér gyanakodva. - Mi köze van Richardnak a Könnyek Kövéhez?

Richard feléje fordult.

- Elég ebből. Fogytán az idő. Megyek, összeszedem a holmimat. Mennünk kell.

- Richard - szólt utána Nathan. - Ann beléd fektette a bizalmát. Engedte, hogy a családod szeretetében cseperedj fel, hogy talán így majd jobban megérted a világ lényegét. Kérlek, ezt is tartsd majd észben, mikor döntened kell majd!

Richard felnézett rá egy hosszú percig.

- Köszönök minden segítséget, Nathan, de nem fogom hagyni, hogy a kedvesem meghaljon, csak mert egy régi könyvben ez áll. Remélem, találkozunk még. Sok mindenről kellene beszélnünk.

Richard belezúdította a tál aranyat a zsák alá, mielőtt a holmiját bepakolta volna. Azzal nyugtatta meg a lelkiismeretét, hogy ha a pénz segít Kahlant megmenteni, akkor ez a legkevesebb, amit a Palota tehet, azok után, amit vele műveltek.

Az arany olyan „jött” volt, mely csak lustaságra nevelte a többi fiatal tanítványt a Palotában. Eltorzította a személyiségüket, legalábbis Nathan így vélekedett. Talán ez volt az oka annak is, hogy Jedidiah átállt az Őrző szolgálatába.

Richard erősen kételkedett benne, hogy a varázslók egy percet is dolgoztak valaha, leszámítva talán Warrent, így aztán végtelen mennyiségű pénz felett rendelkeztek, de fogalmuk sem volt annak értékéről. Újabb módszer, hogyan tehetjük tönkre az emberek életét. Richard azon töprengett, vajon hány törvénytelen gyermeket eredményezett az a pénz a városban.

Richard kilépett az erkélyre, hogy még utoljára szétnézzen, mielőtt elmegy. A kertben őrzárak vonultak. Nővérek kutattak alaposan a szökevények után. Kénytelenek lesznek azzal a hatalmal ők megbirkózni. Richardnak fogalma sem volt, hogyan győzhetné le a hatalmukat.

Amikor hallotta az ajtót kinyílni a háta mögött, feltételezte, hogy Verna Nővér az. Elvégre ideje volt indulniuk. Mikor végre megfordult, már nem volt ideje cselekedni.

Pasha viharzott felé a szobán keresztül. A lány futtában felé lendítette a kezét. Az erkélyajtók leszakadtak a zsanérjukról, kirepültek a korlát felett, és jó tíz méterrel lejjebb az udvar kövezetére zuhantak.

A becsapódó, szilárd levegőből emelt fal hátrarepítette a férfit. Egyedül a korlát mentette meg attól, hogy hasonló sorsra jusson, mint az ajtók. A tüdejéből minden levegő kipréselődött, és az oldalába hasító fájdalomtól képtelen volt lélegezni.

Arrébb tántorgott az erkély szélétől, mikor egy újabb csapás visszalökte. A feje a kőkorláton csattant. Döbbenetes mennyiségű vér fröccsent szerteszét, mielőtt Richard elvágódott volna a kövön.

Pasha dühöngve sikoltozott. Eleinte a lány szavai értelmetlen folyammá mosódtak össze a férfi fejében. Feltámaszkodott a két kezére. A fejéről patakokban folyt a vér, hogy alatta tócsává gyűljön össze. Richard megingott, és visszazuhan az oldalára.

Nagy nehezen képes volt ülni helyzetbe tornáztatni magát, és a hátát nekivetette a korlátnak.

- Pasha, miért...

- Fogd be a mocskos szádat! Nem vagyok kíváncsi rád!

A lány csipőre tett kézzel állt az ajtóban. Markában egy dacrát szorongatott. Az arcán könnyek patakzottak.

- Te is csak az Őrző fattya vagy! Ocsmány szolga! Semmi másra nem vagy képes, mint bántani az embereket!

Richard szédülő fejére tapasztotta a kezét. A tenyere csupa vér lett. A világ olyannyira pörgött körülötte, hogy hányingere támadt,

- Miről beszélsz? - motyogta.

- Ulicia Nővér mindent elmondott! Tudom, hogy az Őrzőt szolgálod. Megölted Liliana Nővért, ne is tagadd!

- Pasha, Ulicia a Sötétség Nővére!

- Ha! Előre megmondtam, hogy megpróbálsz majd bemocskolni! Elmondta, hogyan gyilkoltad meg a hitvány mágiával Finella Nővért és a Prelátust! Ezért akartál mindig bejutni az irodába! Hogy végezhess a Fény vezetőjével! Te alávaló mocskol!

A világ úszott a férfi szeme előtt. Pashából kettőt látott egymás körül keringeni.

- Pasha, ez ... nem igaz...

- Csak az Őrző trükkjei mentették meg az irhádát tegnap! Másnak adtad a kabátot, amit úgy szerettem, hogy megszegyeníts vele! Ulicia Nővér elmondta, hogyan suttog a füledbe folytan az Őrző!

Meg kellett volna öljelek a hídon. Akkor mindez nem történt volna meg! De én ostoba, azt hittem, kimenthetlek az Őrző karmai közül! A két Nővér és Prelátus még most is élhetne! Kudarcot vallottam a Teremtő szolgálatában, mikor megöltem Perryt, de az aljas trükkök most nem segíthetnek rajtad!

- Pasha, kérlek, hallgass meg! Hazudtak neked! Kérlek, hallgass végig! Hiszen a Prelátus él! Ha akarod, elviszlek hozzá...

- Engem is meg akarsz ölni! Másról sem tudsz beszélni, csakis az öldöklésről! Megszentségtelenítetted ezt a helyet! És én még szerettelek!

A lány magasra emelte a dacrát, és sikítva nekirontott. Richard valahogy előrángatta a kardot, és bizonytalanul töprengött, hogy két Pasha közül melyiket próbálja ártalmatlanná tenni. A kardan szétáradó harag erő kölcsönözött az izmainak. Felemelte a pengét, Pasha pedig feléje vetődött, előreszegezve a dacrát. A két képmás egybeolvadt.

A kardig már nem jutott el. Egy utolsó sikoly kíséretében valami láthatatlan erő felkapta és áthajította a korláton, Richard feje felett. Zuhantában végig sikoltozott. Richard összerándult, mikor a sikolynak hirtelen vége szakadt, és lenről egy puffanás hallatszott.

Richard felnézett, és a döbönt Warrennel találta szemben magát. Hirtelen eszébe jutott Jedidiah megmagyarázhatatlan zuhanása a lépcsőn.

- Drága szellemek, ne... - suttogta.

Talpra kászálódott, és gyorsan lenézett az erkélyről. Odalent összeszaladtak az emberek. Warren, mintegy álomban, megindult a korlát felé. Richard félúton megállította.

- Ne, Warren, ne nézz oda!

A varázsló szeme könnyben úszott. Richard átkarolta a barátja vállát. *Miért tetted ezt, kérdezte magában. Én is megtehettem volna. Megvédtém volna magam. Nem kellett volna.*

Warren vállá felett meglátta Verna Nővért belépni a szobába.

- Megölte Perryt - motyogta Warren. - Hallottam, mikor bevallotta. Téged is meg akart ölni.

Én is meg tudtam volna tenni, gondolta ismét Richard. *Nem kellett volna pont neked.* De ehelyett csak ennyit mondott:

- Köszönöm, Warren. Megmentetted az életemet!

- Meg akart ölni! - zokogta Warren. - De hát miért?

Verna Nővér a vállára tette a kezét.

- A Sötétség Nővérei teletömték a fejét hazugságokkal. A hazugságok magától az Őrzőtől származtak. A sötétség suttogását hallotta. Az Őrző képes a jókat is megrontani a hazugságaival. Bátran cselekedtél, Warren.

- Akkor miért szégyellem így magam? Szerettem őt, mégis megöltem!

Richard hagyta, hogy kizokogja magát.

Verna Nővér visszaterelte őket a szobába. Megvizsgálta Richard fejsebét. A tarkójából továbbra is ömlött a vér.

- Ezzel kezdenünk kell valamit. Ekkora sérülés már meghaladja az én erőmet.

- Az enyémet nem - jelentette ki Warren. - Elég jó megy a sebgyógyítás.

Mikor Warren befejezte a varázslatot, Verna Nővér ráparancsolt Richardra, hogy hajoljon a mosdó fölé, ráöntött a fejére egy kancsó vizet, és lemosta vele a vért. Warren falfehéren üldögélt egy széken, arcát a tenyerébe temetve. Richardot nem lepte volna meg, ha a varázslónak nagyobb szüksége lett volna a mosdóra, mint neki.

Mire Verna Nővér befejezte a mosdatást Warren is összeszedte magát.

- Rájöttem arra a szabályra, amit emlegettél. Az emberek hajlamosak elhinni egy hazugságot, ha szeretnék, hogy igaz lenne, vagy ha éppenséggel félnek tőle, hogy bekövetkezik. Mint ahogy Pasha elhitte, amit a Sötétség Nővérei mondtak. Igazam van?

Richard rámosolygott.

- Igen.

Warren is kipréselt magából egy halvány mosolyt.

- Verna Nővér, levonnék rólam a gallért?

Verna Nővér habozott.

- Warren, ahhoz először ki kellene állnod a fájdalom próbáját.

- Nővér - szólt közbe Richard - nem gondolja, hogy éppen most állta ki?

- Ezt hogy érted?

- A fiatal varázslók, akiket visszaküldenek a völgyön át, azért képesek ott átjutni, mert igazából még csak tanoncok. Nincs elég hatalmuk, hogy a varázslatok felfigyeljenek rájuk. Még nem igazi varázslók. Zedd mesélte, hogy ahhoz, hogy valódi mágusokká váljanak, először még teljesíteniük kell a fájdalom próbáját. Az évezredek során a Nővérek a hagyományt eltorzították, míg végül a próba fizikai fájdalmat jelentett. Szerintem ez rossz megközelítés. Azt hiszem, Warren az előbb mélyebb fájdalmat élt át, mint amit a Nővérek valaha is képesek lennének adni. Igaz, Warren?

A varázsló bólintott, és ismét elsápadt.

- Soha, semmi sem fáj még ennyire.

- Verna Nővér, emlékszel, elmeséltem egyszer, hogyan öltem meg egy nőt a fehérré változtatott pengével, azáltal hogy szerettem őt? Talán az is a fájdalom próbájának egy változata. Az biztos, hogy hihetetlenül fáj.

A Nővér csüggedten tárta szét a kezét.

- Tényleg azt gondolod, hogy a varázslóknak meg kell ölniük valakit, akit szeretnek, hogy kiállják a próbát? Ez nagyon kegyetlen lenne!

- Nem, Nővér, nem feltétlenül kell megölniük bárkit is. Csak be kell bizonyítaniuk, hogy képesek meghozni a helyes döntést. Bizonyoságot kell adniuk róla, hogy megvan bennük a képesség, hogy a nagyobb jó szolgálatában áldozatokat hozzanak. Ugyan milyen szolgálja lenne a Teremtőnek egy mágus, akit csak a saját önző céljai vezérlelnek? A fizikai fájdalom nem bizonyít semmit, legfeljebb azt, hogy a varázsló nem hal bele. A Fény szolgálata nem azt jelenti inkább, hogy az illető képes legyen helyesen dönteni - a Fényt, a szeretetet és az emberek boldogulását választani?

- Drága Teremtőm! - suttogta Verna Nővér. - Egész idő alatt félreértelmeztük volna? - A kezét a szája elé kapta egy pillanatra. - És még azt képzeltük, hogy a Teremtő világosságát visszük el az embereknek!

Verna Nővér határozottan kihúzta magát. Odalépett Warren elé, és kezét a Rada'Hanra tapasztotta. Szemét lecsukta, és koncentrált. A szobában zúgó hang hallatszott, majd csend lett. A gallér hirtelen nagyot reccsent, és leesett Warren nyakáról.

A varázsló repesett az örömtől a kettétört gallér láttán. Richard azt kívánta, bárcsak neki is ilyen egyszerű dolga lenne.

- És most mit fogsz csinálni, Warren? - kérdezte. - Elhagyod a Palotát?

- Talán igen. De előtte szeretném egy darabig még tanulmányozni a könyveket, ha a Nővérek megengedik.

- Meg fogják engedni - jelentette ki Verna Nővér. - Kezessedem róla.

- Azután meg, azt hiszem, szeretnék Aydindrilbe utazni, a Mágustoronyhoz, hogy megnézhessem az ott őrzött könyveket és prófécákat, amikről meséltél.

- Bölcs tervnek hangzik, Warren. Nővér, mennünk kell.

- Warren - mondta Verna Nővér - miért nem tartasz velünk, amíg el nem érjük a völgyet? Most már szabad vagy, ha nem tudnád. - Gyors pillantást vetett az erkélyre. - Lehet, hogy jó lenne, ha egy időre elszabadulnál innen. És tudnánk használni a segítségedet a völgynél, ha Richard valóban képes véghezvinni, amiben reménykedik.

- Igazán? Szeretnék menni.

Miközben hármasan a csomagokat hordták az istállóhoz, három ór - Kevin, Walsh és Bollesdun - észrevette őket, és odarohant hozzájuk.

- Azt hiszem, megtaláltuk őket, Richard - mondta Kevin.
 - Azt hiszed? Ezt hogy érted? Hol vannak?
 - Hát, szóval tegnap este a Lady Sefa kifutott a kikötőből. Beszéltünk néhány szemtanúval, akik azt állították, hogy láttak néhány nőt felszállni a fedélzetre. A legtöbbjük azt mondja, hatan voltak, és éjjel érkeztek, közvetlenül indulás előtt.
 - Indulás előtt? - nyögött Richard. - Mi az a Lady Sefa?
 - Egy hajó. Egy nagy hajó. Este futottak ki a dagállyal. Jókora előnyük van, és a kikötőben azt mondták nincs hajó, ami képes lenne a Lady Sefát utolérni, vagy olyan messzire eljutni.
 - Nem mehetünk egyszerre utánuk és a völgyhöz is - mondta Verna Nővér.
 Richard idegesen rántott egyet a zsákja szíján.
 - Igaza van. Ha valóban ők azok, akkor egyelőre kicsúsztak a markunkból, de azt hiszem, tudom, hova mennek. Majd később elintézzük őket. Legalább a Próféta Palotáját nem fenyegeti többé veszély. Most fontosabb dolgunk van. Nyergeljük fel a lovakat, és induljunk!

24. FEJEZET

Kahlan végigrohant a sötét kőfolyosókon és kriptaszerű termeken. A felkelő nap első sugarai aranyló foltokat varázsoltak a durva gránitra, az ablakokkal szemben - a lépcső keleti fekvésű volt. A lány szíve majd kiugrott a helyéről. Azóta futott, megállás nélkül, amióta Jebra említette, hogy fényt látott a Mágustoronyban. Zedd visszatért.

Kahlan emlékezett rá, milyen érzés volt hosszú hajjal szaladni. A haja mindig lobogott mögötte a szélben. Most persze semmit nem érzett belőle. De nem is volt fontos. Az egyedüli, ami igazán számított, az az, hogy Zedd újra itt van. Olyan régen várt már erre a pillanatra! Futásban a mágus nevét kiabálta.

A zsúfolt szobába toppanva a lány lihegve megtorpant. Zedd egy könyvekkel és papírokkal teleszórt asztal mögött állt. Az asztal pontosan úgy nézett ki, mint amikor Kahlan hónapokkal azelőtt utoljára erre járt. Állványokon lobogó gyertyák borították barátságos fénybe az apró szobát. Az olvasóterem ugyanis egyetlen ablakkal rendelkezett, melyen keresztül a még mindig sötét nyugati égbolt egy darabja látszott.

Az ős hajú, bozontos szemöldökű, szél cserzette arcú, nagydarab férfi felnézett a kezében tartott sétatálcáról. Adie egy széken üldögélt, és az arcát hol ide, hol oda fordította, attól függően, hogy éppen honnan hallott valamilyen hangot. Zedd furcsa grimaszt vágott, és oldalra biccentette a fejét.

- Zedd! - zihálta Kahlan. - Ó, Zedd, úgy örülök, hogy végre megtaláltalak!
 - Zedd? - fordult az öreg a nagydarab férfi felé. - Zedd? - Az bólintott. - Pedig a Ruben jobban tetszett.
 - Zedd, segítened kell!
 - Ki vagyon ott? - kérdezte Adie a székből.
 - Én vagyok az, Adie, Kahlan.
 - Kahlan? - fordította a fejét Zedd felé. - Ki az a Kahlan?

Zedd vállat vont.

- Csinos lány, rövid hajjal. Úgy tűnik, ismer bennünket.
 - Zedd, miről beszélsz? Szükségem van a segítségedre! Richard bajban van! Segítened kell!
 Zedd zavartnak tűnt.

- Richard. Azt hiszem, hallottam már ezt a nevet...

Kahlan kezdett kétségbe esni.

- Zedd, mi van veled? Nem ismersz meg? Kérlek, Zedd, szükségem van rád. Richardnak szüksége van rád!

- Richard - morfondírozott a mágus, és simára borotvált állát vakargatta. - Richard...

- Az unokád! Drága szellemek, a saját unokádra sem emlékszel?

Zedd maga elé bámult, és törte a fejét.

- Hmm, az unokám... Azt hiszem, rémlik... De nem, mégsem...

- Zedd, figyelj rám! A Fény Nővéreinél van! Elvitték magukkal!

Kahlan nem szólt többet, hanem megpróbálta kifújni magát a rohanás után. Zedd barna szeme lassan ráfókuszált. A furcsa kifejezést mintha elfűjták volna az arcáról. A helyére fenyegetés költözött.

- A Fény Nővérei elvitték Richardot?

Kahlan már sok dühös varázslót látott életében, de egyik szeméből sem tudott ennyi fenyegetést kiolvasni, mint most Zeddéből.

- Igen - bökte ki végül, és izzadó tenyerét a ruhájába törölte, miközben a mágus háta mögött egy repedés kúszott végig a falon,

- Eljöttek érte, és magukkal vitték.

Zedd két öklét az asztalra támasztotta, és közelebb hajolt a riadt lányhoz.

- Ez nem lehetséges. Nem tudták volna magukkal hurcolni, hacsak... nem raktak a nyakára egy átkozott gallért. Richard sosem engedné, hogy nyakörvet tegyenek rá!

Kahlan lábai remegni kezdtek.

- Pedig megengedte.

A mágus égő tekintete előtt vibrálni látszott a levegő.

- És ha szabad kérdeznem, Inkvizítor, miért tett így?

- Azért - felelte Kahlan elhaló hangon - mert megkértem rá.

A Zedd melletti tartóban égő gyertyák hirtelen sístergő viaszfolyamként zúdultak a földre. A gyertyatartó kovácsoltvas ágai lekonyultak, mint egy hervadt növény levelei. A természetes férfi a sarokba húzódott.

Zedd hangja suttogássá halkult.

- Hogy mondtad, Inkvizitor?

A teremben vágni lehetett volna a csendet. A lány immáron egész testében reszketett.

- Először nem akarta megengedni. De meg kellett valahogyan mentenem! Azt mondtam neki, ha szeret, akkor vállalja a gallért.

Kahlan homályosan emlékezett rá, hogy az előbb a falhoz vágódott. Azt viszont nem értette, miért fekszik elnyúlva a földön. Reszketeg karokkal megpróbált feltápaszkodni. Hirtelen egy erő talpra rántotta, és újból nekivágta a falnak.

Zedd ádáz arccal lépett közelebb.

- Mit műveltél Richarddal?

Kahlan zúgó fejjel próbált válaszolni. A saját hangját végtelenül távolról hallotta.

- Hát nem érted? Nem volt más választásom! Segítened kell! Richard küldött, hogy mondjam el neked, mit tettem. Kérlek, Zedd, segíts rajta!

Zedd örvöngve visszakézzel arcul csapta. Kahlan térdre rogyott, és közben lehorzsolta a kezéről a bőrt. A varázsló lehajolt hozzá, talpra állította, és ismét nekiült a falnak.

- Nem tudok segíteni neki, te bolond! Már senki sem segíthet rajta!

Ezúttal Kahlan megpróbálta felemelt karjával elhárítani az ütet, amikor a varázsló keze újra meglendült, de ez sem használt. A feje megint a falon koppant. A szoba lassú forgásba kezdett. A lány reszketett. Még sosem látta varázslót ennyire elveszteni az önuralmát. Tudta, hogy Zedd meg fogja ölni azért, amit az unokájával tett.

- Te bolond! Áruló! Most már senki sem segíthet!

- Kérlek, Zedd! Te biztosan tudsz valamit tenni. Segíts, neki, kérlek!

- Még én sem segíthetek. Senki sem juthat el hozzá. Nem tudok átjutni a tornyokon. Richard számunkra végleg elveszett. Elvetted tőlem az egyetlen boldogságomat!

- Hogy érted azt, hogy „számunkra végleg elveszett”? - törölte le a lány remegő kézzel a vért a szája széléről. A könnyekkel már nem is vesződött. - Vissza fog jönni. Vissza kell jönnie!

Zedd farkasszemét nézett vele, és lassan megrázta a fejét.

- A mi életünkben már nem. A Próféták Palotája idővarázs alatt áll. A következő háromszáz évet ott fogja tölteni, amíg véget nem ér a kiképzése. Mi már soha többé nem fogjuk viszontlátni. Elveszett a világ számára.

Kahlan a fejét rázta.

- Nem, ez nem lehet! Drága szellemek, ez nem lehet! Nem lehet, hogy ne lássam többé! Ezt nem hiszem el!

- Pedig így van, Inkvizitor Anya. A jóvoltodból soha többé nem láthatom már az unokámat. És te sem. A következő háromszáz évben nem fog ide visszatérni. És ez mind miattad van! Mert felvetted vele a gallért, hogy bebizonyítsa a szerelmét!

A mágus hátat fordított neki. Kahlan térdre hullott, és zokogni kezdett, miközben az öklével a padlót püfölte.

- Neeem! Szellemek, miért teszitek ezt velem? Richard, drága Richardom!

- Mi történt a hajaddal? - kérdezte Zedd fenyegetően, még mindig háttal állva.

Kahlan a sarkára kuporodott. Mit számít már egyáltalán?

- A Tanács elítélt árulásért. Halálbüntetést szabtak ki rám. Le akartak fejezni, és mindenki megéljenezte a döntést. Alig várták, hogy láthassák a végrehajtását. De én megszöktem.

Zedd bólintott.

- Akkor teljesül a kívánságuk. - Belemarkolt a lány hajának maradványaiba, és végigvonszolta a szőnyegen. - A tetteidért lefejeztetlek.

- Zedd! - sikította a lány. - Zedd, ne tedd ezt velem!

A férfi mágiája tollpiheként repítette végig a folyosón.

- Holnap, a napforduló ünnepén, teljesül a nép kívánsága. Láthatják majd, hogyan hull az Inkvizitor Anya feje a porba. Erről, mint Első Varázsló, kezeskedem.

Kahlan elernyed. Mit számít már bármi? A jó szellemek cserben hagyták. Megfosztották mindentől, ami valaha is fontos volt a számára.

És ami még rosszabb, ő maga ítélte Richardot háromszáz évi szolgaságra, arra, amitől a férfi a legjobban félt a világon.

Alig várta már, hogy túl legyen mindenben. A halál megváltást jelentett.

Richard csipőre tett kézzel figyelte a varázslatok alkotta sötét felhőket a távolban, az Elveszettek Völgye felett. Csodálatos látványt nyújtottak a napfelkeltében, bíbor szegélyekkel és fénylő sávokkal. De Richard tisztában volt vele, hogy a gyönyörű látvány végzetes mágiát takart.

Du Chaillu barátságosan belekarolt.

- Büszke lehetek a férjemre. Ezen a napon visszaadja nekünk az őseink földjét, ahogy megjövendölték.

- Már ezerszer elmondtam neked, Du Chaillu, hogy nem vagyok a férjed. Csak félreértelmezték a régi jóslatot. Egyszerűen csak arról van szó, hogy ezt együtt kell megcsinálnunk. És még nem is kezdtünk hozzá. Jobb lett volna, ha egyedül tartasz velem, és nem csödütesz ide egyszerre mindenkit. Lehet, hogy nem is sikerül. Mindketten meg is halhatunk.

A lány biztatón megpaskolta a karját.

- A *Caharin* eljött. Ő bármire képes. Visszaadja a földünket. - Elindult vissza a tábor felé, és magára hagyta a férfit a gondolataival. - És a népem minden tagjának joga van hozzá, hogy jelen legyen.

Du Chaillu hirtelen megtorpant, és visszanézett.

- Hamarosan indulunk, *Caharin*?

- Hamarosan - mondta Richard, oda sem figyelve.

A lány ismét elindult.

- A népünkkel leszek, ha elkészültél.

Az egész Baka Ban Mana nemzet a hátuk mögött táborozott. Ezer és ezer sátor borította a dombokat, mint a gombák egy egész havi eső után. Richard nem volt képes lebeszélni őket róla, hogy vele tartsanak, így hát mind itt voltak.

Felsóhajtott. Ugyan mi oka van aggódni, hogy esetleg csalódnak benne? Ha ez nem sikerül, ha az ötlete kudarcot vall, azt semmiképpen nem fogja túlélni.

Warren és Verna Nővér léptek oda hozzá.

- Richard - szólalt meg Warren - beszélhetnénk?

Richard továbbra is a viharokat fürkészte.

- Hát persze, Warren - nézett hátra egy pillanatra. - Mi jár a fejedben?

Warren karba fűzött kezeit a köntöse ujjába rejtette. Richardnak az volt a véleménye, hogy ettől komoly varázslónak látszott. Warren egy szép napon azzá fog válni, ami Richard szerint a varázslók mintaképe: bölcsé, könyörületesé, és olyan titkok őrzőjévé, melyeket Richard felfogni sem volna képes. Persze csak abban az esetben, ha túlélék ezt a napot.

- Szóval, Verna Nővér és én beszélgettünk. Arról, hogy mi lesz azután, hogy átjutsz a völgyön. Tisztában vagyunk vele, hogy mi a terved, de kifutottunk az időből. Eleve nem volt elég időnk. Holnap lesz a téli napforduló. Esélyünk sincs.

- Az, hogy nem tudjuk valaminek a módját, még nem jelenti azt, hogy lehetetlen véghezvinni.

- Nem értem.

Richard rájuk villantotta a mosolyát.

- Egy pár óra múlva érteni fogod.

Warren lenézett a völgybe és megvakarta az orra hegyét.

- Ha te mondd, Richard.

Verna Nővér nem szólt semmit. Richard még nem szokott hozzá, hogy a nő ne szálljon vele vitába minden egyes alkalommal, ha valami rejtélyeset mondott. Nem volt biztos benne, hogy ez egyben azt is jelentette, hogy Verna Nővér egyetért vele.

- Warren, ami azt a próféciaét illeti... Biztos vagy benne, hogy erről a napfordulóról van benne szó? - Warren bólintott. - És hal adott egy ügynök, a nyitott szelence, és a skrin csontja, ennyi elég is hozzá, hogy kinyíljon az átjáró, és elszakadjon a Fátyol?

Warren haja lobogott a forró fuvalatban.

- Igen... de te mondtad, hogy Darken Rahl meghalt. Az Őrzőnek nincs ügynöke ebben a világban.

Az utóbbi kijelentés leginkább aggodalmas kérdésnek hangzott.

- A megbízott élő kell, hogy legyen? - kérdezte Verna Nővér.

Warren egyik lábáról a másikra állt.

- Hát, elvileg nem, azt hiszem. Ha valahogy visszakerülne erre a világra, bár nem tudom, ez hogyan lenne lehetséges, de ha mégis, az teljesítené a feltételeket.

Richard türelmetlenül sóhajtott.

- És ez a szellem ügynök képes mindazt véghezvinni, ami egy élő ügynök feladata lenne?

Warren gyanakvó képet vágott.

- Nos, igen is, meg nem is. Ez esetben még egy elemre szükség van. Az ügynök nem boldogul egy eleven segítő nélkül. Egy szellem nem felel meg a paktum fizikai követelményeinek. Szüksége lenne egy segítőre.

- Úgy érted, egy szellem nem tudná egyedül véghezvinni a rítust, mert szüksége lenne egy hús-vér kézre hozzá?

- Igen. Egy segítővel viszont akár egy szellem is képes lenne rá. De hogyan lehetne megidézni egy ügynök szellemét? Nem hiszem, hogy ez lehetséges lenne.

Verna Nővér elfordította a tekintetét.

- Azt hiszem, jobb, ha elmondod neki.

Richard felemelte az ingét, és megmutatta Warrennek a heget a mellkasán.

- Darken Rahl égette ezt belém, amikor akaratlanul is megidéztem erre a világra. Azt mondta, azért jött, hogy megsemmisítse a Fátylat.

Warren szeme tágra nyílt. Aggódó tekintetét a Nővérré vetette, majd ismét Richardra.

- Ha Darken Rahl valóban ügynök, és van hús-vér segítsége, akkor a pusztulástól csak egyvalami választ el bennünket - a skrin csontja. Meg kell tudnunk, nála van-e!

Richard hátrasöpörte a mriswith-köpenyt.

- Verna Nővér, segítenél nekem?

- Mit szeretnél, mit csináljak?

- Amikor legelőször próbáltál megtanítani arra, hogyan kell megérinteni a Hant, úgy döntöttem, hogy a kard képére fogok magamban koncentrálni. De akkor, a legelső alkalommal, odaképzelttem mögé egy háttérteret is. Az ötlet abból a varázskönyvből származott, amelyről meséltem, a Megszámolt Árnyak Könyvéből. Amikor megpróbáltam a Hant megérinteni, és a háttér előtt lebegő kardra összpontosítottam, valami történt. Valahogyan váratlanul D'Harában termettem, a Népek Palotájában, ahol a szelencék vannak. Láttam Darken Rahl-t. Ő is meglátott engem, és beszélt hozzám. Azt mondta, ott vár rám.

Verna Nővér a homlokát ráncolta.

- Történt ilyesmi máskor is?

- Nem. Halálra rémültem tőle. Soha többé nem mertem háttérteret képzelni a kard mögé. De talán, ha most újra megpróbálom, láthatom, mi történik a szelencéknél.

A Nővér összekulcsolta a két kezét maga előtt.

- Még sosem hallottam ilyesmiről. Lehet, hogy Orden Mágijája miatt van. Nem ez lenne az első meglepő dolog veled kapcsolatban. Lehet, hogy a valóságot láttad, de az is, hogy az egész csak a félelmed szüleménye volt.

- Mindenesetre meg szeretném próbálni újra. Itt maradnál velem? Félek, hogy esetleg nem leszek képes elszabadulni.

- Hát persze, Richard - telepedett le a Nővér a földre. - Itt leszek, és fogom majd a kezét.

Richard beleburkolózott a mriswith-köpenybe, és keresztbe tett lábakkal letelepedett.

- A köpeny álcázza a Hant, talán így Darken Rahl sem lesz képes észrevenni.

Richard igyekezett ellazulni, és megfogta Verna Nővér kezét. Magában az Igazság Kardjára koncentrált, fehér keretű fekete háttér előtt, mint a legelső alkalommal. Miközben összpontosított, és a belső nyugalmat kereste, valami megváltozott.

A háttér és a kard vibrálni kezdett, mintha a hőségtől remegő képet látna. A kard képe elmosódott, majd eltűnt. A háttér is szétfolyt. Helyette Richard megint az Élet Kertjét látta a Népek Palotájában.

Végignézett a homályos képen, és csontokat látott, ott, ahol azelőtt az égett testek voltak. Emlékezett rá, hogy összeégett emberek heverték az alacsony kőfalakra bukva, a bokrok között és a gyepen. Nagyjából ugyanazokon a helyeken most csupasz csontvázak fehérlettek.

Ekkor megpillantotta Darken Rahl fehérén derengő alakját, de nem a kőoltár előtt, ahol Orden szelencéi álltak, hanem ott, ahol a fehér homokkal felrajzolt kör volt. Amikor legutóbb látta ezt a víziót, a homok még nem volt ott.

Darken Rahl lábainál pedig egy hosszú, barna szoknyát és fehér blúzt viselő nő térdelt a kör fölé hajolva. Richard összpontosított, és a kép közelebb lendült. A nő jeleket rótt a sziporkázó fehér mágushomokba. Néhány jel ismerős volt - Darken Rahl a szelence felnyitása előtt alkalmazta őket.

Richard figyelte a nő kezének lassú, óvatos mozdulatait. Észrevette, hogy jobb kezének kisujja hiányzik.

A kör közepében, mágushomokkal körülvéve egy kerek tárgy hevert. Richard közelebb mozdult hozzá. A tárgyat fenevadak faragványai díszítették, pont úgy, ahogy a Prelátus leírta.

Richard legszívesebben üvöltött volna a dühtől.

Ebben a pillanatban Darken Rahl felemelte a fejét, és pontosan odanézett, ahol Richard volt. Vértelen ajkai mosolyra húzódtak.

Richard nem tudta, Darken Rahl vajon tényleg őt nézi-e, de nem is akarta igazán megtudni. Kétségbeesett erővel összpontosított újra a kardra, mintha egy ajtót próbálna becsapni, ugyanakkor a háttérrel száműzte a gondolatai közül.

Zihálva nyitotta fel a szemét. Verna Nővér felnézett.

- Richard, minden rendben? Már egy órája itt ülünk. Éreztem, hogy megpróbálsz elszakadni, úgyhogy igyekeztem segíteni. Mi történt? Mit láttál?

- Egy órája? - Richard még mindig levegőért kapkodott.

- Láttam Darken Rahlt, és skrin csontját. Volt vele egy nő is, aki segített neki jeleket rajzolni a mágushomokba.

Warren Richard válla fölé hajolt.

- Lehet, hogy csak a félelem láttatta veled. Talán nem is igaz az egész.

- Lehet, hogy Warrennek igaza van - értett egyet Verna Nővér, aztán a szája szélét rágva elgondolkodott. - Hogy nézett ki az a nő?

- Vállig érő, hullámos, barna haja volt, és talán veled egyforma magas lehetett. A szemét nem láttam, mert a földön térdelve, a homokba rajzolt. - Richard a homlokára tapasztott kézzel törte a fejét. - Ja igen, a keze. A jobb kezéről hiányzott a kisujja.

Warren felnyögött, Verna Nővér pedig lehunyta a szemét.

- Mi az? Mi a baj?

- Odette Nővér - mondta Verna. - Odette Nővért láttad.

Warren bólintott.

- Majdnem hat hónappal ezelőtt elhagyta a Palotát. Azt hittük, egy fiúért indult.

- Átkozott szellemek! - motyogta Richard, aztán talpra ugrott. - Warren, szaladj Du Chailluhoz, és mondd meg neki, hogy azonnal indulunk!

Dühében a fogát csikorgatta. Azt hitte, bőven elég ideje van még. Mondjuk, még mindig nem késő, ha sietnek.

Richard a lány csuklóját fogva húzta maga után. Du Chaillu szinte transzban követte. A férfi másik keze a kardot szorongatta. Ő is elmerült a saját világában. Dübörgő haragja méltó volt a fent vad színekben kavargó sötét felhőkhöz. A varázslatok úgy kerülgették őket, mint kutya farka egy sündisznót, kitarthatóan kutatva egy védtelen pont után, ugyanakkor tisztes távolságot tartva a tüskéktől.

A sötétségből kékes lidércfények váltak ki, és kavargtak vadul körülöttük, egyre szűkülő ívben, míg végül elnyelte őket a Du Chaillut körülvevő aura. A lány elnyelni látszott a mágiát, mint ahogy azt Verna Nővér szerint korábban is megtette. Ketten együtt alkották a Warren által emlegetett láncszemet, mely az ősi főliánsok szerint képes ledönteni a tornyokat.

A hőhullámok és a forró pára mögött felderengett az első torony. Richard magával rángatta a lányt a csillogó fekete fal felé, melynek teteje beleolvadt a fekete felhőkbe. Porfelhőt kavarva futottak a falon levő boltíves nyílás felé. A varázslatok le-lecsaptak rájuk, de a fényük szertefoszlott Du Chaillu körül. Richard végig az ösztöneinek engedelmeskedett. Nem tudta, mi vonzotta előre, de nem is próbált ellenállni. Ha teljesíteni akarja a feladatát, és Kahlant meg akarja menteni, akkor kénytelen átadni magát a belső megérzéseinek. Bíznia kellett benne, hogy ha valóban rendelkezik a szükséges varázshatalommal, az majd ösztönösen kisegíti, ahogy Nathan állította.

Du Chaillu észre sem vette a csillámló fekete homokot, amin álltak, amikor beléptek a torony központjába. A lány teljesen elmerült a saját, belső varázslatában, az erőben, mellyel őseit a torony építői ruházták fel, és azóta generációról generációra öröklődött. Eddig sikerrel teljesítette a tőle elvártakat - megvédte Richardot. Most a férfin volt a sor.

Richard hirtelen sugallatra a feje fölé lendítette a kardot, míg bal kezével továbbra is szorosan a lány kezét fogta. Alábukott a harag tengerében, engedte, hogy szabadon szétáradjon a lelkében. A nyugalom központjában vörös lüktetés éledt, aztán az ottani ürt is elöntötte az indulat.

A kard hegyéből felfelé ívelő villám robbant elő, és dobhártya-repesztő robajjal ide-oda pattogott a torony falai között. A

belső tér fényárban úszott.

Az obszidián falakon tűz száguldott végig. A kő fehéren felizzott a felszabaduló fénylő energiától.

Richardnak olyan érzése támadt, mintha a villám rajta is végigsújtott volna. Az erő áramlása tüzes ostorcsapás volt, mely végigszáguldott testén, hogy a kardon át távozzon. Egyedül a lelkében tomboló düh tette képessé, hogy elviselje a felszabaduló hatalom tombolását.

Az erő villódzó függőnként futkosott a falakon és a fekete homokon, a lábaik körül. A homok is fehérré vált, akárcsak a falak; a világ pulzáló tűzzel és fénnel izzott.

Aztán hirtelen vége szakadt. A villám szertefoszlott, a tűz kihuny, és elhalkult. A fülük csengett a hirtelen beálló csendtől. Az obszidián falakat vakítóan fényes, fehér bevonat borította.

Du Chaillu mindebből látszólag semmit sem érzékelt. Richard tovább rángatta, hogy beteljesíthessék a küldetést, mely születésüktől fogva várt rájuk.

A fehér toronyban, miután felemelte a kardját, Richard már várta a fény és tűz lobbanását, de helyette ezúttal pont az ellensúlya, a fény ellentéte csapott ki a fegyverből.

A fényt kioltó, felfelé cikázó, fekete villám nyomán feltámadó lökéshullám kis híján lerobbantotta a húst a csontjaikról. Az előbbi villámhoz hasonlóan, Richard most is érezte, amint az energia kiáramlik a testéből, mintha maga a lelke ömlene elő. A fényben tekergőző fekete űr végigszántott a falakon, és bömbölve fürta magát a fenti sötétségbe.

A villám nyomában a fehér falakon árnyék kúszott végig. A látvány olyan volt, mintha a kövekre végtelen éjszaka borulna. A sötétség elérte a földet, és feljük szivárgott, feketére változtatva a fehér homokot.

Richardnak eszébe sem jutott menekülni előre. Amikor hozzájuk is elért, olyan érzésük támadt, mintha jeges víz borítaná el őket. Du Chaillu lehuny szemmel reszketett. Richard halványan észlelte a hideget, de ez is csak táplálta a kadból áramló haragot.

Egy percre az egész világra tintaszerű homály borult. A fény és a látás emlékképek voltak csupán.

Végül Richard érezte, hogy a vibráló, tekergőző fekete villám elenyészik. A hangzavart csend váltotta fel. Az egyedüli hang Du Chaillu és a saját lihegése volt. A hideg űr helyére fény és élet áramlott.

Odakint, a boltív túoldalán, melynek alabástrom kövei most feketén ragyogtak, a feloszló ködben fénysugár éledt. A talajt, mely addig kopár és kiégett volt, most buja, zöld növényzet borította. Du Chaillu és Richard, még mindig egymás kezét szorítva figyelt, hogyan oszlik szét a füst és a pára a földek felett, melyeket emberi szem évezredek óta nem láthatott.

Kéz a kézben sétáltak ki a napfényre, a dús füre, melyet hűvös szellő borzolt. A varázslatok felhőinek nyoma sem volt, a mágikus viharok szertefoszlottak. A levegőnek tiszta és friss illata volt. Körös-körül minden lélettől vibrált.

Amerre a szem ellátott, a völgy kizöldült, egészen a távolban kéklő hegyek lábáig. A kanyargó patakok között ligetek terültek el. A szelíd lankák a zöld szebbnél szebb árnyalataiban pompáztak.

Most már Richard is értette, miért akarták a Baka Ban Manák visszakapni az ősi földet. A völgy határozottan az otthon érzését árasztotta. A vidék szépsége képes volt sötét századokon át reménységet és fényt önteni az emberek szívébe. Nem a terület tartozott hozzájuk, hanem ők tartoztak ide.

- Megcsináltad, *Caharin!* - kiáltotta Du Chaillu. - Visszaadtad az otthonunkat a homályon túlról.

Richard a távolban néhány tétova alakot látott. Embereket, akiket a varázslatok sok éven át fogva tartottak. Zavarodottan bóklásztak a növények között. Meg kellett találnia a két ismerőst közöttük.

Verna Nővér és Warren érkeztek vágatva. Magukkal hozták Richard lovát is. Richard már azelőtt Bonnie nyergében ült, hogy teljesen lefélkezhetek volna. Du Chaillu felemelte a kezét, jelezve, hogy ő is fel akar szállni. Richard vonakodva maga mögé emelte.

- Richard! - mondta Warren. - Ez hihetetlen! Hogyan csináltad?

- Fogalmam sincsen, Warren. Abban reménykedtem, hogy majd te elmagyarázod.

Richard elvágatott Bonnie hátán abba az irányba, ahol Chase-t és Rachelt látta, amikor először kelt át a völgyön. Warren és Verna Nővér követték. Kis idő múltán meg is találták őket az egyik patak partján üldögélve. Chase a kezét Rachel vállán nyugtatta, arcán ezúttal nyoma sem volt a szokásos erőltetett türelemnek. Inkább döbrentnek tűnt.

Richard átlendítette a lábát Bonnie nyaka felett, és a földre ugrott.

- Chase! Jól vagy?

- Richard? Mi a fene folyik itt? Hol vagyunk? Nem mehetsz... - Itt megakadt, és körülnézett. - Nem mehetsz be a völgybe! Zednek szüksége van rád! A Fátylon rés nyílt.

- Tudom.

Richard átadta a gyeplőt Verna Nővérnek, aztán gyorsan mindenkit bemutatott egymásnak.

- A barátaim majd mindent elmagyaráznak.

Fél térdre ereszkedett Rachel előtt. A sötét borostyánszín Könnyek Köve a kislány nyakában lógott, pontosan úgy, ahogy emlékezett rá.

- Szia, Rachel! Minden rendben? Hogy érzed magad?

A kislány pislogott.

- Nagyon szép helyeken jártam, Richard.

- Ez is egy gyönyörű hely. Most már nem lesz semmi baj. Rachel, ezt a követ Zedd adta neked?

Rachel bólintott.

- Azt mondta, lehet, hogy szükséged lesz rá. Rám bízta, hogy őrizzem meg, amíg érte nem jössz.

- Pontosán ezért vagyok most itt. Akkor elkérhetem?

A kislány rámosolygott, és leakasztotta a nyakából. Richard kikapcsolta a láncot, és leemelte róla a követ. A kezébe véve érezte a belőle áradó melegséget és Zedd jelenlétét.

A lánc túl rövid lett volna az ő nyakához. Visszaadta Rachelnek, mondván, hogy rajta sokkal jobban áll, aztán a követ

felfűzte egy nála levő bőrszíjra.

A Könnyek Kövét a nyaka köré akasztotta, az Agiel és a sárkányfog társaságába. Közben a szeme sarkából egy gyorsan növekvő pontot figyelt az égen.

- Richard - szólalt meg Warren - azok után, amit az imént láttam a tornyoknál, többé nem vonom kétségbe, hogy valóban képes vagy mindarra, amit állítasz, de még mindig nem látom be, hogyan érhetnél oda időben! És ha nem érsz oda, holnap a világ elpusztul. Mit akarsz tenni?

- Hová megyünk, férjem? - kérdezte Du Chaillu.

- Nem *megyünk* sehová, Du Chaillu. Te szépen itt maradsz, a népeddel.

- Férjem? - kapta fel a fejét Chase, és a szokásos fenyegető arckifejezése kezdett visszatérni.

- Nem vagyok a férje - jelentette ki Richard, és ismét felnézett a növekvő vörös foltra. - Csak valami buta rögeszme, amit nem lehet kivenni a fejéből. De most nincs idő mindent elmesélni. Verna Nővér és Warren majd beavatnak.

Verna Nővér egy gyanakvó grimaszt vágott, és közelebb lépett hozzá.

- Tényleg, mire készülsz? Warrennek igaza volt - semmiképpen nem érhetsz oda időben.

A távolban a hatalmas szárnyak szétterültek, és a sárkány siklásba kezdett. Richard leakasztotta a zsákját Bonnie nyergéről, és a hátára lendítette. Búcsúzóul magához ölelte az állat nyakát. Vállára akasztotta az íját és a tegezt. A szeme sarkából a zuhanórepülésben közeledő sárkányra pillantott.

- Még pontosan elég időm maradt. De most el kell válnunk, Nővér.

- Ezt meg hogy érted? Miért kell elválnunk?

A sárkány az utolsó lehetséges pillanatban kiemelkedett a zuhanásból. Szárnyát széttárta, hosszú nyakát előrenyújtotta, és az aljnövényzetet súrolva, hihetetlen sebességgel közeledett feléjük.

- Egyetlen esélyem van rá, hogy időben odaérjek, mégpedig az, ha repülök.

- Repülsz? - kiáltott fel Warren és Verna Nővér egyszerre.

Scarlet bömbölve felfelé kanyarodott. A többiek csak most vették észre. A gigantikus szárnyak csapdosni kezdtek, hogy eléggé lefékezzék a sárkányt a leszálláshoz.

A ruháikat hirtelen támadt szélvihar tépte. A fű körös-körül a földhöz tapadt. Warren, Verna Nővér és Du Chaillu döbbsen lépett hátra. Scarlet puhán a földre ereszkedett, miután a szárnycsapások közömbösítették a lendületét.

- Richard - szólt Verna Nővér fejcsóválva - még sosem találkoztam olyanal, aki nálad különösebb kedvenceket tartott volna!

- Egy vörös sárkányt senki sem tarthat kedvencként, Nővér. Scarlet a barátom.

Richard odaszaladt a napfényben tündöklő, hatalmas sárkányhoz. Scarlet apró szürke felleget pöfögött fel.

- Richard! Milyen öröm, hogy ismét találkoztunk. Amikor megéreztem a fog hívását, azonnal siettem. Gondolom, megint bajban vagy. Ahogy mindig.

- Bajban bizony, barátom - paskolta meg az egyik bíborfényű pikkelyt Richard. - Hiányoztál, Scarlet.

- Hát, mivel ma már ettem, gondolom, inkább elviszlek valahová. Majd a repülés meghozza az étvágyamat. Azt hiszem, majd csak a célhoz érve fallak fel.

Richard nevetett.

- Hol van a kicsi?

A sárkány a fülét billegtetette.

- Vadászik. Egyébiránt Gregory nem is olyan kicsi már. Rettentően hiányzol neki, szeretne újra találkozni veled.

- Én is szeretném már látni, de most nagyon sietek. Az idő rettentően szorít.

- Richard! - rohant feléjük Du Chaillu. - Várj! Nekem is ott a helyem, ahová a férjem megy!

Richard a sárkány füléhez hajolt. Scarlet lejjebb hajtotta a fejét, és az egyik kénsárga szemével ráhunyorított.

- Egy kis tüzet, Scarlet! - súgta Richard. - Nem akarom, hogy baja essék, csak ijessz rá egy kicsit!

Du Chaillu ijedt visítással hőkölt hátra, amikor a lángsóva felperzselt a lába előtt a fűvet.

- Du Chaillu, a néped visszakapta az ősi földet. Neked itt a helyed, velük. Te vagy a szellemasszonyuk. Szükségük van rád! Szükségük van az irányításodra. És én is kérnék tőled valamit: őrizzétek a földeteken álló tornyokat! Nem tudom képesek e még ártani valakinek, de mint *Caharin*, azt parancsolom, hogy soha senki ne tegye be oda többé a lábát. Őrizzétek őket, és tartsatok tőlük mindenkit biztos távolban! Éljetek békében mindazokkal, akik szintén a békét keresik, de gyakoroljatok továbbra is a pengékkel, hogy képesek legyetek megvédeni magatokat!

Du Chaillu kihúzta magát. Sűrű, barna haja és az imaruhájára varrt szalagok lobogtak a szélben.

- Bölcs vagy, *Caharin*. Gondom lesz rá, hogy teljesítsék a parancsaidat, amíg vissza nem térsz a feleségedhez és a népedhez.

- Richard - mondta Verna Nővér komolyan - tudod, merre találod Kahlant?

- Aydindrilben. Oda kellett menjen, a prófécia értelmében a népével kell legyen. Aydindrilben lesz.

- Eljött a döntés pillanata, Richard. Hova akarsz menni?

Richard hosszan farkasszemet nézett vele.

- D'Harába.

A Nővér csendesesen végigmérte, aztán átölelte, és megcsókolta az arcát.

- És aztán?

Richard ujjával végigszántott a haján.

- Valahogyan megakadályozom Darken Rahl művét D'Harában, aztán oda kell érjek Aydindrilbe, amíg még nem késő. Vigyázzatok magatokra!

A Nővér bólintott.

- Warren és én majd gondoskodunk a varázslatok alól felszabadult emberekről. Szükségük lesz útmutatásra. Majd' kétszáz

éve vagyok a Fény Nővére. Egész életemben az vezérelt, hogy segíthessek a rászorulókon. De te nem tartoztál közéjük. A te elrablásodra nincs mentségem. Szeretném valahogyan mindezt helyrehozni.

Warren odalépett Richardhoz, és határozottan átölelte.

- Mindent köszönök, Richard. Remélem, még találkozunk.

Richard rákacsintott.

- Próbálj meg kimaradni a kalandokból!

- Veled megyek - jelentette ki Chase.

Richard megdörzsölte az arcát.

- Nem, Chase, menj inkább haza! Vidd el Rachelt az új anyukájához és a testvéreihez! Emma biztosan halálra aggódta már magát. Régóta nem jártál otthon. Menj haza a feleségedhez, és a családodhoz! Nemsokára nekem is otthon a helyem.

Richard visszafordult Verna Nővérehez.

- Tennünk kell valamit az ellen a hat Nővér ellen! Nyugatföld felé tartanak. Az ottaniak védtelenek a mágiával szemben. Azok hatan olyan pusztítást fognak ott véghezvinni, mint a róka a csirkeölben.

- Azt hiszem, az útjuk sokáig eltart még. Lesz időd felkészülten várni őket, Richard.

- Helyes. Kahlan a Sáremberek falujában szeretné majd megtartani az esküvőt. Lehet, hogy aztán visszajövök némi útmutatásért, hogy hogyan bánhatnék el azzal a hattal. Addig beszélj Ann-nel és Nathannel! Majd kitaláljuk, mit lehet tenni.

- Légy óvatos! - figyelmeztette Warren. Rezenéstelen arccal állt és kezeit a köntöse ujjába rejtette. - És ezt nem csak arra értettem, hogy vigyázz magadra. Ne felejtse el, amiket Nathan és én mondtunk! Tartsd észben, hogy attól függ a világ sorsa, hogy mit teszel a Könnyek Kövével. Valahogy az az érzésem, hogy a döntés pillanata még nem jött el.

- Megteszem, ami tőlem telik.

Scarlet leereszkedett, hogy Richard fel tudjon mászni a vállára. A férfi megfogta a fekete hegyű tarajt, és felkapaszkodott rajta, aztán megpaskolta az egyik bíborvörös pikkelyt.

- D'Harába, barátom! Ismét.

Scarlet egy tűzcsóva kíséretében bömbölve elrugaszkodott.

25. FEJEZET

A hajnal előtti homályban messziről látta a zöld ragyogást. Jelzőfényként világított a Népek Palotájából, az Élet Kertjének üvegterején keresztül. Richard ez idáig egyetlen forrásból látott ilyen színű fényt világítani - az Alvilágból.

Richard ruháját jeges szél cibálta, miközben Scarlet szárnyai egyenletes ritmusban repítették őket előre. A sárkány óriási erőfeszítéssel repült idáig. Ő is megértette az Őrző fenyegetését. És gyűlölte Darken Rahlt, mert a mágus elrabolta a tojását, és így a szolgálatába kényszerítette a büszke sárkányt.

Miközben megkezdte az ereszkedést, Scarlet visszanézett, és a füleit a férfi felé fordította.

- Elég időnk maradt még, Richard! Még odaérünk Aydinrilbe. hiszen éppen csak hajnalodik.

- Tudom, hogy időben odaviszel, Scarlet. Igyekszem majd nem túl sok időt hagyni neked a pihenésre.

Scarlet bedőlt balra, felgyorsítva ezzel az ereszkedést a Palotakert felé, ahol már mindketten jártak azelőtt. Ez volt az egyetlen hely, ahol még a gigászi sárkány is nyugodtan leszállhatott a sötétben. A Palota tornyai és kerítései ijesztő sebességgel közeledtek. Richardnak az a kellemetlen érzése támadt, hogy mindjárt fellebeg a zuhanó sárkány hátáról.

Hirtelen a lenti sötétségből vakító villám lobbant feléjük. A fényes cikk-cakk még sokáig a szemük előtt lebegett. De mielőtt még Richard feldolgozhatta volna, hogy támadás érte őket, már jött is a következő.

Scarlet fájdalmasan felbömbölt, és bal felé billent. Gyomorkavaró csigavonalban közeledtek a föld felé. Richard görcsösen kapaszkodott a sárkány hátán végigfutó tarajba, míg Scarlet megpróbált egyenesbe állni.

Az alattuk pörgő óriási lépcsősoron egy női alakot világított meg a kezéből kicsapó közvetkező villám. Scarlet ismét felordított. Richard viszont a villám fellobbanása utáni sötétben nem látta a támadót.

Scarlet kétségbeesetten igyekezett megfékezni a zuhanást. Richard tudta, hogy még egy találat, és végük van. Letépte az íjat a válláról, és kirántott egy nyílveesszőt a tegezből.

- Scarlet! Fújj tüzet, hogy lássam, hol van!

Richard az arca mellé feszítette az ideget, Scarlet pedig minden fájdalmát és dühét beleadta egy tüzes bömbölésbe. A vörös fényben Richard látta, hogy a nő ismét felemeli a kezét. Mielőtt magához hívhatta volna a célpontot, szem elől veszítette a nőt a pörgés miatt.

- Scarlet! Vigyázz!

Scarlet feljebb kapta a jobb szárnyát, mire hevesen balra billentek. Bal oldalról sárga villám süvített el egy hajszállal mellettük. A föld vésszesen közeledett.

A sárkányláng villódzásában a nő újra támadni készült. Richard megfeszítette az íjat, és a forgást közömbösítendő, oldalra tekeredett.

Mielőtt a nő újból kikerült volna a látószögből, Richard magához szólította a célt. Abban a pillanatban, hogy a mágia szülte kontaktus létrejött, útjára engedte a nyílveesszőt.

- Fordulj!

Scarlet gyorsan csapott egyet, és miközben arrébb bukdácsoltak a levegőben, a következő villám elfütyült a sárkány nyaka és szárnya közti hézagban. A varázslatnak szinte azonnal vége is szakadt.

A tájat a sötétség áthatatlan hulláma borította be. A nyílveessző célba talált. Odette Nővért pedig elvitte az Őrző.

Hatalmas zökkenéssel érték földet. Richard lerepült a sárkány hátáról és a földre hemperedett. Felült, megrázta a fejét, aztán talpra ugrott.

- Scarlet! Nagyon megsérültél? Élsz még?

- Menj! - nyögte a sárkány, mély, rekedt hangon, és bal szárnyát remegve eltartotta magától. - Kapd el, mielőtt

mindnyájunkat elpusztít!

Richard végigsimított a fenevad orrán.

- Visszajövök. Tarts ki!

Richard előrántotta a kardját, és megrohamozta a lépcsősort.

Szükségtelen volt a haragot felidéznie, már régen ott fortyogott a lelkében, mielőtt a markolathoz nyúlt volna. Elvakult dühvel rohant a hatalmas oszlopok között álló ajtó felé.

Mikor belépett rajta, egy maroknyi őr támadt rá. Richard azonnal véres rendet vágott köztük. A kard villogott az óriási terem falán lobogó fáklyák fényében. Richard a szellemekkel táncolt. Kecses mozdulataival messziről kitűnt a vagdalkozó katonák közül.

Az elsőt egyszerűen kettéhasította, mellvért ide, vagy oda. Minden rohamra hideg acéllal felelt. Másodpercek alatt tizenöt halott hevert a földön, Richard pedig akadálytalanul haladt tovább.

Hát ennyit a szívélyes fogadtatásról. Emlékezett rá, hogy a d'harai hadsereg hogyan esküdött fel a szolgálatára, amikor legutóbbi ittjártakor végzett Darken Rahllal. Persze lehet, hogy nem tudták, kire támadnak. De messze az a valószínűbb, hogy igenis, pontosan tisztában voltak vele.

Egy olyan folyosót választott, mely az Élet Kertje irányába vezetett. A feje felett három emeletnyi galéria húzódott. A fáklyák legtöbbje nem égett. Richard elrobogott egy szentély mellett, mely tulajdonképpen egy lyukacsos sziklából, és köré fehér homokkal húzott körökből állt.

Az egyik oldalsó lépcső felől féltucatnyi Mord-Sith közeledett futva. Mindegyikük Agielt markolt, és vörös bőrruhába öltözött. Richard a tomboló harag ellenére sem felejtette el a leckét - tudta, hogy nem használhatja ellenük a kard mágiáját, mert abban a pillanatban foglyul ejtenék. Magában őrvongott. Semmi szüksége nem volt újabb akadályokra! Neki most azonnal Darken Rahlhoz kellett jutnia.

Vonakodva eltette a kardot, és tört rántott. Denna egyszer bevallotta, hogy ha a kard helyett tört használ, akkor végezhetett volna vele. Nem volt elég gyors, hogy lerázza őket, kénytelen lesz tehát ismét ölni.

A legelől futó Mord-Sith, egy nagydarab, szőke nő, felemelte a kezét, amikor Richard feléje vetődött.

- Rahl Nagyúr, ne!

A többi öt, csúszva fékezett mögötte. Richard feléje vágott a tőrrel, de a nő még időben hátraugrott, és széttárt karokkal védekező tartásba helyezkedett.

- Rahl Nagyúr! Ne! Segíteni jöttünk!

Bár a kard a hüvelyben volt, Richard haragban így sem szenvedett hiányt. Ha időben Kahlanhoz akar érni, nem vesztegetheti itt az idejét.

- Majd a túlvilágon segíthettek! Rögtön odaküldelek benneteket!

- Ne, Rahl Nagyúr! Cara vagyok. Tényleg segíteni szeretnénk! Ne arra menj! Az a folyosó nem biztonságos!

Richard lihegve megtorpant, de a tört nem engedte le.

- Nem hiszek nektek. Csapdába akartok csalni. Nagyon jól tudom, mit tesz egy Mord-Sith a foglyaival!

- Ismertem Dennát, az úrnődet. Az ő Agieljét viseled. De a Mord-Sithek többé nem kínoznak senkit. Te adtad vissza a szabadságunkat. Sosem emelnénk kezet rád! Az urunként tisztelünk!

- Amikor itt jártam, megparancsoltam a katonáknak, hogy égessék el ezeket a holmikat, és adjanak nektek valami tisztességes ruhát helyettük. Parancsba adtam, hogy vegyék el tőletek az Agielt. Ha az uratok vagytok, miért nem engedelmessékedtek?

A nő gúnyos félmosolyra húzta a száját, és gleccserkék szeme felett felhúzta egyik szemöldökét.

- Mert nem szabadíthatok fel, hogy aztán ismét rabságot kényszeríts ránk. Szabadon dönthetünk, és ezt neked köszönhetjük. A szabad akaratunkból döntöttünk úgy, hogy megvédelmezzünk, ha kell az életünk árán is. Az Első Osztag nem az egyetlen védelmeződ. Úgy döntöttünk, hogy mi leszünk a személyes testőreid, és még ők sem mertek velünk ellenkezni. Senkitől sem fogadunk el parancsot, csakis Rahl Nagyúrtól.

- Akkor megparancsolom, hogy hagyjatok magamra!

- Sajnálom, Rahl Nagyúr, de ezt a parancsot nem teljesíthetjük!

Richard azt sem tudta, kinek higgyen. Ez akár csapda is lehetett.

- Azért jöttem, hogy megfékezzem Darken Rahl-t. El kell jutnom az Élet Kertjébe. Ha nem álltok az utamból, meg kell öljelek benneteket!

- Tudjuk, hová mész - jelentette ki Cara. - Elkísérünk, de nem szabad egyenesen menned! A Palota egyes részei kicsúsztak az ellenőrzésünk alól. Az előttünk álló folyosó nem biztonságos. Tulajdonképpen az egész szárny a lázadók kezén van. Az Első Osztag legalább ezer embert veszített volna, ha megpróbálnak lejönni ide.

Ezért vállaltuk, hogy inkább mi jövünk, mert így rád nézve kisebb a veszély. Egyedül ezért egyeztek bele.

Richard óvatosan megpróbálta őket megkerülni.

- Nem hiszek nektek, és ez most túl fontos, semhogy megkockáztassam, hogy nem mondotok igazat. Ha megpróbáltok feltartóztatni, végetek van!

- Ha arra mész tovább, neked van véged, Rahl Nagyúr! Kérlek engedd, hogy egy üzenetet a füledbe súgjak! - Cara átadta az Agielt mögötte állónak. - Ha akarod, tartsd a tőrödet a nyakamon.

Richard belemarkolt a nő hajába, és a borotvaéles pengét a torkának feszítette. Készen állt rá, hogy azonnal átvágja a torkát, ha akár csak megmoccan. Cara a fülehez hajolt.

- Azért jöttünk, hogy segítsünk, Rahl Nagyúr - suttogta. - Veszett kutya legyek, ha nem igaz!

Richard kiegyenesedett.

- Ezt meg honnan hallottad?

- Ezek szerint, tudod, mit jelent? Trimack főparancsnok mondta, hogy ez egy titkos üzenet Zorander Első Mágustól, ami

alapján tudod majd, hogy a te oldaladon állunk. A lelkemre kötötte, hogy egyedül neked mondjam el.

- Ki az a Trimack főparancsnok?

- Az Első Osztag hadseregtábornoka. Ők a hozzád hű haderő. Az Első Osztag az acél ereje Rahl Nagyúr körül. Zorander varázsló megbízta őket, hogy bármi áron védjék meg az Élet Kertjét.

Két nappal ezelőtt érkezett egy varázslónő. Majdnem háromszáz emberünkkel végzett, mire bejutott a kertbe. Megpróbáltuk feltartóztatni, de képtelenek voltunk. Nincs mágiánk, amit használhatnánk ellene. Ma éjjel is megölt vagy száz katonát, kifelé jövet. Óvatosan követtük, és egy ablakból figyeltük, a harmadik emeletről. Láttuk, hogyan támadt villámokkal a sárkányodra, és azt is láttuk, hogyan végeztél vele. Erre csak az igazi Rahl Nagyúr lehet képes. Kérlek, Rahl Nagyúr, az Élet Kertjében valami irtóztató dolog készül! Hadd vezessünk oda, hogy végezhesz a gonosz szellemmel!

Richardnak nem volt vesztegetnivaló ideje. Kénytelen volt bízni benne, hogy az üzenet valóban Zeddtől származik. Bíznia kellett bennük.

- Rendben, menjünk. De figyelmeztetek, hogy nagyon sietek!

A nők elvagyorodtak. Cara visszakérte az Agielt, aztán megmarkolta Richard ingét az egyik vállán. Egy másik Mord-Sith a másik vállát fogta meg, majd elkezdtek futni, magukkal vonszolva a férfit. Cara odasúgta, hogy maradjon halálos csendben. A másik négy nő előrerohant, felderíteni a terepet.

Gyorsan, de halkan haladtak a sötét folyosók és termek útvesztőjében. Míg a felderítők előreosontak, egy keskeny, a szolgáknak fenntartott lépcsőn, Cara és a másik Mord-Sith a falhoz szorították, és az ujjukat az ajkára tették. Megvárták, fentről a halk füttyszót, csak azután lódultak meg, ismét magukkal rángatva Richardot, az ingénél fogva.

A lépcső tetején kis híján felbotlottak a négy felderítő egyikének testében. Az arcát kardsapás szelte ketté. Nyolc páncélos d'harai katona hevert körülötte kitekeredve. A fülükből vér csordogált, Richard felismerte az Agiel nyomát.

Az egyik bőrruhás nő intett a terem túlsó végéről. Cara berántotta Richardot egy sarok mögött, és feltuszkolta egy másik lépcsőn a jelzett irányban. A férfi kezdte magát úgy érezni, mint egy zsák szenny, amint ide-oda cibálták, és időnként a falhoz vágták, amíg az előrs felderíti a terepet.

Alig volt képes lépést tartani a kétoldalt rohanó nőkkel, de azok egy pillanatra sem engedték el az ingét. Richard már régen elvesztette a fonalat - fogalma sem volt, merre járnak. Számátlan termet, és lépcsőt maguk mögött hagytak már. Némelyik teremben ablakok is voltak. Richard látta, hogy a nap időközben megjelent az ég alján.

Teljesen kifulladt, mire végre egy széles folyosóra kanyarodtak, amit Richard is felismert. Lánginget és fényes mellvértet viselő katonák százai ereszkedtek fél térdre, amikor megpillantották. A terem visszhangzott a páncél csörgésétől. Egy emberként szorították az öklüket a szívük fölé. Amikor ismét talpra álltak, egyikük előlépett.

- Rahl Nagyúr, Trimack tábornok vagyok. Nem vagyunk messze az Élet Kertjétől. Ha megengedi, odavezetem.

- Tudom, merre van.

- Rahl Nagyúr, sietnie kell. A lázadó tábornokok megindították a támadást. Nem hiszem, hogy sokáig tudnánk tartani a pozíciónkat, de az utolsó szál emberig fogunk küzdeni, amíg ön bent van.

- Köszönöm, tábornok. Csak addig tartsanak ki, amíg visszazavarom azt a fattyat az Alvilágba!

A tábornok a mellkasára szorított ököllel tisztelgett, miközben Richard elindult a kert felé. Végigkocogott a fényes gránitfolyosón, amely elvezetett az Élet Kertjének óriási, aranyozott kapujához.

Richard a harag révületében elmerülve robbant be a kapun. A felkelő nap sugarai megvilágították a fák tetejét. Richard végighaladt az ösvényen, a vadszőlő borította kőfalak mellett, majd kilépett a gyepre.

A kert mértani közepén fehér homokkal - mágushomokkal - rajzolt kört állt. Közepében a skrin csontja hevert, körülötte a homokba rótt mágikus rúnákkal. A kör mögött az állvány állt, rajta Orden három szelencéjével - ott volt az átjáró az Alvilágba. Mind-három szelence koromfekete volt, mintha minden fényt kiszívni készültek volna a teremből.

A nyitott szelencéből zöld fény áradt egyenesen felfelé, át a termet borító üvegkupolán, fel az ég felé. Akármit is művelt Darken Rahl, az átjáró kinyílóban volt. A zöld fényoszlop körül kék, sárga és piros szikrák repkedtek.

Darken Rahl féhéren izzó alakja figyelte Richard közeledtét. A férfi megállt a körön kívül, vele szemben. A szellem vértelen ajka apró mosolyra húzódott.

- Üdvözöllek, fiam - sziszegett.

Richard érezte, hogy a heg felizzik a mellkasán. Nem törődött a fájdalommal. Darken Rahl kéken izzó tekintete a nyakában lógó Könnyek Kövére vándorolt, majd ismét farkasszemet nézett vele.

- A fattyúból hatalmas varázsló lett. Szeretnénk, ha átállnál hozzánk, Richard!

Richard nem szólt semmi, de belül forrt benne a harag, látván a jelenés egyre szélesebb mosolyát. Állt és figyelt, a tomboló indulat kódén keresztül, ugyanakkor belül a nyugalom központját kutatta.

- Olyan jutalomban lehet részed, amit senki más nem adhat meg neked. Még maga a Teremtő sem. Hatalmasabbak vagyunk a Teremtőnél is. Állj mellénk!

- Ugyan, mit tudnál te adni nekem?

A derengő jelenés széttárta a karját.

- Örök életet.

Richard dühösebb volt, semhogy nevetni tudott volna.

- És mikor vetted a fejedbe, hogy bármit is elhiszek a mondandódból?

- Pedig igaz, Richard - sutogta Darken Rahl. - Hatalmunkban áll megadni neked.

- Csak mert néhány Nővérrel elhitettétek ezt a maszlagot, én még nem fogok lépre menni!

- Mi vagyunk az Alvilág Őrzője. Hatalmunk van élet és halál felett. Hatalmunkban áll bármelyiket megadni, különösen egy olyan hatalmas varázslónak, mint te. Uralkodhatnál az élők világán. Ahogy én is tehettem volna, mielőtt... közbeavatkoztál.

- Nem érdekel. Tudsz mást is ajánlani?

Darken Rahl kegyetlen mosolya egyre szélesebbé vált. Szemöldöke a magasba szaladt.

- Ó, igen, fiam - sziszegte. - Ó, igen.

Kezét széttárta a homokkör felett. Csillámló fény öntött lassan emberi formát. Egy ismerős alak térdelt a homokon.

Kahlan.

A fehér inkvizítori ruhája volt rajta. A haja egészen rövid volt, akárcsak a toronyban látott vízióban. Lehunyt szeméből egy könnycsepp szivárgott elő, miközben arcát a tőkére hajtotta. A szája Richard nevét formázta. A férfi szíve a torkában dobogott.

- A sárkányod megsebesült, Richard. Nem képes Aydindrilbe vinni. Kifutottál az időből. Nincs más választásod, mint a mi segítségünk.

- Mit értesz a segítség alatt?

Rahl ismét mosolygott.

- Mondtam már, hogy hatalmunk van élet és halál felett, nem segítünk, akkor ma délután az egész város szeme láttára ez fog történni.

A derengő kéz újra intett egyet. A térdelő lány felett egy

bárd pengéjén csillan meg a fény. A bárd lesújtott és egy puffanással a tőkébe csapódott. Vér záporozott. Richard összerándult.

Kahlan feje legördült a földre. Alatta élénkpiros vértócsa gyűlt. A vér beszivárgott a homokba, és eláztatta a fehér ruhát, miközben a test lassan lehanyatlott a vesztőhelyről.

- Neeem! - üvöltötte Richard ökölbe szorított kézzel. - Neeee!

Darken Rahl végighúzta a kezét a holttest felett, mire az visszaalakult fénycsikokká, majd eltűnt.

- Ahogyan most eltüntettem ezt az illúziót, ugyanúgy meg tudjuk változtatni a valóságot is. Az örök életet nemcsak neked vagyunk képesek megadni, de neki is!

Richard döbbenetben állt. Most először nézett igazán szembe a könyörtelen tényekkel. Scarlet megsebesült. Nem tudja elröpíteni Aydindrilbe. A téli napforduló napja van. Kahlan még aznap meghal, és neki nincs semmi esélye megmenteni. Szaggatottan kapkodta a levegőt.

Számára a világ máris véget ért.

Ez volt a prófécia valódi jelentése. Ha elfogadja a szellem ajánlatát, hogy megmentse Kahlan életét, akkor a világ mindenki más számára is véget ér.

Chase jutott eszébe, és Rachel, aki úton van az új családja felé. Arra gondolt, mennyi szeretet és boldogság vár a kislányra az új életében. Aztán a saját életére, az apja és az anyja szeretetére, a boldog időkre, és a kevésbé boldogokra, és hogy mindez milyen sokat jelentett.

Felidézte a Kahlannal töltött időket, a szerelem boldogságát, és a többi emberre gondolt, akik ugyanezt átélték, vagy át fogják élni a jövőben. Már ha lesz jövő.

- Kéz a kézben sétálhattok, Richard. Örökre.

Richard felemelte a tekintetét a fehér homokról.

- Kéz a kézben, a pusztítás hamvai között. Örökre.

Mit szólna Kahlan, mit tenne a szerelmével, ha ilyen önző módon döntene a sorsukról? A lány undorodna tőle. Onnantól kezdve, ha ránézne, egy szörnyeteget látna. Mindörökre.

Nem a lány szerelme lenne örök, hanem az irtózása. Így aztán azzal, hogy meg akarja menteni, nemcsak mindenki mást pusztítana el, hanem Kahlan szívét is.

Az ár túlon túl magas volt. Még a szerelméért is.

Richard egyszerre érzett nyugalmat, és felemésztő, tomboló haragot is. Egyenesen a gonosz világító szemébe nézett.

- Megmérgeznéd a szerelmünket a gyűlölet mocskával! Nem is ismered a szeretet szó jelentését!

Az indulat pusztító viharra nőtt a lelkében. Legalább megfizettet vele érte! Legalább megbosszulja magukat!

Richard felemelte a Könnyek Kövét. A keze ökölbe szorult. Darken Rahl hátrált egy lépést.

- Richard, gondold meg, mit csinálsz!

- Ezért megfizetsz!

Richard előrántotta a bal kezét a zsebéből, és egy maroknyi fekete mágushomokot hajított a fehér körre.

Darken Rahl égne emelte a karját.

- Neeee! Mit műveltél, te ostoba?!

A fehér homok megvonaglott, mintha élne, és fájdalom gyötörmé. A belé rajzolt rúnák tekeregtek, önmagukat keresztezték, végül szétfolytak. A föld rázkódni kezdett. A gyepeken gőzölgő hasadékok nyíltak.

A fehér homokból villám lobbant, és tekergőzött végig az Élet Kertjén. A terem dübörgött az elszabaduló varázslatok erejétől. A mágushomok folyékony kék tüzze olvadt. A levegőt sorozatos lökéshullámok rázkódtatták meg.

Darken Rahl az öklét rázta az ég felé.

- Nem! Ez nem lehet!

Lehajtotta a fejét, aztán, mikor meglátta Richardot lassan közeledni, markában a Könnyek Kövével, megdermedt. Kezét tiltó mozdulatra emelte.

Richard megtorpant, a mellkasán levő sebből áradó fájdalomtól elakadt a lélegzete. A gyöttrő kín végighullámozott a testén. Valahonnan a lelke legmélyéről erő merített, és a fájdalom ellenére tovább indult. A kín minden egyes lépéssel fokozódott. Úgy érezte, a húsa szertefoszlik, és a csontjaiban felforr a velő. A harag viharának csendes magjában megtalálta a szükséges erőt, hogy tovább haladjon.

Richard leoldotta a követ a nyakából. A bőrszíjnál fogva Darken Rahl arca felé emelte. A jelenés visszahőkölt.

- Örökké viselni fogod a túlvilág mélyén - lépett közelebb a férfi. - Térdre!

A derengő alak térdre ereszkedett. A világító szempár a szíjon lógó követ figyelte. Richard lejjebb engedte a varázstárgyat, míg az közvetlenül az apja szelleme felett himbálózott. Habozott.

Darken Rahl feje mögött Richard meglátta az állványt a három szelencével. A középső, nyitott dobozból kísérteties fény özönlött felfelé.

Richard emlékezett Ann, Nathan és Warren figyelmeztetésére. Ha önző célra használja fel a követ, azzal elszakítja a Fátylat. Abban a pillanatban semmit sem szeretett volna jobban, mint Darken Rahl az Alvilág legmélyére száműzni, büntetésül a tetteiért, de ezzel ismét ugyanazt érné csak el, amiről már eldöntötte, hogy nem teheti meg.

Egyébként is, mindezt saját magának köszönhetné. Az, hogy nem szándékosan tette, semmit nem változtatott a lényegen. Az élet nem volt tisztességes, az élet egyszerűen csak létezett. Ha véletlenül mérges kígyóra lépsz, akkor beléd fog marni. A szándék nem számít semmit.

- Magamnak köszönhetem a szenvedésem - suttogta maga elé. - Nekem kell viselnem a következményeket. Nem engedhetem, hogy mások lássák a kárát annak, amit tettem, akár szándékos volt, akár nem!

Richard visszaakasztotta a Könnyek Kövét a saját nyakába. Darken Rahl riadtan állt talpra.

- Richard... nem tudod, mit beszélsz! Büntess meg! Akaszd a nyakamra! Állj bosszút!

Richard félig odafordult az Élet Kertjének közepe felé, és kinyújtotta a kezét. A skrin csontja a folyékony tüztől övezve a kezébe röppent. A Tehetsége megvédte a tüztől.

Magasra emelte a csontot. Az őrző harag és a csendes nyugalom egyszerre kerítette hatalmába, amikor a mágiát szólította.

Sárga, tűzforró villám robbant Darken Rahl felé.

Fekete, jéghideg villám robbant Darken Rahl felé.

A skrin szabadjára engedett hatalma egybefonta a kettőt.

A termen sötétség söpört végig, és amikor feloszlott, a villám és Darken Rahl szertefoszlott. A skrin csontja hűvösen simult Richard markába.

A szelencéből özönlő zöld fény zúgva felerősödött. Richard leakasztotta a Könnyek Kövét a nyakából. A bőrszif szétfeszült a kezében, és a kő feketévé vált a tenyerében.

Richard kinyújtotta a kezét. A Könnyek Köve ellebegett a zöld fény felé. A fénysugárba érve lassan körbefordult, és ereszkedni kezdett. Közben a kő lassan áttetszővé vált, és a fény fokozatosan elhalványodott, majd végleg kihunyott. Az Élet Kertjében csend lett. Richard ismét felemelte a skrin csontját a feje felé. Az ikervillám újból fellobbant, és az állvány felé száguldott. A teremben fényzőn és teljes sötétség váltakozott. Amikor a mágiafolyamnak vége szakadt, a hirtelen csend visszhangzott a férfi fülében. A három szelence az oltáron nyugodott.

Lezárva.

Richard tudta, hogy a könyv nélkül többé senki sem lehet képes felnyitni őket. A könyv pedig immár egyedül az ő fejében létezett. Orden szelencéi, és az átjáró, amely belőlük fakadt, az idők végezetéig zárva maradnak.

Fémes recsenés hallatszott. Richard érezte, hogy valami a lába elé esik.

Lenézett, és a nyakörv, a Rada'Han két darabját látta a földön heverni. Végre leesett a nyakából. Megszabadult tőle.

A fájdalom is elmúlt. Végighúzta a kezét a mellkasán. A seb eltűnt.

Richard zúgó fejjel állt a beállt csendben. Nem is tudta pontosan, mi történt, vagy hogy hogyan csinálta.

Vége volt. Számára mindennek vége. Kahlan aznap meghal.

A következő pillanatban már a kapu felé száguldott. A nap még nem ért véget.

Amint kilépett az Élet Kertjének ajtaján, az öt Mord-Sith azonnal körbefogta. Richard futtában ügyet sem vetett rájuk. A következő folyosón a piszkos, izzadt Trimack tábornok várakozott, több száz hasonlóan mocskos egyenruhájú katonával. Sokan több sebből is véreztek.

Nagy páncél- és fegyvercsörömpölés közepette a füstös folyosón álló összes harcos fél térdre ereszkedett, öklük a mellkasukon csattant. Trimack tábornok talpra állt. Tett három öles lépést Richard felé, mire Cara védelmezőn közéjük állt.

- Félre az utamból, asszony!

Cara nem mozdult.

- Senki sem érintheti Rahl Nagyurat!

- Én is őt védelmezem, sőt, tulajdonképpen...

- Azonnal hagyjátok abba!

Cara erre engedelmesen félreállt. Trimack tábornok Richard vállára tette a kezét.

- Rahl Nagyúr, gratulálok. Elég sokáig tartott, de végül csak megcsinálta!

- Mit csináltam meg? És hogy érti azt, hogy sokáig tartott?

A tábornok a homlokát ráncolta.

- Hiszen egész nap odabent volt!

Richard szava elakadt.

- Micsoda?

- Órákon át keményen küzdöttünk, de egyre hátrébb szorultunk. A túlerő tíz vagy tizenötszörös lehetett. Aztán jött a villám. Életemben ilyen még nem pipáltam!

Zorander varázsló ugyan megmondta, hogy az egész palota egyetlen mágikus véderőd a fennsíkon, mely megvédi a mindenkori Rahl Nagyurat, és felerősíti a varázserejét, de ezt az előbbi, ha más mondja, el sem hiszem. Az egész palotában villámok cikáztak. Minden egyes átkozott tábornokot, aki Darken Rahl oldalára állt, telibe trafáltak. A katonáikat is megtizedelték. Egyedül azokat hagyták életben, akik eldobálták a fegyvereiket, és megadták magukat.

Richard nem tudta, mit is mondjon.

- Nagyon örülök, tábornok, de nem az enyém a dicsőség. Egész végig a kertben voltam. Még abban sem vagyok biztos, hogy odabent mit csináltam, hát még abban, hogy itt mi történt.

- Mi vagyunk az acél az acél ellen. Ön is elvégezte a maga feladatát. Ön, Rahl Nagyúr, a mágia a mágia ellen. Mindnyájan

büszkék vagyunk önre! - veregette hátba a tábornok. - Akármit is csinált, hatásos volt.

Richard megmasszírozta a halántékát, és gondolkodni próbált.

- Mennyi az idő?

- Mint ahogy már mondtam, a nap jó részét, odabent töltötte. Késő délután van.

Richard a mellkasához kapott.

- Mennem kell!

Elkezdett rohanni. Erre mindenki a nyomába szegődött. Nemsokára teljesen eltévedt a hosszú folyosók útvesztőjében. Megtorpant, és a mellette loholó Carához fordult.

- Merre?

- Hova kívánsz menni, Rahl Nagyúr?

- Amerről bejöttem. A legrövidebb úton.

- Kövess bennünket, Rahl Nagyúr!

Richard az öt Mord-Sith nyomában vágta az utat. Mögötte pedig ott futott látszólag a hadsereg zöme. A páncélszírmás lábak dübörgése messze visszhangzott a palota falai között. Az oszlopok, boltívek, lépcsősorok, kegyhelyek és a folyosók kereszteződésai egymás után suhantak el mellettük. Hosszú termeken és lépcsőházakon rohantak keresztül.

Richard teljesen kifulladt, mire jó egy órával később a két óriási oszlop között rejtőző kapun át kilépett a hideg levegőre. Mögötte katonák özönlöttek ki az épületből. A férfi négyesével szedte a lépcsőket lefelé.

Scarlet az oldalán hevert a hóban, oldala emelkedett-süllyedt ziháló légvételeinek ütemére.

- Scarlet, de örülök, hogy életben találsz! - kiáltotta Richard, és megdörzsölte a fenevad orrát.

- Richard! Látom, sikerült túlélned. Nem is lehetett olyan komoly a dolog. - Scarlet nehézkesen elvigyorodott, amúgy sárkány módra, aztán ismét elkomorodott. - Sajnálom, barátom, de attól tartok, képtelen vagyok repülni. A szárnyam megsérült. Megpróbáltam a levegőbe emelkedni, de amíg a szárnyam helyre nem jön, addig a földön ragadtam.

Richard arcáról egy könnycsepp hullott a sárkány orrára.

- Megértelek, barátom. Te hoztál el ideig. Megmentetted a világot! Nagyobb hős vagy, sárkány létedre, mint eddig bárki a történelem során. Rendbe fogsz jönni? Tudsz majd újra repülni?

A sárkány kipréselt magából egy elhaló kacajt.

- Persze, hogy fogok még repülni. De jó egy hónapig biztos nem. Rendbe fogok jönni. Nem olyan súlyos a seb, mint ahogy kinéz.

Richard a mögötte felsorakozott tisztetekhez fordult.

- Scarlet a barátom. Ő mentett meg mindnyájunkat. Azt akarom, hogy lássátok el élelemmel, és bármi mással, amire szüksége van, amíg meg nem gyógyul. Úgy vigyázzatok rá, mint ahogy rám vigyáznátok!

A katonák az öklüket a szívükre szorították.

Richard elkapta a tábornok karját.

- Szükségem van egy lóra, a legkitartóbbra a palotában. Most rögtön! És kell még egy térkép, hogy hogyan juthatok el Aydindrilbe.

A tábornok hátrafordult.

- A leggyorsabb lovat ide, de azonnal! Te pedig hozd azt a térképet, Rahl Nagyúrnak!

A katonák elrohantak, Richard pedig visszalépett Scarlet oldalához.

- Annyira sajnálom, hogy miattam szenvedsz, Scarlet!

Scarlet elégedett nevetése mintha a gyomrából jött volna.

- Maga a seb nem is olyan fájdalmas. Gyere, nézz ide, oldalt!

A sárkány feje, a hosszú nyak végén, követte a férfit. Richard legnagyobb döbbenetére a sárkány farkának kanyarulatában egy tojásra bukkant.

Az egyik óriási, sárga szem ráhunyorított.

- Most jött a világra. Főleg ezért vagyok ennyire kikészülve. Nem is olyan nagy baj, hogy a földön vagyok, igaz?

A sárkány gyengéden tüzet lehelt a tojásra, aztán óvatosan végigsimította karmos mancsával. Richard arra gondolt, milyen jó, hogy legalább mások továbbra is élvezhetik az élet csodáit.

De közben újra és újra a lesújtó bárdot látta maga előtt. Nem tudott szabadulni a lidércnyomástól. A keze reszketni kezdett. Bármelyik pillanatban bekövetkezhet! Zihálva kapkodta a levegőt.

A katona végre megjelent a térképpel. Odatartotta Richard elé, és rámutatott.

- Rahl Nagyúr, ez itt Aydindril. Ez pedig a legrövidebb útvonal, erre. De még így is több hét, mire odaér.

Richard belegyömöszölte a papirost az ingébe, mert időközben a másik katona is közeledett a kért ló hátán. Felkapta a zsákját, és az íjat a hóból, ahová akkor estek, mikor Scarlet a földre zuhant.

Trimack tábornok megfogta a hatalmas csatáló kantárát, míg Richard odaszíjazta a nyereghez a holmiját.

- A nyeregáskában talál élelmet is. Mikorra várhatjuk vissza, Rahl Nagyúr?

Richard agyában egyedül a lendülő bárd létezett. Fellendült a nyeregbe.

- Nem tudom. Ahogy tudok, jövök. Addig meglesztek nélkülem. Az Élet Kertjét pedig őrizzék továbbra is! Senkit se engedjete be oda!

- Veszélytelen utat, Rahl Nagyúr! A szívünk önnel van!

Öklök csattantak a mell vértéken, miközben Richard vágta a hajszolta a hatalmas csatálovat, és átszárguldott a kinyíló gigászi kapukon.

26. FEJEZET

Richard halkan szitkozódott, amikor a lóva holtan esett össze. A zuhanást követően felállt a hóban, és elkezdte lecsatolni a

felszerelését az élettelen, tajték borította állatról. Tompa gyászt érzett a ló miatt: az állat minden tőle telhetőt megtett.

Már nem is emlékezett rá, hány ló dőlt ki alóla út közben. Némelyik egyszerűen csak megállt, és nem volt hajlandó többé egy lépést sem tenni. Néhány másik vágótárol poroszkálásra váltott az ereje elfogyásával. A többi pedig egészen addig vágatott, amíg a szíve fel nem mondta a szolgálatot.

Richard tudta, hogy túl keményen bánik velük, és néha meg is próbált egy kicsit kíméletesebb lenni, de egyszerűen nem bírta a lassabb tempót. Amikor egy ló kimúlt, vagy többé nem lehetett vágásra bírni, talált helyette másikat. Némelyik kupec vonakodott megválni a lovától, gondolván, hogy magasabb árat tudnak majd kialkudni. Richard ilyenkor egyszerűen felszállt a lóra, és hozzávágott egy marék aranyat a tulajdonoshoz.

Ő maga is a végső kimerülés határán járt. Keveset evett, és még kevesebbet aludt. Néha gyalogszerrel folytatta az utat, míg a lóva kicsit összeszedte magát. Amikor egy-egy ló elpusztult, futott, amíg másikat nem talált.

Richard a vállára dobta a zsákját, és szákjára kezdett. Két héttel ezelőtt indult útnak, tudta, hogy közel jár Aydindrilhez.

Az a tény, hogy a napforduló kéthete elmúlt, nem tűnt olyan fontosnak, mint a rohanás, hogy megmentse Kahlant. Valahogy úgy gondolkodott, hogy ha eléggé siet, ha mindent belead, akkor az idő megáll, míg oda nem ér. Nem tudta elfogadni, hogy elkésett.

Az út egyik emelkedőjének tetején lihegve megállt. Alatta terült el a város, a szikrázó napsütésben. Oldalt, a sziklákon látta a Mágustorony sűrű falait. Richard tovább botorkált a hóban.

Az utcákon nagy volt a tömeg. Sietős emberek törtettek előre, hogy minél hamarabb hazaérjenek a hidegben. Az árusok kiabálva hirdették a portékáikat, a hóban topogva. Richard ügyet sem vetett rájuk. Amikor többen megbámulták az oldalán függő kardot, beleburkolózott a mriswith-köpenybe.

Előtte, az út szélén egy árus állt, egy földbe szúrt, rövid pózna mellett. A póznára erősített keresztrúdról hajtincsek lógtak. A férfi hangja hallatára Richard egyszerre felkapta a fejét. Az elméjét borító köd szertefoszlott.

- Inkvizitor haját tessék! - kiabálta az ember. - Vegyen az Inkvizitor Anya hajából! Egyenesen az Inkvizitor Anya hitvány fejéről! Már nincs sok belőle! Mutassa meg gyermekének az utolsó Inkvizitor haját!

Richard ránézett az egyik tincsre. Tényleg Kahlan haja volt. Egy rántással letépte az egészet a póznáról, és az ingébe gyömöszölte. Amikor az árus megpróbálta visszaszerezni, Richard fél kézzel a falhoz vágta. Belemarkolt a férfi ingébe, és az ingénél fogva felemelte a földről.

- Honnan vetted?

- A... Tanácstól. Tőlük vettem, hogy eladhassam, miután lenyírták a fejéről. Pénzt fizettem érte, az enyém! - Az árus segítségért kezdett kiabálni. - Tolvaj! Tolvaj!

Amikor az emberek feldühödve a férfi védelmére akartak kelni, Richard előrántotta a kardot. A tömeg pillanatok alatt feloszlott. Az árus futva mentette az irháját.

Richard haragja egyre fokozódott, miközben az Inkvizitorok Palotája felé haladt, annak ellenére, hogy a kardot régen eltette. A hatalmas téren álló Palotát már messziről meglátta. Kahlan sokszor mesélte, milyen csodaszép épület. Majdnem olyan jól ismerte, mintha már járt volna benne.

Emlékezett arra is, hogy Kahlan mesélt neki valamit egy szakácsnőről. Nem, nem is csak egyszerű szakácsnő volt, hanem a főszakács. Hogy is hívták? Valami holt, az biztos. Sanderholt, ez az. Sanderholt asszonyság.

Az illatok alapján hamar megtalálta a konyha bejáratát. Habozás nélkül belépett az ajtón. Láttára a teremben dolgozók ijedten kezdtek hátrálni. Láthatólag senki sem akarta, hogy bármi köze legyen Richard viselt dolgaihoz.

- Sanderholt - kiáltotta. - Sanderholt asszonyság! Merre van?

Többen idegesen egy folyosó felé mutogattak. Richard még alig tett meg egy tucatnyi lépést a jelzett irányban, amikor szemből egy vékony asszony érkezett sietve.

- Mi baj van? Ki keres?

- Én kerestem - mondta Richard.

Az asszony szigorú arckifejezését lassan dőbbenet váltotta fel.

- Mi tehetek önért, fiatalember? - kérdezte nyugtalanul.

Richard megpróbált nem fenyegető hangon megszólalni, de nem érezte igazán úgy, hogy sikerült volna.

- Kahlan. Hol találom Kahlant?

Az asszony arca pont olyan fehérre vált, mint a kötény, amit viselt.

- Akkor te bizonyára Richard lehetsz. Mesélt nekem rólad. Pontosan úgy nézel ki, ahogy mondta.

- Igen, az vagyok. Hol van most?

Sanderholt asszony nagyot nyelt.

- Sajnálom, Richard - suttogta. - A Tanács halálra ítélte. Az ítéletet a napforduló ünnepén végre is hajtották.

Richard csak bámult a vékonyka asszonyra. Nem igazán tudta eldönteni, vajon ugyanarról a Kahlanról beszélnek-e.

- Azt hiszem, nem értett meg - nyögte ki végül. - Én az Inkvizitor Anyáról beszélek. Kahlan Amnell Inkvizitor Anyáról. Ön bizonyára valaki mással téveszti össze. Az én Kahlanom nem halhatott meg! Siettem, ahogy csak tudtam! Esküszöm!

Az asszony szeme könnybe lábadt. Megpróbálta a könnyeket kipislogni, aztán lassan megrázta a fejét, és bekötött kezével megérintette Richard karját.

- Gyere, Richard. Úgy látom, jót tenne neked valami harapnivaló. Hadd hozzak egy tál levest!

Richard leejtette a zsákját, az íjat és a tegez a földre.

- Azt mondta, a Főtanács halálra ítélte?

Az asszony alig észrevehetően bólintott.

- Igen. Megszökött ugyan, de újból elfogták. A Tanács újra felolvasta az ítéletet, a nyilvánosság előtt, a lefe... a kivégzés előtt. Aztán a tanácsnokok csak álltak és mosolyogtak, a tömeg pedig éljenzett...

- Talán sikerült megint megszöknie. Általában könnyen feltalálja magát...

- Én magam is ott voltam - mondta Sanderholt asszony megtörtén, miközben az arcán patakzottak a könnyek. - Kérlek, ne akard, hogy elmondjam, mit láttam! Születése óta ismertem és szerettem Kahlant!

Talán volt még valami módja, hogy helyrehozza. Talán ha valahogyan visszajutna az időben... Kell, hogy legyen megoldás! Richard szédülni kezdett.

De nem. Elkészt. Kahlan meghalt. Hagynia kellett elpusztulni, hogy megfékezze az Őrzőt. A prófécia végül legyőzte.

Richard foga megesikordult.

- Hol van a Tanácssterem?

Az asszony nagy nehezen elfordította róla a tekintetét. Bepólyált kezével az egyik ajtó felé mutatott, és útba igazította, aztán ismét felé fordult.

- Kérlek, Richard, értsd meg, én is szerettem őt! De már késő! Már nem tehetsz semmit!

De Richard már nem figyelt rá. Öles léptekkel sietett a célja felé, a háta mögött libegett a mriswith-köpeny. Éppen csak annyira figyelt oda a környezetére, hogy követni tudja a főszakácsnő útmutatásait. Úgy haladt a Tanácssterem irányába, mint a nyílvevő a célpont felé, miután a mágia segítségével magához hívta a célt.

Mindenhol örök strázsáltak, de Richard figyelemre sem méltatta őket. Nem tudta, az örök felfigyeltek-e rá, de nem is érdekelte. Egyedül a Tanácssterem érdekelte. Hallotta ugyan a harcosok mozgását az oldalfolyosókon, maga mellett, és néha látott egyet-egyet a galérián is, de az információ az agyáig már nem jutott el.

A Tanácssterem ajtaja egy oszlopokkal szegélyezett folyosó végén állt. Ahogy megindult felé, az ajtó elé örök léptek. Richard alig vette őket észre - számára kizárólag a terem létezett.

A kard továbbra is az oldalán lógott, de a harag máris teljes erővel száguldott az ereiben. Az örök zárt alakzatot vettek fel az ajtószárnyak előtt. Richard nem állt meg. Mögötte vadul lebegett a fekete köpeny.

Az örök megpróbálták feltartóztatni. Richard nem is lassított. Nem akarta, hogy az útját állják. A mágia ösztönösen tört elő. Richard érezte a lökéshullámot. A szeme sarkából látta a fehér márványra fröccsenő vért.

A tűzgolyó kétszer akkora nyílást vágott a falba, mint amekkora a hatalmas ajtó volt. Richard kísértelt a tűzgömbből. A levegőben füstölő kődarabok repültek szerteszét. Köröskörül törmelék záporozott. Az egyik ajtószárny magas ívben zúgott át a termen, a másik bűgöcsiga módjára pörgött a padlón, törött pánccelt és fegyverdarabokat szórva szanaszét.

A terem távolabbi végénél, egy ívelt asztal mögött férfiak pattantak fel dühödten. Richard kérésselhetlenül haladt előre, és előrántotta az Igazság Kardját. Az óriási teremben sokáig visszhangzott az acél különös csengése.

- Thurman Főtanácsos vagyok! - kiáltott fel a legmagasabb támlájú székről felálló férfi. - Magyarázatot követelek!

Richard tovább közeledett.

- Van itt valaki, aki nemmel szavazott az Inkvizitor Anya kivégzésére?

- Hazaárulásért ítéltük halálra! Törvényesen és egyhangúlag! Őrség! Távolítsák el ezt a betolakodót!

Az őrség azonnal megindult feléjük, de Richard már az emelvényen járt. A Tanácsnokok kést rántottak.

Richard egy üvöltéssel az asztalon termett. A penge első csapása a feje búbjától az ágyékaig széthasította Thurman Főtanácsost. Egy oldalsó suhintás nyomán fejek hullottak a földre. Többen megpróbálták leszúrni, de messze nem voltak elég gyorsak. A kard megízlelhette minden egyes díszes ruhájú Tanácsnok vérének. Senki sem menekülhetett. A küzdelem másodpercek alatt véget ért. Az örök még félúton sem jártak.

Richard ismét felugrott az asztalra. Két marokra fogta a kardot, és remegett a mágia szülte haragtól. Várt, hogy közelebb érjenek. A legkisebb ürügyet is megragadta volna, csak hogy még több vért onthasson.

- A Kereső vagyok! Ezek az emberek felelősek voltak az Inkvizitor Anya meggyilkolásáért, és most megfizették az árát! Döntsetek, hogy a halott gyilkosokkal tartotok vagy az igazsággal!

A gyűrű alakban közeledő katonák lelassítottak, és idegesen tekintettek egymásra. Végül bizonytalanul megtorpantak. Richard lihegve állt a kör középpontjában.

Az egyik ör visszanézett az ajtó helyén tátongó üregre, és a termet beborító törmelékre.

- Varázsló vagy?

Richard a szemébe nézett.

- Igen, az vagyok.

A férfi visszalökte a kardot a hüvelyébe.

- Akkor ez a varázslók ügye. Nem fogok olyanért meghalni, amihez semmi közöm.

Egy másik ör is eltette a kardját. A többiek egy emberként követték a példáját. A terem a tartókarikákba és hüvelyekbe kerülő fegyverek csörgésétől volt hangos. Az őrség elhagyta a Tanácsstermet.

Egy perc elteltével Richard volt odabent az egyeden élő ember. Leugrott az asztalról, és végignézett a középén álló impozáns széken. Az volt az egyetlen bútor a teremben, amelyről nem csepegett a vér. Biztosan az volt az Inkvizitor Anya trónusa. Kahlannak kellene rajta ülnie.

Richard egy merev mozdulattal eltette a kardot. Bevégeztetett. Megtett mindent, ami lehetséges volt.

A jó szellemek elhagyták. Mint ahogy Kahlant is. Mindent feláldozott, az igaz ügy érdekében, és a jó szellemek nem segítettek egy fikarcnyit sem.

Az Őrző vigye őket!

Richard térdre rogyott. Először a kardra gondolt, de félt, hogy a fegyver mágija közbeavatkozna. Inkább a törét vette elő.

A kés hegyét a mellkasának szegezte.

Hideg precizitással nézett le, ellenőrizendő, hogy valóban a szíve felett van-e a penge. Kahlan egyik tincse, melyet az árustól vett el, kilógott az inge mögül. Richard elővette a zsebéből azt a másik tincset, amit a lánytól kapott.

Kahlan azért adta neki, hogy emlékeztesse rá, mindig szeretni fogja. Richard véget akart vetni ennek a szenvedésnek.

- Felébredt - mondta Harold herceg. - Téged hívott.

Kahlan elszakította a tekintetét a kandalló lángjaitól. Vetett egy hűvös pillantást a padon, Adie mellett üldögélő mágusra. Ugyan Zedd visszanyerte az emlékezetét, Adie ez idáig még nem. A csontasszony még mindig Eldaként gondolt magára, és továbbra sem látott.

Kahlan átsétált a sötét ebédlőn. Amikor megérkeztek, a fogadó üresen állt, hasonlóan a város nagy részéhez. Az emberek megijedtek az előrenyomuló keltoni hadseregtől. Az elhagyatott város jó búvóhely volt az Aydindrilből való menekülés után. Két heti bujdosás után szükségük volt némi pihenésre és melegre.

Egy hete a hátuk mögött hagyták Aydindril, amikor a kicsiny csapat, mely Zeddből, Adie-ből, Ahernből, Jebrából, Chandalenből, Orskból és Kahlanból állt, összefutott Harold herceg maradék seregével. A herceg és maroknyi embere megmenekül az aydindrili mészárlásból, és azóta lesben állt. Amikor Cyrilla királynőt a vesztőhelyre vezették, hogy ott lefejezzék, a herceg hirtelen rajtuk ütött, és a nagy kavarodás közepette kiragadta nővérét a kivégzésre érkező forgatagból.

Négy nappal azután, hogy Harold herceggel találkoztak, belefutottak Ryan kapitányba és kilencszáz megmaradt katonájába. Mind egy szálig kiirtották a Birodalmi Rend seregét. Nagy áldozatot követelt, de sikerrel teljesítették a megbízatást.

Még az irántuk érzett büszkeség sem deríthette a lányt jobb kedvre, de ezt persze nem árulta el nekik.

Kahlan kicsavarta a ruhát a mosdótál felett, és odaült a féltestvére ágyának szélére. Cyrilla magánál volt, mint néha máskor is, mielőtt visszazuhanat volna a teljes letargiába. Amikor magába roskadt, nem hallott, nem látott, és nem szólt semmit. Csak bámult maga elé.

Kahlan még a testvére könnyeinek is örült, mert azt jelentették, hogy éppen magánál van. Ilyenkor egyedül Kahlan volt képes vele beszélgetni. Ha Cyrilla megpillantott egy férfit, vagy azonnal visszazuhanat a letargiába, vagy hangosan sikoltozni kezdett.

Cyrilla megfogta Kahlan kezét, amikor az végigsimított a homlokán a nedves kendővel.

- Kahlan, gondolkodtál már arról, amit mondtam?

A lány elhúzta a kezét.

- Nem akarok Galea királynője lenni. A királynő te vagy, testvérem.

- Kahlan, kérlek! A népünknek szüksége van egy uralkodóra. Én többé nem vagyok képes betölteni ezt a szerepet. - Cyrilla sírva fakadt, és szorosan Kahlan karjába kapaszkodott. - Kahlan, meg kell tenned, értem, és őértük!

Kahlan letörölte a nővére könnyeit a kendővel.

- Minden rendbe fog jönni, meglátod.

Cyrilla öklét a hasára szorította.

- Így nem lehetek a királynőjük!

- Hidd el, hogy megértelek. Bár velem nem tudták mindazt megtenni, amit veled, de én is jártam abban a lyukban. Ha valaki, akkor én megértelek. De rendbe fogsz jönni! Megígérem neked.

- És akkor te leszel a királynő? A népünk kedvéért?

- Még ha bele is egyeznék, az csak egy időre szólna, míg visszanyernéd az erődöt.

- Nem - nyöszörgött a királynő, és az arcát a párnába temette. - Ne... Drága szellemek, segítsetek... Ne...

Aztán visszazuhanat az apátiába. Vissza a látomások közé. Elernyed, mozdulatlaná vált, és felbámult a mennyezetre. Kahlan megpuszilta az arcát.

Harold herceg kint várakozott a sötétben, az ajtó előtt.

- Hogy van a nővérem?

- Attól tartok, nincs semmi változás. De helyre fog jönni, nyugodj meg!

- Kahlan, meg kell tenned, amit mond. Ő a királynő.

- Miért ne lehetnél te a király? Az lenne a logikus megoldás.

- Harcolnom kell a népünkért és egész Középföldért. Nem összpontosíthatnám minden energiámat a küzdelemre, ha egyben király is lennék. Katona vagyok, és úgy szeretnék a népem javára tenni, hogy azt csinálom, amihez értek is. Erre születtem. Te viszont egy Amnell vagy, Wyborn király leánya, neked kell, hogy Galea királynője legyél!

Kahlan egy ösztönös mozdulattal megpróbálta a haját a vállára hátralendíteni, de a hosszú tincsek már a múlté voltak. Nehéz egy élet megszokásait levetközni, hozzászokni például ahhoz, hogy a haját egészen rövidre nyírták.

- Majd gondolkozom rajta - jelentette ki, és elindult kifelé.

Ismét a kandalló elé állt, amely az egyetlen fényforrás volt az ebédlőben, a lángokat bámulta, és figyelte, hogyan válik hamuvá az, ami egykoron élő volt. Mindenki tiszteletben tartotta a magányát, senki sem zavarta meg.

Egy idő elteltével észrevette, hogy Zedd ott áll mellette. Lassan kezdett hozzászokni, hogy a mágust ezekben a cifra ruhákban lássa.

A mágus egy bögrét nyújtott feléje.

- Tessék, igyál egy kis fűszerezett teát!

Kahlan nem nézett fel a lángokból.

- Köszönöm, nem kérek.

A varázsló elgondolkodva forgatta a bögrét a kezében.

- Kahlan, nem hibáztathatod tovább magad! Nem te tehetsz róla!

- Rosszul hazudsz, varázsló. Láttam az igazat a tekintetemben, amikor elmondtam, mit tettem. Emlékszel még?

- Azt hiszem, már elégszer elmondtam. Varázslat hatása alatt álltam, amit a három varázslónő bocsátott rám, és csak valami óriási lelki megrázkódtatás volt képes felszabadítani alóla. Ez lehetett akár harag is, de ha egyszer beindult, nem szabad megfékezni, különben nem képes megtörni a varázslatot. Mondtam már, hogy mennyire sajnálom, amit veled műveltem.

- Láttam a szemedet. Meg akartál ölni.

Zedd vetett rá egy szúrós tekintetet.

- Nem tehettem mást, Inkvizitor Anya...

- Kahlan. Megmondtam, hogy többé nem vagyok Inkvizitor Anya.

- Annak nevezd magadat, aminek akarod, attól még maradsz, aki vagy. A név megtagadása nem változtat semmin. Amint már mondtam, nem tehettem másként. Ahhoz, hogy a halálvarázs sikerüljön, az kell, hogy a kivégzendő személy meg legyen győződve róla, hogy meg fog halni.

Mihelyt a harag visszahozta az emlékezetemet, rájöttem, hogy illúziót kell alkalmaznom, úgyhogy egyszerűen kihasználtam a már megtörténtekeket, hogy elhitesseem veled: a halálotat akarom. Végső kétségbeesés vezérelt. Ha nem így teszek, az emberek nem hiszik el, hogy valóban látták a fejedet a porba hullani.

Kahlan megborzongott a mágia emlékére. Amíg él, sosem lesz képes elfelejteni a halálvarázs hideg csontujjait.

- Inkább arra kellett volna a varázserődet használnod, hogy eltöröld a föld színéről a család Tanácsot. Azzal kellett volna megmentened, hogy inkább velük végezel.

- És akkor mindenki megtudja, hogy életben vagy. Egész népedet elvakította a gyűlölet. Ha úgy teszek, ahogy mondtad, akkor most tízezrek, egy egész hadsereg lenne a nyomunkban. Most pedig nem kerget bennünket senki. Most már nyugodtan tehetjük a dolgunkat.

- Te nyugodtan teheted a dolgodat. Én nem harcolok többé a jó szellemekért.

- Kahlan, te is tisztában vagy vele, hogy mi történne, ha feladnánk. Te magad jöttél Nyugatföldre, múlt ősszel, hogy megakadályozd. Te magad győztél meg róla, hogy ha feladjuk a mágiát, ha nem segítünk a védteleneken, akkor az ellenség eleve győzött.

- A szellemek úgy találták, nem vagyok méltó a segítségükre. Szó nélkül hagyták, hogy átengedjem Richardot a Fény Nővéreinek. Engedték, hogy bántsák, hogy örökre elszakítsák mellőlem. A jó szellemek eldöntötték, hogy kivel vannak, és az nem én vagyok.

- Nem a jó szellemek feladata, hogy eligazgassák ennek a világnak az ügyes-bajos dolgait. A mi feladatunk, az élők feladata, hogy foglalkozunk a saját világunkkal.

- Ezt olyannak mondd, akit érdekel!

- Téged is érdekel. Csak jelen pillanatban nem veszed ezt észre. Én is elvesztettem Richardot, de nem engedhetem, hogy ez eltántorítson a célomtól. Gondolod, hogy továbbra is szeretne, ha olyan ember lennél, aki képes magára hagyni azokat, akiknek szükségük van a segítségére?

A lány nem válaszolt, ezért Zedd tovább ütötte a vasat.

- Richard részben az élet iránti szenvedélyt szereti benned. Azért szerelmes beléd, mert kész vagy ugyanolyan hévvel küzdeni az élet védelmében, mint ő maga. Ezt már réges-rég bebizonyítottad.

- Ő volt az egyetlen, akit meg akartam kapni az élettől, egyedül őt kértem a szellemektől. És nézd, mit tettem vele! Azt hiszi, elárultam. Kényszerítettem, hogy nyakörvet vegyen a nyakára, pedig ez volt az egyetlen, amitől még a halálnál is jobban rettegett. Nem vagyok én képes bárkin is segíteni! Csak bajt hozok mindenkire.

- Kahlan, te rendelkezel a mágiával. Nem szabad hagynunk, hogy eltűnjön a világról! Az élők világának szüksége van mágiára. Ha a mágia eltűnik a földről, azáltal szegényebb lesz ez a világ, vagy akár meg is semmisülhet.

Senki sem tud a seregeinkről. Elmegyünk Ebinissába, arra senki sem számít, és onnan megszervezzük Középföld ellenállását. Senki sem sejti majd, hogy életre keltettük Ebinissia hamvait.

- Rendben van! Elég! Ha ez kell, hogy békén hagyj, hát leszek én a királynő! De csakis addig, míg Cyrilla jobban nem lesz.

A fáhasábok pattogtak a tűzben. Zedd enyhe szemrehányással felelt:

- Tudod jól, hogy nem így gondoltam, Inkvizitor Anya.

Kahlan nem szólt semmit. Az ajkába harapott, hogy sírva ne fakadjon. Nem fogja engedni, hogy Zedd sírni lássa!

- Az Inkvizitorokat az ősidők varázslói alkották meg. Egyedülálló a benned lakozó varázserő. Olyan elemei vannak, melyre senki más nem képes, még én magam sem. Kahlan, te vagy a legutolsó Inkvizitor. A mágia nem halhat ki veled! Richard számunkra elveszett. Ez van. De nekünk folytatnunk kell. Muszáj, hogy a mágia tovább éljen! Párt kell magadnak választanod, és tovább kell adnod a varázserőt, hogy ne tűnjön el a világról!

A lány még mindig a lángokat bámulta.

- Kahlan! - suttogott Zedd. - Meg kell tenned, hogy méltó lehess Richard szeretetére és bizalmára!

Kahlan lassan megfordult. A háta mögötti szobában Chandalen mellett Orsk ült a földön, törökülésben. Kettejük közül egyedül nézett fel fél szemével. A tűz fényében a másik szeme helyén levő heg fehérén izzott. A harcos figyelte Kahlan minden kis rezdülését. Mindenki más igyekezett nem odanézni.

- Orsk! - mondta a lány.

A medvetermetű harcos azonnal felugrott, és elindult felé. Leeresztett vállall állt meg előtte, és minden idegszállával Kahlan óhaját leste. Azonnal vetődött volna, akár egy csésze teát kér a lány, akár valaki fejét.

- Orsk, menj fel a szobámba, és ott várj meg!

- Igenis, úrnőm!

Amikor a lány a lépcsőkorlátra tette, Zedd rátette a sajátját. Kahlan megtorpant.

- Inkvizitor Anya, nem muszáj, hogy éppen ő legyen az. Biztosan találnál nála jobban tetsző férfit is.

- Nem számít. Őt egyszer már megérintettem a hatalmammal. Ezért ugyan miért bántanék valaki mást?

- Kahlan, azt sem mondtam, hogy most kell megtörténnie. Nem ilyen hamar. Csak annyit akartam mondani, hogy bele kell ebbe törődnöd, és egyszer majd meg kell tenned, ha felkészültél rá.

- Ma, holnap, vagy jövőre? Ugyan mit számít? Tíz év múlva is csak ugyanaz marad, mint most. A varázslók évezredek óta a saját céljaikra használták az Inkvizitorokat. Miért én lennék a kivétel? Akár túl is eshetek rajta, hogy elégedett légy.

A mágus könnyes szemmel nézett rá.

- Kahlan, nem erről van szó! Ez az élet reménysége!

A lány egy könnycseppet érzett végiggördülni az arcán. Láta a fájdalmat a másik szemében, de nem irgalmazott.

- Nevezd, aminek akarod. Semmit nem változtat. Attól az erőszak erőszak marad. Az ellenségnek nem sikerült, hát a barátaim majd megerőszkolnak!

- Tudom, mit érzel kedvesem, bár ne tudnám!

Kahlan ismét megindult a lépcsőn felfelé, de a mágus megint megállította.

- Kahlan, kérlek, tegyél meg nekem előtte még valamit! Menj, járj egyet, és gondold át a dolgokat! Kérd a szellemek segítségét, imádkozz hozzájuk útmutatásért!

- Semmi dolgom többé a szellemekkel! Ezt is ők akarják! Téged is ők küldtek, hogy „utat mutass”, nem igaz?

Zedd vézna keze végigsimított Kahlan kurta haján.

- Akkor tedd meg Richard kedvéért!

A lány egy darabig farkasszemét nézett vele. Azután a pillantása a fogadó mögötti apró kert fagyott földjére siklott. Szürkület volt. Kahlan visszalépett a lépcsőről.

- Richard kedvéért - mondta.

27. FEJEZET

Richard Kahlan székében ült, és a lány tincseit simogatta. Elővette a lány haját az ingéből, mert nem akarta azon keresztül a szívébe döfni a pengét. Fogalma sem volt róla, mióta üldögélt ott, kezében a tincsekkel, az emlékekbe merülve, de észrevette, hogy odakint kezdett besötétedni.

Richard a tincseket óvatosan a szék karfájára fektette, és újból kézbe vette a tört, és a hegyét ismét a mellkasának szegezte. Az ujjai elfehéredtek a markolat körül.

Eljött az idő.

Végre minden véget ér. Nincs többé fájdalom.

Aztán a homlokát ráncolta. Mit is mondott Sanderholt asszony? Kahlan mesélt neki róla? Hirtelen az jutott az eszébe, hátha a lány mást is mondott, esetleg hagyott egy üzenetet a számára, mielőtt meghalt volna. Mi baja származhat belőle, ha megkérdi? Hiszen utána is meghalhat.

Richard berángatta Sanderholt asszonyt a konyhából egy kis éléskamrába, azután behúzta maguk mögött az ajtót.

- Mit tettél, Richard?

- Végeztem a gyilkosokkal.

- Hát, nem mondhatom, hogy kár értük. Azokat az embereket sosem lett volna szabad tanácsosi székbe ültetni. Hozhatok valamit enni?

- Nem, köszönöm, de nem kérek semmit. Sanderholt asszony, ugye Kahlan mesélt önnek rólam?

Nem úgy tűnt, mintha az asszony szívesen emlékezne vissza, de végül vett egy mély levegőt, és bólintott.

- Hazajött, de időközben itt minden megváltozott. Közben Kelton...

- Nem érdekel, mi történt itt, csak Kahlanról meséljen!

- Fryen herceget meggyilkolták. Őt ítélték el érte, persze ártatlanul, egy sor egyéb koholt vád mellett. Többek között hazaárulásért. A varázsló... halálra ítélte.

- Lefejezésre - tette hozzá Richard.

Sanderholt asszony vonakodva bólintott egyet.

- Sikerül megszöknie, a barátai segítségével. Menekülés közben megölte a varázslót, aztán bujkálni kezdett. Sikerült üzennie nekem, és én meglátogattam. Ő pedig elmesélte, miken ment keresztül. Mindent elmesélt rólad. Másról nem is szeretett beszélni, csak rólad.

- Miért nem ment el innen? Miért nem menekült?

- Azt mondta, meg kell várnia egy Zedd nevű mágust. Hogy neked segíthessen.

Richard lehunyta a szemét a szívébe markoló fájdalomtól.

- És mialatt rá várt, elfogták.

- Nem, nem így történt.

Richard a hajópadló mintázatát nézte, miközben a szakácsnő folytatta.

- A varázsló, akire várt, megérkezett. Ő volt az, aki feladta Kahlant a Tanácsnak.

Richard felkapta a fejét.

- Micsoda? Zedd itt járt? De hát Zedd sosem engedné, hogy Kahlant lefejezzék!

Az asszony megmerevedett.

- Pedig nemcsak hogy engedte, hanem ő maga adta át nekik. Ő maga állt ki az emelvénnyre, az éljenző tömeg elé, és ő adta ki a parancsot a végrehajtására. A saját szememmel láttam, amikor az az alávaló odabiccentett a hóhérnak!

Richard teljesen megzavarodott.

- Ugyanarról a Zeddről beszélünk? Egy vézna öregember, hosszú, ősz hajjal, ami a szélrózsa minden irányába meredezik egyszerre?

- Ő az. Zeddicus Zu'l Zorander, Első Varázsló.

Richardban a remény szikrája éledt. Messze nem tudott mindent az öreg mágusról, de tudta, hogy képes hasonló dolgokra. Lehetséges lenne?

- Hol temették el? - rázta meg a szakácsnőt a vállánál fogva.

Sanderholt asszony kivezette a szürkületben a palotakert egy elhagyatott zugába, mely az Inkvizítorok temetkezési helyéül szolgált. Elmesélte, hogy Kahlan testét máglyán elégették az Első Varázsló felügyelete mellett. Ezután egyedül hagyta a férfit a hamvak fölé helyezett óriási sírkőnél.

Richard végigfuttatta az ujját a szürke gránitba vésett betűkön.

NEM ITT NYUGSZIK,
HANEM AZOK LELKÉBEN,
AKIK SZERETETTEL EMLÉKEZNEK RÁ.

- Nem itt nyugszik - idézte a feliratot Richard.

Lehet, hogy egy üzenet lenne? Lehetséges, hogy nem is halt meg? Talán csak Zedd újabb trükkjéről van szó, hogy megmentse a lány életét? De miért pont így?

Talán azért, hogy senkinek se jusson eszébe üldözni őket.

Richard térdre rogyott a hóban, az emlékmű előtt. Merhet reménykedni? Mi lesz, ha mégis csalódnia kell?

Két reszkető kezét összetette, és lehajtotta a fejét.

- Drága szellemek, tudom, hogy sok rosszat tettem, de mindig megpróbáltam helyesen cselekedni. Küzdöttem a gyengék védelmében, az igazság és az őszinteség érdekében. Kérlek benneteket, segítsetek rajtam! Eddig sohasem imádkoztam még igazából hozzátok. Így még soha. Sosem gondoltam ennyire komolyan. Könyörgöm, most segítsetek, akkor is, ha soha többé nem segítetek semmiben! Kérlek benneteket, drága szellemek, nem tudom folytatni, ha nem szerzek bizonyosságot! Mindent feladtam, hogy a jó győzedelmeskedjen. Kérlek, adjátok meg nekem ezt az egyet! Tudnom kell, hogy él-e!

Ahogy ott térdelt, lehajtott fejjel, arcán végigsorgó könnyekkel, hirtelen villódzást látott maga előtt, a földön.

Richard felnézett. Egy derengő szellem tornyosult föléje.

Amikor felismerte, ki az, teljesen megdermedt.

Kahlan már számtalanszor körbejárta a zsebkendőnyi kert. Részből azért is habozott, mert félt, hogy a félelmei beigazolódnak. De végül mégis letérdelt egy kő előtt, és összekulcsolta a kezét. A fejét lehajtotta.

- Drága szellemek! Tudom, hogy nem vagyok rá méltó, de kérlek, ez egyszer hallgassatok meg! Tudnom kell, hogy Richard jól van-e! Hogy szeret-e még. - Megpróbálta visszanyelni a könnyeit. - Hogy látom-e még valaha. Tudom, hogy tiszteletlen voltam, és nincs is rá más mentségem, mint az, hogy kudarcot vallottam a küzdelemben. Nem vagyok jó. De ha ezt megadjátok, megteszek bármit, amit csak kívántok tőlem. Kérlek benneteket! Tudnom kell, hogy látom-e még valaha az én Richardomat!

A feje előre bukott, a hangja elbicsaklott, és a lány sírva fakadt. Arcáról könnyek peregtek a földre. Előtte, az árnyak között villódzó fény táncolt.

Kahlan felnézett a fölé magasló szellem arcára. Érezte az ismerős arc mosolyából áradó melegséget.

Kahlan lassan, önkéntelenül, talpra állt.

- Tényleg... te vagy az?

- Igen, Kahlan, én vagyok az, Denna.

- De, hát... az Őrző elragadott magával! Te vetted át a jelet, amit Darken Rahl helyezett Richardra. Helyette jutottál az Őrző elé!

A szellem nyugodt mosolya láttán Kahlan szívébe melegség költözött.

- Az Őrző visszatámasztónak találta, amit tettem. Eltasztott magától. Helyette azok között létezem, akiket te jó szellemeknek nevezel. Hasonlóan ahhoz, ahogyan én is nem várt boldogságot kaptam a tettemért cserébe, Richard és te is kiérdemeltétek az egymásért és másokért önzetlenül hozott áldozattal, hogy boldogság legyen a jutalmatok. Mivel mindkettőtökben él a mágia mindkét oldala, és mind a kettőtöket hozzám kapcsolja a tetteitek köteléke, megvan rá a hatalmam, hogy mielőtt visszamegyek a Fátyol túloldalára, összehozzalak benneteket egy kis időre egy olyan helyen, mely a világok között létezik.

A hosszú, leomló ruhát viselő jelenés széttárta a karját. A ruha halványan derengő ujjá a földet súrolta.

- Jer, gyermekem! Lépj közelebb, és én elviszlek Richardhoz!

Kahlan minden ízében remegve lépett be Denna ölelő karjai közé.

Richard Denna kezének fényében állt, miközben a jelenés gyengéden átölelte. A világ elolvadt abban a fényben. Nem tudta, mire számítson, csak azt az egyet, hogy számára Kahlan többet jelentett magánál az életnél is.

A mindent elborító fehér ragyogás sárgás fénné szelídült.

Kahlan jelent meg a férfival szemben. Döbbenet felkiáltott, aztán Richard karjaiba vetődött. A nevén szólította, és szorosan belekapaszkodott.

Szótlatlanul ölelték egymást, csak a másik közelsége számított. Richard érezte a lány leheletét, testének reszkető melegét. Soha többé nem akarta őt elengedni.

Lassan leereszkedtek az őket körülvevő puhaságba. Richard nem tudta, mi lehet az, de különösebben nem is érdekelte. Ahhoz elég kemény volt, hogy megtartsa kettejük súlyát. Csak a lányt akarta magához ölelni. Kahlan egy idő múlva abbahagyta a sírást, és a férfi vállára hajtotta a fejét.

Végül Kahlan csodálatos, zöld szemei Richard tekintetét keresték.

- Richard, hidd el, rettentően sajnálom, hogy felvettem veled azt a gallért...

Richard az ajkára szorította az ujját.

- Jó okkal tetted. Igaz, elég sokáig tartott, mire rájöttem, hogy milyen bolond vagyok, te pedig milyen bátor voltál. Egyedül ez számít. Ezért is csak jobban szeretlek, mert képes voltál saját magad feláldozni az érdekemben.

Kahlan a fejét csóválta.

- Én Richardom! Hogy kerülsz te ide?

- Imádkoztam a jó szellemekhez. Denna meghallgatott.

- Engem is. Denna is meghozta érted a saját áldozatát. Átvállalta Darken Rahl jelét, hogy életben maradhass. Visszaadott nekem. Most már békében nyugodhat.

- Tudom - simogatta meg a lány fejét Richard. - Mi történt a hajaddal?

- Egy varázsló levágta.

- Egy varázsló. Hát, akkor gondolom, egy másik varázsló kell, hogy visszanőjön.

Ezzel kedvesen végigsimított Kahlan rövidre nyírt haján. Visszaemlékezett rá, hogyan simogatta Zedd a saját állát, hogy kinőjön a szakálla. Attól, hogy tanúja volt Zedd varázslatának, egyszerre megvilágosodott előtte, hogyan is kell csinálni. Kezének minden egyes mozdulatára Kahlan haja egy kicsivel hosszabb lett. Richard a nyugalom központjára összpontosított, a lány haja pedig egyre nőtt. Amikor éppen olyan hosszú lett, mint azelőtt volt, abbahagyta.

Kahlan kezébe vette az egyik tincset, és csodálkozva nézegette.

- Richard, ezt meg hogy csináltad?

- Varázsló vagyok, emlékszel?

A lány rávillantotta azt a különleges mosolyt, melyben kizárólag Richard részesülhetett, aztán végigsimított a férfi arcán.

- Ne haragudj, Richard, de ez a szakáll szörnyű. Sokkal jobban tetszettél nélküle.

Richard felemelte a szemöldökét.

- Igazán? Hát, téged már rendbe szedtünk, akkor most én következem.

Richard végighúzta a kezét az állán, közben ismét erőt merített a nyugalom központjából.

Kahlan döbbenten kiáltott fel.

- Richard! Eltűnt a szakállad! Eltűntetted! Ez lehetetlen!

- A mágia mindkét oldalához megvan a született Tehetségem,

A lány meglepetten pislogott.

- A Pusztító Mágiához? Richard, ez most mind igaz, vagy csak álmodom?

A férfi válaszul megcsókolta.

- Nekem valóságnak tűnik - tette hozzá aztán.

- Richard, én félek. Sosem láthatlak majd többé. Én nem bírom ki, ha megint el kell válnunk! Te ott vagy a Nővérekkel, én pedig...

- Dehogyan vagyok a Nővérekkel. Aydindrilben vagyok.

- Aydindrilben!

Richard bólintott.

- Elhagytam a Próféta Palotáját. Verna Nővér segített. Aztán pedig D'Harába kellett mennem.

Richard mindent elmondott, ami azóta történt vele, amióta elváltak. A lány cserében elmesélte a saját kalandjait. Richard néha alig hitt a fülének.

- Annyira büszke vagyok rád! Igazi Inkvizitor Anya vagy! A legnagyobb Inkvizitor Anya, aki valaha is élt!

- Menj csak vissza a folyosóra a Tanácsterem előtt, akkor láthatsz majd nálam sokkal nagyobb Inkvizitor Anyákról készült festményeket.

- Ezt nem hiszem, szerelmem.

Újra megcsókolta. Szenvedéllyel. A lány viszonzta, és úgy kapaszkodott belé, mintha az élete függne tőle. Richard szája végigvándorolt a lány arcán, fülén, nyakán. Kahlan halkan nyöszörgött.

- Richard, a seb, amit Darken Rahl hagyott, tényleg eltűnt?

Richard szétnyitotta az ingét, hogy megmutassa.

Kahlan végigsimított a mellkasán.

- Tényleg igaz - suttogta.

Gyengéden megcsókolta Richard mellkasát. Újból megsimogatta, aztán végigcsókolta, ott, ahol a kezét végighúzta. Majd hirtelen gyengéden megharapta a férfi egyik mellbimbóját.

- Ez így nem igazságos - tiltakozott Richard elfulladás hangon. - Akkor én is megcsokolhatok rajtad mindent, ahol te megcsókolsz engem!

Kahlan a szemébe nézett, és kigombolta a blúzát.

- Megegyeztünk.

A lány elkezdte Richard ruháját lehámozni, miközben a férfi csókokkal borította el a lány puha bőrét. Kahlan egyre gyorsabban kapkodta a levegőt.

- Kahlan - tiltakozott erőtlenül Richard - Lehet, hogy a jó szellemek figyelnek bennünket!

A lány a hátára döntötte, és megcsókolta.

- Ha valóban jó szellemek, már régen elfordultak - jelentette ki.

A lány teste melegétől Richard teljesen elvesztette a fejét. Az ígésző vonalak az elviselhetetlenségig felkorbácsolták benne a vágyat. A kettejük körülvevő meleg fény a lélegzetük ritmusára pulzált, mintha a testük kiterjesztése lett volna.

Richard gyengéden a lány fölé hajolt, és lenézett a smaragd szempárba.

- Szeretlek, Kahlan Amnell! Most és mindörökké.

- És én téged, én Richardom!

Mikor az ajkuk összeért, a lány karjával átölelte Richard nyakát, és combjait a férfi köré fonta.

És ott, a puha fényben, a világok közötti űrben, ahol az idő nem létezik, eggyé lettek.

28. FEJEZET

Kahlan visszasétált a fogadóba. Az ebédlőbe vezető folyosó végén megállt az árnyékok között. Még mindig érezte a ragyogást, a meleget és az öröm kábulatát, a beteljesülést. A léptek hallatára mindenki felnézett.

Zedd felpattant.

- A kutyafáját, te lány! Hol voltál egész éjszaka? Tűvé tettük érted már az egész várost! Hova mentél?

A lány megfordult, és kinyújtotta a kezét.

- Oda, a kertbe.

Zedd végigsörtetett az ebédlőn.
 - Nem voltál a kertben!
 Kahlan ábrándozva elmosolyodott.
 - Pedig oda mentem, csak aztán máshová kerültem. Richarddal voltam. Zedd, Richard kiszabadult a Nővérektől! Aydindrilben van.
 Zedd megtorpant.
 - Kahlan, tudom, hogy nehéz most neked, de ezt az egészet csak álmodtad. Az álmokban valóra válhatnak a kívánságok.
 - Nem, Zedd. Imádkoztam a jó szellemekhez, ahogy tanácsoltad. Denna eljött értem, és elvitt Richardhoz. Elvitt bennünket egy helyre a két világ között.
 - Kahlan, ez egyszerűen képte...
 Kahlan kilépett az árnyak közül a tűz fényébe. Zedd szeme nagyra nyílt.
 - Mi... mi történt a hajaddal? - suttogta a varázsló. - Megint hosszú!
 Kahlan elvigyorodott.
 - Richard megnövesztette. Ő is varázsló, emlékszel? - Kahlan felmutatta a nyakában lógó Agielt. - Ezt is nekem adta. Azt mondta, többé nincs rá szüksége.
 - De... minden bizonnyal van rá valami magyarázat...
 - Küldött neked egy üzenetet is. Azt mondta, köszönjem meg neked, hogy nem próbáltad meg lezárni Orden felnyitott szelencéjét. Üzeni, hogy örül, amiért a nagyapja nem szegte meg a Második Szabályt.
 - A nagyapja! - A mágus csupa ránc arcán könnyek folytak végig. - Láttad őt! Akkor tényleg láttad! Richard biztonságban van!
 Kahlan a nyakába ugrott.
 - Igen, Zedd, és most már minden rendben lesz! Visszajuttatta a Könnyek Kövét a helyére, és bezárta a szelencét is. Ugyan ő valami átjárónak nevezte. Azt mondta, mind az Alkotó, mind a Pusztító Mágia szükséges hozzá, hogy be lehessen csukni, különben minden életet elpusztított volna.
 A mágus elkapta a lány vállát, és eltolta magától.
 - Richard képes Pusztító Mágiát használni? Lehetetlen!
 - Időközben szakállat növesztett, de eltüntette. Azt mondta, emlékeztessetek a leckére, amit neki adtál. Hogy erre csakis a Pusztító Mágia lehet képes.
 Zedd állá leesett.
 - Csodák csodája! - A varázsló vizslató tekintete közelebb hajolt. - Teljesen leizzadtál, te lány! - érintette meg egyik pálcikászerű ujjával Kahlan homlokát. - De nem vagy lázas. Akkor meg mitől vagy így leizzadva?
 - Hát, ami azt illeti... meleg volt abban a másik világban. Meglehetősen meleg.
 Zedd a lány haját vizsgálta.
 - Tiszta gubanc a hajad! Miféle varázsló az, aki gubancosan növeszti vissza a hajadat? Én biztosan el nem követnék ilyen hibát! Annak a fiúnak még van mit tanulnia, én mondom! Ekkora hibát elkövetni!
 Kahlan tekintete a messzeségbe révedt.
 - Hidd el, hogy mindent tökéletesen csinált!
 Zedd hunyorítva vizslatta.
 - Mit műveltetek egész éjjel? Hiszen egész éjjel odavoltál. Mit műveltetek ilyen hosszú ideig?
 Kahlan füle égett. Most igazán örült, hogy ismét hosszú a haja.
 - Nem is tudom. Te és Adie mit szoktatok egész éjjel csinálni, ha egyedül vagytok?
 Zedd kiegyenesedett.
 - Hát... Khmm... Szóval, mi... mi olyankor beszélgetni szoktunk. Ez az, beszélgetni. Úgy bizony.
 Kahlan vállat vont.
 - Mi is pontosan ugyanazt csináltuk. Ahogy te és Adie szoktatok. Beszélgettünk, jó hosszan.
 Zedd arcán kaján vigyor terült szét. Vézna karjaival szorosan átölelte a lányt, és megpaskolta a hátát.
 - Nagyon boldog vagyok, kicsim!
 Megragadta a lány kezét, és körbetáncoltatta az ebédlőben. Ahern elmosolyodott, aztán elővett egy aprócska furulyát, és belefogod egy vidám, pattogó dallamba.
 - Az unokám is varázsló! Az unokám nagy varázsló lesz! Akár a nagyapja! - kántálta Zedd.
 Az ünneplés még percekig eltartott. Mindenki nevetett, és verte a taktust, miközben Zedd fel-alá ugrabugrált.
 Kahlan észrevette, hogy egy valaki nem osztozik az általános vidámságban. Adie egy hintaszékben üldögélt a sarokban. A fülét feléjük fordította, és közben szomorúan mosolygott.
 A lány odament hozzá, letérdelt előtte a földre, és két tenyere közé fogta az öregasszony törekeny kezét.
 - Én boldog volnék, gyermekem.
 - Adie - mondta Kahlan halkán. - A szellemek küldtek neked egy üzenetet.
 Az asszony sajnálkozva rázta meg a fejét.
 - Sajnálom, de úgysem mondana semmit. Én nem tudom, hogy ki vagy ez az Adie.
 - Megígértem, hogy átadom. Odaát valakinek fontos, hogy meghallgasd.
 - Akkor mondd el, bár sajnos nem fogom érteni.
 - Az üzenetet egy Pell nevű valaki küldte.
 A szobában elhalt az ünneplés zaja. Csend támadt. Adie abbahagyta a hintázást. Icipicit kihúzta magát. A szeme könnyes lett. Megszorította Kahlan kezét.
 - Pell? Üzenetet hoztál az én drága Pellemtől?

- Igen, Adie. Szeretné, ha tudnád, hogy szeret, és hogy békében nyugszik. Azt mondta, tudja, hogy nem árultad őt el. Tudja, mennyire szereted, és sajnálja, hogy ennyit szenvedtél miatta. Üzeni, hogy légy nyugodt, a szellemek között minden rendben van.

Adie arrébb fordította a fülét, és helyette Kahlanra nézett tejfehér szemeivel. A szeméből patakzottak a könnyek.

- Az én Pellem tudja, hogy nem árultam el?

Kahlan bólintott.

- Igen. És szeret téged, mindörökre.

Adie magához húzta a lányt, úgy zokogott.

- Köszönöm, Kahlan! Nem is tudod, mennyit jelent nekem, amit mondtál! Mindent visszakaptam tőled! Visszaadtad az életem értelmét.

- Tudom, mit jelent, Adie.

Adie szorosan átölelte, és megsimogatta.

- Igen, gyermekem, azt hiszem, igazad vagy.

Jebra és Chandalen elkészítették a reggelit, mialatt a többiek beszélgettek, és terveket szőttek. Bár elég szörnyű munka lesz a sok holttestet eltávolítani Ebinissából, legalább tél volt. Tavasszal sokkal nehezebb feladat lett volna. Ebinissából aztán újra nekiláthatnak majd Középföld helyreállításához.

Kahlan elmondta, hogy Richard megpróbál majd csatlakozni hozzájuk Galea királyi székhelyén, bár elképzelhetőnek tartja, hogy utána Zeddel együtt el kell menjen Nyugatföldre, hogy elbánjon a Sötétség Nővéreivel. De egyelőre ők még a tengeren jártak.

Reggeli után, melyet végre vidáman beszélgetve költöttek el, elkezdtek összeszedni a holmijukat. Chandalen egyszer csak félrehívta Kahlant, zavart kifejezéssel az arcán.

- Inkvizitor Anya, szeretnék valamit kérdezni. Nem tenném, de nincs más, akitől megkérdezhetném.

- Miről van szó, Chandalen?

- *Hogy mondják azt a te nyelveden, hogy „mell”?*

- *Hogyan?*

- *Mi az a szó, ami azt jelenti, hogy „mell”? Meg szeretném mondani Jebrának, hogy szép a melle.*

Kahlan zavartan masszírozta meg a vállát.

- *Chandalen, sajnálom, már korábban akartam veled erről beszélni, de emiatt a sok minden miatt, ami történt, megfélelkeztem róla.*

- *Akkor mondd most el. Meg akarom dicsérni Jebra melleit.*

- *Chandalen a Sáremberek között valóban illik ilyesmit mondani. Nálatok ez bóknak számít. De másutt nem bók, hanem udvariatlanság. Nagyon udvariatlan dolog ilyet mondani, amíg nem ismered nagyon jól a másikat.*

- *De már jól ismerem.*

- *Nem elégé. Bízz bennem, jó? Ha tényleg kedveled, akkor ne mondj ilyet neki, különben egyáltalán nem fog szeretni.*

- *Ezek szerint az itteni nők nem szeretik az igazságot hallani?*

- *Ez nem ilyen egyszerű. Mondanád egy falubeli nőnek valaha is, hogy mossza ki a sarat a hajából, mert szeretnéd anélkül látni, még ha egyébként ez is az igazság?*

Chandalen felvonta a szemöldökét.

- *Kezdem érteni.*

- *Van más is, ami tetszik rajta?*

A vadász lelkesen bólogatott.

- *Minden tetszik rajta.*

- *Akkor mondd azt neki, hogy szereted a mosolyát, vagy a haját, vagy a szemeit!*

- *És honnan fogom tudni, hogy mit szabad megdicsérni, és mit nem illik?*

Kahlan felsóhajtott.

- *Egyelőre maradj azoknál a részeknél, amit nem takar ruha, és akkor nem érhet baj.*

A vadász elgondolkozott.

- *Bölcs vagy, Inkvizitor Anya. Örülök, hogy Richardot választottad társadul, különben egészen biztos Chandalent választottad volna.*

Kahlan ezen jóízűt nevetett, és megölelte a vadászt. Chandalen boldogan viszonzta.

Odakint megkereste az embereket, akiket ismert, köztük Ryan kapitányt, Hobson hadnagyot, Brint és Petert. A lány mosolya ragadós volt, a jókedve mindenkit felvidített.

Az istállóban megnézte Nicket. A lovat Chandalen lopta vissza Aydinrillből, menekülés közben. A jókora csatamén halkan nyihogott, mikor meglátta. A ló megbökölte a fejével, mire Kahlan megdörzsölte a szürke orrot.

- *Hogy s mint, Nick? - A ló nyertett - Van kedved Galea királynőjét elvinni Ebinissába, a palotába?*

Nick lelkesen bólogatott, és toppantott egyet. Az állat alig várta, hogy kiengedjék az istállóból a napsütésre.

Az istálló eresze alatt a jégcsapokról víz csepegett. Kahlan elnézett a hegyek felé. Ritkaság télen az ilyen enyhe idő. De nemsokára itt a tavasz.

Sanderholt asszony legnagyobb meglepetésére Richard repetát kért a levesből, és tört magának még egy darab kenyeret.

- Sanderholt asszony, maga csinálja a legfinomabb zöldséglevest a világon! Mindjárt az enyém után persze.

- Richard, örülök, hogy jobban érzed magad. Nagyon féltem, hogy valami szörnyűséget csinálsz tegnap este. De mi ez a hirtelen váltás? Biztosan történt valami, hogy ennyire gyökeresen megváltozott a hangulatod.

Richard rágás közben felpillantott, aztán lenyelte a kenyeret.

- Elmondom, ha megígéri, hogy egyelőre senkinek sem árulja el. Ha kitudódik, komoly baj lehet a vége!

- Akkor ígérem, hogy lakatot teszek a számra.

- Kahlan nem halt meg.

Az asszony kifejezéstelenül nézett le rá.

- Richard, rosszabb állapotban vagy, mint gondoltam volna. Én magam láttam, hogy...

- Tudom, mit látott. Az a varázsló az én nagyapám. Csak illúzió volt, hogy mindenki azt higgye, Kahlan meghalt, és így senki se üldözze őket. Így el tudtak menekülni. Kahlan biztonságban van.

A szakácsnő a nyakába vetette magát.

- A jó szellemeknek hála!

- Úgy valahogy - értett egyet Richard.

Richard kivitte magával a tányérját, hogy megnézze a napfelkeltét. Túl izgatott volt hozzá, hogy elviselje a bezártságot. Leült a gigászi lépcső tetejére, a palota csodás épülete tövében. Csipkés tornyok magasodtak a feje fölé a hajnali fényben.

Miközben a levest kanalizta, a tekintete egy vízköpőre téved, mely egy bordázott oszlopok tartotta fríz tetején állt. A rózsaszín fellegek mögé csoportosultak, kiemelve a szobor groteszk, púpos körvonalait.

Richard éppen a szája felé emelte a kanalat, amikor mintha úgy látta volna, hogy a vízköpő vesz egy mély levegőt. A férfi letette a tányért, és a szemét a sötét alakon tartva, lassan felállt. A szobor alig észrevehetően ismét megmoccant.

- Gratch! Gratch, te vagy az?

Az alak nem mozdult. Richard kezdte azt hinni, hogy csak hallucinál, de aztán mégis széttárta kezét.

- Gratch! Ha te vagy az, kérlek, bocsáss meg! Hiányoztál!

Az alak egy pillanatig nem mozdult, de aztán oldalra nyújtózta a szárnyait. Levetődött az épület tetejéről, és kecses ívben Richard felé suhant. Néhány gyors szárnycsapás, és a hatalmas gár puhán földet ért egy közeli lépcsőfokon.

- Gratch! Drága Gratch, annyira hiányoztál! - A gár izzó zöld szemekkel figyelte. - Nem tudom, hogy értesz-e, de nem gondoltam komolyan, amit akkor mondtam! Csak az életedet akartam megmenteni. Meg tudsz nekem bocsátani? Richard szereti Gratch-t!

A gár csapkodott párat a szárnyával. Lehelete felhőként zúdult ki a hatalmas tépőfogak között. A fülei égnek álltak.

- Grraaatch szeeeeet Raaachaaard! - jelentette ki, és a férfi nyakába vetődött, hanyatt döntve őt a lépcsőn.

Richard szorosan magához ölelte a szőrös fenevadat, Gratch pedig cserébe a férfit betekerte a szárnyaiba. Mindketten vigyorogtak, és egymás hátát csapkodták.

Amikor végre felültek, Gratch lehajolt Richardhoz, és kíváncsian szemügyre vette az arcát. Az egyik óriási mancsa fonákjával végigsimított Richard állán.

Richard megtapogatta az arcát, és mosolygott.

- Igen, eltűnt. Többé nem lesz szakállam.

Gratch viszolyogva ráncolta az orrát. Rosszallóan felmordult.

Richard csak nevetett.

- Majd hozzászoksz, ne félj!

Ott ültek egymás mellett, a napfelkelte csendjében.

- Mondtam már, hogy varázsló vagyok, Gratch?

A gár valami nevetésfélét produkált, és hitetlenkedő képet vágott. Richard pedig azon töprengett, hogy honnan tudhatja egy gár, hogy mi az a varázsló. Gratch folyton meglepetésekkel szolgált. Hihetetlen volt mennyi szót ismert, és mi mindent képes volt felfogni.

- Komolyan mondtam! Nézz csak ide! Ha akarod, meg is mutatom. Teremtek neked egy kis tüzet.

Richard felemelte a tenyerét. A nyugalom központjára összpontosított. De nem történt semmi, akárhogy is próbálkozott. Egy szikra, nem sok, annyi jelent meg a tenyere felett. Nagyot sóhajtott, miközben Gratch a szárnyával csapkodott, és bömbölt a nevetéstől.

Richardnak hirtelen eszébe jutott valami, amit Denna mondott. Richard megkérdezte tőle, mi a magyarázata annak, hogy mindezt képes volt mágiával elérni. A nő rámosolygott azzal a mindentudó mosolyával, és azt mondta: „*Légy büszke, hogy helyesen döntöttél! A döntéseid eredményeként történhetett meg mindez, de önteltség lenne azt gondolnod, hogy minden egyedül miattad történt!*”

Richard azon töprengett, vajon hol lehet a válaszvonal. Rájött, hogy rengeteget kell még tanulnia, mielőtt igazi varázslónak nevezheti magát. Nem is volt egészen biztos benne, hogy szeretne-e varázsló lenni, viszont a történetek után végre megtanulta saját magát elfogadni. Ő a tóba vetett kavics, aki a mágia jegyében született, Darken Rahl fiaként, és akinek mindezek ellenére megadatott, hogy olyan emberek között cseperedjen fel, akik tiszta szívből szerették. Érezte a könyökéhez ütődő kardmarkolatot. A fegyver az ő számára készült.

Ő volt a Kereső. Az igazi.

Richard ismét a szellemre gondolt, akitől a halála után több boldogságot kapott, mint fájdalmat, amíg élt. Boldog volt, hogy Denna végre megnyugvásra lelt. Richard ennél többet nem is kívánhatott volna szeretteinek.

Felocsúdva a töprengésből, a férfi megveregette a gár karját.

- Várj egy percet, Gratch! Hozok neked valamit.

Richard beszaladt a konyhába és kisvártatva egy ürücombbal a kezében tért vissza. Amint a gár felé közeledett a lépcsőn, Gratch izgatottan toporgott egyik lábáról a másikra. Letelepédtek egymás mellé a lépcsőre, és Richard bekanalizta a leves maradványát, míg Gratch agyarait a húsba mélyesztette.

Amikor befejezték a reggelit - a gár még a csontot is megette - Richard előhúzta Kahlan egyik hosszú tincset.

- Ez itt annak a lánynak a haja, akit szeretek.

Gratch felnézett, és megcsodálta a tincset. Richard feléje nyújtotta.

- Szeretném, ha elfogadnád. Meséltem neki rólad, és arról, hogy mit jelentesz nekem. Ő is ugyanúgy fog téged szeretni, mint én. Ő sosem fog elkergetni. Akkor lehetsz velünk, amikor csak akarsz, és addig, amíg csak akarsz. Add csak vissza egy pillanatra!

Gratch elengedte a hajtincset. Richard leoldotta a bőrszíjat, melyen Scarlet fogát hordta, nem lesz szüksége rá többé, hiszen felhasználta már. Szorosan hozzácsomózta a hajfürtöt a bőrhöz, és azután Gratch vaskos nyakába akasztotta az egészet.

Gratch karmával ráütött a fürtre, és orrát ráncolva vigyorgott, miközben tépőfogai teljes egészükben kivillantak.

- Most elmegyek hozzá. Volna kedved velem jönni?

Gratch lelkesen bólintott, közben fülei megrándultak, és szárnyaival csapkodott.

Richard végignézett az alattuk elterülő városon. Láta a csapatok mozgását. Rengeteg katona hemzsegett mindenütt. Nemsokára nyilván össze fogják szedni a bátorságukat, és nekilátnak kinyomozni a Tanácstagok halálát, még ha egy mágus is volt az elkövető.

Richard mosolygott.

- Legjobb lesz, ha keresek egy lovat, és már megyünk is. Minél messzebb vagyunk ettől a helytől, annál jobb.

Ragyogó nap volt, a meleg szellő belekapott Richard köpenyébe. Nemsokára beköszönt a tavasz.

Vége

*Richard és Kahlan története folytatódik!
Terry Goodkind legújabb könyve, a „Falka Vére”
várhatólag 2001 márciusában jelenik meg.*